Vă mulţumim pentru că aţi descărcat această carte electronică Emily Bestler Books/Atria.
Înscrieţi-vă pe lista noastră de corespondenţă şi primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, conţinut bonus şi alte cărţi minunate de la Emily Bestler Books/Atria şi Simon & Schuster.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la
eBookNews.SimonandSchuster.com

MULŢUMIRI

Am din nou o mare datorie faţă de oamenii care m-au ajutat să duc Ordinul de a ucide de la pagina albă la romanul terminat. Simon Lipskar, Sloan Harris şi Emily Bestler, bineînţeles. Mamei mele, care are ochiul ascuţit al unui adevărat fan al genului. Rod Gregg, pentru că m-a împiedicat să fac greşeli jenante de arme de foc şi pentru că mi-a tolerat meditaţiile politice. Ryan Steck pentru că mi-a împrumutat cunoştinţele sale enciclopedice despre Rappverse. Şi, în cele din urmă, soţia mea, Kim, care trebuie să trăiască cu spasmele mele ocazionale de îndoială, precum şi cu melancolia generală care urmează inevitabil.

PRELUDE

SIBERIA CENTRALĂ

GRISHA Azarov s-a îndepărtat de strada principală, luând o cărare aleatorie în timp ce mergea prin ceea ce fusese cândva unul dintre numeroasele oraşe ale exploatării petroliere din Rusia. Fotografiile din satelit care îi fuseseră puse la dispoziţie erau depăşite, descriind prosperitate şi activitate care dispăruseră atât de complet încât era greu de crezut că ambele au existat vreodată.

Clădirile din lemn construite în vremuri mai bune erau amestecate de ambele părţi ale lui. Cojite şi pătate de funingine, majoritatea erau acum abandonate. Perdelele, ude de la ploaia recentă, fluturau prin ferestrele sparte, plescăind audibil de rame.

Populaţia acestui oraş-întreprindere scăzuse cu peste optzeci la sută, deoarece prăbuşirea preţurilor petrolului făcuse ca extracţia să nu mai fie profitabilă. Muncitorii cei mai capabili se mutaseră pe câmpuri mai viabile. Mulţi alţii se întorseseră acasă sau plecaseră în căutarea unor oportunităţi în afara sectorului energetic. Oamenii care rămăseseră – cei pe care îi întâlnea ocazional pe strada îngustă – erau cei care nu aveau unde să se ducă. Prinşi în acest colţ părăsit al Siberiei, erau acum asaltaţi de sărăcie tot mai mare, alcoolism şi dependenţă de droguri. Când frigul iernii a coborât, unii au plecat în cele din urmă. Alţii vor muri.

În ciuda degradării tot mai grave, oligarhul rus pe care se afla acolo pentru a-l întâlni – un miliardar de multe ori depăşit – a rămas. El crescuse în oraşe ca acesta, iar tatăl său murise într-un accident minier din epoca sovietică la doar câteva sute de kilometri distanţă.

Dmitri Utkin a muncit din greu pentru a întreţine legenda începuturilor sale modeste. Purta hainele de lucru zdrenţuite, încă admirate de masele ruseşti, şi nu făcea niciun efort pentru a ascunde cicatricile la propriu şi la figurat lăsate de o copilărie de muncă grea. În această personalitate din clasa muncitoare, el a împletit cu abilitate o soţie frumoasă, maşini sport italiene şi ceasuri care valorează mai mult decât ar câştiga unii dintre compatrioţii săi de-a lungul vieţii lor.

Iar aceştia l-au iubit pentru asta. El a oferit iluzia că drumul Rusiei spre măreţie încă accepta călători. Că şi ei se puteau ridica din mizerie pentru a deveni unul dintre marii oameni ai ţării.

Azarov a cotit pe o alee noroioasă şi a încetinit pasul pe măsură ce se apropia de marginea oraşului. Fotografiile de deasupra capului înfăţişaseră o schimbare dezorientantă de la gri şi negru la verde şi alb. Se aşteptase ca realitatea de pe teren să fie mai puţin crudă, dar, dacă era ceva, era chiar mai mult.

Conacul opulent fusese finalizat cu aproape zece ani în urmă şi acum se înălţa în spatele unor copaci masivi aduşi de elicopterele cargo împrumutate de la armată. Zvonurile spuneau că structura era formată din aproape o sută de camere. Conform planurilor arhitecturale pe care Azarov le primise, numărul real era mai mare. O sută şase.

Fotografiile faţadei erau surprinzător de greu de găsit, aşa că Azarov s-a oprit să o examineze printre frunzele legănate ale peisajului de import. Era o încercare tipic grandioasă şi de prost gust de a reînvia trecutul. De a imita regalitatea demult dispărută cu care oameni ca Utkin se simţeau atât de apropiaţi. Oamenii de securitate au început să apară pe măsură ce se apropia. Nu este surprinzător că păreau confuzi. Deşi era exact la timp, li s-ar fi spus să fie atenţi la un bărbat într-un costum european scump, conducând o maşină europeană şi mai scumpă. În schimb, Azarov era pe jos, purtând blugi vechi, cizme de lucru şi haina groasă de lână preferată de oamenii din această regiune.
„Ce vrei?", a spus un bărbat într-o uniformă impecabilă, strângând AK-103 legat la piept. „Ştii că această zonă este interzisă muncitorilor."
Aparent, exista o limită la cât de mult dorea Utkin să se amestece cu oamenii a căror istorie pretindea că o împărtăşeşte.
„Am o întâlnire."
Expresia bărbatului s-a transformat din iritare în prudenţă. Şi-a strâns puţin mai tare arma. „Sunteţi Grisha?"
Azarov a dat din cap şi a fost imediat înconjurat de cinci gărzi culese din forţele speciale ale Rusiei. Unul dintre ei a trecut un detector de metale peste el şi, când s-a asigurat că nu avea arme, i-a făcut semn lui Azarov să îl urmeze. S-au îndepărtat de conac, întorcându-se spre oraş, cu doi bărbaţi înarmaţi care au rămas în urmă.
Nu era deosebit de surprinzător faptul că întâlnirea nu urma să aibă loc în casa lui Utkin. Miliardarul ar fi bănuit că Azarov s-a familiarizat cu locul şi ar fi vrut să-şi ţină vizitatorul în dezechilibru. O precauţie inteligentă luată de un om inteligent. În cele din urmă, însă, maşinaţiunile sale nu aveau prea multă importanţă.
S-au întors pe una dintre străzile noroioase, în timp ce oamenii părăsiţi se grăbeau pe alei şi în clădirile neocupate, în efortul de a nu le sta în cale. Călătoria se încheiase la o uşă ruginită, gravată cu numele a ceea ce fusese cândva o importantă companie petrolieră rusă.
Au păşit înăuntru şi lui Azarov i s-a indicat un scaun – singurul lucru care mai rămăsese în holul de intrare. Pereţii fuseseră dezbrăcaţi, iar mocheta luxoasă era acum pătată şi mată. Unul dintre gardieni a intrat pe o uşă din spate, în timp ce ceilalţi doi îşi ţineau ochii aţintiţi asupra lui Azarov. Bineînţeles, bărbatul cu care trebuia să se întâlnească avea să-l facă să aştepte. Un memento pentru Azarov despre poziţia sa de subordonat. Întotdeauna era aşa.
Pe baza informaţiilor care îi fuseseră furnizate, Dmitri Utkin avea o educaţie formală redusă. Nu fusese nimic mai mult decât un infractor mărunt la sfârşitul epocii sovietice, deşi unul cu o viclenie şi o clarviziune excepţionale. Se mişcase rapid pentru a profita de oportunităţile oferite de căderea Zidului Berlinului şi fusese unul dintre primii susţinători ai lui Boris Elţîn. Când Elţîn a ajuns la putere şi a început să împartă bogăţiile Rusiei oamenilor care îi fuseseră loiali, Dmitri Utkin a fost unul dintre primii la rând.
Bunurile, scutirile de taxe şi contractele guvernamentale pe care le primise valorau sute de milioane de dolari americani, iar Utkin transformase această avere iniţială într-un imperiu bazat pe energie care se întindea pe tot globul. Puterea şi influenţa sa în creştere în interiorul Rusiei a fost ceea ce l-a adus pe Azarov acolo.
Un bărbat subţirel, cu părul cărunt şi ochelari coloraţi, a apărut în uşă şi s-a grăbit spre el. Mihail Zhestakov era directorul general al holdingului principal al lui Utkin – un bărbat în vârstă de 40 de ani, fără legături cu corupţia sovietică sau cu crima organizată. După toate rapoartele, era un om de afaceri extrem de competent şi rezonabil de cinstit. Cel puţin atunci când era privit prin prisma comerţului rusesc.
„Îmi pare foarte rău că v-am făcut să aşteptaţi", a spus el, întinzând o mână. „Dmitri este gata să vă primească acum."
Azarov s-a ridicat în picioare şi l-a urmat printr-un hol slab luminat, cei doi foşti oameni de operaţiuni speciale urmându-l îndeaproape. În cele din urmă s-a deschis în ceea ce fusese cândva un birou exterior opulent, dar care acum mirosea ca o vizuină a unui animal neidentificat. Întregul perete din spate era din sticlă mată, cu o singură uşă din acelaşi material opac.

Au trecut prin ea şi s-a trezit într-un birou extins care părea să fi fost renovat doar pentru această întâlnire. Praful şi murdăria dispăruseră, iar luminile de deasupra aruncau o strălucire fluorescentă în toată încăperea. Mobila era încă rară, dar în centru, de-a lungul peretelui din spate, se afla un birou mare. Azarov l-a ignorat iniţial pe bărbatul de la acesta, observând în schimb detaliile noului său mediu. Nu existau ferestre, iar soldaţii cu care intrase se îndreptau imediat spre colţurile încăperii din spatele lui. Cel de-al treilea luase poziţie la ora unsprezece. Zhestakov s-a retras în colţul rămas liber, părând din ce în ce mai nervos.
Din trecutul şi comportamentul lui Zhestakov era clar că nu reprezenta o ameninţare, aşa că Azarov i-a şters existenţa din minte şi s-a uitat înapoi peste umăr. Peretele de sticlă mată avea o crăpătură orizontală la aproximativ un metru de podea, care îi traversa aproape toată lungimea. Uşa părea să fi fost lăsată descuiată, dar era prea mare şi prea grea pentru a se deschide rapid.
„Am înţeles că aceasta urma să fie o întâlnire privată", a spus Azarov, întorcându-se în cele din urmă cu faţa la Utkin.
„Aceştia sunt oamenii mei cei mai loiali. Le încredinţez viaţa mea. Mai mult decât aş spune despre tine, soldat Filipov."
Era un nume pe care Azarov nu-l mai auzise de mulţi ani şi nu s-a obosit să-şi ascundă uimirea.
„Bineînţeles că ştiu cine eşti", a spus Utkin. „Un neica nimeni sărăcit dintr-un loc de care nimeni nu a auzit vreodată. Un atlet ratat şi un soldat al cărui serviciu a fost atât de scurt încât a fost complet lipsit de importanţă. Un băiat de comenzi la mare distanţă de casă. Ai face bine să-ţi aminteşti cine ţi-a plătit antrenamentul, băiete. Aminteşte-ţi cine a făcut posibil ca tu să devii ceea ce eşti."
Cuvintele lui erau o exagerare, dar nu lipsite de un sâmbure de adevăr. În timp ce Azarov lucra pentru preşedintele Rusiei, era imposibil să separe guvernul de oligarhii care acţionau ca nobilimea ţării. Rusia exista ca o reţea complexă de birocraţie politică, crimă organizată şi capitalism fără limite. Sumele enorme de bani generate de oameni precum Utkin au fost posibile datorită favoritismului guvernului. Iar acest favoritism a fost plătit printr-un sistem elaborat de mită şi patronaj controlat de preşedintele Maxim Vladimirovici Krupin.
„De ce a trimis Krupin unul dintre reprezentanţii săi aici?" a spus Utkin, aruncând o privire către oamenii săi de securitate pentru a se asigura. „Și de ce tu, Grisha? Ar trebui să mă sperii?".
Era o întrebare excelentă. Deşi putea fi destul de convingător, Azarov nu era un negociator. El era un rezolvator de probleme.
„Aţi vorbit în public împotriva preşedintelui şi v-aţi întâlnit cu oameni exilaţi la Londra, domnule. Este de înţeles că acest lucru i-a provocat preşedintelui îngrijorare."
„Exilat", a repetat Utkin. „Este o caracterizare plăcută."
Azarov a dat din cap fără să se implice. Bărbaţii în cauză făcuseră greşeala de a-l nemulţumi pe Krupin. Ca represalii, FSB-ul îi acuzase de corupţie şi de încălcări fiscale, obligându-i să fugă cu puţin mai mult decât hainele de pe ei. După ce au plecat, proprietăţile lor au fost împărţite şi distribuite ca patronaj unor oameni mai loiali.
A fost un aranjament care a profitat de lăcomia oligarhilor rămaşi şi care a funcţionat timp de zeci de ani. Totuşi, acele vremuri mai simple se apropiau acum de sfârşit. Economia Rusiei se prăbuşea, iar acest lucru încuraja elita puterii sale. Pe Utkin mai ales. El, mai mult decât ceilalţi, avea abilitatea unui prădător de a mirosi slăbiciunile şi de a le exploata.
„Eşti aici ca să mă faci unul dintre ei, Grisha? Ca să mă alungi în Occident? Să-mi iei tot ceea ce am muncit?" A clătinat din cap. „Lumea s-a schimbat, prietene. Am interese care depăşesc cu mult sfera de influenţă din ce în ce mai restrânsă a lui Krupin."
„Cred că ai înţeles greşit scopul meu."
Utkin l-a ignorat, încălzindu-se la subiectul său. „Rusia se îneacă în propria ei mizerie, Grisha. Este un sistem închis, bazat în întregime pe corupţie, ameninţări şi pe violarea resurselor sale naturale. Nicio altă ţară nu va respecta dorinţele lui Krupin în ceea ce mă priveşte. Voi fi un miliardar care va trăi în Monaco, nu un sărac. Poate că el crede că încă mai are acest tip de putere, dar, dacă este aşa, îşi face iluzii."
„Pot să-ţi reamintesc că corupţia şi violarea resurselor naturale sunt cele care au generat marea ta avere? Nu v-aţi cumpărat drepturile asupra mineralelor şi energiei. Acestea v-au fost date".

„Dar nu de către Krupin. Ci de unul dintre predecesorii săi decedaţi de mult timp.” Utkin a fluturat o mână prin birou. „Şi acum sunt sângerat încet de ceea ce am. Mama Rusie nu mai poate asigura.”
Azarov s-a gândit la conacul ţipător de la marginea oraşului. „Şi totuşi, se pare că trăiţi bine.”
„Pentru cât timp, Grisha? Spune-mi asta. Sunt greve în toată ţara. Profesorii, lucrătorii din domeniul sănătăţii şi birocraţii de nivel inferior îşi părăsesc locurile de muncă pentru că nu au fost plătiţi. Preţul petrolului s-a prăbuşit din cauza producţiei americane şi a saudiţilor care au inundat piaţa. Şi ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, sancţiunile economice cauzate de aventurile militare ale lui Krupin îmi răsucesc cuţitul în coaste. Rubla a devenit atât de volatilă încât soţia mea nu le poate folosi pentru a cumpăra bijuterii şi pantofi de la porcii ăia francezi pe care îi iubeşte atât de mult. Aş putea la fel de bine să-mi mut afacerile în Nigeria.”
„Am înţeles că vremea în această perioadă a anului este destul de frumoasă.”
Utkin a zâmbit, dar în rest nu a răspuns.
Toţi oligarhii aveau aceleaşi plângeri, dar Utkin îşi dusese nemulţumirile cu un pas periculos mai departe. Se dusese la un miting şi aruncase public vina pentru problemele Rusiei la picioarele lui Maxim Krupin. Apoi a scris un cec pentru salariile restante ale angajaţilor guvernamentali din oraşele controlate de compania sa. Ideea că acesta ar fi fost un act de bunătate sau de bunăvoinţă era ridicolă. Omul nu era capabil de niciuna dintre ele. Mult mai probabil că era un prim pas în arena politică – o ameninţare prost voalată la adresa stăpânului lui Azarov.
Utkin şi-a pus picioarele pe un sertar scos din birou. „Vreau să înţelegi poziţia mea, ca să o poţi raporta cu exactitate, Grisha. Mă doare-n cot de Rusia într-un fel sau altul. Dar faptul că se prăbuşeşte cauzează probleme pentru afacerile mele. Şi, deşi recunosc că scăderea preţului petrolului este în afara controlului nostru, gestionarea defectuoasă a ţării de către Krupin nu este. Guvernul Rusiei a devenit nimic mai mult decât un instrument pentru a consolida puterea şi averea unui singur om.”
„Un om cu o rată de aprobare de 83%.”
„Dar înainte era de nouăzeci”, a răspuns Utkin. „Oile rămân docile până când li se face prea foame, Grisha. Dacă disparităţile dintre clasa conducătoare şi ţărani devin prea mari, se va produce o reacţie. Uitaţi-vă la propria noastră istorie. Bolşevicii au măcelărit aristocraţia şi ne-am ales cu mai bine de o jumătate de secol de comunism. Acum avem asta...”
„Sunt aici pentru a vă asigura că preşedintele îşi recapătă controlul.”
Utkin nu s-a obosit să-şi ascundă scepticismul. „Toate aceste lovituri care se întâmplă nu ar fi pornit niciodată în urmă cu cinci ani, Grisha. Nimeni nu ar fi îndrăznit. Iar asasinarea opozantului de stânga al lui Krupin luna trecută arată disperare. Presupun că a fost opera ta?”.
De fapt, nu a fost. Asasinarea fusese o chestiune simplă. Nimic care să-i solicite talentul.
„Lumea ne priveşte, Grisha, iar noi începem să arătăm ca o ţară subsahariană.”
Azarov nu era în dezacord, dar nu era treaba lui să judece guvernarea lui Krupin. Doar să-i urmeze ordinele.
„Au existat unele probleme, dar acestea vor fi rezolvate în curând, domnule. Preşedintele este destul de încrezător. „
Utkin chiar a râs. „De aceea ai fost trimis aici? Pentru a repeta aceleaşi asigurări fade? Minunat! Te rog să-mi spui cum intenţionează Krupin să-mi protejeze interesele. Sunt captivat de atenţie.”
„Nu cunosc detaliile”, a recunoscut Azarov.
De fapt, nu ştia absolut nimic despre planul lui Krupin. Sau chiar dacă exista cu adevărat unul.
„Mereu servitorul neîntrecut, nu-i aşa, Grisha?”. Scepticismul de pe faţa lui Utkin a făcut loc unui zâmbet binevoitor. „Poate că ar trebui să vii să lucrezi pentru mine. Ar trebui să fie mai bine decât atât.”
„Preşedintele este convins că vei fi mulţumit de rezultatele programului său.”
Zâmbetul lui Utkin s-a estompat. „Şi totuşi te trimite pe tine. De ce? Dacă este atât de încrezător în politica sa economică, de ce nu mă sună pur şi simplu să discutăm despre ea? De ce această încercare neîndemânatică de a mă intimida?”.
„Din nou, nu acesta este scopul meu.”

Deloc surprinzător, Utkin nu a fost convins. „Krupin adună în liniște oameni și materiale la granița letonă, Grisha. Ne putem aștepta la o altă excursie militară care nu va face altceva decât să ne secătuiască resursele și să provoace o confruntare cu americanii? Acesta este planul lui?”
Azarov s-a întrebat același lucru. Mulți ruși simțeau că statele separatiste le fuseseră furate în timpul colapsului sovietic. Flexionarea acestui tip de mușchi militar – singurul tip de mușchi pe care Rusia încă îl mai avea – vorbea profund la adresa naționalismului lor.
„Oamenii încep să privească cu ochiul liber la condiția în care trăiesc, Grisha. Agitarea steagurilor și spectacolele militare nu îi vor mai ține supuși pentru mult timp. Oare așa se va sfârși Rusia? Cu disperarea unui singur om de a-și menține puterea cu orice preț?”
Ipocrizia oligarhilor a devenit repede obositoare. La fel ca și Krupin, tot ce îl interesa pe Utkin era propria putere. În aceeași poziție, el nu ar fi acționat altfel. Era timpul să pună capăt acestei întâlniri și să plece acasă. Lui Azarov îi plăcea din ce în ce mai puțin să se afle în Rusia, pe măsură ce anii treceau. Exista un întuneric în țara sa care pătrundea mai adânc în el de fiecare dată când îi trecea granița.
„Pot să-i spun președintelui că poate conta pe sprijinul dumneavoastră, domnule?”.
Utkin nu a răspuns, iar Azarov și-a ținut ochii fixați pe bărbat, deși în realitate era concentrat asupra vederii sale periferice. Fostul soldat din stânga sa avea o jachetă deschisă și brațele încrucișate pe piept, ținând o mână aproape de tocurile de umăr. Neavând ferestre, nici măcar fotografii înrămate, nu existau reflexii pe care Azarov să le poată folosi pentru a evalua situația din spatele lui. Putea doar să presupună că și ceilalți doi bărbați erau la fel de vigilenți.
„Spune-i lui Krupin că va avea parte de sprijinul meu atunci când va arăta rezultate. Până atunci, îmi voi proteja propriile interese. La fel ca și el.”
Utkin a luat singurul document de pe birou și a început să se prefacă că citește. Întâlnirea se încheiase. Azarov a dat din cap cu supunere și s-a întors, pornind spre ușă. Poziția sa tactică s-a îmbunătățit imediat. Acum era un singur om în spatele lui, iar peretele de sticlă, deși mat, era suficient de reflectorizant pentru a-i afișa conturul vag.
Nici bărbatul din spate, nici cel care îl aștepta la ora unu nu aveau armele scoase. Bărbatul din față și din stânga lui avea un AR-15 cu amortizor atârnat la piept. O armă intimidantă și impresionantă, dar pe care ar fi fost greu să o pună în funcțiune rapid. Pistolul său se afla într-un toc pe șold, ținut cu o curea de velcro care îi va încetini recuperarea.
Azarov nu-i putea învinovăți pentru neglijența lor. Acesta nu era un câmp de luptă și adversarul lor neînarmat era depășit numeric de trei la unu. În astfel de situații, era dificil să nu devii prea încrezător. Bărbatul din stânga s-a mișcat peste calea lui pentru a deschide ușa, iar Azarov l-a lovit cu dezinvoltură în partea din spate a piciorului său, aruncându-l în lateral, în spatele celuilalt picior. S-a împiedicat, strângându-și instinctiv mâinile în jurul puștii de asalt în loc să le arunce pentru a-și frâna căderea spre perete. Când capul lui a ajuns la egalitate cu crăpătura lungă din geam, Azarov l-a apucat de centură și l-a împins violent înainte. Speranța era ca sticla să se spargă și capul lui să pătrundă, dar materialul nu era suficient de compromis. În loc să sângereze din cauza unei răni fatale la gât, a aterizat cu fața în jos, amețit de lovitura la nivelul craniului.
Azarov s-a învârtit și a căzut, aterizând spate în spate deasupra bărbatului, prinzându-i arma sub el. În scurta clipă care i-a luat să elibereze pistolul în toc al paznicului, Azarov a analizat situația tactică. Bărbatul care se afla acum în stânga sa avea un pistol scos și degetul său era deja încordat pe trăgaci. Totuși, pe baza poziției țevii, primul glonț ar fi trecut mult deasupra capului lui Azarov, iar reculul ar fi creat o scurtă întârziere înainte de a se putea trage un foc mai precis. Mihail Zhestakov era cu fața în jos pe podea, cu mâinile protejându-și ceafa, așa cum era de așteptat. Utkin se agăța stângaci de un sertar care conținea, fără îndoială, o armă pe care nu o folosise niciodată pentru a face ceva mai solicitant decât să execute un prizonier legat.
Soldatul din fundul camerei, însă, era o altă problemă. Își legăna arma cu ușurință în direcția lui Azarov. În ochii lui nu se citea nici frică, nici panică, ci doar calcul. Peste încă o zecime de secundă avea să tragă și avea să nimerească ceea ce țintea.

Neavând timp să aducă pistolul în faţa lui, Azarov a tras cu el dintr-o poziţie incomodă, aproape de şold. Glonţul a coborât puţin mai jos decât intenţiona, lovindu-l pe bărbat chiar sub şi în dreapta nasului său. Neglijent, dar totuşi suficient pentru a-i pulveriza conţinutul capului peste Dmitri Utkin, panicat.
Bărbatul din stânga lui Azarov a tras şi, aşa cum era de aşteptat, glonţul a ajuns sus. De data aceasta, Azarov a reuşit să îşi întindă braţul complet şi lovitura sa a impactat direct între ochii pazniculu.
Azarov a înfipt pistolul în spatele bărbatului de sub el, folosindu-l pentru a se propulsa în picioare în timp ce trăgea un singur foc. O clipă mai târziu era în picioare, cu ţinta armei îndreptată spre Utkin.
Oligarhul îmbătrânit avea mâna înfăşurată în jurul unui vechi pistol Makarov, dar a încremenit chiar în momentul în care acesta a eliberat sertarul. Fără să vrea, l-a scăpat şi s-a dat înapoi cu mâinile în aer.
„Te ridici la înălţimea reputaţiei tale, Grisha."
Nu era nici prost, nici laş. Ştia ce avea să se întâmple şi avea să moară sfidător şi în picioare. Aşa prefera Azarov. Era ceva despre uciderea laşilor care îi era de prost gust.
„Îmi pare rău că întâlnirea noastră se va sfârşi aşa."
Krupin îi ordonase să îl împuşte pe om în stomac şi apoi să ţină o lungă diatribă despre inutilitatea sfidării, dar Azarov o considera atât inutilă, cât şi lipsită de respect. A tras un singur glonţ în fruntea lui Utkin, urmat de un glonţ în stomac, în cazul în care Krupin s-ar fi deranjat vreodată să se uite la rapoartele poliţiei.
Apoi a pus pistolul pe birou şi s-a dus să-l ajute pe Zhestakov să se ridice în picioare. Omul de afaceri avea ochii mari şi umezi şi s-a dat înapoi până când s-a lovit de perete.
„Imperiul lui Dmitri este temporar al tău", a spus Azarov, îndreptându-şi haina şi verificând dacă nu cumva era stropit cu sânge. „Vei gestiona dezmembrarea şi distribuirea lui către ceilalţi oligarhi şi apoi vei ocupa un post de răspundere în una dintre organizaţiile lor. Este acceptabil?"
El a dat din cap în tăcere.
„Preşedintele vrea să înţelegi că nu te învinovăţeşte pentru comportamentul lui Utkin şi că îţi admiră priceperea în afaceri."
Azarov nu s-a deranjat să aştepte un al doilea semn ezitant din cap, în schimb s-a întors şi a trecut peste unul dintre cadavre în drumul său spre uşă.
Odată ieşit, a format numărul telefonului din buzunar.
„Pot să presupun că Dmitri nu a fost cooperant?" Vocea lui Maxim Krupin.
„Da."
„Şi că v-aţi ocupat de el?".
„Da."
„Aţi gestionat situaţia chiar mai repede decât mă aşteptam. Credeam că gunoiul ăla o să te ţină acolo ore întregi plângându-te de corupţie şi de căderea Rusiei."
„Pot să întreb care este situaţia operaţiunii Mitch Rapp?" a spus Azarov, schimbând subiectul. Nu prea avea rost să mai discutăm despre Dmitri Utkin. Ameninţarea pe care o reprezenta era la final. Nu era deloc cazul agentului american al CIA.
„O eroare rară din partea ta, Grisha. Totul merge înainte fără probleme. Recunoaşterea şi pregătirile sunt complete şi se pare că luarea femeii va fi o chestiune simplă."
„Mă bucur că m-am înşelat", a spus el fără convingere. Încă mai simţea uşoara greaţă pe care o resimţea întotdeauna când apărea numele lui Rapp. Azarov nu avea nicio implicare în operaţiunea lui Krupin din Pakistan sau în planurile sale de a-l împiedica pe Rapp să intervină. Aşa prefera el să fie. Cel puţin deocamdată.
„Spune-mi", spuse Krupin, evident că nu voia să-i permită subordonatului său să dirijeze conversaţia.
„Dmitri te-a implorat?"
„Da", a minţit Azarov.
„Omul era un porc", a spus el, părând previzibil de mulţumit. „Nu-i păsa deloc de Mama Rusia".
„Şi totuşi era un om puternic la care oligarhii se uitau pentru a fi lider".
„Ce vrei să spui?"

„Nu l-aţi exilat, domnule. L-aţi ucis. Sunteţi sigur că distribuirea bunurilor sale celorlalţi va fi suficientă pentru a-i linişti? Există o diferenţă între intimidare şi frică. Aceasta din urmă poate face oamenii imprevizibili.”
„A fost împuşcat ca un animal ce era. Nu se puteau aştepta la un rezultat diferit.”
„Da, domnule.”
Krupin fusese întotdeauna neîncrezător, dar Primăvara arabă amplificase acest lucru într-un grad periculos. Văzând cum dictatori mult mai înrădăcinaţi decât el erau înlăturaţi şi ucişi îl făcuse pe om să devină paranoic. Nici o jignire nu era prea banală sau un jucător prea neînsemnat pentru a-i scăpa din vedere. Toţi erau trataţi în aceeaşi manieră nemiloasă.
Cu Utkin, însă, Azarov s-a întrebat dacă nu cumva Krupin mersese în cele din urmă prea departe. Dacă nu cumva de data aceasta aprinsese un foc care nu mai putea fi stins.

CAPITOLUL 1

LÂNGĂ FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD
MITCH Rapp şi-a uşurat maşina închiriată pe un drum rural liniştit şi a început să se strecoare printre podgorii. Soarele abia atinsese orizontul, făcând ca munţii stâncoşi să devină portocalii pe un cer senin. Scena nu putea fi mai diferită de oraşele pakistaneze pline de smog şi de trafic în care îşi petrecuse ultimele două luni. Schimbarea mirosului de motorină şi transpiraţie cu cadrul idilic al ţinutului viticol din Africa de Sud ar fi trebuit să fie o schimbare plăcută. Dar, în schimb, i-a înăsprit nodul din stomac.
Când îl omorâse pe directorul fundamentalist al aparatului de informaţii pakistanez, cu câteva săptămâni în urmă, reacţia fusese inevitabilă. Dar acum depăşise chiar şi cel mai rău scenariu al lui şi al lui Irene Kennedy.
Încă nu se punea la îndoială că eliminarea lui Ahmed Taj fusese necesară pentru a ţine arsenalul nuclear pakistanez departe de mâinile adepţilor liniei dure islamice. Din nefericire, moartea sa lăsase un vid de putere care împingea ţara, deja instabilă, spre prăpastie. Umar Shirani, şeful armatei, se folosea de haosul în creştere pentru a continua efortul lui Taj de a-l înlătura pe preşedintele relativ moderat al ţării.
Una dintre cheile planului său era obţinerea controlului asupra arsenalului nuclear pakistanez, încrezător că lumea va fi obligată să sprijine pe oricine ar avea mijloacele şi voinţa de a incinera o mare parte din regiune. Sau, dacă nu să o susţină, cel puţin să nu se opună.
În acest scop, generalul Shirani luase focoasele nucleare ale ţării din locaţiile lor securizate şi le muta prin Pakistan pentru a împiedica guvernul civil să îşi extindă autoritatea asupra lor. Bineînţeles, el a spus că acţiunile sale au fost pentru a menţine armele în siguranţă în mediul din ce în ce mai instabil, dar nimeni nu l-a crezut cu adevărat. El a forţat o confruntare, determinând politicienii şi elita puterii pakistaneze să aleagă o tabără.
Rapp şi echipele sale fuseseră însărcinaţi să încerce să urmărească mişcările armelor şi să se asigure că niciunul dintre grupurile teroriste din Pakistan nu pune mâna pe una dintre ele. Era o sarcină practic imposibilă. Li se cerea să urmărească componentele individuale în continuă mişcare ale celui de-al şaptelea arsenal nuclear ca mărime din lume, în timp ce armata a şasea ca mărime se opunea în mod activ. Era un pic ca vechiul truc de magie cu paharul şi mingea, dar cu o sută de mingi – fiecare dintre ele având potenţialul de a exploda şi de a distruge un oraş important.
Rapp a coborât geamul şi a accelerat vehiculul, navigând după memoria unei hărţi pe care o aruncase cu câteva luni în urmă. Nu fusese niciodată în realitate în zonă, bazându-se în schimb pe o echipă a CIA specializată în selectarea acestor tipuri de locaţii.
Şi exact asta încercase Irene Kennedy să-l determine să continue să facă: să se bazeze pe specialişti. Totuşi, în ciuda a tot ceea ce se întâmpla în Pakistan, nu se putea hotărî să treacă peste asta. Aşa că l-a pus pe Scott Coleman la conducere şi s-a îmbarcat pe Gulfstream G550 al CIA cu destinaţia Africa de Sud.
O greşeală? Cel mai probabil. Neglijenţă în serviciu? Poate. Dar era mai bine să se ocupe personal de această situaţie în următoarele 24 de ore decât să-şi petreacă următoarea săptămână încercând să o microgestioneze de la Islamabad.

Telefonul de pe scaunul pasagerului a sunat şi a făcut o grimasă când a văzut că era un alt mesaj de la Monica Estridge. Subiectul era acelaşi ca şi în cazul ultimelor douăzeci de mesaje fără răspuns de la ea. Granit.
Îi dăduse designerului de interior, surprinzător de neobosit, stăpânirea totală asupra finalizării construcţiei casei pe care o începuse înainte ca soţia lui să fie ucisă. Din păcate, ea nu părea să înţeleagă conceptul simplu de „stăpânire totală". Habar nu avea câte eşantioane, culori de vopsea şi finisaje de lemn existau pe planetă, dar era destul de sigur că ea nu avea de gând să se odihnească până când nu le-ar fi analizat pe toate.
Drumul de pământ a început să urce spre un munte brăzdat de benzi de stâncă şi Rapp s-a asigurat că menţinea viteza vehiculului la un nivel care să nu atragă atenţia. Când a ajuns în vârful primei ridicături, a zărit acoperişul gri al casei pe care o căuta.
Un zid înalt de trei metri, surmontat de cioburi colorate de sticlă spartă, înconjura proprietatea, iar copacii fuseseră tăiaţi aproape până la viţa de vie a unui fermier vecin, lăsând un perimetru deschis cu o privelişte neobstrucţionată.
Probabil că scena nu era cu mult diferită de cum ar fi fost dacă ar fi venit călare la începutul secolului XX. Totuşi, chiar sub suprafaţă se afla un sistem de securitate de ultimă generaţie care nu era conectat doar la poliţia locală şi la o echipă de intervenţie privată de securitate, ci şi la oamenii de top ai CIA din ţară.
La îndemnul lui, Claudia Gould – acum Dufort – şi fiica ei se mutaseră de curând. În ciuda unei istorii lungi şi dureroase şi a morţii soţului ei din mâinile lui Stan Hurley, Rapp nu şi-o putea scoate din minte. Păreau să fie încurcaţi unul în celălalt într-un mod pe care niciun efort nu-l putea inversa.
Era greu să reflecteze asupra relaţiilor sale cu femeile fără să folosească cuvintele „dezastru" şi „catastrofă". În zilele deosebit de proaste, îi venea în minte şi „cataclism". Prima lui iubire murise în atacul terorist de pe Pan Am 103 când era încă tânăr. Ani mai târziu, soţia sa şi copilul nenăscut fuseseră ucişi de Louis Gould, răposatul soţ al femeii care locuia în casa imaculată din Cape Dutch pe care o trecea.
De atunci, Rapp încercase zadarnic să găsească pe cineva care să se potrivească în viaţa lui. Soţia lui, Anna, fusese o idealistă şi, într-un fel, acesta era motivul pentru care o iubise atât de intens. În timp ce el era în mod constant împotmolit în întuneric, ea vedea lumea cu un optimism şi o speranţă neţărmurită. Faptul de a fi alături de ea l-a ajutat să-şi recupereze umanitatea care uneori părea să se îndepărteze iremediabil.
Privind retrospectiv, totuşi, relaţia lor nu fusese numai soare şi flori. Anna se luptase constant cu ceea ce făcea el pentru a-şi câştiga existenţa. Din punct de vedere intelectual, înţelegea că oameni ca el erau necesari, dar ajunsese să creadă că, la un nivel mai profund, ea credea că el ar putea fi o parte a problemei. Doar un alt om violent care împiedica lumea să devină utopia pe care ea credea că ar putea fi. Aşadar, încă o Anna Reilly a fost eliminată.
A încercat să meargă în direcţia opusă şi s-a cuplat cu un antreprenor privat italian talentat, dar relaţia era sortită eşecului încă de la început. Partea bună a lucrurilor era că ea era frumoasă, incitantă şi complet nepăsătoare faţă de stilul lui de viaţă. Pe de altă parte, el nu a putut niciodată să scape de sentimentul că, pentru un preţ corect, ea ar începe să-l urmărească prin dormitor cu un piolet.
După Donatella, relaţiile sale puteau fi catalogate drept întâlniri scurte care abia dacă se ridicau deasupra nivelului de aventuri de o noapte. Un fost agent al serviciilor secrete. Un manager de fonduri de investiţii pe care i-l prezentase fratele său. Un pilot roşcat din forţele aeriene, care a zburat în sprijinul câtorva dintre operaţiunile sale.
Dar Claudia se simţea diferit dintr-un motiv oarecare. Se întâlniseră prima dată cu ani în urmă, când el venise să regleze conturile cu soţul ei. Îi pusese un pistol la tâmplă şi ar fi exagerat să spunem că privirea din ochii ei l-a bântuit. Dar cu siguranţă nu a uitat-o.
Trecutul Claudiei nu era imaculat ca al Annei, dar nici nu era îmbibat în sânge ca al Donatellei. Avea o fiică frumoasă şi un suflet care era suficient de afectat pentru ca ea să se gândească să permită cuiva ca el să intre în viaţa ei.
Acest sentiment de posibilitate a fost motivul pentru care se implicase personal în relocarea Claudiei şi în a-i oferi o nouă identitate imaculată. Sau, cel puţin, o identitate despre care fusese asigurat că este

imaculată. Acum, un informator de încredere îi spusese că cineva căuta să o răpească. Nimeni nu părea să ştie exact cine sau de ce.
Probabil că unul dintre duşmanii răposatului ei soţ ieşise de sub pământ pentru o răzbunare meschină. Era genul de rahat de amator care îl enerva rău de tot pe Rapp, iar el era acolo pentru a da un exemplu care să-l descurajeze pe următorul ticălos.
Era un alt motiv pentru a nu-i implica pe oamenii lui Irene Kennedy. În calitate de director al CIA, existau linii pe care nu trebuia să le depăşească. Iar planul lui de a identifica persoanele care o urmăreau pe Claudia şi apoi de a le trimite înapoi la angajatorul lor în plicuri FedEx era probabil una dintre ele.

CAPITOLUL 2

Lumina soarelui care apunea se deplasa încet pe versantul muntelui, creând o umbră tot mai lungă la baza acestuia. Rapp şi-a stabilit ritmul pentru a rămâne chiar sub trecerea de la întuneric la lumină, un loc care ar genera cea mai mare distorsiune vizuală pentru oricine privea de la nivelul solului.
Terenul era suficient de abrupt pentru ca el să fie nevoit să se folosească de mâini pentru echilibru şi suficient de liber pentru ca din când în când cizmele sale să trimită un nor de pământ şi pietriş în cascadă în valea de jos. La fel ca majoritatea planurilor create pe hârtie, ascensiunea pe care o trasase avea nevoie în permanenţă de o revizuire din mers.
A ajuns la o breşă în cornişa îngustă pe care o urma şi s-a oprit pentru o clipă, privind în jos, la mai bine de o sută de metri, spre vârfurile copacilor sub care parcase. Muntele oferea un punct de observaţie ideal. Şoseaua rurală care ducea spre oraş era abia vizibilă în depărtare şi el avea o vedere completă asupra drumului de pământ care ducea spre casa Claudiei. Câteva sute de metri mai mult în altitudine i-ar fi oferit o privelişte a gardului ei.
Distanţa ar fi fost de aproape un kilometru şi jumătate până la casă. Acest lucru ar face imposibil ca un trăgător să folosească această poziţie pentru a acoperi un atac asupra casei ei – un lucru de care se asigurase înainte de a aproba achiziţionarea ei. Din nefericire, drumul în curbă ajungea la mai puţin de un sfert de milă de baza stâncii. O distanţă rezonabilă pentru un lunetist înzestrat cu echipamentul potrivit.
În realitate, proprietatea nu fusese niciodată ideală. Rapp ar fi preferat să le cazeze pe Claudia şi pe fiica ei într-unul dintre imobilele de apartamente puternic securizate din cartierul de afaceri din Cape Town. Complexitatea de a ajunge la ea în centrul aglomerat al oraşului era mult mai descurajantă decât în această zonă rurală liniştită.
Cu toate acestea, existau şi alţi factori de luat în considerare în afară de securitate. Ce fel de copilărie ar fi avut Anna în oraş? Deşi părerile sale despre copii se demodaseră în ultimele decenii, întotdeauna crezuse că aceştia aveau nevoie de spaţiu pentru a alerga. Ce ar fi făcut el şi fratele său dacă ar fi fost blocaţi într-o cutie de beton şi sticlă în copilărie? Cel mai probabil ar fi intrat în şi mai multe probleme.
Deschizătura din cornişa din faţa lui era suficient de îngustă pentru a sări, dar aterizarea era presărată cu pietre care ar fi făcut un zgomot inacceptabil atunci când greutatea corpului său ar fi căzut. În schimb, Rapp a făcut un ocol pe o stâncă uşor înclinată care ducea spre un teren mai plat. A mers de la mână la mână, urmând un sistem de fisuri proeminente, în timp ce vântul începea să se înteţească.
S-a mişcat cât de repede a putut. În ciuda faptului că îşi alesese haine de culoarea aproximativă a stâncii, conturul său ieşea în evidenţă pe peretele de piatră. Aruncându-şi un braţ peste vârf, s-a strecurat pe o cornişă şi a rămas nemişcat, scrutând valea în căutarea oricărui semn de umanitate. Nimic. Deocamdată, lucrurile mergeau aşa cum voia el.
Pocnitura de stâncă ce se prăbuşea a răsunat deasupra şi el şi-a strecurat Glock-ul de sub jachetă, rostogolindu-se pe spate când un şuvoi de praf şi de moloz l-a ratat de puţin. Şi-a centrat privirea pe o străfulgerare de mişcare şi a urmărit un trunchi blănos timp de câteva clipe. Patru babuini în total, inclusiv un mascul mare cu care ar fi preferat să nu se încurce. Dându-le o distanţă suficient de mare, nu ar fi fost o problemă şi chiar i-ar fi putut oferi o oarecare acoperire pentru mişcările sale.
Rapp a continuat să urce în sus, luând calea cea mai verticală până când s-a aflat cu mult deasupra a ceea ce el considera a fi poziţia optimă pentru a le elimina pe Claudia şi pe fiica ei. După ce şi-a asigurat

terenul înalt, a traversat spre sud, fiind cu ochii pe învălmăşeala de cornişe de dedesubt. I-au trebuit doar câteva minute pentru a găsi ceea ce căuta.
Un trăgător singuratic zăcea culcat pe o stâncă aflată la aproximativ douăzeci de metri sub poziţia lui Rapp. Purta uniforme gri şi verzi, vizionând prin lunetă ataşată la o puşcă de lunetist Barrett M82. Rapp nu-i putea vedea decât ceafa, acoperită în mare parte de o şapcă de baseball. Un fir negru ducea de la urechea dreaptă până la jachetă, sugerând că era în contact cu echipa de la sol şi, probabil, cu cel care conducea operaţiunea.
Rapp a studiat terenul dintre el şi lunetist, hotărând să continue spre sud şi apoi să coboare în jos spre el. Soarele dispăruse în spatele vârfurilor de la vest, dar mai exista încă suficientă strălucire încât era înţelept să-l ţină în spatele lui. Combinată cu frunzişul agăţat de pereţii abrupţi, strălucirea ar fi fost suficientă pentru a-i ascunde apropierea. Problema era sunetul.
Se mişca încet, coborând cu braţele pe secţiunile abrupte pentru a evita să dea cu piciorul într-o piatră, şi târându-se pe terenul mai plat. În ciuda distanţei scurte, i-a luat puţin peste optsprezece minute pentru a se apropia la mai puţin de trei metri de trăgător. Un tufiş dens îi mărginea poziţia şi Rapp s-a oprit în spatele lui pentru o ultimă recunoaştere.
Poziţia lunetistului nu părea să se fi schimbat deloc. Stătea nemişcat, confirmându-şi experienţa şi disciplina. Rapp îşi strecură Glock-ul din jachetă şi înainta. Bărbatul a rămas concentrat pe lunetă, fără să ştie că era vânat până când ţeava armei lui Rapp i-a apăsat pe ureche.
A tresărit puţin şi apoi a rămas din nou complet nemişcat.
„Ridică-te. Şi, dacă nu vrei să o iei pe calea rapidă spre vale, ai grijă cum o faci.”

CAPITOLUL 3

ILYA Gusev şi-a aprins o altă ţigară şi a stins-o pe cea veche într-o scrumieră care se revărsa. Jaluzelele erau trase, lăsând camera într-un întuneric întrerupt doar de strălucirea monitorului de calculator pe care îl plătise cu bani gheaţă la începutul săptămânii.
Scanase o imagine transmisă de o cameră montată în spatele unui camion, dar nu se schimbase mare lucru. Acelaşi drum de pământ gol, aruncat în umbră de soarele care apunea. Cele mai multe dintre celelalte transmisiuni video aşezate într-o grilă de-a lungul ecranului erau în continuare goale. Erau rezervate pentru oamenii care efectuau operaţiunea şi nu aveau să fie pornite până când aceasta nu începea cu adevărat.
Singurul alt flux avea un spaţiu blocat în partea de jos a monitorului. L-a lărgit şi a studiat vederea întregului teatru de operaţiuni transmisă prin luneta unui om cocoţat pe o stâncă.
Deşi fusese o mare onoare să fie ales să conducă această operaţiune, nervozitatea iniţială a lui Gusev se transformase rapid în teamă. Oamenii pe care fusese obligat să-i folosească – cu excepţia mercenarului de pe stâncă – erau complet nesiguri. Nu, nu de neîncredere. Asta presupunea cineva care putea sau nu să-şi facă datoria în mod profesionist. Oamenii ăştia erau nebuni. Necontrolabili şi complet incompetenţi.
Oamenii lui, deşi nu erau chiar forţele speciale ale armatei, erau cel puţin cantităţi cunoscute. Cel puţin, se putea conta pe ei să reacţioneze la o anumită situaţie ca nişte fiinţe umane. Chiar dacă o ramură brutală şi fără remuşcări a speciei.
Aceşti nebuni de la ISIS erau cu totul altceva. Deşi înţelegea necesitatea de a avea câţiva dintre ei implicaţi, unul sau doi ar fi fost mai mult decât suficient. Din nefericire, rugăminţile sale căzuseră în urechi surde. Cel puţin reuşise să-şi convingă stăpânii să i-l dea pe mercenar. Dacă lucrurile ar fi mers prost, ar fi acţionat raţional şi profesionist. Întrebarea era dacă va fi suficient.
Gusev a privit cu ochii întredeschişi spre un drum pustiu din apropierea centrului imaginii din lunetă şi şi-a turnat un pahar de vodcă pentru a-şi calma nervii. Cine era această femeie? Pe baza informaţiilor care îi fuseseră furnizate, Claudia Dufort era o franţuzoaică în vârstă de 36 de ani, care primise un fond de investiţii generos de la bunicii ei. În afară de asta, ştia puţine lucruri. Pe baza supravegherii sale, putea spune doar că era de o frumuseţe izbitoare, nu avea o slujbă obişnuită şi avea o fiică mică.

Nu părea să aibă legături cu crima sau cu politica. Nici un trecut care să-i genereze duşmani puternici. Asta a dus la întrebarea: Ce era la femeia aceea pe care el nu o cunoştea? Părea cert că nu era mama simplă şi bogată şi singură pe care o prezenta. Cine era ea cu adevărat? Cui îi făcuse rău?
Gusev a luat o înghiţitură neobişnuit de mică din vodca sa, conştient că trebuia să-şi păstreze mintea limpede. În cele din urmă, identitatea femeii era irelevantă şi, fără îndoială, era mai bine să nu ştie. Tot ce trebuia să facă era să reuşească în sarcina care îi fusese încredinţată. Dacă totul decurgea conform planului, recompensele ar fi fost nelimitate. Din păcate, eşecul ar fi fost pedepsit la fel de generos.
Imaginea lunetei s-a scuturat şi rusul s-a concentrat din nou asupra ei. Mercenarul din spatele ei, un tânăr american, făcea parte dintr-o nouă generaţie de asasini. Nu teribil de experimentaţi, dar bine pregătiţi şi posedând abilităţile tehnologice necesare pentru a opera într-o lume care se transforma aproape din oră în oră.
Ceea ce îi atrăsese atenţia lui Gusev fusese mai puţin imaginea în sine şi mai mult zguduirea bruscă şi violentă a acesteia. Kent Black nu era nimic dacă nu era disciplinat. Capacitatea sa stranie de a sta complet nemişcat ore în şir era unul dintre motivele pentru care fusese selectat pentru această misiune.
Fluxul întunecat de la camera video de corp pe care era întins americanul a început să se mişte în timp ce acesta se rostogolea încet. Gusev a simţit un val de adrenalină atunci când o pereche de cizme a intrat în centrul atenţiei. Negru nu era singur pe cornişă. Cineva reuşise să se caţere până la poziţia lui fără să fie observat şi să vină în spatele lui. Camera de luat vederi a măturat în sus, afişând conturul umbrit al unui Glock şi apoi o faţă care era luminată suficient de bine pentru a fi recunoscută.
Mitch Rapp.
Gusev s-a împiedicat pe spate, aproape că s-a aruncat peste scaun. Cunoştea chipul de ani de zile. Îi rămăsese imprimată în minte dintr-o fotografie neclară, alb-negru, făcută imediat după ce Rapp executase şapte ruşi implicaţi în vânzarea de arme către Hamas. Ce naiba făcea omul CIA aici? Ce legătură putea avea cu o tânără franţuzoaică ce locuia în Africa de Sud? Gusev a încercat să se calmeze, dar i-a fost imposibil. Ce ar trebui să facă? Era posibil să anuleze operaţiunea? Oare cei de la ISIS, care îi fuseseră impuşi, ar fi urmat măcar acest ordin? Ce se întâmpla dacă Rapp lua pur şi simplu arma şi poziţia lui Black? Putea să elimine întreaga echipă fără nici o dificultate.
Frica s-a transformat rapid în panică. Gusev s-a întrebat frenetic dacă Rapp ştia de implicarea sa. Sau identitatea angajatorului său. Omul de la CIA era singur sau avea o echipă?
Rusul s-a învârtit spre uşă, instinctul de autoconservare copleşindu-l. După câţiva paşi sacadate, însă, s-a oprit. Era imposibil. Unde să se ducă? Nu avea importanţă. Ar fi fost un om vânat. Mai bine să cadă în mâinile americanilor – chiar şi a lui Rapp – decât în mâinile omului care ar fi venit după el dacă ar fi fugit.
Gusev s-a îndreptat spre telefonul securizat de lângă monitor şi a început să formeze numărul, un sentiment de groază coborând asupra lui. Nu putea fi învinovăţit pentru asta, şi-a spus el însuşi. Nu fusese implicat în niciunul dintre planuri. De fapt, ştia foarte puţine lucruri despre operaţiune şi obiectivele acesteia, dincolo de setul specific de sarcini cu care fusese însărcinat. Responsabilităţile sale erau o chestiune relativ simplă. Nimeni nu făcuse nici măcar aluzie la posibilitatea că ar fi existat o rezistenţă care să însemne ceva mai serios decât o criză de furie a copilului.
Aproape că terminase de format când imaginea de pe ecran se zgudui din nou – de data aceasta chiar mai violent. Degetul său mare s-a oprit, plutind deasupra ultimei cifre. Imaginile video deveniseră tulburi într-un mod care nu putea fi explicat prin întunericul care se apropia, iar Gusev s-a aplecat puţin mai aproape. După câteva momente, ceaţa care părea a fi praf a început să se limpezească. Ceea ce a fost dezvăluit a făcut ca respiraţia să i se oprească în piept.
Mitch Rapp zăcea nemişcat în noroi, cu genunchiul lui Black în spate şi cu un pistol apăsat pe cap.
Radioul de pe biroul lui Gusev a început să scârţâie şi a auzit vocea mercenarului.
„Vultur către bază".
Rusul nu a răspuns. Îi era imposibil să proceseze ceea ce se întâmpla. Mitch Rapp, temut chiar şi de cei mai puternici oameni din lume, fusese răpit de un ucigaş plătit de treizeci de ani.
„Vultur la bază", a repetat Black.
„Aici este baza", a răspuns Gusev cu o voce tremurândă. „Care este situaţia dumneavoastră?"

„Un om înarmat s-a apropiat de poziţia mea. L-am supus.”
Gusev a privit cum Black l-a apucat pe omul CIA de păr şi i-a răsucit capul astfel încât să se afişeze pe monitor. „Îl puteţi identifica?
Gusev a căzut pe un scaun, picioarele sale fiind brusc prea slabe pentru a-şi susţine greutatea considerabilă. Tânărul american nu ştia cu cine avea de-a face. Că făcuse fără să vrea ceea ce atât de mulţi oameni înaintea lui muriseră încercând să realizeze.
„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Gusev amorţit.
„Oricine ar fi, e tăcut ca naiba şi, evident, ştie să se caţere. Faleza stâncii din spatele poziţiei mele este liberă şi am pus o încărcătură de la distanţă pentru exact acest gen de situaţie. Stătea chiar în faţa ei când am declanşat-o.”
„Este el...” Gusev a rămas cu gura uscată pentru o clipă şi a umezit-o cu o înghiţitură rapidă de vodcă.
„Este mort?”
„Nu. Doar inconştient. Vrei să îl termin?”
Rusul s-a gândit o clipă la întrebare. „Ar fi posibil să-l dau jos viu?”.
„Asta nu făcea parte din înţelegerea noastră.”
„Îţi voi oferi o compensaţie pe care o vei găsi mai mult decât generoasă.”
„În acest caz, da. Dacă se trezeşte şi poate merge. Nu avem cum să-l cărăm, totuşi. Continuăm cu operaţiunea? Se pare că am fost compromişi.”
„Mergem înainte”, a spus Gusev, încercând să-şi stăpânească entuziasmul. Rapp mort ar fi fost un premiu enorm. Dar viu? Cunoştinţele acestui om despre operaţiunile CIA erau pe locul doi după cele ale lui Irene Kennedy. Nu exista nicio modalitate de a-i supraestima valoarea pentru angajatorul lui Gusev. Ce recompense ar fi putut culege pentru că ar fi reuşit dincolo de orice imaginaţie? Pentru că l-a capturat pe omul pe care toată lumea îl considera invincibil?
„Este extraordinar de periculos”, spuse Gusev în radio. „Dacă puteţi să-l doborâţi fără să vă asumaţi riscuri, faceţi-o. Dacă există vreun semn de problemă, ucideţi-l imediat”.
„Am înţeles.”
„Dufort şi fiica ei ar trebui să fie la doar câteva minute distanţă. Poţi să-l supui şi să-ţi îndeplineşti în continuare partea ta de misiune?”
„Nicio problemă”, spuse Black cu o încredere care, fără îndoială, ar fi dispărut dacă ar fi ştiut cine se afla la picioarele lui. „Am ieşit.”

CAPITOLUL 4

CLAUDIA îşi repeta noul ei nume de familie pentru ea însăşi, încercând să îl facă să se întipărească. Vorbea încet, păstrând volumul vocii ei mai mic decât cel al brizei care sufla prin geamurile deschise ale vehiculului.
„Dufort, Dufort, Dufort, Dufort . . . .”
Nu era ca şi cum acesta ar fi fost primul ei pseudonim – avusese destule ocazii să le folosească în anii în care se ocupase de logistică pentru asasinul profesionist cu care fusese căsătorită. Totuşi, acest lucru părea foarte diferit. Acelea nu fuseseră nimic mai mult decât un teanc de acte de identitate şi cărţi de credit care urmau să fie folosite pentru câteva zile şi apoi distruse cu grijă. Claudia Dufort nu era o ficţiune convenabilă care să fie folosită în timp ce Louis îndeplinea un contract. Era cine era ea acum. Claudia Gould dispăruse pentru totdeauna.
A vorbit un pic mai tare, uitându-se la fiica ei de pe scaunul pasagerului pentru a se asigura că nu o trezeşte. Pe de altă parte, poate că ar fi trebuit să o facă. Anna se apucase să doarmă prea mult în ultimele săptămâni. La şapte ani, se străduia să înţeleagă pe deplin ramificaţiile morţii tatălui ei. Permanenţa ei. Şi apoi mai era noua casă, noua şcoală şi noii prieteni. În cele din urmă, totuşi, era tânără şi adaptabilă. De fapt, Claudia observase că accentul francez al Annei căpătase deja câteva nuanţe sud-africane.
Aşa că, dormind prea mult sau nu, Anna avea să fie în cele din urmă bine. Dar cum rămâne cu mama ei? Va învăţa ea să se acomodeze la fel de confortabil în noua ei viaţă?

Era o întrebare deschisă în acest moment. În ultimele câteva luni, Claudia reuşise să se cufunde în detaliile noii sale identităţi, ale noii ţări şi ale noului său stil de viaţă. Dar acum lucrurile se aşezau şi asta îi lăsa prea mult timp liber.
Avea mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui în două vieţi, aşa că un loc de muncă nu era necesar. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Avea nevoie de timp pe care să-l petreacă cu Anna şi plănuise o serie de aventuri pentru ele, care includeau de la concerte de muzică clasică până la sandboarding pe dunele din Namibia. Totuşi, nu ar fi fost de ajuns. După ani de zile în care a lucrat cu unul dintre cei mai de succes ucigaşi plătiţi din lume, să coacă prăjituri şi să organizeze întâlniri de joacă părea o schimbare prea radicală.
Avea nevoie de ceva provocator, dar care să nu o copleşească. Ceva incitant, dar care să-i lase mâinile libere de sânge. Sau poate chiar ceva care să o ajute să le cureţe un pic. Având în vedere sărăcia care afectează Africa, poate că o opţiune ar fi să lucreze pentru unul dintre numeroasele ONG-uri din zonă. Talentele ei s-ar potrivi bine, iar banii ei ar face-o atrăgătoare pentru orice organizaţie caritabilă pe care ar aborda-o. Şi mai bine, ar putea să o implice pe Anna. Un memento că nu toate fetiţele trăiau în case istorice înconjurate de podgorii.
Claudia a bătut frâna când a văzut strălucirea farurilor spate prin aerul prăfuit. Pe măsură ce s-a apropiat, a început să distingă partea din spate a unuia dintre camioanele de marfă greoaie care aprovizionau vinificatorii locali. Depăşirea era imposibilă pe drumul sinuos de pământ. SUV-ul masiv blindat pe care Mitch îl lăsase în garajul ei nu era nici pe departe suficient de agil.
Era paranoic, ca toţi cei implicaţi în afacerea lui. Acestea fiind spuse, deşi se îndoia că vreunul dintre duşmanii soţului ei s-ar fi deranjat să vină să o caute, furtul de maşini era un fenomen răspândit în Africa de Sud. Rapoartele din presă şi avertismentele ocazionale ale localnicilor au fost suficiente pentru ca ea să amâne schimbarea rezervorului subtil deghizat cu unul dintre crossoverele Audi la care râvnea.
Claudia s-a apropiat până la cinci metri de camion şi apoi a păstrat această distanţă. Întoarcerea spre proprietatea ei nu era departe şi, nu avea niciun motiv să se grăbească. Nici o operaţiune pe care să o verifice. Nu avea bani de spălat sau conturi bancare de ascuns. Şi nimeni nu aştepta în afară de doi câini de pază care încă nu se încălziseră cu ea, dar care nu se săturau de Anna. Un alt cadou de la Mitch.
În faţă, uşile din spate ale camionului s-au deschis brusc, iar Claudia a trântit piciorul pe pedala de frână înainte de a arunca instinctiv un braţ protector în faţa fiicei sale.
„Mamă?” a spus Anna groggy. „Ce se întâmplă?”
„E în regulă”, a răspuns Claudia, lăsând distanţa dintre ea şi camionetă să se lungească. „Culcă-te la loc, scumpo”.
Nimic nu părea să cadă din vehicul, dar nici măcar farurile îmbunătăţite ale SUV-ului ei nu puteau pătrunde foarte departe în remorcă. A claxonat de câteva ori, dar şoferul nu a părut să observe. O clipă mai târziu, rampa de încărcare s-a rostogolit şi s-a izbit de pământ.
De data aceasta, Anna s-a trezit complet.
„Mamă?”, a spus ea, frecându-şi ochii. „Ce s-a întâmplat cu camionul ăla?”.
„Nu ştiu, dragă. Cred că zăvorul de la uşi este rupt.”
Rampa metalică a continuat să se lovească de-a lungul drumului, făcând suficient zgomot cât să trezească şi morţii. Noaptea începea să se răcorească, iar şoferul avea geamurile ridicate. Dacă ar fi trebuit să ghicească, probabil că purta şi căşti. Era o practică obişnuită şi unul dintre multele motive pentru care drumurile sud-africane erau unele dintre cele mai periculoase din lume.
O clipă mai târziu, vuietul unui motor din spatele lor a înecat zgomotul metalului şi ochii Claudiei s-au îndreptat spre oglinda retrovizoare. Nu existau lumini şi a rămas confuză până când grila din faţă a unui fel de vehicul militar s-a apropiat suficient de mult pentru a fi luminată în luminile din spate.
Anna a ţipat când i-a izbit şi Claudia a tras de volan spre stânga, încercând să dirijeze SUV-ul spre viţele care mărgineau drumul. Nu s-a întâmplat nimic. A aruncat o privire în direcţia oglinzii retrovizoare şi a văzut că o şină de oţel asemănătoare cu cea a unui stivuitor se înfipsese în panoul din spatele ei. A apăsat acceleraţia, dar vehiculul din spate a egalat viteza ei, împiedicând-o să se elibereze.

Claudia a blocat frânele şi a răsucit volanul până când s-a oprit, dar au continuat să înainteze inevitabil. Partea din faţă a SUV-ului ei s-a scufundat violent când anvelopele din faţă au fost smulse din jante, iar ea a eliberat în cele din urmă volanul pentru a ajunge la fiica ei panicată.
Au lovit rampa şi au fost forţate să intre în remorca camionului, călătorind de-a lungul acesteia până când s-au izbit în spate. Airbagurile de aer ale SUV-ului s-au declanşat, împingând-o pe Claudia înapoi în scaun şi ameţind-o pentru câteva secunde. Până când a reuşit să se scuture de efect şi să se asigure că Anna era în regulă, paşii au răsunat pe podeaua de oţel a remorcii.
S-a uitat înapoi şi a văzut un Humvee cu o grilă masivă care includea nu numai structura stivuitorului care îi luase în sandwich partea din spate a SUV-ului ei, ci şi o serie de ţepi ghimpate care îi pătrunseseră în trapa din spate. Humvee-ul nu avea uşi, ceea ce le-a permis celor doi ocupanţi din Orientul Mijlociu să scape cu uşurinţă din el. Unul dintre ei se îndrepta spre ea, în timp ce celălalt se îndrepta spre partea din spate a camionului pentru a retrage rampa şi a închide uşile.
Spaţiul era prea îngust pentru a-i permite să deschidă uşa, dar nu ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut. Armura pe care Mitch o încorporase în SUV era tot ce se afla între ei şi bărbaţii de afară. Anna a încercat să o apuce, dar Claudia s-a îndepărtat, întinzând mâna după telefonul ei mobil. Nu avea semnal. Cutia de metal în care erau prinse bloca recepţia.
Vehiculul a tresărit şi ea s-a uitat prin plafonul cu lunetă pentru a vedea un bărbat cu o barbă deasă şi un zâmbet larg. O clipă mai târziu, el era în mişcare, legănând un baros în jos cu o lovitură asurzitoare care s-a pierdut imediat în ţipătul îngrozit al Annei.
Geamul armat rezista, dar nu avea cum să ştie dacă va continua să o facă. Claudia a desfăcut centura de siguranţă a fiicei sale şi a tras-o aproape, încercând să-i liniştească plânsul în timp ce bărbatul continua să atace sticla.
După aproximativ un minut, s-a format prima fisură. Bărbatul a urlat de bucurie, dar Claudia nu s-a putut hotărî să ridice privirea. Teroarea ei s-a transformat într-o senzaţie de vinovăţie paralizantă, mai profundă decât orice simţise vreodată. Merita asta pentru lucrurile pe care le făcuse în viaţa ei. Dar nu şi Anna. Ea era nevinovată.

CAPITOLUL 5

ÎN APROAPE DE MASERU
LESOTHO

RAPP a încercat să se smucească într-o poziţie mai confortabilă în timp ce se strâmbă în lumina care sângera prin capacul portbagajului. Mâinile îi erau legate cu bandă adezivă în spatele lui, ceea ce făcea imposibil să-i vadă ceasul, dar faptul că soarele răsărea sugera că se înghesuia în spaţiul acela mic de vreo zece ore bune. O răzbunare karmică pentru toţi oamenii pe care îi înghesuise în portbagaje similare de-a lungul carierei sale.
Drumul se înrăutăţise simţitor în ultima oră, iar vehiculul a căzut într-o altă groapă, lovindu-se cu capul de ceea ce era probabil o cheie de ureche. După numărătoarea lui, era a douăsprezecea oară când se întâmpla acest lucru şi, cu fiecare repetare, furia lui creştea.
Rapp ştia cam tot ce era de ştiut despre trăgătorul pe care îl găsise pe acea stâncă. Îl chema Steve Thompson, deşi zilele astea răspundea la numele de Kent Black. Aparent, credea că noul nume îi dădea mai multă gravitate. Tatăl său fusese un supravieţuitor abuziv care, cu ani în urmă, îşi dusese fiul tânăr într-un colţ izolat din Montana, ca să se pregătească pentru sfârşitul lumii.
Au trăit acolo fără electricitate sau apă curentă timp de puţin peste zece ani, înainte ca bătrânul să dispară brusc. Nu a fost găsit niciun cadavru sau vreo dovadă de crimă. După toate probabilităţile, aceasta fusese prima demonstraţie a talentelor neobişnuite ale fiului său.
Fără prea multă şcoală şi fără să aibă unde să se ducă, Thompson şi-a luat diploma de bacalaureat şi s-a înrolat în armată. În cele din urmă, devenise un Ranger şi a participat la multe lupte în Orientul Mijlociu. După opt ani, fusese în cele din urmă dat afară pentru insubordonare. Nu fusese niciun incident anume care să iasă în evidenţă. Doar o aversiune generală faţă de autoritate, pe care nu se putea deranja să o ascundă.

Fusese un CV destul de interesant pentru a ajunge pe biroul lui Rapp, dar acesta decisese că existau prea multe semnale de alarmă. Problemele cu autoritatea erau doar vârful icebergului. Thompson era un operator talentat, dar un singuratic până la punctul de a fi un tip pe care nu te-ai putea baza neapărat atunci când rahatul ar fi lovit ventilatorul. Şi apoi mai erau tendinţele sociopatice, posibilele începuturi ale unei probleme cu cocaina şi faptul că probabil îşi omorâse propriul tată. Nu era nicio îndoială că bătrânul ticălos o merita, dar asta a adus în discuţie unde erau limitele puştiului. Sau dacă avea vreuna.
Complicele care îl ajutase pe Rapp să ajungă în actuala lui locuinţă era mai enigmatic. Judecând după accent, probabil irakian. Avea vreo douăzeci de ani, o barbă deasă şi ochii sălbatici pe care Rapp ajunsese să-i asocieze cu ISIS.
O pereche cel puţin interesantă: tânărul mercenar american cu tendinţe sociopatice bine documentate, asortat cu un membru şi mai tânăr al unei mişcări jihadiste care nu obişnuia să angajeze contractori – în special americani.
Maşina a derapat până la oprire şi Rapp s-a rostogolit spre partea din faţă, lovindu-se din nou cu capul de cheia de urechi. Portbagajul s-a deschis în zbor câteva clipe mai târziu şi el s-a întors din faţa luminii strălucitoare a soarelui, în timp ce irakianul l-a apucat de păr şi l-a tras afară. Şirul de insulte în arabă era neîntrerupt şi probabil că presupunea că Rapp nu va fi capabil să le înţeleagă. Totuşi, când teroristul a ajuns la mama lui Mitch, Rapp i-a înfipt un picior în partea laterală a piciorului, făcându-l să cadă în genunchi. O lovitură de urmărire a aterizat între omoplaţi şi i-a înfipt faţa în bara de protecţie din spate.
„Opreşte-te!”
Rapp s-a întors spre Thompson şi a privit în josul amortizorului propriei sale arme. Unul dintre lucrurile care îi plăcea cel mai puţin să le facă.
Sângele ţâşnea din nasul arabului în timp ce acesta sărea în picioare şi se pregătea să atace, dar Thompson a mutat arma spre el. „Am spus să te opreşti! Amândoi!”
Rapp doar s-a întors şi a început să meargă spre singura clădire care se vedea.
„Aşteaptă!”
L-a ignorat pe bărbat, folosindu-se de timp pentru a observa împrejurimile. Munţii erau mai puţin stâncoşi decât cei din jurul Franschhoek-ului şi totul era verde. În ciuda cerului senin şi a soarelui care se îndrepta dinspre est, aerul nu reţinea prea multă căldură, ceea ce sugera o creştere semnificativă a altitudinii. Mai interesantă era clădirea în sine. Fără ferestre şi construită în întregime din blocuri de zgură, scopul ei era pictat pe ea cu litere roşii decolorate: Morgă.
Thompson şi arabul care sângera au rămas în urmă, în timp ce Rapp intra pe o uşă grea de lemn. Camera avea probabil douăzeci şi cinci de metri pătraţi, cu femeia şi fata pe care venise în Africa să le ajute aşezate pe o canapea prăbuşită în capătul celălalt. Claudia părea de înţeles că era distrusă, în timp ce Anna era aproape catatonică. Erau păzite de un arab înarmat care părea la fel de nebun ca şi cel care picura pe podea la intrare.
În cele din urmă, în centrul încăperii se afla un sicriu care conţinea cadavrul emaciat al unui bărbat care părea să fi avut în jur de treizeci de ani când a murit. Era greu de spus dacă starea trupului era cauzată de boala care l-a ucis sau de faptul că doar se uscase puţin. Cel puţin nu mirosea.
Claudia s-a ridicat în picioare şi a pornit spre Rapp, dar bărbatul care o păzea a lovit-o cu capul puştii în pieptul ei suficient de tare încât să o trântească la pământ. Anna şi-a revenit la viaţă, săltând spre mama ei şi aterizând lângă ea, plângând cu putere. Rapp a simţit cum îi explodează furia, dar nu putea face mare lucru cu mâinile prinse la spate.
Claudia părea mai mult speriată decât rănită şi şi-a tras fiica înapoi pe canapea, urmărindu-l cu atenţie pe bărbatul care ţipa că îi zdrobeşte craniul şi îi violează cadavrul înainte de a face acelaşi lucru cu Anna. Din fericire, franceza şi engleza erau singurele ei limbi şi nu avea nicio idee despre ce se spunea.
„Mişcaţi-vă”, a spus Thompson, indicând o uşă în stânga. Având puţine alte opţiuni, Rapp a intrat în ceea ce părea a fi o cameră de îmbălsămare.
„Luaţi loc.”
A făcut cum i s-a spus, iar Thompson a folosit mai multă bandă adezivă pentru a-l fixa de scaun. Când a fost mulţumit de lucrarea sa, a aruncat arma lui Rapp şi alte efecte personale pe o targă metalică lângă un cadavru în curs de pregătire pentru înmormântare.

„Este în siguranţă?”
Rapp s-a uitat spre uşă şi l-a examinat pe bărbatul care apăruse în ea. Accentul era indiscutabil rusesc, iar înfăţişarea lui confirma acest lucru. În jur de un metru optzeci, cu o greutate de doi metri şi jumătate. Câteva tatuaje cu scris chirilic erau vizibile sub părul negru şi des de pe braţe.
„Da. Nu pleacă nicăieri.”
„Atunci ieşiţi naibii afară.”
Thompson a închis uşa în urma lui, în timp ce rusul se îndrepta spre targă şi a început să răsfoiască obiectele de pe ea. A admirat Glock-ul timp de câteva secunde înainte de a începe să scotocească prin portofelul lui Rapp.
„Mitch Kruse?”
„Eu sunt.”
Bărbatul a lăsat să iasă un râs scurt şi a luat telefonul lui Rapp, uitându-se la ecran pentru o clipă. „Ce este asta? Scrie granit.”
Femeia aceea pur şi simplu nu se dădea bătută.
„Este un tip de rocă.”
Rusoaica s-a repezit înainte şi i-a trântit un pumn în partea laterală a feţei lui Rapp. „Eu vorbesc engleză! Ce înseamnă asta? Este un cuvânt de cod?”
Rapp şi-a învârtit fălcile. Nicio pagubă serioasă, dar tipul avea un pumn. „Înseamnă că am nevoie de blaturi de bucătărie, Ivan. Fă-mi o favoare şi alege unul.”
A lovit din nou, dar de data asta Rapp a reuşit să îşi aplece capul suficient de mult pentru ca lovitura să alunece.
„Îmi vei spune adevărul!”, a ţipat bărbatul. A făcut o pauză, lăsând un zâmbet arogant să i se răspândească pe faţă. „Domnule Rapp.”
„Destul de mulţumit de tine însuţi, nu-i aşa, Ivan?”.
„Numele meu nu este Ivan!”
„Îmi pare rău. Care este?”
„Eu pun întrebările”, a strigat el, de data aceasta lovind cu pumnul în stomacul lui Rapp. „Cum ai ajuns aici atât de repede?”
„Am înotat.”
Bărbatul a aruncat o privire sugestivă către uşa care ducea spre Claudia şi Anna. „Eşti sigur că vrei ca acesta să fie răspunsul tău?”.
În mod normal, Rapp ar fi tăcut în timpul unui interogatoriu. Era cel mai bun mod de a rezista. Dar trebuia să-l facă pe acest cretin să vorbească.
„M-ai prins, Ivan. Gulfstream G550.”
„Nu-mi mai spune aşa!”, a spus bărbatul supărat.
„Atunci prezintă-te.”
Rusul a luat un bisturiu de lângă cadavru şi l-a ţinut în aşa fel încât să sclipească în luminile de deasupra capului. „Îţi sugerez să începi să-mi iei în serios întrebările.”
Rapp a decis să se amestece şi a simulat o urmă de teamă. „Bine, bine. Am o relaţie personală cu femeia şi am primit un pont că cineva venea să o ucidă.”
Bineînţeles, informaţia era de fapt că răpirea era piesa de teatru, dar eroarea intenţionată avea să-l provoace pe acest idiot.
„De la cine?”
„Un informator din Sankt Petersburg. Ar fi trebuit să-ţi acoperi mai bine urmele.”
„Informatorul tău nu ştie nimic”, a spus bărbatul, în mod clar nerăbdător să demonstreze că era cel mai deştept tip din încăpere.
„Cei care te-au angajat au avut de-a face cu soţul ei”, s-a oferit Rapp. „Asta e doar o răzbunare a unui prostănac.”
„Vă bazaţi prea mult pe informaţii proaste, domnule Rapp. Trebuia doar să duc femeia şi copilul în Afganistan. Să vă duc într-o urmărire în jurul lumii pentru următoarele două săptămâni, înainte de a-i ucide.”

Tipul ăsta era mult prea uşor. Cu siguranţă nu era de la serviciile secrete ruseşti. Dacă ar fi fost aşa, Rapp ar fi fost deja într-un avion spre Moscova, unde fie ar fi fost schimbat înapoi în SUA, fie şi-ar fi petrecut următorii cinci ani fiind stoarse de tot ce ştia despre capacitatea de informaţii a Americii.
Nu, rahatul ăsta avea înfăţişarea unuia dintre numeroşii criminali organizaţi care au făcut legea în fosta Uniune Sovietică. Nu era cel mai stupid pe care Rapp îl întâlnise vreodată, dar atunci ştacheta nu era chiar atât de înaltă.
„Minţi", a spus Rapp, calculând cea mai bună cale de a continua conversaţia. Era evident că rusului îi plăcea să arate că ştia mai multe decât Agenţia. „Ştiu cum merge treaba. Încerci să mă păpăceşti. Nu va funcţiona. Ce rost ar avea să-i duci în cealaltă jumătate de lume?".
Bărbatul s-a întors la targă şi a schimbat bisturiul cu un fierăstrău. Felul în care i se schimbau ochii sugera că nu ştia. Oricine îi trăgea sforile nu era atât de prost încât să-i spună mai mult decât avea nevoie să ştie. Nu că ar fi contat. Exista un singur răspuns care se potrivea. Nu era vorba de Claudia. Era vorba de a-i distrage atenţia şi de a-l scoate din Pakistan.
„Angajatorii mei au considerat că e prea riscant să încerc să te omor."
Deşi probabil că era ceva adevăr în asta, Rapp se îndoia că era toată povestea. Cel mai probabil, şefii lui au recunoscut că uciderea lui nu ar fi putut decât să dăuneze operaţiunii CIA din Pakistan. Ei se bazau pe faptul că el îi va scoate pe Scott Coleman şi echipa sa din Islamabad pentru a ajuta la găsirea Claudiei. Şi au avut dreptate. Dacă nu ar fi primit pontul şi în schimb ar fi ajuns să afle că Claudia fusese răpită de nişte nemernici din ISIS, ar fi vrut ca oamenii lui de top să participe la vânătoare.
„Se pare că te-au supraestimat foarte mult", a continuat rusul.
„Mi se întâmplă des asta".
A folosit fierăstrăul metalic flexibil pentru a-l lovi pe Rapp peste faţă, lăsându-i o tăietură zimţată pe obraz. Lovitura părea să nu fi avut niciun scop. A făcut-o doar pentru că putea.
Din ce în ce mai mult, Rapp începea să bănuiască faptul că acesta nu era de fapt un interogatoriu. Rusul încerca să se hotărască ce să facă. Putea să-l predea pe Rapp angajatorilor săi şi să culeagă recompensele sau putea să-l păstreze pe Rapp şi să folosească orice informaţie pe care o putea scoate de la el în folosul său.
„Valorez mult pentru guvernul meu", a spus Rapp, încercând să-l ţină în priză. „Vor plăti ca să mă recupereze".
Bărbatul nu a răspuns mult timp, privindu-şi propria reflecţie în ferăstrău. „Nu cred că recompensele ar fi egale cu cele pe care le pot obţine de la propriul meu angajator."
Părea că ajungea la o decizie. Timpul se scurgea.
„Oricine ar fi cel pentru care lucrezi, nu sunt S.U.A. Ce pot să-ţi ofere?". a spus Rapp, încercând să afle vreun indiciu despre cine se afla în spatele acestei situaţii. „O să ne potrivim."
„Sunteţi obligaţi de lege. Angajatorul meu nu este. Banii, bineînţeles. Dar fete tinere? Droguri? O proprietate plină de capodopere furate, demnă de un oligarh?"
Interesant, dar nu prea util. În Rusia era greu de spus unde se oprea guvernul şi unde începea crima organizată. Probabil că ai putea găsi pe cineva la DMV din Moscova care să-ţi ofere aceste lucruri, dacă preţul era corect.
„Mie mi se pare că eşti mai degrabă un tip care joacă poker cu câini".
Ferăstrăul a fulgerat din nou, de data aceasta lăsând o tăietură zimţată pe celălalt obraz. Rapp simţea cum sângele i se scurge prin barbă şi apoi i se scurge în gulerul deschis al cămăşii.
„Începe să se învechească, Ivan."
„Nu e nimic în comparaţie cu ceea ce îţi va face angajatorul meu. Te va ţine în viaţă ani de zile, extrăgând totul. Îţi vei petrece zilele implorând să fii ucis şi nopţile înlănţuit dezbrăcat de o podea goală de beton. Nu va rămâne nimic din tine decât un bătrân speriat şi distrus."
A băgat mâna în buzunar şi a scos un telefon prin satelit. Asta a fost tot. Avea de gând să sune în cadrul unui raport de situaţie. Ruşine. Trebuia să fie unul dintre cei mai vorbăreţi interogatori din istorie.
Rapp a băgat mâna în banda care îl lega şi a desprins un ciob de lamă de ras care se afla exact acolo unde trebuia să fie. Rusul a format un număr în timp ce începea să taie.

Genunchiul lui Rapp era parţial blocat când, în sfârşit, s-a ridicat în picioare. Cu zece ani în urmă, câteva ore petrecute într-un portbagaj nu l-ar fi afectat, dar acum uzura începea să se adune.
Rusul a încremenit pentru o fracţiune de secundă când a văzut că prizonierul său era liber şi apoi a aruncat fierăstrăul înainte de a fugi spre uşă. Lama a trecut la un picior bun în dreapta lui Rapp şi acesta a rămas acolo, întinzându-şi spatele, în timp ce rusul a deschis uşa dintr-o smucitură şi a strigat după ajutorul lui Thompson.
În încăperea de dincolo, tânărul antreprenor stătea deasupra cadavrelor celor doi arabi. Claudia o avea pe Anna în poală, ţinând-o strâns în braţe şi încercând să o facă să tacă.
Rusul s-a retras la peretele îndepărtat, privind cu ochii mari cum Rapp şi-a recuperat Glock-ul şi a intrat pe uşă, îngenunchind în faţa Claudiei şi trecând o mână afectuos prin părul Annei.
„Îmi pare rău. Aş fi vrut să te fi scutit de asta."
Claudia a clătinat din cap, lacrimile curgând pe lângă dârele uscate de pe obrajii ei. „Te rog să nu o faci, Mitch. Să nu-mi spui niciodată că îţi pare rău. Am fi fost morţi de multe ori fără tine. Nu merit niciunul dintre lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine."
Rapp a scos un set de chei din buzunarul unuia dintre morţi. „Aşteaptă în maşină. Voi ieşi în scurt timp."
El şi Thompson au privit-o plecând înainte de a-şi întoarce atenţia spre bărbatul lipit de peretele camerei de îmbălsămare.
„Dar... ..." a bâiguit el, arătând spre tânărul antreprenor. „Aţi fost plătit! Am avut o înţelegere!"
Confuzia lui era de înţeles. Ucigaşii de calibrul lui Thompson rareori îşi trădau clienţii. În cel mai bun caz, era un lucru rău pentru afaceri. În cel mai rău caz, putea fi mortal.
„Nu sunt un idiot", a spus Thompson. „Lucrez într-o profesie destul de exclusivistă, Ilya. Credeai că nu le voi recunoaşte pe soţia şi fiica lui Louis Gould? Şi că nu aş şti că Mitch are o istorie cu ele? Ce credeai că avea de gând să facă după ce terminai de a-l conduce în goana lui sălbatică după gâşte? Avea de gând să mă vâneze şi să-mi tragă un glonţ în cap."
„Gould? I . . . N-am ştiut!"
„Da, ei bine, oricine pentru care lucrezi, ştia. Şi din moment ce ei îmi întind o cursă, m-am gândit să-l sun pe Mitch şi să-i întorc favoarea."

CAPITOLUL 6

RUSUL s-a ghemuit şi a dat drumul unui croşeu de dreapta când Rapp a ajuns în raza de acţiune. Nu a fost un efort rău – era clar că omul avea ceva antrenament. După viteză, însă, acel antrenament a fost cu mult timp în urmă, cu multă vodcă şi ţigări.
Rapp s-a eschivat şi a trimis o palmă deschisă în bărbia bărbatului. Acesta se retrăsese împotriva peretelui de bloc de cenuşă şi, aşa cum era prevăzut, capul lui s-a izbit din nou de el. Nu cu o forţă suficientă pentru a-l lăsa inconştient, dar suficient de tare pentru a-i face genunchii să cedeze.
Rapp l-a apucat de păr şi l-a târât până la targa centrată în cameră. A împins cadavrul care îl ocupa pe podea şi l-a înlocuit cu rusul. Acesta se zbătea slab, dar era prea ameţit pentru a-l împiedica pe Rapp să folosească o rolă de bandă adezivă pentru a-l fixa de suprafaţa metalică pătată de sânge.
„Ilya, nu-i aşa? Care este numele tău de familie?" a spus Rapp, luându-şi telefonul de pe tavă şi începând să formeze numărul.
„I . . . Nu aveam de gând să-ţi fac rău", a implorat inutil bărbatul. „Eu nu ştiu nimic. Am fost doar angajat..."
Rapp i-a pus o bucată de bandă adezivă peste gură, reducându-l la tăcere în timp ce telefonul de la celălalt capăt al firului a început să sune. Irene Kennedy a răspuns o clipă mai târziu.
„Claudia şi Anna sunt bine?", a spus ea în semn de salut. În calitate de director al CIA, solicitările asupra timpului ei se înrăutăţeau de la an la an. Ea reacţionase făcând totul mai eficient, iar asta o determinase să elimine amabilităţile fără sens. Rapp era de acord din toată inima. După aproape un sfert de secol de muncă împreună, discuţiile mărunte erau o risipă de resurse limitate.
„Sunt în regulă. Am reţinut un rus care părea să conducă lucrurile. Are doi acoliţi din Orientul Mijlociu pe care pariez că sunt de la ISIS."

„E o combinaţie ciudată.”
„Aşa am crezut şi eu.”
„Ai avut ocazia să-i interoghezi?”.
„Arabii sunt morţi, iar eu sunt pe cale să stau de vorbă cu rusul. Ceea ce ştiu în acest moment, însă, este că nimic din toate astea nu a fost despre Claudia. A fost vorba de a mă scoate pe mine din Pakistan.”
„Eşti sigur?”
„Nouăzeci la sută.”
„Există un singur motiv pentru care cineva ar vrea să facă asta.”
„Da. Vor să facă o mişcare împotriva uneia dintre focoasele nucleare pe care armata le mişcă.”
„Cât de repede te poţi întoarce la Islamabad?”
Rapp a smuls banda de pe gura rusului. „Unde ne aflăm?”
„Vreau să...”
A pus o mână peste gura bărbatului, tăindu-i atât cuvintele, cât şi capacitatea de a respira. „Este o întrebare simplă, Ilya. Ar trebui să răspunzi la ea.”
Şi-a îndepărtat mâna şi bărbatul a vorbit cu o voce tremurândă. „Lesotho. Lângă Maseru.”
„Ai înţeles asta, Irene? Maseru. Poţi să afli care este cea mai apropiată pistă care acceptă G550 şi să îl aduci aici? Şi sună-l pe Scott. Spune-i că cineva ar putea căuta să facă o mutare.”
„O voi face imediat.”
„Poţi să iei legătura cu guvernul pakistanez şi să le spui ce s-a întâmplat? Să vezi dacă vor renunţa la prostii până când ne dăm seama de unde vine ameninţarea?”
„După cum ştiţi, preşedintele Chutani nu este problema noastră. El vrea ca arsenalul nuclear pakistanez să fie blocat chiar mai mult decât noi. Dar armata este o altă problemă. Generalul Shirani este dispus să îşi asume toate riscurile necesare pentru a crea un mediu propice unei lovituri de stat reuşite.
„Ţine-mă la curent”, a spus Rapp, întrerupând apelul şi privind în jos la bărbatul legat cu bandă adezivă de targă.
„Te rog”, a implorat el. „Nu ştiu nimic.”
Rapp l-a examinat în tăcere – pantalonii şi pantofii scumpi, lanţul de aur strident cuibărit într-un covor de păr de pe piept, nasul care părea că fusese spart de câteva ori. Tipul mirosea a mafie rusească.
„După cum arăţi, cred că nu ştii prea multe. Dar chiar nimic? Nu te cred.”
Rapp a luat un injector cu ac de îmbălsămare. „Asta pare că ar putea face ceva pagube, nu-i aşa?”.
„Vă rog! Nu mi s-a spus că eşti implicat şi nici nu ştiam cine este femeia. Am făcut-o pentru bani. Nimic mai mult.”
„Bine. Atunci spune-mi cine scrie cecul.”
„Eu . . . .”, s-a bâlbâit el, încercând să câştige suficient timp pentru a găsi o minciună plauzibilă. „Nu ştiu. Sunt doar un infractor. Droguri. Femei. Jocuri de noroc. Numele meu este Ilya Gusev.”
Rapp l-a recunoscut. În ciuda înfăţişării sale, Gusev nu era doar o bucată de muşchi fără minte. Era un infractor de nivel înalt, cu propriul său echipament. Rapp devenise familiarizat cu el atunci când CIA îl suspectase în mod eronat că făcea trafic de arme în Orientul Mijlociu.
„Sigur”, a spus Rapp. „Am auzit de tine.”
„Atunci ştii că spun adevărul!”
„Ceea ce ştiu este că nu eşti un escroc mărunt care acceptă slujbe de la oricine are câţiva ruble de fluturat. Aşa că ori minţi când spui că nu ştii pentru cine lucrezi, ori ai inventat asta de unul singur.”
„Nu! Ţi-am spus totul!”
„Uite, Ilya. Nu dau doi bani pe tine. Nu-mi pasă dacă ieşi de aici fără o zgârietură sau dacă oamenii mei trebuie să răzuiască ce a mai rămas din tine de pe podea. Dar pot să-ţi spun că dacă continui să mă minţi, va fi a doua variantă. Acum s-o luăm de la capăt. Cine scrie cecul pentru această treabă?”
„Nu ştiu”, a spus el, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi.
Rapp s-a uitat înapoi la uşă, asigurându-se că era închisă şi încercând să-i evalueze grosimea. În mod normal, aceasta ar fi fost o situaţie simplă. Îşi punea întrebările în aşa fel încât să i se răspundă rapid şi sincer. Acum, însă, se trezea îngrijorat că sunetul s-ar putea transmite la Claudia şi Anna. Şi mai era şi problema sângelui. Nu putea să plece de aici arătând ca şi cum şi-ar fi petrecut ziua lucrând într-un abator.

Rapp îşi promisese că îşi va face o viaţă în afara acestor lucruri, dar uitase de dezavantaje – constrângerile pe care nu le mai avusese de când murise soţia lui.
„M-ai prins într-o zi bună”, a spus Rapp, apăsând amortizorul de zgomot la baza piciorului stâng al bărbatului. „Dar acum răbdarea mea se epuizează.”
Rusul s-a zbătut sălbatic, încercând să se elibereze de bandă, dar tot nu a oferit niciun detaliu despre angajare. Era timpul pentru o schimbare de strategie. Rapp a mutat arma de pe talpa de piele a pantofului lui Gusev pe coapsa acestuia, apăsând vârful în carnea moale. Asta ar fi atenuat şi mai mult sunetul.
„Te asociezi cu ISIS, Ilya? Au dărâmat o mulţime de bănci şi au vândut mult petrol. Pun pariu că au destui bani pentru a tenta chiar şi un parior ca tine.”
„Nu!” Aveam de gând să-i împuşc şi să-i las să îi găseşti tu. Ca să-ţi dau o pistă de urmat până în Orientul Mijlociu.”
„De ce?”
„Poate că cineva de acolo vrea să te omoare?”
„Toată lumea de acolo vrea să mă omoare, Ilya. Dar de ce să faci atâta efort? Nu trece o lună fără ca eu să nu-mi arăt faţa în Orientul Mijlociu cel puţin o dată. Nimeni nu trebuie să mă ademenească. Cel mai probabil, cineva a vrut să mă scoată din Pakistan. Trebuie doar să-mi spui cine şi de ce.”
ISIS ajungea sub controlul foştilor generali ai lui Saddam Hussein, ceea ce făcea ca structura lor de comandă şi control să fie din ce în ce mai sofisticată. Era posibil să fi ajuns în punctul în care să fie capabili să se lanseze în ceva atât de complicat? Fiii de căţea baathişti pe care politicienii americani îi interziseseră să îi ucidă nu şi-ar dori nimic mai mult decât să pună mâna pe o bombă nucleară.
Telefonul i-a sunat şi a băgat mâna în buzunar, sperând că era Kennedy cu o oră estimată de sosire a cursei sale şi nu decoratorul cu o selecţie de gresie pentru baie. Pentru prima dată i se îndeplinise dorinţa. G550 urma să ajungă la o bandă din apropiere în treizeci de minute.
„Timpul a expirat, Ilya.”
„Nu! Eu...”
Rapp a apăsat pe trăgaci şi a simţit lovitura Glock-ului când un glonţ a sfâşiat piciorul rusului. A început să ţipe şi Rapp i-a băgat o cârpă pătată de sânge în gură pentru a înăbuşi sunetul.
Gusev a reuşit să scuipe cârpa chiar în momentul în care Rapp termina un mesaj de confirmare de primire către Kennedy.
„Eşti un om mort!”, a ţipat rusul. „Mă auzi? Un om mort! Habar n-ai cu ce ai de-a face. Grisha va veni după tine şi după tot ce iubeşti!”
Rapp a lăsat arma jos. În sfârşit, ajunseseră undeva.
„Cine e Grisha?”
„O să afli”, a spus Gusev printre dinţii strânşi.
„Pentru el lucrezi? Nu pentru ISIS? Un rus? De ce nu-mi dai un nume de familie? Îl putem suna. Pune-l pe speaker în timp ce eu îţi bandajez piciorul.”
Gusev a început să strige obscenităţi la el în rusă, iar Rapp l-a apucat de coapsa lui rănită. „Ascultă-mă, rus de rahat. Ţi-am dat mai multe şanse decât am dat oricui în zece ani. Dar asta s-a terminat acum. E un set de cleşti pe tava aia de acolo şi dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, o să încep să-ţi scot dinţii.”
Furia din ochii lui Gusev a fost înlocuită de panică atunci când Rapp i-a prins o mână în jurul gâtului. Fusese în preajma a prea mulţi bărbaţi în poziţia lui Gusev ca să se lase păcălit. La naiba, fusese în poziţia lui Gusev de câteva ori. Rusul mai avea încă ceva luptă în el, dar se termina repede.
Ochii lui Gusev au început să-şi piardă concentrarea chiar în momentul în care uşa care ducea în cameră a fost deschisă. Rapp se răsuci şi îl văzu pe unul dintre arabii pe care Thompson îi împuşcase, căzut pe montant. Avea un AK-47 în mâini şi a apăsat pe trăgaci, folosindu-se de puţina forţă care îi mai rămăsese pentru a-l mătura prin cameră.
Rapp s-a aruncat la podea, rostogolindu-se până la masa unde îşi lăsase Glock-ul. O ploaie de gloanţe a trecut peste capul lui şi un jet de blocuri de cenuşă pulverizate l-a lovit în faţă, orbindu-l parţial. Tot ce putea vedea era conturul arabului şi a ţintit spre mijlocul acestuia, trăgând trei focuri rapide care au nimerit centrul de masă. Forţa gloanţelor l-a învârtit pe bărbat şi l-a răsturnat peste o căruţă stivuită cu echipamente de îmbălsămare ruginite.

Rapp se ridică în picioare, ștergându-şi ochii în timp ce se apropia de bărbat. De data aceasta nu mai era nicio îndoială că era mort. Două lovituri în piept şi una în stomac. O a patra rană se putea vedea în partea dreaptă a capului, sub părul îmbibat de sânge. Lovitura lui Thompson.
Rapp se întoarse înapoi spre Gusev şi înjură în sinea lui. Bărbatul se uita fără să vadă la tavan, cu o rană de glonţ deschisă în coastă.
Zgomotul paşilor alergând a devenit audibil în camera alăturată şi Rapp s-a aliniat pe Steve Thompson în timp ce acesta se oprea derapând în pragul uşii.
„Uau! Uşurel, Mitch!" Şi-a ridicat mâinile, dintre care una ţinea un Beretta 92FS. „Ce naiba s-a întâmplat? „
„Aveam de gând să te întreb acelaşi lucru."
Thompson l-a văzut pe arabul mort şi ochii i s-au făcut mari. „L-am împuşcat pe tipul ăla, omule. Jur că l-am împuşcat. Chiar în cap."
„Nu ai verificat dacă era mort?"
„A fost de la mică distanţă! I-a luat foc părul!"
Degetul lui Rapp s-a strâns pe trăgaci, dar a fost din furie faţă de prostia puştiului, nu pentru că a crezut că Thompson încercase să-i întindă o cursă. O parte a capului arabului era vizibil concavă şi urma de sânge pe care o lăsase în drumul său spre uşă era evidentă. Era partea proastă a împuşcăturilor în cap. Deşi ocoleau problemele ridicate de vestele antiglonţ, puteau fi imprevizibile.
„Haide, Mitch. Îmi pare rău. În mod normal, nu fac genul ăsta de muncă de aproape."
„Ieşi afară."
„Deci suntem în regulă?"
„Atâta timp cât nu te mai văd niciodată."
„Nici o problemă, omule. Sunt o fantomă. Dar hei, mă poţi duce până la..."
Rapp şi-a ajustat uşor ţinta şi a înfipt un glonţ în perete la aproximativ un sfert de centimetru de urechea lui Thompson.
„La naiba!", a strigat tânărul asasin, ferindu-se şi aruncându-şi un braţ protector în faţa feţei. Câteva secunde mai târziu, ieşea pe uşa din faţă şi alerga pe drum.

CAPITOLUL 7

MOSCOVA
RUSIA
Aşa cum se întâmpla întotdeauna când sosea, biroul exterior era gol.
Grisha Azarov l-a traversat rapid, aruncând o privire la un ceas ornamentat de pe perete pentru a confirma că era exact la timp. Uşa din spate era deschisă şi a trecut prin ea, închizând-o în liniște în urma sa.
Biroul era un contrast puternic cu cel pe care tocmai îl vizitase în Siberia. Fiecare perete era îmbrăcat în lambriuri din lemn bogat, preferat de bărbaţii puternici, iar accentele aurite mărgineau tavanul. Antichităţile restaurate cu grijă şi operele de artă nepreţuite erau din belşug, urmărind întreaga istorie a Rusiei.
Cu o suprafaţă de aproape douăzeci de metri pătraţi, a fost nevoie de un timp deloc neglijabil pentru a traversa încăperea şi a lua poziţia de atenţie în faţa unui birou care fusese cândva deţinut de ţarul Nicolae al II-lea. Potrivit legendei, acesta îl folosise o singură dată înainte ca poporul să se revolte şi să-l ucidă pentru păcatele sale şi ale înaintaşilor săi. Lui Azarov i s-a părut întotdeauna ironic faptul că preşedintele Rusiei ar fi ales un birou cu o astfel de istorie.
Maxim Krupin a terminat de semnat documentul din faţa lui şi l-a pus deoparte, lăsându-se pe spate în scaun pentru a recunoaşte în sfârşit prezenţa lui Azarov. Politicianul era relativ tânăr, la cincizeci şi doi de ani, corpolent şi solid. Îşi lăsase recent o mustaţă neagră ca jetul care, în ciuda faptului că era îngrijită meticulos, avea totuşi efectul de a-l face să pară puţin sălbatic. Fără îndoială, schimbarea era un efort calculat pentru a intimida şi mai mult Occidentul şi pentru a se înregimenta cu un electorat disperat ca lumea să tremure din nou în umbra Rusiei.

În schimb, Azarov era bărbierit, cu un fizic subţire şi musculos sub un costum croit pentru a-l ascunde. Bărbatul care îi supraveghea antrenamentul nu a permis niciodată ca nivelul de grăsime corporală al clientului său să depăşească nivelul favorizat de sportivii profesionişti. Într-o lume inundată de arme moderne, forţa era de dorit, dar viteza şi agilitatea făceau diferenţa între supravieţuire şi moarte.
„Arăţi bine în ciuda neplăcerilor recente, Grisha."
„Sunteţi amabil să spuneţi asta, domnule."
„Cu siguranţă mai bine decât atunci când te-am găsit."
Rarele lor întâlniri faţă în faţă începeau întotdeauna cu Krupin amintindu-i subtil lui Azarov că tot ceea ce avea era rezultatul asocierii lor.
În timp ce comentariul similar al lui Dmitri Utkin fusese o exagerare, cel al lui Krupin era în mod fundamental exact. Azarov fusese scos din postul său din forţele speciale fără explicaţii chiar înainte de a împlini douăzeci şi patru de ani. După ce se distinsese într-o serie de operaţiuni clandestine dificile, precum şi în cadrul testelor de informaţii ale armatei, ajunsese în atenţia noului preşedinte al ţării. Krupin ajunsese la putere pe un val populist şi se afla apoi în procesul de consolidare a puterii. Pentru a facilita această consolidare, avea nevoie de un om cu un set de abilităţi specifice şi cu o loialitate de nezdruncinat.
Armata rusă a furnizat primele, în timp ce Krupin a cumpărat-o pe cea de-a doua. Aproape peste noapte, Azarov trecuse de la a trăi într-o cazarmă şi a câştiga câteva ruble pe lună la o viaţă de vile, avioane private şi fotomodele pe podium. Fusese mai mult decât ar fi putut visa vreodată fiul unui fermier sărac din nordul rural. Acum, însă, recunoştea că era un târg faustian.
„Prietenii noştri începuseră să uite care le era locul", a continuat Krupin. „Acum li se reaminteşte că sunt doar carne şi sânge."
Se referea, desigur, la Utkin şi la ceilalţi oligarhi puternici ai Rusiei.
„O slăbiciune pe care o împărtăşim, domnule preşedinte".
„Aud teamă în vocea ta, Grisha? Nu ţi se potriveşte."
Krupin era un om brutal, care urcase în ierarhie cu un cost mare – un cost care începea să fie plătit. Scăderea abruptă a preţului petrolului se combinase cu sancţiunile economice occidentale pentru a slăbi controlul de fier pe care îl dobândise asupra ţării. Controlul care îi ţinea în viaţă atât pe el, cât şi pe Azarov.
„Sunt oameni periculoşi, cu resurse extinse, domnule. „
„Ei nu au patriotism, Grisha. Nici o dragoste pentru mama Rusia. Americanii încearcă să ne stranguleze şi tot ce le pasă lor sunt schimbările nesemnificative ale preţurilor acţiunilor lor. Nu au nicio viziune pentru ca această ţară să revină la gloria de odinioară."
Azarov s-a întrebat ce anume era acea glorie de odinioară. Aristocraţia disfuncţională reprezentată de biroul lucrat manual din faţa lui? Mania genocidară a lui Iosif Stalin? Experimentul comunist dezastruos? În realitate, ţara sa era complet dependentă de extracţia resurselor naturale. Rusia nu a inventat nimic. Nu a făcut nimic. Nu a contribuit cu nimic. Poporul său nu avusese niciodată şansa de a învăţa cum.
În multe privinţe, acesta este motivul pentru care Krupin s-a bucurat de un asemenea succes în politică. Înţelegea setea de relevanţă a poporului său şi avea darul de a potoli această sete în moduri care, în cele din urmă, erau lipsite de sens, dar satisfăcătoare pe termen scurt.
„Înainte de a muri, Utkin a cerut detalii despre planul dumneavoastră pentru economie şi dovezi că aceste planuri vor fi eficiente, domnule. Bănuiesc că şi ceilalţi vor face la fel."
Ochii lui Krupin s-au îngustat şi s-a aplecat în faţă pe birou. „Le voi tăia americanilor de la genunchi, Grisha. Rusia va fi respectată şi temută în întreaga lume. Vom depăşi chiar şi puterea pe care o aveam la apogeul erei sovietice. Va fi suficient pentru aceşti omuleţi?"
„Ceea ce descrieţi ar fi într-adevăr glorios", a spus Azarov, încercând să evoce sentimentul de entuziasm aşteptat.
Se părea că reuşise, pentru că Krupin a dat din cap şi s-a scufundat înapoi în scaunul său. „Din nefericire, mă aflu în situaţia în care trebuie să-ţi cer din nou ajutorul, Grisha. M-am angajat să te ţin departe de operaţiunea din Pakistan, dar circumstanţele conspiră pentru a face acest lucru imposibil."
„Ce s-a schimbat, domnule?"

Krupin a fluturat o mână într-un gest dispreţuitor care părea un pic încordat. „Am pierdut legătura cu oamenii trimişi să se ocupe de Mitch Rapp.”
Azarov nu şi-a permis să reacţioneze în mod vizibil. Cu doar două zile în urmă, Krupin se lăudase că operaţiunea decurgea perfect. Că Rapp cădea cu capul înainte în capcana creată pentru el.
„Aţi pierdut legătura?”
„Cele mai bune informaţii pe care le avem sunt că Rapp se întoarce la Islamabad şi că ar putea interfera cu munca noastră.”
Operaţiunea care îl viza pe omul CIA fusese planificată în întregime de Krupin şi de expertul său în logistică, Marius Postan. Azarov fusese ţinut în afara circuitului, o mişcare tipică pentru preşedintele rus. Una dintre strategiile pe care acesta le folosea pentru a-şi menţine puterea era să compartimenteze tot ceea ce făcea, fără a permite nimănui să vadă niciodată totalitatea maşinaţiunilor sale. Era un nivel de secretomanie care îi ţinea pe adversarii săi în dezechilibru, dar care avea adesea un efect similar asupra aliaţilor săi.
În mod normal, Azarov ar fi cerut să fie inclus în planificarea unei astfel de operaţiuni, iar Krupin ar fi fost în cele din urmă de acord. În acest caz, însă, Azarov decisese să păstreze distanţa. Studiase tot ceea ce serviciile secrete ruseşti aveau despre Mitch Rapp şi era greu de ignorat faptul că până şi acţiunile bine planificate şi bine executate împotriva lui tindeau să eşueze. Adesea în mod catastrofal.
„Rapp a avut timp să interogheze vreunul dintre oamenii implicaţi?”
„Nu ştim cu siguranţă. CIA trimite oameni, dar se pare că este vorba de o echipă de curăţare. Cea mai bună informaţie pe care o avem este că Gusev a fost ucis în scurt timp, împreună cu cei doi oameni din ISIS care îl însoţeau. Americanul pe care Gusev a insistat să îl aducă pare să fi scăpat.”
Deci, da, a gândit Azarov. Oricine avea să vorbească în cele din urmă, cu Mitch Rapp care se ocupa de interogatoriu, dar se putea conta pe Gusev să dea ceea ce ştia mai repede decât majoritatea. Era un criminal moale şi interesat în faţa unui om care îşi petrecuse viaţa având de-a face cu fanatici care primeau cu bucurie – chiar curtau – suferinţa şi moartea.
Krupin părea să-i citească gândurile. „Gusev ştia mai puţin decât nimic.”
Asta părea puţin probabil. El conducea partea tactică a operaţiunii şi înţelegea atât obiectivele pe termen scurt, cât şi metodele acesteia. Nu era, desigur, mare lucru, dar asta era foarte diferit de nimic.
„Ce măsuri intenţionaţi să luaţi, domnule?”
Krupin nu a răspuns imediat, în loc să privească fix peste birou.
„După o lungă perioadă de gândire, am decis că trebuie să ne ocupăm de Rapp, Grisha. Operaţiunea din Pakistan a mers bine de când el a plecat. Oamenii lui Scott Coleman au fost rezonabil de eficienţi, dar celelalte echipe ale CIA se clatină fără conducerea lui Rapp.”
„Atunci aţi avut succes?”
Ştia puţine lucruri despre ce se întâmpla în Pakistan şi prefera să rămână aşa. Din nefericire, devenea clar că ignoranţa şi lipsa lui continuă de implicare nu aveau să fie posibile.
„A avut succes? Da. Într-o oarecare măsură.”
„Poate că ar fi mai bine să acceptaţi această victorie parţială şi să vă suspendaţi operaţiunea până când Rapp trece mai departe?”.
„Nu am suficient material pentru a-mi atinge scopul final. În acest caz, mă tem că nu există victorii parţiale.”
„Aveţi o idee despre cum aţi dori să se desfăşoare această situaţie?”
„Ştim că există o cârtiţă pakistaneză de nivel înalt, cu numele de cod Redstone, care este pe statul de plată al CIA. Am folosit canale secundare pentru a-i transmite informaţii conform cărora grupul terorist al Badr va încerca să atenteze la un focos nuclear care va fi transportat mâine prin Faisalabad. Redstone a fost un informator de încredere pentru americani şi cred că aceştia îl vor crede pe cuvânt.”
„Deci, îl atragem pe Rapp într-o a doua capcană după ce prima a eşuat?”
„A fost o greşeală să-l punem pe Gusev la conducere. Nu ar fi trebuit să-i permit lui Marius să o facă. De aceea îţi cer să te implici personal, Grisha.”

„Dar e ca şi cum ai arunca o plasă peste un urs, nu?”, a spus el, deşi ştia că Krupin nu era interesat de opiniile sau obiecţiile sale. „Din nou, trebuie să mă întreb dacă ar fi posibil să te retragi pentru câteva săptămâni.”
Krupin a clătinat din cap. „Ogivele pakistaneze sunt mutate cu o securitate minimă din cauza luptei pentru putere dintre armata sa şi guvernul civil. Acest nivel de dezordine nu va dura. Unul sau altul va câştiga în curând supremaţia şi focoasele vor fi din nou în afara razei mele de acţiune.”
Aşadar, Krupin era interesat de armele nucleare din Pakistan. Dar de ce? Nu putea exista decât un singur răspuns: în timp ce Rusia controla un arsenal nuclear capabil să distrugă planeta de mai multe ori, acesta era doar pentru spectacol. Un mijloc de descurajare de mai multe trilioane de dolari care nu putea fi lansat fără a crea un răspuns la fel de devastator din partea Occidentului.
Singurul motiv pentru care Krupin ar fi vrut să aibă acces la focoasele pakistaneze era pentru că acestea nu puteau fi urmărite până la el. Şi singurul motiv pentru care ar fi vrut arme nucleare care să nu poată fi urmărite până la el era pentru că plănuia să le folosească.
Pe spatele lui Azarov au început să transpire, dar expresia lui a rămas opacă. Omorâse mulţi oameni în slujba lui Krupin, dar asta era ceva foarte diferit.
„Pari reticent, Grisha. Simpla sarcină de a ucide un om te depăşeşte? Oare aceasta va fi prima dată când vei eşua?”.
„Dacă da, aş fi doar o intrare pe o listă foarte lungă de oameni morţi care au încercat să acţioneze împotriva lui Rapp.”
„Dar tu nu eşti unul dintre acei oameni. Eşti unic.”
Deşi, fără îndoială, se dorea a fi o linguşire, ceea ce spunea Krupin era adevărat. Azarov era un atlet de nivel olimpic, cu o viaţă întreagă de antrenament în spate. De când părăsise armata, se bucurase de un flux constant de cei mai buni instructori pe care îi putea oferi sectorul privat. Antrenori de performanţă umană de la universităţi europene renumite, lunetişti de campionat şi artişti de arte marţiale mixte de talie mondială, pentru a numi doar câţiva. Mai mult, el lua un cocktail regulat de medicamente pentru îmbunătăţirea performanţelor, conceput şi administrat de un medic german care fusese interzis în sporturile profesioniste. Era ceva ce bănuia că îl va ucide într-o zi. Lucrurile care ardeau strălucitor ardeau scurt.
„Sunt cu aproape zece ani mai tânăr decât Rapp şi am suferit mult mai puţine leziuni de-a lungul vieţii mele”, a declarat Azarov. „I-am studiat tehnicile, psihologia şi trecutul atletic, în timp ce este puţin probabil ca el să fie conştient de existenţa mea.”
Krupin a zâmbit pentru prima dată în timpul întâlnirii lor. „Este plăcut să aud din nou încrederea în vocea ta, Grisha. Pare să devină mai stinsă de fiecare dată când te văd.”
„Nu este vorba de încredere, domnule preşedinte. Am surpriza de partea mea, precum şi tinereţea, antrenamentul şi, sincer, regimul meu de droguri. Alţi factori îl favorizează.”
„Ce alţi factori?”
„Încă un deceniu de experienţă. Un istoric de supravieţuire a unor situaţii mai grave decât cele în care am fost implicat.”
„Eşti mult prea valoros pentru mine ca să te risc cu uşurinţă, Grisha. Şi nu te-aş folosi acum dacă nu ar fi o situaţie critică.”
„Cert este că a fost testat ca nimeni altcineva în viaţă în prezent şi nu a demonstrat nicio slăbiciune vizibilă. Duşmanii lui – cel mai recent, foarte talentatul Louis Gould – sunt cu toţii morţi.”
„Foarte bine”, a spus Krupin. „Încrederea este de dorit, dar aroganţa este refugiul proştilor. Şi, din nou, iau foarte în serios implicarea ta în acest caz. Înţeleg riscurile pentru tine şi proiectez operaţiunea în aşa fel încât să atenuez aceste riscuri.”
Azarov a dat respectuos din cap, dar nu s-a putut hotărî să-i mulţumească omului. El nu era nimic pentru Krupin. O unealtă, care urma să fie folosită şi aruncată în momentul în care devenea convenabil să o facă. Încă o dată, s-a trezit prins în capcana în care intrase cu atâta entuziasm în tinereţe. Întrebarea era dacă de data aceasta va fi momentul în care nu va reuşi să scape?

CAPITOLUL 8

DEASUPRA ZIMBABWE
AFRICA
„Pot să-ţi aduc un suc, Anna?”
Tânăra doar a clătinat din cap şi s-a agăţat de mama ei, privindu-l pe Rapp cu un amestec de teamă şi şoc care era suficient de puternic pentru a-l face să îşi întoarcă privirea.
Se aflau în aer de puţin peste o oră, cea mai mare parte a timpului petrecut în cabina de pilotaj coordonându-şi echipele din Pakistan. Se făceau mişcări periculoase şi fereastra pentru a le opri urma să se închidă rapid. Informaţii preliminare sosiseră deja cu privire la o posibilă tentativă de atac nuclear de către al Badr în Faisalabad. Kennedy şi Scott Coleman încercau să obţină detalii şi să le confirme prin intermediul contactelor lor de pe teren.
„Ce zici de o prăjitură?” a spus Rapp, hotărând să încerce din nou. „Cred că avem câteva în bucătărie. „
O altă scuturare nervoasă din cap.
Fata era îngrozită de el. Şi de ce nu ar fi fost? Slavă Domnului că Thompson fusese cel care îi făcuse să sară pe arabi. Dacă Rapp ar fi fost forţat să stea în faţa ei şi să apese pe trăgaci asupra acelor psihopaţi, probabil că s-ar fi ascuns sub unul dintre scaunele avionului.
„Ştiu că ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost foarte înfricoşător”, a spus Rapp, aplecându-se puţin mai aproape de ea. „Majoritatea oamenilor din lume sunt buni. Dar sunt unii care nu sunt.”
Ea a continuat să se holbeze, dar frica părea să se diminueze puţin. Era dură, ca şi mama ei. Şi, de fapt, ca şi tatăl ei.
„De unde ştii care dintre ei sunt răi?”, a spus ea în cele din urmă.
Rapp şi-a înăbuşit un zâmbet care ar fi fost nepotrivit având în vedere gravitatea subiectului. Măcar vorbea cu el. Asta era o victorie serioasă după ce tocmai o făcuse să treacă prin ce trecuse.
„Cei răi vor să te înşele. Sau să fure de la tine. Şi câţiva – cum ar fi bărbaţii de acolo – ar putea chiar să vrea să te rănească. Cei buni încearcă să te ajute.”
„Dar americanul acela? Kent. E bun?”
Rapp şi-a frecat barba timp de câteva secunde, dar nu a reuşit să găsească un răspuns. S-a gândit să mintă, dar nu s-a putut hotărî să o facă. Nu era vina ei că se născuse în această lume, dar era o realitate de care nu putea scăpa.
„Sincer, nu ştiu.”
„Dar...”
„Anna”, a avertizat-o mama ei. „A spus că nu ştie.”
Tânăra fată s-a uitat la picioarele ei. „Bine.”
„Ghici ce?” a spus Rapp, simţindu-se un pic vinovat că nu avea un răspuns mai bun pentru fată. „Cred că ar trebui să te duci să te prezinţi piloţilor. Şi spune-le că le-am spus să te lase să zbori.”
S-a uitat la mama ei, care a dat din cap, apoi a dispărut pe culoar. Nu era sigur dacă era interesată să pună mâna pe comenzile avionului sau să scape de el. Probabil că era puţin din amândouă.
„Uneori, copiii pun întrebări dificile”, a spus Claudia.
„Da.”
Şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi a privit-o pentru prima dată cu adevărat de când ajunsese în Africa. Bronzul pe care îl avusese când o văzuse ultima dată în Grecia se estompase şi pielea ei palidă accentua ochii întunecaţi, migdalaţi. Avea treizeci şi şase de ani, dar diferenţa dintre vârstele lor părea şi mai mare. Decenii de soare în deşert, furtuni de nisip şi amintiri ale prietenilor şi duşmanilor morţi conspirau să îl facă să pară mai bătrân decât era.
Avionul a tresărit, iar Claudia a aruncat o privire înapoi spre cabina de pilotaj. Când s-a uitat înapoi la el, nu a fost cu expresia la care se aştepta. De fapt, nu a putut să-i citească deloc trăsăturile.
„Chiar o lasă să zboare.”
„Chiar aşa?”
„Oamenii fac ceea ce le spui tu, nu-i aşa?”
„Cei mai mulţi dintre ei.”
„Şi cei care nu o fac?”

S-a aplecat pe spate, dorind brusc să pună o distanţă între ei. „Ai fost cu Louis pentru mult timp. Nu ar trebui să fiu un mister pentru tine.”
A trecut la franceză, o limbă cu care se simţea mai confortabil. „Nu. Nu eşti deloc ca Louis.”
El nu era sigur cum să ia asta. Oare ea îl vedea mai bun? Mai rău? Soţul ei era un sociopat fără remuşcări, care ar fi ucis pe oricine pentru o zi de plată potrivită. Rapp nu era deloc acea persoană. Dar asta nu era neapărat evident din exterior. De fapt, el omorâse mult mai mulţi oameni decât soţul ei. Diferenţa consta în subtilităţile motivaţiei.
„Mulţumesc că ne-aţi salvat”, a spus ea în cele din urmă. „Din nou.”
El a clătinat din cap. „A fost vina mea, Claudia. Nu ar fi trebuit să fie posibil să vă găsesc. Mi-a scăpat ceva.”
„Nimeni nu poate dispărea cu adevărat. Este ceva ce ştiu bine din timpul petrecut în . . . .” Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Afacerea ta.”
„Totuşi, eu...”
„Unii dintre duşmanii lui Louis au resurse extraordinare, Mitch. Nu se pot face prea multe.”
El nu a răspuns, reticent să îi spună că era vorba despre el, nu despre soţul ei mort. Şi, deşi se înşelase în privinţa motivaţiei, avea dreptate în ceea ce priveşte problema resurselor. CIA era experta mondială în acest domeniu, iar oamenii care fuseseră desemnaţi pentru cazul ei erau foarte conştienţi că el o urmărea. Ideea că o grupare de crimă organizată din Rusia sau ISIS ar fi avut sofisticarea necesară pentru a realiza aşa ceva era incredibil de neverosimilă. Ar fi avut nevoie de cineva din interiorul Agenţiei sau de o organizaţie cu o capacitate de forţă brută suficientă pentru a cerceta fiecare paşaport eliberat, casă vândută şi cont bancar deschis în întreaga lume.
Nu, acest lucru striga inteligenţa rusă. Dar de ce? Era de la sine înţeles că erau foarte interesaţi să afle cine controla Pakistanul, dar cum le-ar fi ajutat cauza exacerbarea lipsei de securitate în jurul arsenalului nuclear al acestei ţări? Părea un risc prea mare pentru o recompensă insuficientă. Chiar şi pentru Maxim Krupin.
„Nu ştiu ce să fac, Mitch. Merit asta. Nu eu am apăsat pe trăgaci în cazul contractelor lui Louis, dar aş fi putut la fel de bine să o fac. Am participat şi am beneficiat. Încă mai beneficiez. Am zeci de milioane de dolari în contul meu bancar. Toţi bani din sânge. Dar Anna este nevinovată. Ea trebuie să fie protejată”.
Rapp a lăsat să iasă o lungă respiraţie. Nu ştia sigur de ce crezuse că poate să ocolească asta. În mod normal, dorinţele nu erau unul dintre defectele sale.
„Nu a fost vorba despre tine, Claudia. Cineva a vrut să-mi distragă atenţia. „
„De ce m-ar folosi pe mine pentru a face asta? Mi-ai dat deja o viaţă nouă. Nu-mi datorezi nimic. De ce ar crede ei că ţi-ar păsa?”
Pentru că i-a păsat. Dar nu era pregătit să spună asta.
„Nu ştiu.”
„Dacă nu a fost vorba de Louis şi dacă cei implicaţi sunt morţi, înseamnă că ne duci acasă?”
„Nu. Trebuie să mă asigur că identitatea voastră nu a ajuns pe stradă şi că nimeni nu va încerca să urmărească asta. Avionul mă va lăsa pe mine şi apoi vă va duce la Washington. Un om de încredere pe nume Mike Nash va veni să te ia de la aeroport şi te va duce la apartamentul meu. Vei fi în siguranţă acolo în timp ce voi rezolva asta.”
„Şi prin asta vrei să spui în timp ce îi omori pe toţi cei implicaţi.”
Dacă ar fi vorbit cu răposata lui soţie, aici ar fi început jocul de picioare fantezist. Dar nu avea rost. Claudia a înţeles cum funcţiona asta.
„Da.”
„Pot să vă ajut?”
„Cred că mă pot descurca, dar mulţumesc.”
„Te pot ajuta, să ştii. Oricât de ruşinat mi-ar fi să spun asta, am fost bun în ceea ce am făcut.”
„Ştiu”, a spus el cu sinceritate. „Şi dacă n-aş fi avut încredere sută la sută în echipa mea, aş fi acceptat oferta ta.”
Ea s-a întins şi a pus o mână peste a lui. „Ar trebui să fiu moartă sau în închisoare, Mitch. În schimb, trăiesc în cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată, în cel mai frumos loc în care am fost

vreodată. Anna are o şcoală minunată şi prieteni noi şi minunaţi. Vreau să găsesc o modalitate de a te răsplăti."
Telefonul lui Rapp a sunat şi el s-a uitat la el, aşteptându-se să găsească o actualizare despre echipa CIA care fusese adusă pentru a curăţa mizeria pe care o lăsase. În schimb, era o ameninţare. Dar nu de la pakistanezi sau de la ruşi. Era un avertisment că, dacă nu lua o decizie în următoarea oră, blaturile din bucătăria lui vor fi acoperite cu formica roz.
Rapp a aruncat o privire spre Claudia. „Este o ofertă serioasă?"
„Bineînţeles că este."
A întors telefonul şi i-a arătat textul. „Termin de construit o casă în afara Washingtonului şi femeia asta mă scoate din minţi. O să stabilesc o întâlnire între voi doi pentru mâine. După aceea, singurul lucru pe care vreau să îl aud vreodată pe acest subiect este că mă aşteaptă cheia sub preş."

CAPITOLUL 9

ISLAMABAD
PAKISTAN
GRISHA Azarov a traversat cu paşi hotărâţi holul hotelului Islamabad Marriott. Era trecut de miezul nopţii, aşa că era practic gol. Un cuplu de englezi cu un aspect hâtru îi dădea instrucţiuni unui băiat de serviciu într-un colţ, iar o tânără atractivă se ocupa de recepţie. În viziunea sa periferică, a zărit un bărbat care intra pe uşa din spatele ei, dar l-a înregistrat imediat ca fiind benign. Managerul hotelului.
„Mă bucur că v-aţi întors, domnule."
Azarov a dat din cap politicos, dar nu s-a oprit. Bănuia că bărbatul rămăsese atât de târziu doar pentru a oferi acel salut şi pentru a se asigura că detaliile legate de sosirea lui Azarov fuseseră rezolvate.
Aşa cum era de aşteptat, liftul era gol şi a introdus cheia pentru ultimul etaj. Aşa cum era obiceiul, cel mai luxos apartament al hotelului fusese închiriat pentru el în numele firmei ruseşti de consultanţă în domeniul energiei pe care o prezida. Compania fusese finanţată de Maxim Krupin cu ajutorul oligarhilor care reprezentau acum o parte semnificativă din lista sa de clienţi.
Era o acoperire care îi permitea să încaseze sume uriaşe de bani fără prea multe verificări, să călătorească în zone periculoase ale lumii fără să ridice suspiciuni şi să se întâlnească cu oameni bogaţi şi puternici fără să fie observat. După mai mult de un deceniu de activitate, operaţiunea de acoperire devenise, în toate privinţele, reală. Angajase talente de top în domeniile economiei şi geologiei, îşi extinsese clientela pentru a include corporaţii precum Exxon, BP şi Aramco şi dobândise suficientă expertiză în domeniu pentru a se descurca singur într-o sală plină de ingineri petrolişti.
Azarov a ieşit din lift şi a deschis uşa apartamentului său cu ajutorul cheii cu cartelă care îi fusese trimisă. Încăperea principală nu părea cu mult diferită de hol – un amestec ornamentat de marmură figurată, lemn bogat şi covoare scumpe.
Podeaua din centru era scufundată şi conţinea o boxă de conversaţie formată din scaune şi canapele care înconjurau o măsuţă de cafea din sticlă. Un bărbat singur s-a ridicat de pe scaunul cel mai îndepărtat de uşă, făcând o uşoară plecăciune în semn de salut.
Marius Postan avea cincizeci şi unu de ani, era chel şi purta un costum scump, dar nepotrivit, care dădea de înţeles că avea fluctuaţii constante de greutate. Era un alt „consilier" extraguvernamental al lui Krupin şi se afla în slujba preşedintelui rus chiar de mai mult timp decât Azarov însuşi. Sfera sa de influenţă era mai mult partea tehnică.
„Am înţeles că aveţi informaţii pentru mine?". a spus Azarov, îndreptându-se spre bar. O sticlă de Blanton's Gold Edition îl aştepta, împreună cu un aranjament elaborat de flori proaspete şi un bilet personal din partea managerului.
„Cred că veţi dori să aveţi mintea limpede pentru conversaţia noastră", a spus Postan.
„Dimpotrivă, Marius. Consider că timpul petrecut împreună este mult mai acceptabil cu un bourbon în mână."

Deşi Azarov fusese avertizat că bărbatul îl va aştepta, nu i se spusese ce urmau să discute. Nu că ar fi fost greu de ghicit. Când Postan apărea în persoană, însemna că existau veşti prea sensibile pentru a fi transmise chiar şi pe linii puternic criptate.
„Pot să presupun că sunteţi aici pentru a discuta despre viitoarea operaţiune Rapp?”
Postan a dat din cap, iar Azarov s-a hotărât să dea dovadă de puţină curiozitate. „Înainte de a începe, Marius, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat în Africa de Sud?”.
Ochii bărbatului au zburat nervos prin camera întinsă. El fusese responsabil cu planificarea operaţiunii, sub supravegherea lui Maxim Krupin. Problema era că, în timp ce Krupin avea tendinţa de a-şi asuma toate meritele pentru succes, era la fel de rapid să se distanţeze de eşec.
„Ilya Gusev a fost ucis împreună cu cei doi irakieni care îi fuseseră repartizaţi. Un antreprenor independent care poartă numele de Kent Black a dispărut. Nu am reuşit încă să determin în detaliu ce s-a întâmplat.”
„Înţeleg”, a spus Azarov, luând loc pe una dintre canapele şi întinzându-şi braţele pe spătar. „Aţi dori să ştiţi?”
Postan a rămas în picioare, privindu-l. „Nu înţeleg.”
„Este o întrebare simplă. Ai vrea să ştii ce s-a întâmplat?”
„Nu văd ce...”
Azarov a ridicat o mână, reducându-l la tăcere pe bărbat. „Numele real al lui Kent Black este Steve Thompson. La începutul carierei sale de independent, a lucrat la o operaţiune în Nicaragua. Louis Gould reprezenta un interes concurent. Thompson l-ar fi cercetat îndeajuns pentru a-i recunoaşte fosta soţie şi pentru a şti că Mitch Rapp are cu ea o relaţie cel puţin periferică. Thompson nu este nici prost, nici sinucigaş, aşa că cred că putem presupune că l-a contactat pe Rapp pentru a se asigura că mişcarea împotriva Claudiei Gould nu va fi ceva care să aducă represalii din partea CIA.”
Ochii lui Postan s-au mărit. „Aţi vorbit cu Krupin despre asta?”.
Azarov a clătinat din cap. „Este prima dată când aud de implicarea lui Thompson.”
„Atunci ceea ce spui nu este nimic mai mult decât o speculaţie.”
Azarov nu a răspuns, în schimb sorbindu-şi băutura şi evaluându-l pe bărbat. Oricât de mult nu-i plăcea Postan, nu se putea abţine să nu simtă o urmă de simpatie. Acest tip de operaţiuni nu făceau parte din domeniul său de expertiză. Azarov însuşi ar fi trebuit să fie consultat, dar blestemata obsesie a preşedintelui pentru secretizare îl împiedicase. Iar acum se aflau într-o situaţie foarte periculoasă – şi în întregime autoprovocată.
„Da”, a spus Azarov, neinteresat să discute. „Doar speculaţii”. A întins o mână. „Aveţi ceva pentru mine?”
Postan a scos o unitate flash din buzunar şi a înmânat-o.
„Planurile pentru a-l prinde pe Rapp în Faisalabad sunt toate aici?”
„Da. Va sosi în curând în Pakistan. Operaţiunile noastre s-au desfăşurat mult mai uşor de când a plecat şi există posibilitatea să fim nevoiţi să le suspendăm dacă nu...”
Azarov a ridicat o mână, reducându-l din nou la tăcere. „Dacă totul este în regulă aici, aşa cum spuneţi, nu este nevoie de explicaţii.”
Nervozitatea lui Postan s-a transformat brusc în furie. Era bogat, puternic şi nu era obişnuit să i se vorbească altfel decât cu deferenţă. În plus, era un om răzbunător, obsedat de control, predispus să intre brusc în furie. Din câte se spunea, atât personalul său, cât şi familia erau îngroziţi de el.
„Crezi că eşti mai presus de toate astea, nu-i aşa, Grisha? Că Krupin te consideră un fel de fiu. Te asigur că nu este aşa. Crezi că poţi face pentru el ceea ce pot face eu? Corporaţiile fantomă, spălarea de bani, ajustările constante care trebuie făcute pentru a ţine pasul cu tehnologia şi cu legislaţia internaţională? Eşti doar un ucigaş, Grisha. Cel mai comun dintre oameni...”.
Postan şi-a continuat diatriba, dar Azarov încetase să mai asculte. S-a ridicat de pe canapea şi s-a dus în spatele barului umed din spatele camerei. Ghemuit ca şi cum ar fi căutat gheaţă, a scos un pistol făcut la comandă din husa de umăr de sub braţul stâng.
„Mă auzi, Grisha? Eşti măcar capabil să înţelegi ce spun?”.
Azarov se ridică în picioare şi zâmbi politicos. „Fac tot ce pot. Te rog să continui.”

A deschis robinetul şi l-a folosit pentru a umple cu apă amortizorul integrat al armei. În ciuda opulenţei încăperii, pereţii erau cam subţiri. Prima împuşcătură dintr-o armă cu amortizor tindea să fie oarecum zgomotoasă, iar umezirea ei ar fi redus efectul.
Azarov nu fusese atent la cuvintele lui Postan, dar tăcerea bruscă atunci când a ridicat arma a fost totuşi binevenită. Bărbatul a încremenit pentru o clipă şi apoi a luat-o la fugă spre uşă. Azarov l-a urmărit cu privirea ridicată, aşteptând până când s-a dat jos de pe covor şi a trecut pe marmura mai uşor de curăţat înainte de a trage.
Glonţul subsonic l-a lovit la baza craniului şi el s-a aruncat în faţă, aterizând cu faţa în faţă pe podea.
Azarov a aşezat arma pe bar şi a luat un sac de gunoi din coşul de gunoi de la picioarele sale.
A pus-o peste capul lui Postan şi a legat-o strâns în jurul gâtului său, parţial pentru a păstra mizeria la minimum, dar şi pentru a se asigura că era mort. Pistolul de calibrul 22 pe care îl folosise era extrem de silenţios, dar îi lipsea impactul.
O mică frecare cu un prosop de bară umezit cu gheaţă a terminat treaba. S-a retras înapoi pe canapea şi abia reuşise să răsfoiască conţinutul stick-ului când i-a sunat telefonul.
„Da."
„Pot să presupun că aţi avut întâlnirea şi că s-a încheiat aşa cum am cerut?" Vocea lui Maxim Krupin.
„Puteţi."
„Şi aţi analizat informaţiile pe care vi le-am trimis?".
„Doar într-un mod foarte superficial, domnule."
„Eu, pe de altă parte, le-am analizat în detaliu."
Fără îndoială, asta a fost menită să inspire mai multă încredere decât a fost de fapt. Krupin era un geniu la înjunghierea politică pe la spate, dar nu avea o experienţă operaţională reală. Îşi înfrumuseţase cei câţiva ani pe care îi petrecuse în KGB ca pe ceva desprins dintr-un film de aventuri american, dar realitatea era cu totul alta. Fusese responsabil de spionarea disidenţilor politici şi, foarte ocazional, de ordonarea asasinării unui tânăr idealist sau a unui agitator politic în vârstă. Înţelegerea lui faţă de oameni ca Mitch Rapp era inexistentă.
„Cred că vei fi destul de mulţumit de acest plan, Grisha."
Azarov a luat o înghiţitură lentă din bourbonul său, savurând aroma în timp ce îşi calcula cât de mult să spună. „Mă îngrijorează faptul că voi lucra cu talibanii pakistanezi, în timp ce Rapp va fi sprijinit de Scott Coleman şi de oamenii săi."
„Talibanii au cunoştinţe locale solide şi sunt dispuşi să îşi dea viaţa pentru a se asigura că vă îndepliniţi obiectivul."
„Cred că putem fi siguri că şi oamenii lui Coleman vor avea cunoştinţe rezonabile despre mediul lor de operare. Şi bănuiesc că nu există niciunul dintre ei care să nu-şi dea viaţa pentru un coechipier. Mai mult, sunt extraordinar de bine pregătiţi, vorbesc aceeaşi limbă ca şi Rapp şi au un istoric îndelungat de desfăşurare a unor operaţiuni de succes cu el."
„I-am selectat personal pe aceşti oameni", a spus Krupin, furia începând să i se strecoare în voce. „Nu numai pentru priceperea lor, ci şi pentru angajamentul lor faţă de misiune."
Era, bineînţeles, o minciună completă. Krupin îi alesese pe aceşti oameni pentru că nu puteau fi urmăriţi până la el. Îndemânarea lor sau lipsa ei era, în cel mai bun caz, un considerent secundar.
„Mulţumesc pentru că te-ai implicat personal", a spus Azarov, ştiind că nu era nimic de câştigat din continuarea discuţiei. „Înţeleg solicitările din timpul dumneavoastră."
„Deloc, Grisha. Nu am priorităţi mai importante decât bunăstarea ta. În afară de, poate, fericirea ta. Continui să-ţi demonstrezi valoarea. Cum aş putea să-mi exprim aprecierea?"
Era o întrebare care fusese pusă de multe ori pe parcursul relaţiei lor, dar la care devenea din ce în ce mai greu de răspuns. O altă maşină? Avea un Bugatti Veyron care stătea depozitat în Canada şi un Bentley Continental într-un garaj de lângă Geneva, ca să numesc doar câteva. O altă casă? Avea patru – dintre care trei nu le mai vizitase de ani de zile. Singurul lucru pe care şi-l dorea era singurul lucru care nu i se va acorda niciodată. Libertatea.
„Este foarte generos din partea dumneavoastră, domnule. Vă rog să-mi daţi timp să mă gândesc la ofertă."
„Bineînţeles."

Linia s-a întrerupt, iar Azarov a lăsat telefonul jos, uitându-se la cadavrul care zăcea lângă uşă.
Într-un fel, îl invidia pe Krupin şi pe oamenii ca el. Erau binecuvântaţi cu apetituri insaţiabile care trebuiau să fie hrănite constant. Bani, putere, posesiuni, femei. Niciodată nu ar fi fost de ajuns. Un miliard de euro ar trebui să devină două miliarde. Adulaţia şi obedienţa a nouăzeci la sută din populaţie ar trebui să crească la o sută la sută. Krupin şi oligarhii ar războ şi s-ar strădui până la ultima suflare, fără să cunoască vreun moment de îndoială, introspecţie sau regret. Niciodată luând în considerare că existau aspecte ale vieţii care existau în afara filozofiei lor simple de mai mult.
Pentru o lungă perioadă de timp, Azarov a simţit că se îneacă. Nu moartea panicată şi disperată pe care majoritatea oamenilor ar fi asociat-o cu acest tip de sfârşit, totuşi. Mai degrabă o senzaţie de valuri care se prăbuşeau peste el şi de un întuneric rece şi nesfârşit sub el. Drumul din faţă era gol. Nu avea nimic din ceea ce-şi dorea. Nimic pentru care să merite să lupte.
Acum, însă, avea senzaţia ciudată de adrenalină care se scurgea în el. În curând, avea să-l înfrunte pe Mitch Rapp, un om pe care îşi petrecuse întreaga viaţă de adult evitându-l în mod activ. Niciodată nu avusese vreun motiv să curteze o confruntare, dar acum că era inevitabilă, începuse să se simtă... ce? Excitaţie? Frică? Erau cuvinte stângace care nu prea aveau sens pentru el. Dar simţea ceva. Ceva care să rupă – sau poate să pună capăt existenţei în care ajunsese să fie prins în capcană.

CAPITOLUL 10

FAISALABAD
PAKISTAN
RAPP nu s-a deranjat să coboare scările avionului, în schimb a sărit pe pistă şi a alergat spre o maşină parcată la marginea pistei. Cerul senin şi briza răcoroasă din Western Cape erau acum la mii de kilometri depărtare, fiind înlocuite de căldura familiară şi de ceaţa galbenă din Pakistan.
Planul său de zbor fusese pentru Islamabad, dar fuseseră redirecţionaţi la 150 de mile sud, spre Faisalabad, fără nicio explicaţie. Bazându-se pe părul blond abia vizibil prin parbrizul murdar al unei Honda Civic care îl aştepta, veştile nu erau bune. Scott Coleman a fost un fost SEAL al Marinei şi directorul SEAL Demolări şi Salvări, o organizaţie privată care exista în mare parte ca sprijin pentru Rapp în operaţiuni care ar fi fost mai bine să nu fie consemnate în registre.
„Destul de fierbinte pentru tine?" a spus Coleman în timp ce Rapp se strecura pe scaunul pasagerului. „Băieţii de la meteo spun că vom depăşi o sută optzeci de grade în această după-amiază."
În mod normal, nu erau înclinaţi să vorbească despre vreme, dar genul acesta de cifre trebuiau luate în calcul la planificarea operaţiunilor. În cel mai bun caz, viteza, rezistenţa şi precizia ar fi fost compromise. În cel mai rău caz, insolaţia şi deshidratarea puteau doborî chiar şi un agent experimentat în deşert.
„Te-a retrogradat cineva la şofer şi nu mi-a spus despre asta?" a spus Rapp, întorcând una dintre gurile de aer condiţionat ale maşinii spre el, în timp ce accelerau spre drumul principal. Îl lăsase pe Coleman la conducere şi se aşteptase să fie preluat de unul dintre angajaţii locali ai CIA.
„Avem informaţii bune că o bombă nucleară va trece prin oraş în câteva ore şi că Al Badr va face o încercare de a o lua."
„Nu ISIS?"
„ISIS? Nu, de ce?"
„Nici un motiv", a spus Rapp. „Dar de ce al Badr? Sunt o grupare de mâna a doua din Kashmir. Ce caută ei în Faisalabad?".
„La naiba dacă ştiu. Îţi spun, Mitch, situaţia devine din ce în ce mai rea. Pakistanul are o mie de grupări teroriste şi jur că fiecare dintre ele a pus ochii pe bombele nucleare pe care armata le plimbă. Dacă cineva nu preia repede controlul asupra acestui guvern de rahat, vom pierde unul."
El şi Coleman fuseseră în câteva situaţii păroase de-a lungul anilor, dar asta era cam atât de agitat cum îl văzuse Rapp vreodată pe om.
Nu că nu ar fi fost de acord. Pakistanul era o naţiune fracturată, cu aproape două sute de milioane de locuitori şi un stoc de peste o sută de focoase nucleare – dintre care multe erau în prezent în mişcare. O greşeală nu însemna să fii împuşcat în fund, ci să vezi un milion de oameni dispărând într-un nor de

ciuperci. Exact genul de problemă de mare anvergură pe care Rapp îşi petrecuse cariera căutând-o, iar Coleman îşi petrecuse cariera încercând să o evite.
„Cine ne-a dat informaţiile?”
„Redstone.”
Rapp a dat din cap în tăcere, în timp ce Coleman a virat pe un drum care se îndrepta spre nord prin clădirile înghesuite din Faisalabad. Redstone era unul dintre activele lor de top din regiune, un om foarte bine plasat în aparatul de informaţii al Pakistanului. Avusese câteva ratări de-a lungul anilor, dar, în general, informaţiile sale erau solide.
„Dacă ne implicăm, vom da nas în nas cu o operaţiune a ISI?” a întrebat Rapp, referindu-se la Inter-Services Intelligence – versiunea pakistaneză a CIA.
„Nu cred”, a răspuns Coleman. „Potrivit lui Redstone, faptul că l-aţi ucis pe directorul ISI i-a paralizat complet. Toată lumea se luptă pentru poziţii şi joacă de ambele părţi ale luptei pentru putere care are loc între generalul Shirani şi preşedinte. Faptul că cineva ar putea să se rătăcească cu una dintre focoasele lor nucleare este atât de puţin prioritar pentru ei încât abia dacă apare pe radarul lor.”
„Câţi dintre ei urmărim acum?”
„Treisprezece focoase despre care ştim că sunt în mişcare în prezent. Am mai localizat încă două staţionare în timp ce eraţi plecaţi, ceea ce face ca totalul pe care îl avem sub control să fie de 53. Analiştii presupun că alte douăzeci şi cinci sunt ataşate la sisteme de rachete care le-ar face imposibil de mutat.”
Rapp a făcut un calcul rapid în mintea lui. „Aşa că mai rămân undeva în jur de treizeci de persoane de negăsit.”
Coleman a dat din cap. „Inclusiv cel despre care vorbim acum. Nu ştiam de el până când Redstone nu ne-a dat pontul.”
Era o problemă care exista de ani de zile. Armata pakistaneză era paranoică în legătură cu faptul că americanii sau indienii puteau pune mâna pe arsenalul lor nuclear, aşa că îl mutau de colo-colo – în camioane, în vagoane de tren, în portbagajele automobilelor private. La naiba, existau informaţii credibile conform cărora un focos tactic fusese odată transportat 500 km pe spatele unei motociclete.
Întotdeauna a fost o situaţie incredibil de periculoasă, dar pe care armata pakistaneză o ţinea mai mult sau mai puţin sub control. Transferurile erau coordonate cu atenţie şi, chiar mai important, armele erau întotdeauna dezasamblate parţial şi transportate ca piese individuale care nu puteau fi folosite pentru a crea o explozie nucleară.
Aşadar, în orice zi, puteai conta pe faptul că una sau două bombe nucleare îşi făceau drum prin ţară, monitorizate de o divizie a armatei înfiinţată tocmai în acest scop. Acum, acest program stupid – dar rezonabil de bine condus – era în haos. Arme complet funcţionale erau distribuite la întâmplare de către ofiţeri de rang inferior şi, în două cazuri confirmate, de către civili. Unul dintre focoasele pe care le supravegheau era în prezent parcat în depozitul unui căpitan pensionar. O echipă de recunoaştere reuşise să introducă o cameră cu fibră optică prin grilajul de ventilaţie, iar agenţia se afla acum în posesia unei imagini reale a unei bombe nucleare fierbinţi aşezate lângă un set de crose de golf. În acest moment, şansele ca situaţia să scape de sub control erau de aproape sută la sută.
„Aici suntem noi”, a spus Coleman, tăind pe o alee. A format un cod în telefon şi o uşă de marfă ruginită s-a deschis în faţa lor. În compartiment se aflau trei motociclete de motocros, iar Rapp a coborât din vehicul în timp ce se apropiau cu nasul de ele. Uşa a început să se închidă din nou şi, o clipă mai târziu, se aflau în întunericul oferit de un singur bec atârnat de tavan.
„Drumurile sunt un pic mai înguste decât cele din Islamabad şi traficul este cam la fel ca în Lahore. Aşa că, neştiind cât de repede va trebui să ne mişcăm sau unde anume se va întâmpla asta, m-am gândit că bicicletele ar fi cea mai bună variantă.”
Joe Maslick, unul dintre cei mai buni oameni ai lui Coleman, şi-a aplecat grosimea considerabilă printr-o uşă din dreapta lui Rapp. Mâna lui a ieşit de pe arma de sub cămaşa îmbibată de sudoare când le-a confirmat identităţile.
„Care este situaţia?” a spus Rapp, urmându-l pe bărbat în camera alăturată.

Clădirea părea să fi găzduit la un moment dat un fel de magazin de proximitate, şi era încă plină de rafturi şi tejghele goale. Ferestrele mari din faţă fuseseră înnegrite, singura iluminare venind din locurile în care vopseaua fusese răzuită.
„Avem camere de luat vederi pe clădirile de la toate intrările principale din oraş. Forţa noastră de muncă este limitată, dar avem oameni care acoperă fizic unele dintre celelalte. Ţineţi cont de faptul că majoritatea nu sunt luptători. I-am racolat de unde am putut".
„Elicoptere?"
„Unul în aşteptare."
„Ceva nou de la Redstone?" a întrebat Coleman.
„Da. Spune că suntem în căutarea unui camion cu produse."
„Avem o descriere?" a spus Rapp.
„Mai bine. Avem un număr de înmatriculare. L-am trimis prin SMS la toţi oamenii noştri."
„Aveţi vreo informaţie despre locul în care al Badr îşi va face mişcarea?"
„Nu. Dar avem câteva presupuneri." I-a făcut semn lui Rapp să se îndrepte spre o fotografie mare din satelit întinsă pe podea. Lumina era doar suficient de bună pentru a distinge detaliile.
„Faptul că este un camion ne ajută. Multe dintre străzi sunt prea înguste ca să încapă pe ele, aşa că le putem exclude." A folosit ca indicator o antenă de maşină pe care o găsise pe podea. „Avem oameni pe acoperişuri aici, aici şi aici. Evident, sunt împrăştiaţi, dar pentru că clădirile sunt atât de înghesuite, sunt de fapt destul de mobili. Cercurile concentrice din jurul poziţiilor lor reprezintă câte un minut de deplasare pentru fiecare."
„Dar soldaţii pakistanezi?" a spus Rapp.
„Poliţia şi armata sunt staţionate în majoritatea pieţelor mai mari şi în principalele intersecţii", a răspuns Coleman. „Toată această agitaţie politică provoacă destul de multe tulburări civile. Prezenţa nu este însă intensă. Doar o demonstraţie de forţă pentru a ţine oamenii în linie."
„Ei ştiu că suntem aici?"
„Armata şi poliţia? Nu, şi aşa vrem să fie în acest oraş. Atât generalul şef, cât şi şeful poliţiei joacă pentru conturile lor. Ne-am gândit să-i plătim, dar niciunul dintre ei nu este suficient de fiabil sau de competent pentru a ne deranja. Ei doar îşi acoperă fundurile şi aşteaptă să vadă dacă armata sau guvernul iese învingător din asta."
„Deci nu putem conta pe ei să ne ajute?".
„Categoric nu. Mai degrabă ne vor sta în cale."
Un walkie-talkie care zăcea pe podea a pocnit brusc la viaţă. „Spotter opt către bază. Răspundeţi, bază."
Maslick l-a înşfăcat şi a arătat spre numărul 8 mâzgălit pe hartă cu roşu. „Aceasta este baza. Ce ai găsit?"
„Am ochii pe ţintă. Mă îndrept spre nord-est pe Okara, aproape de locul unde îşi schimbă numele. Traficul este intens. Cred că pot să ţin pasul pe jos."
Maslick a aruncat o privire la Rapp, care a dat scurt din cap. „Fă-o. Şi anunţă-ne dacă iese de pe acel drum."
Coleman se îndrepta deja spre biciclete, trăgând o cutie de viteze din spatele lor. Rapp l-a urmat, în timp ce Maslick l-a anunţat pe pilotul elicopterului lor că trebuie să îşi încălzească pasărea.
Jachetele antiglonţ erau o nepotrivire, la fel ca şi pantalonii şi jachetele de piele. Era pur şi simplu prea cald şi existau şanse mari ca asta să se transforme într-o luptă de alergare. Rapp şi-a strecurat un ham de alpinism de culoare cafeniu peste pantalonii cargo kaki şi şi-a descheiat cămaşa pentru a o ascunde. Un toc de umăr ar fi fost prea vizibil, aşa că a sfârşit prin a opta pentru configuraţia cu care făcea jogging acasă – un Glock 30 compact într-un rucsac.
Coleman mergea cu o armă mai mare într-un CamelBak şi a fost nevoit să poarte o cască completă pentru a-şi acoperi părul blond şi pielea albă. Rapp ameninţa de ani de zile că va plăti unul dintre contractele lui Coleman cu un pat de bronzat şi o ladă de transport plină de vopsea de păr, dar fostul SEAL a refuzat să înţeleagă aluzia.
„Comm check", a spus Rapp, punându-şi un microfon de gât şi introducând căştile în ureche.
„Te-am prins", a răspuns Coleman prin radioul încorporat în casca sa.
„Cinci la cinci", a spus Maslick o clipă mai târziu.

„Voi încerca să ajung în spatele lor. Scott, tu cobori asupra lor dinspre nord.”
„Am înţeles. Ne vedem în câteva minute.”
Rapp a aruncat un picior peste cea mai apropiată bicicletă şi a dat cu piciorul la viaţă. Portiera a început să se deschidă şi, când a ajuns la un metru şi jumătate de la sol, el s-a ferit şi a răsucit acceleraţia, ieşind pe alee.

CAPITOLUL 11

„Cercetaşul american a văzut camionul şi îl urmăreşte pe jos. „
Grisha Azarov nu a recunoscut vocea care îi ieşea din cască, continuând în schimb să se plimbe cu paşi repezi prin fabrica abandonată. Douăzeci şi trei de metri. A calculat cât timp îi va lua să parcurgă acea secţiune din start şi apoi a trecut la o maşină industrială masivă care domina o parte a atelierului.
„Repet. Cercetaşul american a văzut camionul şi îl urmăreşte pe jos.”
Azarov şi-a activat microfonul în timp ce se plimba pe o altă porţiune a clădirii. „Am înţeles. Autorizaţi şoferul să devieze.”
S-a oprit şi a privit spaţiul din jurul său – maşinile dezafectate care rugineau la margini, rămăşiţele biroului cu pereţi de sticlă din centru, grămezile de deşeuri rămase în urma operaţiunilor uzinei.
Nu ştia ce se făcuse acolo sau când se oprise producţia. Nu știa dacă şoferul camionului care se îndrepta acum inevitabil spre el era un fanatic musulman, un agent instruit sau un transportator nevinovat de fructe şi legume. Nu cunoştea în mare parte cartierul din jur, fluxul de trafic la acea oră din zi şi puterea forţelor de ordine locale. A fost nevoit să presupună că aceste detalii fuseseră suficient de bine studiate şi să aibă încredere în observatorii lui Krupin pentru a-l ţine la curent cu statutul omului cu care urma să se lupte până la moarte.
Azarov se îndreptă spre baza unei macarale care se înălţa până la tavan, scanând de-a lungul acesteia înainte de a-şi coborî privirea spre un grup de bărbaţi din Orientul Mijlociu înghesuiţi în spatele clădirii. Scopul lor precis nu îi fusese împărtăşit, dincolo de faptul că nu se aflau acolo pentru a-l susţine. Pe baza numărului şi a echipamentului lor, părea evident că fuseseră însărcinaţi să descarce ceva din camionul care avea să sosească în curând. Şi, deşi nu se discutase niciodată în mod special despre asta, nu existau prea multe dubii că obiectul în cauză era una dintre focoasele nucleare care erau mutate la întâmplare în Pakistan.
Azarov îşi simţea inima bătându-i în piept şi sângele zburându-i în urechi. În mod normal, ritmul său cardiac abia dacă creştea în timpul operaţiunilor – rezultatul anilor de antrenament fizic şi psihologic. Totuşi, aceasta nu era deloc o operaţiune normală. Teroriştii aprovizionaţi de ISIS şi lipsa de informaţii introduceau o lipsă intolerabilă de previzibilitate. Prezenţa potenţială a unui focos nuclear deschidea un domeniu de acţiune mult mai mare decât cel cu care se confruntase în trecut. Şi, în cele din urmă, mai era şi Mitch Rapp.
Întregul scenariu era o nebunie. Ar fi trebuit să-şi petreacă luni de zile planificând personal această confruntare: să meargă pe străzi, să traseze linii de retragere, să spargă criptarea radio a lui Rapp. Ar fi trebuit să îl atragă pe legendarul agent CIA într-o capcană care l-ar fi izolat de întăririle sale şi l-ar fi lăsat să se confrunte cu o forţă copleşitoare.
În schimb, stătea singur într-o clădire necunoscută, înarmat doar cu un pistol şi un singur încărcător de rezervă.
Fără îndoială, Maxim Krupin ar fi spus că ar fi fost imposibil să creeze un plan mai elaborat fără a-i da de gol pe americani. Că Azarov era inutil de timid. Aceste obiecţii sunau însă fără conţinut. În realitate, Maxim Krupin se lansa în ceva atât de întunecat încât nu putea risca nici cea mai îndepărtată posibilitate de a fi descoperit.
Iar acest lucru lăsa în urmă alte întrebări tulburătoare.
Bineînţeles, musulmanii urmau să fie executaţi sumar după ce îşi îndeplineau scopul. Dar ce se întâmpla cu el? Azarov presupunea că avea în continuare încrederea preşedintelui rus, dar ar fi fost o prostie să se agaţe prea disperat de această convingere. Marius Postan fusese unul dintre cei mai indispensabili oameni ai lui Krupin şi acum locuia pe fundul Mării Arabiei.

Radioul a prins din nou viaţă, de data aceasta cu o voce clar britanică. Unul dintre oamenii nebuni care îşi abandonaseră lumea pentru a lupta într-un război barbar care nu-i privea. „Trei bărbaţi pe motociclete părăsesc magazinul de pe Jaranwala. Unul se îndreaptă spre Canal şi altul spre Jhang. Cea mai bună estimare este că vor intercepta camionul în cinci minute. Al treilea american se îndreaptă spre nord-vest.”
Azarov a dat din cap în tăcere. Bărbaţii care convergeau spre camion urmau să fie Mitch Rapp şi Scott Coleman. Ar fi fost nevoiţi să improvizeze când ar fi descoperit că acesta îşi schimbase cursul. Celălalt om ar fi Joe Maslick, fost membru al Armatei Delta. Era încă recuperat doar în proporţie de nouăzeci la sută după o rană recentă la umăr, aşa că cursul logic ar fi fost să-l trimită la elicopterul pe care CIA îl ţinea la marginea oraşului.
Azarov îşi scoase arma din toc şi o verifică pentru ultima oară. Rapp avea să ajungă acolo în curând.

CAPITOLUL 12

RAPP a accelerat motocicleta pe douăzeci de metri de stradă deschisă înainte de a fi nevoit să vireze în jurul unei dube. Abia a evitat să fie nevoit să sară pe un trotuar plin de pietoni, luând în schimb oglinda laterală a unei căruţe Suzuki când s-a strecurat între aceasta şi un stâlp de iluminat.
Situaţia era un amestec năstruşnic de tot ceea ce ajunsese să asocieze cu Pakistanul: căldură, gaze de eşapament ale maşinilor şi haos. Chiar şi în ceea ce a fost considerată o perioadă stabilă din punct de vedere politic, ţara a reprezentat una dintre cele mai mari ameninţări cu care se confruntă lumea modernă – un cuib de viespi iremediabil corupt de grupări teroriste fracţionate, funcţionari guvernamentali divizaţi şi bombe nucleare slab monitorizate.
„Întoarcerea la dreapta pe Canal.” Vocea lui Scott Coleman în urechea lui.
„Am înţeles.”
Părul lung al lui Rapp se saturase complet de sudoare, iar acesta îi atârna în faţa ochilor, făcând vizibilitatea o luptă. Un soldat înarmat postat la un colţ de stradă începu să-i acorde prea multă atenţie, iar Rapp o luă la stânga pe o alee. Era prea îngustă pentru maşini, iar asta i-a permis să-şi mărească viteza, în timp ce pietonii se lipiseră cu spatele de pereţi pentru a-l lăsa să treacă. Partea proastă a fost că GPS-ul montat pe ghidon pierduse semnalul de satelit.
„Am oprit Jhang. Ar trebui să mă conectez la Okara în aproximativ un minut”.
„Recepţionat”, a revenit Coleman.
„Mas. Care este situaţia ta?”
„Mă voi îmbarca în elicopter în mai puţin de şase minute. Voi fi deasupra poziţiei voastre în aproximativ zece minute.”
„Zece minute. Am înţeles.”
Rapp a ieşit pe un bulevard larg şi a ocolit un scuter cu motor îngrămădit cu baloţi de bumbac. Coleman se afla la vreo douăzeci de străzi spre nord, îndreptându-se spre sud-vest pe acelaşi drum cu camionul care conţinea bomba nucleară. Convergeau spre el din direcţii opuse şi apoi trebuiau să improvizeze. Cheia va fi viteza. Să elimine tangourile şi să preia controlul vehiculului. Apoi să se gândească cum să facă faţă reacţiei poliţiştilor şi armatei. Nu era chiar un plan bine pus la punct, dar era cel mai bun pe care îl puteau găsi din mers.
„Camionul a oprit canalul”, a spus observatorul lor. „Acum se deplasează spre sud-vest, pe Intersecţia Karin. Traficul se mişcă prea repede. Îl pierd.”
„Voi tăia la stânga pe Satayana şi voi merge în paralel cu el”, a spus Coleman. „Să vedem dacă ne putem da seama unde se duce”.
„Voi ieşi la sud de interschimbare şi voi încerca să îl ajung pe...”
Un camion de livrări parcat pe trotuar s-a retras brusc pe şosea chiar în faţa lui Rapp. Acesta a virat la dreapta, tăind traficul şi evitând cu greu să fie luat pe sus de un autobuz de pasageri. Neavând încotro să se îndrepte şi cu prea mult avânt pentru a se opri, a sărit pe trotuar şi a blocat roata din spate. Pietonii s-au aruncat în toate direcţiile în timp ce el a fost împins spre un set de scări care coborau într-o piaţă deschisă.

Nu avea cum să se oprească la timp, aşa că a luat cursul opus de acţiune, răsucind acceleraţia şi stând în picioare pe picioruşe în timp ce se apropia. Strigăte de spaimă şi furie au izbucnit în jurul lui în timp ce se lansa de pe palier.
Scara avea doar vreo cincisprezece trepte şi a trecut de ultima cu câţiva metri, dând cu fundul de şocuri pe placa de beton de dedesubt. A fost o pocnitură puternică, urmată de o pierdere de putere şi de sunetul motorului motocicletei care scăpa de sub control. A alergat prin viteze, dar nu a fost de nici un folos. Transmisia era terminată.
Rapp a sărit, lăsând motocicleta să se rostogolească într-o cutie poştală înainte de a se răsturna pe o parte. Imediat a început să se adune o mulţime şi a putut vedea forma cenuşie şi cafeniu a unui poliţist care alerga în direcţia lui.
Primul instinct al lui Rapp a fost să se îndrepte spre mulţime. Din experienţa lui, primele rânduri de oameni ar fi opus o rezistenţă simbolică, dar cei din spate ar fi urmat doar turma. Nu ar fi avut nicio idee despre ce se întâmpla sau cine era implicat.
Pe măsură ce se apropia, însă, a devenit clar că poliţistul avea vreo 30 de kilograme în plus, alergând stângaci cu o puşcă de asalt strânsă în faţa stomacului său amplu. Ar fi fost un miracol dacă ar fi putut alerga o milă în cincisprezece minute fără să cadă mort, în timp ce Rapp putea parcurge distanţa respectivă într-o treime din timp.
Satisfăcut că nu va exista o urmărire serioasă, Rapp se îndepărtă de mulţimea care se extindea şi începu să sprinteze spre ultima poziţie raportată a ţintei lor.
„Sunt pe jos", a spus el în microfonul de gât. „Mă apropii de Okara."
„Eşti în regulă?" a întrebat Coleman. „Ce s-a întâmplat?"
„Da, şi nu întreba. Mas? Unde te afli? GPS-ul meu este încă pe bicicletă. Sunt pe orb."
„Sunt pe drum. O împingem cât de tare putem, Mitch."
Rapp a aruncat o privire în spatele lui şi a confirmat că poliţistul stătea nemişcat pe trotuar, aplecat la brâu şi încercând să-şi tragă sufletul.
„Sunt încă pe Satayana", a spus Coleman. „Încearcă să nu ajungi prea târziu la petrecere, nu-i aşa, Mitch?".

CAPITOLUL 13

„Am recăpătat ţinta", spuse o voce în casca lui Scott Coleman. „Intră într-un depozit de la colţul dintre Haali şi Qaim, folosind uşile de acces de pe partea de sud-vest."
„Recepţionat", a spus Coleman, aruncând o privire spre GPS-ul de pe barele sale. Acesta era actualizat de la distanţă, iar câteva secunde mai târziu avea traseu. „Sunt la aproximativ două minute distanţă. Poţi să rămâi cu ochii în patru?"
„Negativ", a răspuns observatorul. „Închid uşile. Voi supraveghea această intrare, dar bănuiesc că mai este una în cealaltă parte a clădirii."
De fapt, era aproape sigur că exista, ştia Coleman. Scenariul probabil era că şoferul fusese plătit pentru a devia spre depozit şi că al Badr ar fi avut oameni acolo pentru a descărca bomba nucleară. Dacă Coleman ar fi condus operaţiunea lor, ar fi avut cel puţin cinci maşini parcate înăuntru şi le-ar fi scos pe toate în acelaşi timp. Un transport şi patru momeli.
Pe de altă parte, era posibil ca depozitul în sine să fi fost o momeală. Că doar treceau prin el în încercarea de a zăpăci pe oricine ar fi putut fi urmărit.
„Am înţeles. Menţineţi poziţia", a spus Coleman. „Mai am mai puţin de un minut. Putem să aducem mai multă supraveghere?"
„Avem trei persoane care se apropie, dar nu se ştie când vor ajunge."
Era imposibil să estimezi timpii de tranzit dacă te aflai la mai mult de un kilometru şi jumătate. Traficul nu urmărea niciun tipar perceptibil, vehiculele de livrare închideau în mod regulat drumuri întregi în timpul descărcărilor, iar accidentele erau mai degrabă regula decât excepţia.
Nu că lipsa lui de rezervă ar fi contat prea mult. Nici unul dintre aceşti oameni nu era un trăgător.

Coleman a tăiat pe o alee, încetinind până la nu mai mult de opt kilometri pe oră în timp ce se strecura printre pietonii enervaţi. Când a ieşit pe partea cealaltă, depozitul era drept în faţă. Părea să ocupe tot blocul, cu ferestre uriaşe, în mare parte sparte, care începeau la vreo cincisprezece metri înălţime şi se terminau aproape de acoperiş.
El venea din direcţia opusă celei în care se afla observatorul. Era vizibil un set de uşi de compartiment, aşa că, cel puţin, părţile de nord şi de sud aveau puncte de ieşire suficient de mari pentru camion.
„Sunt la faţa locului", a spus Coleman, trăgând motocicleta între două maşini parcate şi oprind-o.
„Recepţionat", l-a auzit pe Rapp spunând fără suflare. „Mas, unde naiba eşti?".
„Ar trebui să treacă peste poziţia ta în câteva secunde."
„Am înţeles."
„Ţine-mă la curent", a spus Coleman. „Mă duc să arunc o privire."
Şi-a ţinut casca pe cap în timp ce traversa strada aglomerată, mişcându-se cât de repede putea fără să atragă atenţia. Casca era fierbinte ca naiba, dar aceasta nu era tocmai o zonă turistică, iar părul său blond ar fi ieşit în evidenţă ca un deget de la un picior. Fără îndoială, avea să se ia la harţă cu Rapp din cauza asta la şedinţa de bilanţ de după operaţie.
Uşile compartimentului erau asigurate cu un lacăt masiv care atârna la vreo doi metri deasupra trotuarului. Nu avea cum să fie deschis din interior şi, pe baza ruginii, era îndoielnic dacă mai putea fi deschis vreodată. A decis să se strecoare pe aleea care trecea între partea de est a depozitului şi clădirea fără ferestre de lângă acesta.
Cu o lăţime mai mică de doi metri, era plină de gunoaie de la o grevă recentă a lucrătorilor de la salubritate. Mirosul, combinat cu căldura, era puţin greţos, dar îi descuraja pe oameni să folosească aleea ca o scurtătură.
„Mas", l-a auzit pe Rapp spunând prin staţia de comunicaţii, „te aud în spatele meu. Sunt pe cale să traversez Aminpura".
„Aşteaptă... da. Te-am prins, Mitch."
„Un soldat vine spre mine dinspre vest. Vorbeşte la radio. Îl vezi?"
„Afirmativ. Ai şi doi poliţişti drept înainte. O să dai direct peste ei. Vă sfătuiesc să ieşiţi de pe acea stradă. Clădirile din dreapta ta dau spre o alee."
„Am înţeles."
Coleman a început să se caţere pe o grămadă de saci de gunoi, zbătându-se când unii se spargeau şi alţii se rostogoleau sub bocancii lui. A durat aproape un minut, dar a reuşit să ajungă până la o fereastră superioară intactă. Geamul era surprinzător de curat, datorită unei ploi recente, iar el şi-a încleştat mâinile pe el, încercând să blocheze strălucirea.
„Primim nişte rapoarte preliminare despre clădire", a auzit observatorul lor spunând în cască. „A fost folosită pentru a fabrica aparate de aer condiţionat industriale până când compania a dat faliment acum trei ani. Se pare că este amenajată ca un spaţiu deschis, cu o parte din utilaje încă la faţa locului."
„Pot să confirm asta", a spus Coleman. „Există, de asemenea, un mic birou central şi o cantitate destul de mare de moloz."
A observat mişcare în spate şi şi-a ajustat poziţia pentru a vedea mai bine. Pentru că se afla în lumina directă a soarelui, umbrele păreau deosebit de adânci. Nu atât de mult încât să nu poată distinge contururile de bază, totuşi. „Am văzut camionul şi cel puţin două tangouri. Se pare că descarcă."
„Am înţeles", a spus Rapp. „Mas, sunt încă departe pe jos şi cei doi poliţişti m-au reperat. Poţi să mă duci cu maşina?"
„Nicio problemă."
Ochii lui Coleman începuseră să se adapteze la nivelul de lumină din depozit şi a reuşit să mai distingă încă două tangouri, pentru un total de cel puţin patru. Scoteau lăzi din camion, dar niciuna dintre cutii nu era suficient de mare pentru a conţine pachetul pe care îl căuta. Cel mai probabil, focosul era îngropat adânc în spatele încărcăturii legale.
„Comenzi?" spuse Coleman în microfonul instalat în casca sa.
„Tu eşti acolo, nu eu", a răspuns Rapp. „E decizia ta."

Părea că în depozit se simţea o oarecare agitaţie şi a văzut cum trei dintre bărbaţi se grăbeau spre spatele camionului. O clipă mai târziu, au reapărut cărând ceva ce semăna puţin cu un simplu sicriu de pin. Decizia era luată.
„Mă duc înăuntru."
„Am înţeles. Ai grijă la fundul tău şi voi fi acolo cât de repede pot."
Coleman a coborât pe jumătate în fugă, pe jumătate rostogolindu-se pe grămada de gunoi şi a fugit spre o uşă mică în partea laterală a depozitului. Era fixată cu un lacăt mai mic decât cel de pe rafturile din faţă, dar la fel de ruginit. Şi-a recuperat pistolul său Sig Sauer P226 cu amortizor şi a tras un singur glonţ în încuietoare. Aşa cum era de aşteptat, acesta a cedat.
Clipa de lumină avea să fie o problemă când a intrat, aşa că a tras de uşă doar atât cât să se strecoare pe o parte, închizând-o imediat şi lăsându-se pe podea. Bărbaţii din spatele clădirii erau prea pierduţi în efortul lor de a deschide lada pentru a observa.
Coleman şi-a sprijinit cotul pe podea şi a ţintit cu atenţie spre un bărbat care lovea cu ciocanul o rangă sub capac. A tras aer în piept şi şi-a ţinut respiraţia înainte de a apăsa uşor pe trăgaci. Pocnetul liniştit al pistolului a fost urmat de o mişcare bruscă a capului bărbatului. Şi apoi s-a dezlănţuit iadul.

CAPITOLUL 14

MOSCOVA
RUSIA
PREŞEDINTELE Maxim Krupin păşea pe hol, flancat de doi bărbaţi în uniforme militare ruseşti tradiţionale. Covorul roşu şi gros părea să dispară în depărtare, absorbind sunetul paşilor lor. Pentru prima dată, liniştea şi grandoarea nu au reuşit să îl umple de un sentiment al propriei sale importanţe.
Când uşile ornamentate de la capătul pasajului au ajuns în sfârşit la vedere, a încetinit. Furia se acumulase în el încă din momentul în care fusese programată această întâlnire. Faptul că era necesară – că nu avea puterea de a o împiedica – îl înfuria. În cele din urmă, totuşi, aşa era lumea. Niciun dictator nu avea o putere absolută. Istoria era plină de cadavrele oamenilor care au uitat acest lucru simplu.
Doi gardieni suplimentari s-au pus în gardă lângă o pereche de stâlpi de marmură şi apoi s-au mişcat pentru a deschide uşile. Krupin a trecut prin ele fără să le recunoască.
Sala de conferinţe pe care o alesese era cea mai puţin grandioasă disponibilă. Era lungă şi îngustă, cu o masă utilitară care se întindea prea aproape de pereţii verzi neadormiţi. Bărbaţii aşezaţi în jurul ei erau ceva mai impresionanţi – o mare de costume croite, bijuterii extravagante şi tunsori elegante. Doisprezece în total, erau membri ai noii clase conducătoare a Rusiei. Fiecare dintre ei avea o avere netă de peste zece miliarde de dolari americani, cu averi în toată ţara şi în întreaga lume. Petrolul, gazele, proprietăţile imobiliare şi armele erau principalele surse de venit, dar portofoliile lor se diversificau tot mai mult în fiecare an. Pescuitul comercial, mass-media, construcţiile şi agricultura au jucat un rol din ce în ce mai important. Era o reţea complexă care devenea greu de controlat. Şi, pe măsură ce importanţa rolului său se diminua, creştea şi aroganţa lor.
„Domnilor, vă mulţumesc că aţi venit", a spus Krupin în timp ce toţi se ridicau în picioare.
I-a ales pe câţiva dintre cei mai influenţi bărbaţi pentru un scurt salut din cap şi apoi a luat loc în capul mesei.
„Vă rog să luaţi loc."
Toţi au făcut cum le-a cerut, dar niciunul nu i-a răspuns la salut şi nici nu a vorbit. Erau pe deplin conştienţi de ceea ce i se întâmplase lui Dmitri Utkin şi acum ştiau că nu erau atât de de neatins pe cât îşi imaginaseră cândva. Bun. Să vorbească în şoaptă despre asta între ei. Să-i lase să stea treji noaptea întrebându-se dacă Grisha era chiar la uşa lor. Dacă va fi rândul lor să-l înfrunte.
Fără excepţie, bărbaţii din sală datorau tot ce aveau guvernului. Dacă nu ar fi fost pentru cadourile, plăţile, scutirile de taxe şi nepotismul revărsat asupra lor după căderea Uniunii Sovietice, ar fi răzbătut pentru o existenţă departe de sălile puterii. Pe măsură ce timpul trecea, însă, această istorie a devenit mai uşor de negat. Au început să uite ceea ce îi făcuse ceea ce erau şi să creadă că ar trebui să aibă un cuvânt de spus în modul în care era condusă ţara.

Aroganţa acestei poziţii era ridicolă, dar ar fi fost nechibzuit să o ignore. Deşi nu aveau la dispoziţie FSB-ul sau pe Grisha Azarov, erau totuşi periculoşi. Fiecare dintre ei comanda resurse enorme şi o mare putere politică atât în Rusia, cât şi în afara ei. Mai mult, majoritatea aveau legături semnificative cu crima organizată, împreună cu mercenarii, asasinii şi trădătorii care compuneau aceste sindicate. Oricât de dezgustător ar fi fost pentru Krupin să recunoască, un război între el şi oligarhi ar distruge tot ceea ce construise, fără a produce în acelaşi timp un câştigător clar.
„Academicienii au multe nume pentru structurile guvernamentale", a început Krupin. „Monarhie, democraţie, comunism, socialism. Dar în realitate există doar unul singur. Lumea a fost întotdeauna condusă de un mic grup de oameni cu viclenia, forţa şi dorinţa de a prelua frâiele puterii. Voi sunteţi acei oameni. Restul – oamenii din afara acestor ziduri – sunt oi."
Privirea lui Krupin se deplasa în jurul mesei în timp ce vorbea, făcând contact vizual cu toţi cei care stăteau la masă. „Chiar şi americanii care cred că democraţia lor este atât de unică nu sunt diferiţi de noi. Politicienii lor sunt membri ai unor dinastii de familie şi sunt deţinuţi de patroni bogaţi. Informaţia este controlată de o presă care flutură naraţiuni false pentru profit. Ei ne numesc corupţi, dar suntem cu toţii membri ai aceleiaşi ipocrizii. Nu poate fi altfel. „
A făcut o pauză şi, în mod previzibil, toate privirile s-au îndreptat spre Tarben Chkalov. Avea în jur de optzeci de ani şi nu era nici pe departe cel mai bogat dintre ei, dar nu exista nicio îndoială că impunea cel mai mare respect. Proprietăţile sale erau cele mai diverse la nivel internaţional şi se mişcase cel mai agresiv pentru a se distanţa de sistemul de patronaj din Rusia. Aceste manevre atente îl făcuseră liderul de facto al oligarhilor şi al doilea cel mai puternic om din Rusia, după Krupin însuşi.
Aşa cum avea obiceiul, Chkalov s-a ridicat în picioare şi i-a salutat în tăcere pe toţi cei prezenţi la masă înainte de a vorbi. „Suntem cu toţii de acord cu multe din ceea ce spuneţi, domnule preşedinte. Şi suntem pe deplin conştienţi de datoria noastră faţă de guvernul rus pentru favorurile sale din trecut şi faţă de dumneavoastră personal pentru priceperea dumneavoastră politică. Aţi dat poporului duşmani – americanii, statele separatiste, homosexualii. Le-aţi dat un sentiment de indignare şi persecuţie. Le-aţi aprins naţionalismul. Toate aceste lucruri au fost extraordinar de eficiente pentru a menţine atenţia deturnată de la activităţile noastre, precum şi de la ale tale."
Chkalov a tăcut, privind în jos şi concentrându-se asupra mesei goale din faţa lui. Oricine altcineva ar fi putut vedea în pauză un indiciu că mintea lui slăbea, dar Krupin ştia mai bine. Bătrâna inutilă îşi alegea pur şi simplu cu grijă următoarele cuvinte.
„Deşi ceea ce spui este adevărat în legătură cu corupţia Occidentului, există încă o mare prăpastie între sistemul lor şi al nostru. . . ."
O altă pauză lungă, aceasta mai lungă decât cea pe care Krupin o experimentase vreodată personal. Poate că bătrânul nesuferit îşi pierdea în sfârşit minţile.
„Pot să vă vorbesc deschis, domnule preşedinte?"
Krupin s-a încordat, dar nu într-un mod care să fie vizibil pentru ceilalţi. I se pusese ocazional această întrebare la începutul preşedinţiei sale, dar demonstrase repede cum se purta cu oricine era prea sincer în opoziţie. Chkalov, însă, se afla într-o cu totul altă categorie decât birocraţii şi aleşii minori care infestau Kremlinul. Nu exista decât un singur răspuns pe care Krupin îl putea da.
„Bineînţeles, Tarben. Suntem prieteni de mulţi ani şi apreciez opinia ta."
„Situaţia din Rusia devine suficient de gravă pentru ca oamenii să înceapă să vadă prin ceaţa pe care aţi creat-o. Simt că eşti conştient de acest lucru şi cred că pericolul tot mai mare te-a făcut să acţionezi pripit."
O altă acalmie exasperantă.
„Ucraina v-a oferit un scurt impuls populist personal, dar sancţiunile occidentale ne însângerează încet. Iar interdicţia dvs. privind importul de produse alimentare occidentale a fost rezultatul furiei, nu al calculului. Punerea unor imagini cu guvernul arzând alimente perfect bune în valoare de milioane de ruble într-o ţară în care oamenii suferă de foame a avut rezultate dezastruoase."
Furia lui Krupin creştea cu fiecare cuvânt. A reuşit să-şi păstreze faţa impasibilă, dar pielea de pe obraji a început să-i ardă.

„Cred că preţurile scăzute la energie care pedepsesc economia Rusiei vor persista. Americanii produc cantităţi din ce în ce mai mari de petrol şi gaze, iar saudiţii sunt hotărâţi să menţină preţurile scăzute pentru a împiedica dezvoltarea energiilor regenerabile şi pentru a falimenta producătorii americani – ambele bătălii pe care le pierd. Tehnologia avansează inevitabil şi nimeni din această sală sau din săli similare din întreaga lume nu poate opri acest progres."
Lui Krupin i-a fost imposibil să mai rămână tăcut. „Aţi terminat?"
Era o întrebare la care bărbaţii şi femeile temători care lucrau pentru el răspundeau întotdeauna afirmativ. Dar Chkalov nu era unul dintre acei oameni.
„Mă tem că nu, domnule preşedinte. Îmi cer scuze dacă sună lipsit de respect, dar discuţiile dure sunt preferabile alternativei."
„Atunci continuaţi, cu orice preţ", a răbufnit Krupin. „Dar fă-o repede. Am alte probleme de care trebuie să mă ocup."
Bătrânul a dat respectuos din cap. „Rusia devine irelevantă, domnule. Americanii sunt nişte răufăcători buni pentru programele dumneavoastră de televiziune, dar adevărul este că ei nu ne urăsc. Sunt indiferenţi faţă de noi. Bineînţeles, le putem atrage atenţia prin faptul că, din când în când, ne flexăm muşchii militari, dar ştim cu toţii că, în cele din urmă, acest lucru este lipsit de sens. Întrebarea este: de ce ar trebui să continuăm să vă susţinem? Pe vremuri, legile noastre erau mai flexibile decât cele din America. Acum, însă, nu există niciun pericol real de urmărire penală pentru oameni ca noi, atâta timp cât contribuim la congresmenii potriviţi. De ce nu mi-aş cheltui banii pentru a cumpăra influenţă într-o ţară cu viitor, în loc de Rusia, care are doar un trecut?".
„Tot ceea ce ai se datorează guvernului rus!" a spus Krupin, vocea lui răsunând în toată camera. „Şi continui să îl posezi doar pentru că eu îţi permit."
„Ceea ce spuneţi este adevărat în ceea ce priveşte bunurile mele ruseşti, domnule preşedinte. Dar ele valorează mai puţin pe zi ce trece. Mă întreb dacă nu cumva în curând nu voi spera ca dumneavoastră să le naţionalizaţi sau să le distribuiţi celorlalţi oameni din această cameră."
Krupin şi-a înghiţit furia. Nu era niciun profit în escaladarea acestei confruntări. Trebuia să recunoască limitele puterii sale. Deocamdată.
„Eşti prea pesimist, Tarben. Toate aceste lucruri de care vorbeşti sunt uşor de reparat."
Un bărbat aflat la capătul celălalt al mesei s-a aplecat în faţă şi a vorbit fără să fie invitat. „Şi dacă întrebăm cum, îl veţi trimite şi pe Grisha pentru noi?".
Piotr Druganin era cel mai tânăr şi mai nesăbuit dintre bărbaţii din sală. Mizase foarte mult pe energie, iar imperiul său se clătina în pragul colapsului. În timp ce pericolul pe care îl reprezenta Chkalov decurgea din statutul său şi din respectul pe care îl impunea, cel al acestui om decurgea din disperarea sa.
„Guvernul dumneavoastră este în faliment, domnule preşedinte. Prea lipsit de bani chiar şi pentru a face plăţi către oficialii locali corupţi care vă împiedică să vă prăbuşiţi casa de cărţi de joc. Acum îşi urmăresc propriile interese, îmi stoarce afacerile, creează birocraţie pe care eu vă plătesc să o reduceţi. Şi nu sunt atât de uşor de orbit de rapoartele glorioase despre isprăvile tale militare."
Chkalov i-a făcut semn să tacă, dar el a refuzat. „Eşti prea politicos, Tarben. Prea diplomat. Ne discutăm cererile între noi ca nişte copii speriaţi. Şi acum iată-ne aici. Ce moment mai bun pentru a le prezenta?"
„Nu cred..." a început Chkalov, dar Krupin a vorbit peste el.
„Revendicări? Sunt intrigat. Vă rog să continuaţi."
Se aştepta ca ceilalţi bărbaţi din jurul mesei să se simtă inconfortabil, dar au dat dovadă de o hotărâre surprinzătoare. Poate că acesta fusese planul de la bun început. Să-l lase pe Chkalov să joace rolul generalului respectuos, în timp ce puiul se ocupa de misiunea sinucigaşă.
„Sancţiunile occidentale trebuie să fie eliminate", a spus Druganin.
„Şi cum sugeraţi să realizez acest lucru?".
„Sincer, nu ne pasă. Dar, cel mai probabil, va implica să cedaţi o parte din câştigurile voastre militare."
Krupin chiar a râs la asta. „Nu vorbiţi serios."
„Ba da, domnule preşedinte. Şi asta nu e tot. Doar ridicarea sancţiunilor nu va fi suficientă pentru a opri alunecarea Rusiei. Avem nevoie de reforme semnificative ale pieţei libere şi de o reprimare a corupţiei.

Va trebui, de asemenea, să începeţi să vă descentralizaţi puterea. Rusia este cea mai mare ţară din lume şi nu mai suntem în secolul al XVII-lea. Nu poate fi condusă în beneficiul unui singur om".
Krupin se holba la Druganin, dar bărbatul refuza să îşi întoarcă privirea.
„Nu puteţi să-l trimiteţi pe Grisha pentru noi toţi, domnule preşedinte. Avem mijloacele necesare pentru a riposta. Şi ne vom folosi..."
„Ajunge!" a spus Chkalov, simţind că tânărul său tovarăş depăşea limita. Şi-a concentrat ochii cu glugă asupra lui Krupin. „Ştim cu toţii că ai ordonat moartea lui Dmitri Utkin pentru că s-a opus. Şi considerăm că acest lucru este de înţeles. El..."
„Îmi dai aprobarea ta, Tarben? Crezi că, pentru că am fost de acord să mă întâlnesc cu tine, acum servesc după bunul tău plac?"
Chkalov a refuzat să se lase atras în luptă. „Dmitri a fost imprudent şi acţiunile sale au fost contraproductive. Am vorbit cu el despre asta în mai multe rânduri. Nu suntem fericiţi de ceea ce s-a întâmplat, dar recunoaştem că a fost inevitabil."
„Îmi pasă foarte puţin de ceea ce recunoşti sau nu recunoşti, Tarben."
Din nou, bătrânul părea să nu audă. „Nu vă înşelaţi, domnule preşedinte. Dacă acesta a fost primul foc de armă într-un război împotriva noastră, este un război pe care suntem capabili să îl ducem."
Ameninţarea a fost complet dezvelită, iar maxilarul lui Krupin s-a încleştat în timp ce privea feţele stoice din jurul său. S-a gândit serios să-şi cheme gărzile şi să-i execute pe aceşti oameni pe loc. Guvernul le-ar fi reabsorbit companiile şi le-ar fi aruncat familiile în stradă.
Dar era imposibil. Nu ar fi venit aici fără să-şi ia măsuri de precauţie. Krupin era sigur că aveau oameni în interiorul Kremlinului – poate chiar printre cei mai de încredere consilieri ai săi.
Nu-şi putea permite să-i subestimeze. O picătură de otravă, un paznic nemulţumit, un explozibil ascuns. Era aproape sigur că planurile pentru asasinarea sa erau pregătite şi că aceşti trădători se certau deja pentru a afla cine îl va înlocui.
Liniştea s-a aşternut în cameră în timp ce Krupin se gândea la următoarea mişcare. Deocamdată, nu exista decât o singură variantă. Oligarhii trebuiau să fie liniştiţi. Apoi, atunci când puterea sa ar fi fost complet restabilită, s-ar fi putut ocupa de ei.
„Pot să presupun că sunteţi cu toţii familiarizaţi cu câmpul petrolier Ghawar din Arabia Saudită?".
În mod nesurprinzător, toţi au dat din cap. Era cel mai mare din lume şi, împreună cu celelalte din jurul său, era responsabil pentru marea majoritate a producţiei Arabiei Saudite.
„După cum a menţionat Tarben, saudiţii sunt din ce în ce mai mult angajaţi să menţină preţurile petrolului la un nivel scăzut în mod artificial. Acest lucru le dăunează foarte puţin, deoarece continuă să asigure numeroase venituri pentru familia regală. Cu toate acestea, este extrem de dăunător pentru ţările care nu sunt guvernate de monarhii tribale retrograde. Venezuela şi Iran, de exemplu. Şi, bineînţeles, Rusia."
„Suntem conştienţi de toate acestea", a întrerupt Druganin.
Krupin a dat din cap impasibil. Omul acesta avea să moară primul. Grisha avea să-i cioplească carnea din oase în timp ce familia lui privea.
„Dacă îmi permiteţi să continui. Intenţionez să pun capăt definitiv oricărei producţii semnificative în Ghawar şi în câmpurile din jur. Acest lucru va reduce semnificativ rezervele la nivel mondial, precum şi eliminarea Arabiei Saudite ca producător de leagăn la nivel mondial. Cel mai probabil, va duce şi la prăbuşirea monarhiei şi va face ca ţara să intre într-un război civil. Celelalte state mici producătoare de petrol, precum Emiratele Arabe Unite şi Kuweit, vor fi ameninţate de haosul de la graniţele lor, în special de un ISIS consolidat, ceea ce le va reduce semnificativ şi producţia. Economiştii mei se aşteaptă ca preţul petrolului să crească până la două sute cincizeci de dolari pe baril, ceea ce s-ar traduce printr-o triplare a preţului benzinei. Statele Unite vor fi obligate să îşi folosească armata pentru a securiza zonele critice de producţie, cu costuri mari pentru ele – ceea ce va trage şi mai mult în jos o economie afectată de creşterea bruscă a preţurilor la energie. Deficitul bugetar al Rusiei se va transforma în excedent aproape peste noapte, pe care îl voi folosi pentru stimularea economică şi pentru extinderea armatei noastre, pentru a reafirma influenţa Rusiei în regiune."

Krupin s-a ridicat de pe scaun şi i-a privit pe bărbaţi. Deşi sperase că nu va fi necesar să dezvăluie atât de mult din planul său, s-a bucurat de expresiile lor stupefiate şi de privirile lor mute. „Pot să presupun că acest lucru va fi satisfăcător?”

CAPITOLUL 15

FAISALABAD
PAKISTAN

Soldatul venea dinspre dreapta, traversând în fugă un teren gol, plin de gunoaie. Arma lui era încă în toc, dar era tânăr şi respectabil de rapid. Evitarea unei confruntări avea să fie imposibilă dacă Rapp dorea să ajungă în poziţia în care elicopterul se apropia din spate.

Şi-au continuat cursul de coliziune, cu Rapp în plin sprint, ferindu-se printre pietonii alarmaţi care împărţeau trotuarul. În mod previzibil, soldatul a încetinit când a ajuns la mai puţin de zece metri, strigându-i lui Rapp să se oprească şi întinzând stângaci mâna spre pistolul de la şold.

Problema cu militarii din această parte a lumii era că se aşteptau ca oamenii să facă ceea ce li se spunea. Un pariu bun nouăzeci la sută din timp, dar astăzi avea să primească o educaţie în celelalte zece.

În ciuda căldurii sufocante şi a plămânilor săi dureroşi, Rapp a reuşit o scurtă rafală de viteză suplimentară, ţintind direct spre tânărul soldat. Arma s-a agăţat înainte de a se elibera din toc şi Rapp a scos un braţ în afară, lovindu-l pe bărbat. A aterizat greu, ceafa lovindu-se de beton cu o pocnitură surdă.

Manevra a avut mai multe beneficii. În primul rând, puştiul îşi terminase urmărirea, dar încă respira. Şi în al doilea rând, pietonii care se înghesuiau în zonă au început să intre în panică. În loc să fie nevoit să se ferească de ei, acum se dădeau la o parte din calea lui.

Niciun plan nu era perfect, totuşi. Cei doi poliţişti care veneau spre el dinspre nord l-au văzut pe soldat căzut şi şi-au scos armele. Niciunul dintre ei nu părea că ar fi putut nimeri partea largă a unui hambar, dar asta înrăutăţea de fapt situaţia. Dacă se hotărau să deschidă focul, cel mai probabil rezultatul ar fi fost că ar fi eliminat o grămadă de trecători nevinovaţi.

Clădirile despre care îi spusese Maslick au apărut în dreapta lui şi Rapp a încetinit brusc până la pas, trecând printr-un set de uşi în timp ce-şi ştergea sudoarea care-i curgea pe faţă.

Habar n-avea cu ce se ocupau oamenii care lucrau în clădire şi nu existau indicii în modestul hol. O recepţioneră care stătea la un birou din stânga lui îl privi cu o expresie prietenoasă, dar curioasă. În spate era o singură uşă deschisă şi el putea vedea cabinetele aliniate dincolo de ea.

„Bună ziua, am o programare la domnul Gajani”, a spus Rapp, încercând să-şi controleze respiraţia. Era cel mai comun nume pakistanez la care s-a putut gândi pe moment şi a avut noroc. Femeia încă părea puţin perplexă, dar se pare că acolo lucra cineva cu acest nume şi ideea că un american l-ar putea vizita era de domeniul posibilităţilor. A întins mâna spre telefon, dar Rapp i-a făcut semn cu mâna şi i-a oferit un zâmbet cât se poate de prietenos. „Nu vă deranjaţi. O să mă întorc pur şi simplu.”

Şi-a accelerat pasul în timp ce trecea prin uşă. Recepţionerul nu a protestat, în schimb a dat din cap cu supunere. În ceea ce priveşte situaţia ei culturală, ea era exact opusul soldatului pe care îl lăsase întins pe trotuar. În Pakistanul dominat de bărbaţi, el se aştepta la deferenţă, în timp ce ea se aştepta să fie concediată.

Norocul a ţinut cu el în timp ce se strecura printre cuburi. Câţiva oameni au aruncat o privire spre bărbatul udat de sudoare din mijlocul lor, dar majoritatea au rămas concentraţi la ceea ce făceau. Până când sunetul uşilor de la intrare care se deschid a ajuns la el, se apropia deja de partea din spate a clădirii.

Strigăte de cerere au reverberat prin clădire, dar o clipă mai târziu au fost înecate de zgomotul surd al lamelor de elicopter. Oamenii din jurul lui au început să se ridice în picioare şi să iasă din cabinetele lor când vibraţia a început să zguduie structura.

„Opriţi-vă!”

Rapp a ignorat strigătul, continuând să meargă cu dezinvoltură spre o uşă din peretele din spate. Alte ţipete şi zgomotul picioarelor alergând nu l-au determinat să se uite înapoi. Combinaţia dintre poliţişti şi faptul că elicopterul era suficient de aproape pentru a începe să doboare tablourile de pe pereţi crease o panică suficientă pentru a-l acoperi în următoarele câteva secunde.

Smucind uşa a creat o rafală de aer care se simţea ca un cuptor cu convecţie. S-a folosit de o mână pe montant pentru a se trage înainte în uraganul de spălare a rotorului. O frânghie roşie de căţărare şerpuia pe aleea îngustă şi Rapp s-a îndreptat spre ea, prinzând carabiniera care atârna de la capăt şi fixând-o de hamul de sub cămaşă. Un gest rapid şi elicopterul a început să se ridice, ridicându-l de la sol.
Rapp s-a întins spre rucsacul de buzunar şi şi-a recuperat arma, trăgând câteva gloanţe în peretele de lângă uşă atunci când unul dintre poliţişti şi-a băgat capul pe acolo. A dispărut înapoi înăuntru şi a scos o mână, trăgând orbeşte în jurul montantului. Gloanţele au ricoşat pe alee, dar până atunci Rapp era deja departe. Elicopterul a continuat să se ridice până când a ieşit din raza de acţiune practică a oricărei persoane de la sol, apoi şi-a coborât botul şi a pornit în direcţia depozitului în care se infiltrase Coleman.
O voce a început să se audă în cască, dar nu a putut înţelege ce se spunea din cauza vuietului aerului din jurul său. A apucat frânghia pentru a se stabiliza şi a privit în sus, zărindu-l pe Joe Maslick atârnând de uşa deschisă a elicopterului. A arătat cu degetul, iar Rapp i-a urmat degetul spre o clădire mare din nord. Ocupase tot blocul şi avea un inel de ferestre în jurul vârfului. În ciuda strălucirii soarelui, prin ele se vedeau intermitent flash-uri de focuri de armă.
Neavând nici o idee despre poziţia lui Coleman, planul etajului sau puterea forţei adverse, intrarea prin unul dintre luminatoarele sparte era o soluţie de nerefuzat. În schimb, Rapp făcu semn spre acoperişul unei clădiri adiacente.
„Scott!” a spus Rapp, activându-şi microfonul. „Mă îndrept spre terenul înalt din partea de nord-est a clădirii. Ar trebui să fiu pe poziţie în două minute.”
Nu a existat niciun răspuns, în timp ce avionul a început să coboare. Rapp a lovit puternic, rostogolindu-se pe un acoperiş de asfalt care se topea şi ajungând în genunchi lângă zidul jos de beton care îl înconjura. Frânghia a căzut peste el şi şi-a ridicat privirea, arătând spre puşca de asalt HK416 din mâna lui Maslick. Fostul operator Delta a dat din cap şi a lăsat-o să cadă. Spălătura rotorului a pus-o într-o rotire plană în timp ce cădea, dar Rapp a reuşit să o prindă. S-a deplasat spre dreapta, aliniindu-se pe o fereastră spartă din partea laterală a depozitului.
Conform planului, era suficient de sus pentru a vedea aproximativ şaptezeci la sută din podeaua clădirii. Întunericul relativ din interior nu îi asigura o vizibilitate foarte bună, dar era suficient.
Elicopterul a început să se ridice, luând cu el zgomotul şi vântul. Căldura apăsătoare, însă, a rămas.
„Scott, sunt pe poziţie. Nu pot vedea primii cincisprezece metri din partea de nord a etajului din cauza peretelui şi sunt orb la ultimii treizeci de metri din spate din cauza luminii. Am o vedere completă a secţiunii centrale până la pereţii de est şi de vest. Aceasta este zona ta de acoperire. Mă recepţionaţi?”
Rapp putea să vadă sclipiri de la gura ţevii venind din spate, dar nu erau suficiente pentru a distinge ţinte individuale. Cam tot ce putea face era să facă o presupunere că Coleman avea de-a face cu trei-patru bărbaţi cu arme automate.
„Scott, mă recepţionezi?”
„Cincisprezece picioare dinspre nord şi treizeci dinspre sud”, a repetat Coleman.
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie uşurată şi a măturat luneta puştii spre dreapta, căutând ţinte. „Mas. Pune-ţi fundul pe poziţie deasupra clădirii şi asigură-te că nu iese nimic.”
„Am înţeles, Mitch. Mă ocup de asta.”

CAPITOLUL 16

COLEMAN s-a îndreptat spre dreapta, adăpostindu-se în spatele unei maşini ruginite de formare a metalului înainte de a sprinta peste cinci metri până la o grămadă de paleţi putreziţi. A rămas aproape de perete şi în umbră, ceea ce îl ascundea de oamenii care împroşcau gloanţe în direcţia lui, dar îl făcea şi pe Rapp imposibil de urmărit.
Focurile de armă automată care emanau din spatele clădirii au început să se arcuiască spre dreapta în căutarea lui, iar el a sărit peste o altă breşă, rostogolindu-se printre dărâmături înainte de a se ridica pe un singur genunchi. S-a aliniat la flash-uri, dar nu a putut găsi o ţintă suficient de fiabilă pentru a risca să riște să-şi dea poziţia. În schimb, s-a târât departe de perete, sperând să intre în câmpul vizual al lui Rapp fără a fi nevoit să treacă în lumina soarelui care radia prin ferestre.

Focurile de armă tăcură, ceea ce ar fi trebuit să fie o evoluţie pozitivă, dar bruscarea ei a declanşat un semnal de alarmă pentru fostul SEAL. Fusese prea tare pentru ca adversarii săi să audă un ordin de încetare a focului atât de uniform. Iar asta nu-i mai rămânea decât o singură posibilitate la care se putea gândi: aveau pe cineva care venea spre el şi pe care nu voiau să-l lovească.
A plonjat spre stânga chiar în momentul în care s-a auzit pocnetul surd al unui pistol cu amortizor. Glonţul s-a izbit de casca lui de motociclist cu o izbitură asurzitoare, smucindu-i capul într-o parte. Nu avea timp să se îngrijoreze dacă era rănit – sau poate chiar mort şi nu-şi dădea seama încă – aşa că, în schimb, s-a rostogolit cu forţa impactului şi s-a ridicat din nou în picioare. În mod miraculos, trupul şi mintea lui încă mai funcţionau în mod concertat şi a început să sprinteze spre un birou de sine stătător, chiar dincolo de linia care despărţea lumina soarelui de umbră. Cu coada ochiului, a văzut un bărbat înarmat care se îndrepta calm spre el. Nu era din Orientul Mijlociu şi nici nu semăna cu vreun terorist pe care îl întâlnise vreodată. Nu, acest trăgător nu era doar caucazian, ci purta un costum foarte frumos.
Chiar înainte de a ajunge la uşă, Coleman şi-a schimbat traiectoria şi a sărit printr-o fereastră. Pe peretele din spate, un puhoi de praf a apărut în locul în care a pătruns glonţul pistolarului. Judecând după poziţia impactului, ţinta lui era din nou perfectă. Dacă Coleman nu şi-ar fi schimbat traiectoria, glonţul l-ar fi lovit chiar între omoplaţi.
Fostul SEAL s-a trezit rostogolindu-se pe un covor de sticlă spartă, practic fără niciun control. În momentul în care s-a izbit de ceea ce mai rămăsese dintr-un birou vechi, trunchiul, mâinile şi braţele sale erau o pânză de păianjen de tăieturi care îi supurau.
Şi-a apăsat spatele de lemn şi a ţintit prin uşă, observându-l pe bărbatul care venea spre el într-o fugă laterală pentru a-şi minimiza profilul. Coleman a suferit un rar moment de confuzie la viteza de apropiere a adversarului său. Rapp era cel mai rapid tip pe care îl văzuse vreodată în persoană, iar acest nenorocit era vizibil mai rapid.
Era imposibil să alinieze o lovitură sigură, aşa că a calculat că cea mai bună opţiune era să-şi conserve muniţia. Împotriva unui adversar mai slab, poate că ar fi mers pe câteva ratări la limită în încercarea de a da o lovitură psihologică. Acest nemernic nu s-ar fi lăsat atât de uşor intimidat.
Coleman a alunecat de la birou prin geamul slobod chiar în momentul în care bărbatul s-a deschis din nou. Trei gloanţe au nimerit exact în locul în care fusese cu o fracţiune de secundă înainte, grupându-se într-un cerc cu un diametru de puţin peste un centimetru. A fost o demonstraţie incredibilă de îndemânare a ţintelor. Chiar şi cu timp pentru a ţinti, ar fi fost impresionant. Dar dintr-o alergare completă? Aiurea. Nimeni nu putea face asta.
Coleman şi-a smuls piciorul de la uşa deschisă, dar a fost doar o fracţiune prea lent. Trăgătorul îi anticipase mişcarea şi un glonţ i-a străpuns mijlocul gambei drepte, împrăştiind sânge pe podea.
Fiind sigur că următoarele câteva gloanţe aveau să treacă prin peretele de placaj şubred de lângă el, Colman s-a împins în poziţie de drepţi pe piciorul rănit şi a tras de patru ori în succesiune rapidă. Mişcarea a fost în mod evident neaşteptată şi trăgătorul nu a avut timp să-şi recalibreze ţinta. În schimb, a apucat un stâlp metalic şi s-a rotit în jurul acestuia, schimbând direcţia la nouăzeci de grade fără nicio pierdere de viteză. Mai puţin de o secundă mai târziu, dispăruse în spatele unei maşini enorme instalate în faţa unei macarale vechi.
Coleman se aştepta ca oamenii din spatele clădirii să deschidă din nou, dar îşi pierduseră interesul. Tăcerea bruscă părea absolută.
„Eşti cu ochii pe mine, Mitch?”. a spus Coleman, în speranţa că radioul său era încă operaţional. „La birou. Un tango spre est. Ceilalţi lucrează încă la ladă. Mă recepţionezi?”
Nici un răspuns.
A luat o bucată de lemn de două parale de pe birou şi a aruncat-o prin fereastra din faţa lui. Geamul s-a spart, lăsându-i o privelişte mai clară în timp ce privea peste Sig. Nu era nicio mişcare lângă maşina în spatele căreia dispăruse trăgătorul. Singura dovadă că ar fi existat vreodată erau urmele de paşi foarte distanţate în praf.
„Mitch. Mă recepţionezi?”
Din nou, nimic.

Simţea o uşoară tremurătură în mâini şi ştia că nu era vorba doar de sprintul până în poziţia actuală sau de rana de la picior. Era frica. Era ceva la acest adversar care era diferit de cei cu care se confruntase în trecut.
Lupta era singura activitate pe care nici un om nu o făcea vreodată cu jumătate de măsură. Situaţii ca aceasta erau la maximum până când fie învingeai, fie mureai. Dar Coleman avea o bănuială că tipul ăsta nu încerca cu adevărat.
S-a ridicat cu mâna liberă şi şi-a smuls casca de motociclist, îmbunătăţindu-şi şi mai mult vederea. Partea laterală era crăpată şi a putut vedea ce mai rămăsese din radioul său atârnând de ea. Asta explica tăcerea lui Rapp.
Fără casca care să-l reţină, sângele a început să-i curgă pe gât şi pe umăr. La viţel era mult mai rău, ştia, dar nu îndrăznea să se uite.
Timpul lucra împotriva lui. Căldura fusese deja o problemă, dar pierderea de sânge avea să-i amplifice efectul. Coleman era deja incapabil să mai alerge, iar în câteva minute mintea avea să înceapă să i se amorţească.
Pentru prima dată în cariera lui, nu vedea nicio cale care să nu se termine cu el mort.

CAPITOLUL 17

RAPP îşi mătură puşca spre stânga, ochind prin lunetă şi oprindu-se în cele din urmă asupra imaginii lui Scott Coleman. Nu avea casca scoasă şi sângera puternic din partea laterală a capului. Gravitatea rănii era însă imposibil de determinat. Rănile de la cap aveau tendinţa de a sângera abundent şi, atunci când erau amestecate cu transpiraţie, puteau să pară mult mai grave decât erau.
De asemenea, părea să-şi favorizeze piciorul drept, ceea ce sugera că fusese fie lovit, fie rănit atunci când intrase pe fereastră. Ceea ce îl îngrijora cel mai mult pe Rapp, însă, era că părea speriat. Era o emoţie pe care Coleman nu o afişase niciodată în mod deschis în anii în care lucraseră împreună.
Fostul SEAL era imobilizat într-un birou distrus, aproape de centrul clădirii. Partea de jos a incintei era construită din placaj, cu ferestre deasupra, la o temperatură de trei sute şaizeci de grade. Tavanul era jos – probabil nu mai mult de doi metri şi jumătate, cu câteva plăci acustice deteriorate atârnând mai jos.
Oricine se lupta cu Coleman reuşise să rămână în afara câmpului vizual al lui Rapp. Pe baza mişcărilor fostului SEAL, cea mai bună presupunere a lui Rapp era că era un singur om, că era rapid ca naiba şi că se adăpostise de-a lungul peretelui estic.
O împuşcătură a răsunat dinspre strada de jos şi Rapp s-a uitat pe marginea lunetei pentru a se asigura că nu era ceva de care trebuia să-şi facă griji.
Zgomotul împuşcăturilor din depozit îi făcuse pe oamenii de pe strada aglomerată să se dezorienteze. Câţiva poliţişti şi soldaţi sosiseră la faţa locului şi unul dintre ei trăgea în aer în încercarea de a ţine sub control evacuarea zonei. În mod previzibil, a avut efectul opus.
Când Rapp a revenit la optica sa, a lăsat puşca puţin mai la stânga, concentrându-se asupra aceleiaşi maşinării industriale masive pe care era fixată Coleman. O margine a acesteia era întunecată şi a presupus că trăgătorul se strecurase acolo, în spatele ei. Dacă ar fi reapărut pe partea de sud, Rapp ar fi putut să se alinieze asupra lui. Dacă încerca să iasă pe partea de nord, Coleman ar fi avut o ţintă clară.
„Mitch, am două tangouri care pleacă prin spatele clădirii”, a spus Maslick în cască. „Amândoi sunt pe jos şi nu poartă nimic altceva decât un rucsac mic.”
„Recepţionat”, a spus Rapp, scanând catargul unei macarale care se ridica în spatele maşinii. „Păstraţi-vă poziţia. Nu ne urmăriţi.”
„Afirmativ.”
Elicopterul lui Maslick plutise chiar lângă partea sudică a clădirii şi nu atrăgea încă prea multă atenţie negativă. Pakistanezii aveau să presupună că Mil Mi-17, construit în Rusia, era operat de militari, dar iluzia nu avea să dureze. Când nu au putut să-l ridice la radio, comandanţii locali aveau să-şi dea seama că nu era unul de-al lor. Să sperăm că disfuncţia de înjunghiere pe la spate pentru care erau cunoscute forţele armate locale ar mai întârzia această revelaţie câteva minute.

Rapp a continuat să exploreze catargul macaralei prin luneta sa, ajungând în cele din urmă la joncţiunea acestuia cu o şină de oţel care se întindea pe toată lungimea tavanului, de la nord la sud. A simţit un val surd de adrenalină când a văzut că aceasta trecea direct deasupra biroului, la o înălţime de aproximativ şase metri.
„Scott!" a spus Rapp în microfonul de gât. Era posibil ca Coleman să fi fost nevoit să-şi scoată casca pentru a-şi îmbunătăţi câmpul vizual şi ca radioul să fie încă funcţional. Dacă era aşa, s-ar putea să mai poată auzi o transmisie.
„Scott! Mă recepţionezi?"
Nici o reacţie.
Coleman era unul dintre cei mai buni soldaţi cu care lucrase vreodată, dar avea tendinţa de a gândi bidimensional. Într-un fel, era rezultatul antrenamentului său. Chiar şi în cadrul operaţiunilor speciale, armata americană era un pic prea concentrată pe faptul că exista un mod corect şi unul greşit de desfăşurare a unei bătălii.
Mentorul lui Rapp, Stan Hurley, fusese mult mai relaxat. El pusese accentul pe creativitate şi improvizaţie în detrimentul cunoştinţelor învăţate. Una dintre multele sale mantre se potrivea perfect cu această situaţie: Dacă toţi ceilalţi gândesc la dreapta şi la stânga, ar fi bine să gândeşti în sus şi în jos.
Premoniţia lui Hurley a devenit realitate o clipă mai târziu, când Rapp a văzut o străfulgerare de gri închis în apropierea vârfului maşinii. Degetul i s-a încordat pe trăgaci, dar nu avea nicio şansă.
„Uită-te în sus", a murmurat el, dar privirea lui Coleman a rămas fixată drept înainte.
Silueta se deplasa rapid de-a lungul grilajului care constituia catargul macaralei, rămânând în spatele oţelului greu şi cât mai adânc posibil în umbră. Oricine ar fi fost acest nemernic, era talentat. Dincolo de faptul că urca pe suprafaţa verticală mai repede decât majoritatea oamenilor ar fi putut urca în fugă un set de scări, îşi menţinea o traiectorie şerpuită care îl ţinea ascuns din cât mai multe unghiuri.
Nu i-a luat decât câteva secunde să ajungă la calea orizontală şi să se strecoare în spatele ei. Rapp îşi ţinea luneta fixată, dar acea secţiune de şină era solidă. Putea să vadă ocazional sclipiri de mâneci şi de picioare de pantaloni în partea de jos, dar nimic care să poată marca vreo pagubă lovind.
Planul de atac al bărbatului era evident în acest moment. Pur şi simplu se ridica deasupra biroului şi cădea. Era la aproximativ şase metri până la sol, dar lovirea şi spargerea tavanului ar fi absorbit o parte din impact. Aşa cum erau strategiile, aceasta era incredibil de riscantă. Putea să se lovească de marginea biroului, acoperişul putea rezista, sau putea să se blocheze în drumul său. În ciuda acestor necunoscute, era cea mai bună opţiune şi probabil cea pe care Rapp însuşi ar fi ales-o. Elementul surpriză era totul împotriva unui adversar atât de formidabil ca Scott Coleman.
Rapp a rezistat imboldului copleşitor de a trece peste marginea clădirii şi de a fugi spre depozit. Instinctul îi striga să intre în această luptă, dar capul îi spunea că era imposibil. Până când îşi va împinge drumul peste stradă şi va intra în acea clădire, totul se va fi terminat.
Rapp îşi ajustă cu reticenţă luneta pentru a se concentra asupra zonei de deasupra biroului. Acest tango nu avea de gând să-i dea o lovitură în timp ce urca, dar nu avea cum să evite să se expună pentru totdeauna. Trebuia să facă căderea, iar în acea fracţiune de secundă, ar fi fost vulnerabil.
Rapp îşi controla respiraţia, dorindu-şi ca inima să bată mai încet şi relaxându-şi umerii. Avea să aibă o singură şansă.
Mişcarea de la marginea lunetei sale îl surprinse şi încercă să-şi ajusteze ţinta în timp ce bărbatul se legăna de sub macara, bine în stânga biroului de dedesubt. I-a dat drumul şi a venit în unghi, în loc să coboare direct în jos. Din nou, degetul lui Rapp s-a încordat pe trăgaciul puştii, dar mişcarea neaşteptată i-a redus şansele de lovire la aproape zero. Cel mai probabil, tot ce ar fi făcut ar fi fost să-şi dea de gol prezenţa atât pentru tanchişti, cât şi pentru soldaţii adunaţi pe stradă.
Silueta se arcuia prin aer, trăgând o serie rapidă de focuri de armă în acoperişul de dedesubt. A căzut cu putere, iar adăugarea impulsului lateral a făcut ca impactul să fie şi mai periculos. În ciuda complexităţii aterizării, s-a descurcat cu ceea ce aproape că se putea numi graţie, dispărând prin acoperiş într-un nor dens de praf şi moloz care l-a făcut pe Rapp să nu-şi poată distinge o ţintă.
Ceaţa a fost imediat luminată de străfulgerarea focurilor de armă trase, dar nu avea cum să ştie cine trăgea sau dacă nimerea ceva.

„Haide, Scott”, a murmurat Rapp, simţind cum creşte furia din cauza incapacităţii sale de a-şi ajuta prietenul. „Ridicaţi-l. Ridică-l unde să-l pot vedea.”

- – -

Instinctul iniţial al lui Scott Coleman a fost să cadă la auzul împuşcăturilor, dar apoi a înregistrat că acestea veneau de sus. În schimb, şi-a aruncat un braţ protector deasupra capului şi s-a ghemuit, trăgând în sus, într-un tipar larg.

A simţit un impact în umărul drept şi, o clipă mai târziu, întregul tavan s-a prăbuşit, plouând peste el cu cioburi de două pe patru putrezite şi placaj sfărâmat. Zgomotul inconfundabil al unui corp lovindu-se de pământ a răsunat în spatele lui, dar nu s-a deranjat să se rotească. Braţul său de armă era acum inutil şi trebuia să presupună că adversarul său îşi alinia deja o lovitură.

În schimb, s-a aruncat peste birou, simţind cum un alt glonţ îi loveşte în partea dreaptă chiar înainte de a se trânti cu capul de podea. S-a simţit ca o zgârietură şi a ignorat-o, lovindu-se înapoi de birou şi trimiţându-l să alunece spre atacatorul său.

Şi-a schimbat pistolul în mâna stângă şi a ţintit sub birou spre o străfulgerare de mişcare. Pierderea sângelui şi poziţia incomodă de tragere s-au combinat pentru a face ca împuşcătura să nu fie nimerită. Şi apoi adversarul său a fost pe el.

O mână s-a prins în jurul încheieturii mâinii stângi a lui Coleman şi a preluat imediat controlul asupra ei. Rănile fostului SEAL nu-l lăsaseră cu prea multă putere pentru a lupta, dar nu era vorba doar de asta. Încheietura mâinii sale se simţea ca şi cum ar fi fost într-o menghină.

Praful se risipise şi se aflau faţă în faţă, în genunchi. Coleman ar fi vrut să moară în picioare, dar nu putea face nimic. Omul era prea puternic. Prea rapid. Ţeava armei sale se arcuia inevitabil spre capul lui Colman. Avea să fie o explozie de durere, o pierdere de concentrare, apoi se terminase. Ochii întunecaţi fixaţi pe el erau ultimul lucru pe care avea să-l vadă vreodată.

Dar apoi bărbatul a ezitat. O fracţiune de secundă de confuzie i-a străfulgerat trăsăturile, ca şi cum nu ar fi fost sigur la ce se uita. Ca şi cum ar fi aşteptat pe altcineva. Era tot ce-i trebuia lui Coleman. Şi-a folosit braţul rănit pentru a apuca o bucată de lemn şi a trântit-o în mâna armată a adversarului său.

Lovitura a dislocat arma, dar bărbatul era din nou în mişcare. A luat un cuţit de la brâu, iar Coleman a încercat să se ferească în dreapta, dar corpul său nu se mai supunea. Lama i-a pătruns în lateral şi a simţit durerea surdă a oţelului care aluneca în el. Când s-a oprit pe os, bărbatul a eliberat mânerul şi a apucat cotul drept al lui Coleman, trăgându-l în sus în încercarea de a-l întoarce pe spate.

Ştiind că, dacă se prăbuşea, nu se mai ridica niciodată, Coleman şi-a aruncat greutatea în faţă, ignorând senzaţia umărului deja rănit care era smuls din orbită. Şi-a folosit braţul bun pentru a-l înfăşura pe bărbat într-o îmbrăţişare de urs şi, cu o ultimă explozie disperată de forţă, l-a ridicat.

CAPITOLUL 18

RAPP îşi ţinea luneta îndreptată spre rama goală a ferestrei depozitului, concentrându-se asupra micului birou din centrul acestuia. La fiecare câteva secunde, o parte a unui corp intra la vedere deasupra peretelui de placaj, dar dispărea întotdeauna prea repede pentru a discerne cui aparţinea. Singurul lucru care era limpede ca lumina zilei era că Scott Coleman era depăşit. Atacatorul său se mişca cu o viteză şi o putere incredibile, în timp ce SEAL-ul rănit se afla la limită, abia reuşind să se apere.

Un cuţit a apărut şi apoi a plonjat în jos, făcându-l pe Rapp să-şi tragă răsuflarea. A apucat puşca puţin mai tare, dar nu a încercat să tragă. Deşi nu exista nicio îndoială că putea lovi pe unul dintre ei, care dintre ei nu era mai bun decât o tragere la sorţi.

„Mişcă-ţi fundul”, spuse Rapp în linişte. „Ridicaţi-l.”

Decizia de a merge la înălţime fusese, iniţial, o decizie de la sine înţeleasă. În scenariul anticipat în care Coleman s-ar fi confruntat cu un număr de jihadişti moderat de bine antrenaţi, pericolul era ca aceştia să se despartă şi să se ducă pe poziţii. Un lunetist cu un câmp vizual larg era instrumentul ideal pentru a face faţă acestei situaţii. Aceasta, însă, era ceva foarte diferit. Ar fi trebuit să fie el acolo jos. Nu Coleman.

O împuşcătură răsună de jos şi o bucată de beton se spulberă la aproximativ doi metri în dreapta lui Rapp. Poliţiştii îl observaseră în sfârşit pe pistolarul singuratic de pe acoperiş. Îi ignoră, ţinându-şi puşca îndreptată spre bătălia care se desfăşura în interiorul depozitului.
„Haide, Scott", a repetat el în sinea lui. „Ridică-l."
Ca şi cum prietenul său ar fi auzit, vârfurile a două capete s-au ridicat brusc din spatele zidului. Lui Rapp îi veni în minte că se înşelase în privinţa părului vizibil blond al lui Coleman. În acel moment, era cel mai frumos lucru din lume.
Şi-a ajustat imediat ţinta spre cel mai întunecat dintre cele două capete, dar a fost puţin prea lent. Atacatorul lui Coleman şi-a mutat greutatea şi l-a balansat pe SEAL spre stânga, folosindu-l ca scut împotriva oricui îi privea de sus.
Scena părea să încetinească şi fiecare detaliu a devenit foarte bine pus la punct. Braţul drept al lui Coleman era inutil, atârnând într-un unghi grotesc în priză. Dincolo de asta şi de cuţitul care îi ieşea din lateral, era imposibil de evaluat numărul sau gravitatea rănilor sale. Era pur şi simplu prea mult sânge. Atacatorul său, în schimb, părea să nu fi fost rănit în urma căzăturii şi să fie complet stăpân pe el. Îl ţinea pe Coleman de cămaşă şi îl ridica în timp ce se apleca în acelaşi timp, reducând şi mai mult raza de vedere a lui Rapp către el.
Acţiunile sale făceau probabil ca acesta să fi fost anunţat că pe acoperişul de la nord de el se afla un lunetist. În aceeaşi situaţie, Rapp se răsuci puţin mai mult şi se lăsă pe spate, trăgându-l pe Coleman în jos peste el. Făcut corect, ar fi înfipt cuţitul până la capăt şi i-ar fi oferit acoperire împotriva unui trăgător care controla terenul înalt.
În mod clar, bărbatul ajunsese la exact aceeaşi concluzie. A continuat să se întoarcă, începând să dispară în spatele peretelui de placaj cu Coleman în remorcă. Rapp ştia că, dacă îi pierdea din vedere fără să acţioneze, prietenul său era un om mort.
Şi-a ajustat uşor ţinta şi a apăsat pe trăgaci. Puşca lui Maslick, reglată meticulos, a zvâcnit pe umărul lui şi pocnetul unuia dintre cele mai critice focuri de armă pe care le trăise vreodată i-a asaltat timpanele. Conform planului, glonţul i-a ratat pe ambii bărbaţi, spulberând în schimb ceea ce mai rămăsese din fereastra biroului în faţa căruia se aflau. Cioburile s-au izbit în ceafa lui Coleman şi s-au blocat acolo. Cele care nu au făcut-o, însă, s-au pulverizat în faţa adversarului său.
Bărbatul l-a împins pe Coleman înapoi, izbindu-l de rama ferestrei şi dispărând din vedere. Rapp şi-a privit prietenul alunecând încet în jos şi a tras un model în jurul lui. Tangoul încerca să ajungă în spatele biroului şi să lovească cu piciorul prin ceea ce mai rămăsese din peretele fragil din spate. De acolo ar fi avut suficientă acoperire pentru a ajunge la ieşirea din spate.
„Mas, ai un om care se îndreaptă spre uşa din spate. Faţă însângerată, costum frumos. Omoară-l pe nenorocit."
„Sunt o mulţime de civili aici în spate şi ţi-am dat puşca mea", a venit răspunsul. „Eu am arma de la uşă. Cât de mare e mizeria pe care vrei să o fac?".
Rapp a înjurat în sinea lui. Nu aveau cum să deschidă pe o stradă aglomerată cu o armă ca aceea. Într-una dintre cele mai antiamericane ţări din lume, ar fi fost văzut ca un act de război.
„Anulează ultimul meu ordin", a spus Rapp printre dinţii strânşi. „Dă-i drumul."
„Vrei ca oamenii noştri să încerce să-l urmărească?"
La naiba, da, a vrut. Mai mult decât orice. Voia ca ei să-l urmărească până la casa lui sigură şi apoi voia să dărâme uşa şi să se uite în ochii lui înainte de a-i împrăştia creierii pe tot peretele. Dar unul dintre oamenii lui era deja la pământ. Era de ajuns.
„Negativ. Nimeni nu se apropie de tipul ăsta. Aţi înţeles?"
„Am înţeles. Îl lăsăm să plece."
O altă împuşcătură a venit de jos, de data asta şuierând pe lângă urechea lui dreaptă. Rapp s-a întors şi a tras cinci gloanţe în succesiune rapidă, fiecare dintre ele ajungând la câţiva centimetri de unul dintre cei cinci bărbaţi înarmaţi din stradă. Cu toţii s-au grăbit să se pună la adăpost în timp ce Rapp s-a întors şi a fugit ghemuit spre o ţeavă de ventilaţie care părea robustă.
A legat la bază capătul frânghiei care încă mai trecea prin hamul său şi apoi a jucat puţin din slăbiciune. Cu armele de dedesubt încă tăcute, a alergat spre marginea acoperişului, lansându-se peste zidul scund

care îl mărginea şi în aer. Frânghia l-a prins cu o smucitură care i-a smuls coloana vertebrală la vreo cincisprezece metri mai jos. Şi-a eliberat mâna de frână şi a căzut restul drumului, lovindu-se de beton rulând şi ajungând în genunchi în spatele unei maşini parcate.
„Sunt la sol şi mă îndrept spre depozit", a spus el în microfonul de gât.
„Recepţionat", a răspuns Maslick. „Vă văd. Partea din faţă este încuiată şi ai multă companie acolo. Scott a intrat pe aleea din partea de sud-est."
„Recepţionat. „
Rapp s-a apropiat de capota maşinii şi a mai tras câteva focuri de armă bine plasate, făcând găuri în vehiculele, pereţii şi panourile stradale pe care pakistanezii le foloseau ca acoperire. Nimic suficient de aproape pentru a provoca răniri, dar destul de aproape pentru a-i face pe toţi să se gândească la cât de importantă era slujba lor pentru ei.
În ciuda sutelor de saci de gunoi care putrezeau în căldură, intrarea nu era greu de găsit. Încuietoarea fusese deja spulberată de Sig de Coleman, aşa că Rapp împinse uşa şi se strecură prin ea.
În mod previzibil, împuşcăturile au început aproape imediat. Focul automat a cusut un şir de găuri în peretele de deasupra, forţându-l să stea jos, în umbră. S-a deplasat spre dreapta şi a căzut pe podea, aterizând exact unde o făcuse Coleman, după urmele din praf.
Gloanţele puştii HK au avut un impact al naibii de puternic decât Glock-ul său, aşa că nu s-a obosit să încerce să tragă în mod normal la cap. Primul tango a încasat un glonţ în piept, răsturnându-se cu spatele peste lada în faţa căreia stătea şi dispărând în spatele acesteia. Al doilea a fost lovit în coaste şi a căzut ca un sac de pietre când ambii plămâni şi inima i-au fost perforaţi.
Rapp a sprintat spre biroul demolat din inima clădirii. Coleman zăcea întins pe spate printre resturile de la acoperişul prăbuşit şi ferestrele sparte. Avea ochii deschişi, dar nu a tresărit nici măcar când Rapp a aruncat puşca lângă el.
„Mitch", spuse Maslick prin cască, „fă-mi un raport de situaţie".
„Am eliminat doi tangouri. Seamănă cu ultimii. Scott e la pământ. Aşteptaţi."
„A căzut? E în regulă?"
„Am spus să fiţi pregătiţi."
Şi-a scos Glock-ul 30 din rucsacul cuplat în jurul taliei şi s-a îndepărtat de birou, traversând etajul atelierului în timp ce urmărea orice mişcare. Odată ajuns în spate, a păşit peste cadavrul unuia dintre bărbaţii pe care îi împuşcase şi s-a uitat în interiorul lăzii deschise care zăcea pe podea.
„Am focosul, Mas. Lasă-mi un cablu şi o cutie de muniţie pentru HK-ul tău."
„Am înţeles."
Afară, vuietul elicopterului s-a intensificat. Rapp a deschis unul dintre compartimente şi a strâmbat din ochi împotriva prafului ridicat de rotoare. Civilii de care Maslick fusese îngrijorat păreau să fi fugit, iar Rapp s-a îndreptat spre frânghia care cobora de pe un tambur din uşa deschisă a elicopterului. Încărcată de cutia metalică de muniţie, era uşor de apucat şi a tras-o înăuntru.
Când a ajuns la ladă, a constatat că nu avea unde să conecteze cârligul, ci doar oţel neted şi o reprezentare stridentă a steagului pakistanez. Neavând altă opţiune, a înfăşurat pur şi simplu cablul în jurul aripioarelor cozii.
„În regulă", a spus el în microfonul de gât. „Înfăşuraţi-l!"
Cablul s-a întins şi a tresărit când arma a început să ricoşeze pe podeaua de beton. Experţii CIA îi spuseseră că aceste lucruri erau greu de declanşat şi acum urma să afle dacă aveau dreptate. S-a agăţat de uşa compartimentului pentru o clipă, apoi a trecut prin ea, luând cu ea o parte din ramă.
„Am găsit-o!" a spus Maslick. „Şi aveţi un grup de poliţişti şi soldaţi pakistanezi care vin spre voi dinspre nord. Au aruncat în aer încuietoarea de la uşile din faţă şi se pun pe poziţii pentru a le deschide."
„Am înţeles. Acum scoateţi chestia aia de aici".
„Dar tu şi Scott?"
„Du-te!" a spus Rapp, ridicând cutia de muniţie şi alergând înapoi la Coleman. S-a dovedit că acesta încă mai respira, dar într-un mod superficial şi greoi pe care Rapp îl mai văzuse de prea multe ori.

Sunetul de metal şlefuit se înălţa din faţa clădirii, dar nu s-a obosit să se uite la ceea ce îl provoca. În schimb, l-a ridicat pe Coleman în poziţia de cărat de pompier şi a luat puşca şi muniţia de rezervă cu mâna liberă.
Uşa principală era aproape complet deschisă, dar niciunul dintre pakistanezi nu era vizibil, în timp ce el a alergat prin atelier şi s-a adăpostit în spatele aceleiaşi maşini pe care o avea atacatorul lui Coleman. Şi-a aşezat prietenul pe beton şi a scos încărcătorul din puşca lui Maslick, introducând rapid unul nou în timp ce urmărea umbrele bărbaţilor care se mişcau în faţă.
Nu păreau prea nerăbdători să intre, iar el a profitat de timp pentru a o forma pe Irene Kennedy pe telefonul său prin satelit, conectându-l prin cască.
„Mitch!", a spus ea când a răspuns. „Primesc rapoarte despre un schimb de focuri în centrul oraşului Faisalabad."
„Eu sunt. Majoritatea teroriştilor sunt morţi, iar Maslick este în aer cu bomba nucleară."
„Unde eşti?"
„Blocat într-un depozit. Trebuie să vorbeşti cu guvernul şi să le spui să-şi retragă oamenii. Până acum am tras la scară largă, dar dacă se apropie de mine, voi începe să îi împuşc."
„O voi face imediat. Unde este Scott? Este cu Joe?"
O canistră mică de metal a intrat prin uşa deschisă şi a sărit de câteva ori înainte de a începe să arunce gaze lacrimogene.
„Este cu mine. Nu a reuşit să ajungă la elicopter."
„De ce? Este rănit?"
„Mai devreme ar fi mai bine decât mai târziu la acest apel, Irene."
A întrerupt linia şi a folosit puşca lui Maslick pentru a trage în câteva dintre ferestrele încă intacte de lângă tavan – mai mult pentru a băga frica lui Dumnezeu în oamenii care se gândeau să-l încarce decât din grijă pentru gaz. Clădirea era prea mare şi bine ventilată pentru ca aceasta să aibă un efect semnificativ.
O mână slabă îl apucă pe Rapp de picior şi acesta se uită în jos pentru a vedea ochii lui Scott Coleman fixaţi pe el. Bărbatul rănit reuşi să vorbească, dar când o făcu, un amestec gros de sânge şi scuipat îi curgea din gură.
„Sunt terminat, omule. Pleacă de aici".
Rapp şi-a scuturat amintirile legate de Stan Hurley, care se uitase la el într-o stare similară cu câteva săptămâni în urmă. Diferenţa era că el fusese un bătrân care murise în propriile condiţii. Coleman nu era aşa.
Rapp ştia că orice urmă de îngrijorare sau simpatie nu ar fi făcut decât să-l slăbească şi mai mult pe prietenul său. Era un soldat. Unul dintre cei mai buni din lume. Şi aşa merita să fie tratat.
Rapp a scos pistolul de la brâu şi l-a trântit în mâna flască a lui Coleman. „Nu te mai plânge şi fă-te util."

CAPITOLUL 19

JOE Maslick era întins pe podeaua metalică a elicopterului, cu capul atârnând în afara uşii deschise. Fusese crescut de părinţi săraci, într-un parc de rulote ascuns în munţii din Carolina de Sud. Când a absolvit liceul, nu ieşise niciodată din acest stat. Nu mâncase niciodată mâncare chinezească. Niciodată nu văzuse oceanul, cu excepţia televizorului familiei sale plin de statică.
Gândindu-se la asta, s-a întrebat cum naiba ajunsese în Pakistan, privind o bombă atomică. Slujba de casier de la benzinăria locală arăta din ce în ce mai bine.
„Chestia asta se balansează foarte rău", a spus el în microfonul ataşat la căştile sale.
„Vrei să vii aici sus şi să zbori, dobitocule?", a fost răspunsul previzibil.
Omul de la comenzi era Fred Mason, un pilot de marină pensionat care acum zbura în misiuni de căutare şi salvare din California. Coleman îl aducea când a doua variantă nu era o opţiune.
„Ar fi bine dacă nu ar intra în rotorul de coadă, ştii?".
„Nu-mi amintesc să fi fost un tip nervos, Mas."

Au urcat în afara razei de acţiune a poliţiştilor şi a soldaţilor de jos, dar Maslick încă mai putea distinge detalii din jurul depozitului. Intrarea din faţă era deschisă şi erau cel puţin zece poliţişti şi soldaţi aliniaţi lângă ea. Fumul se încolăcea din uşile de la compartiment, dar niciunul dintre bărbaţi nu părea să aibă măşti. Impresia generală era că nu era nimeni la conducere. Asta ar trebui să joace în favoarea lui Rapp şi Coleman.
Bomba nucleară s-a aşezat şi a început să folosească troliul pentru a o înfăşura. Când s-a apropiat, copilotul s-a întors pentru a-l ajuta să o tragă înăuntru. Chiar şi cu ei doi, era o sarcină herculeană. Pe lângă greutate, nu avea de unde să se prindă bine. Au reuşit de câteva ori să o introducă parţial în uşă, dar întotdeauna se agăţa şi cădea înapoi pe cablu.
Pilotul a auzit toate înjurăturile şi a aruncat o clipă o privire înapoi. „Aveţi grijă la fund, băieţi!"
Partea stângă a elicopterului a plonjat brusc, trântindu-l pe Maslick în partea din spate a pistolului de la uşă şi rostogolind bomba nucleară pe patină. Apoi podeaua a plonjat spre dreapta, aruncându-l în celălalt perete. Când aeronava s-a nivelat din nou, arma se afla înăuntru şi se rostogolea leneş spre o plasă de marfă atârnată de un set de şuruburi cu ochi.
„Ticălosule!" a spus Maslick, frecându-şi ceafa în timp ce copilotul prindea bomba nucleară în plasă şi începea să o asigure.
Un semnal sonor urgent care indica un apel primit prin satelit a răsunat în căştile lui Maslick şi acesta le-a tăiat calea celor doi piloţi înainte de a răspunde. „Dă-i drumul."
„Fă-mi un raport de situaţie", a spus Irene Kennedy pe un ton îngrijorat.
„Avem bomba nucleară la bord şi ne îndreptăm spre casă, doamnă."
A existat o pauză care sugera că nu era atât de fericită în legătură cu asta pe cât ar fi trebuit să fie. „Am pierdut contactul cu Mitch."
„Nu mi-aş face griji pentru asta, doamnă. Tocmai l-am părăsit şi situaţia nu părea să fie ceva ce nu ar fi putut să gestioneze."
Încă o pauză lungă. „Scott este rănit şi nu pot să iau legătura cu generalul Shirani sau cu comandantul poliţiei locale pentru a-i determina să emită un ordin de retragere. Vreau să te întorci după ei."
Maslick nu era sigur cum să răspundă. Rapp îi spusese clar că trebuia să le ducă încărcătura în siguranţă. Şi, deşi Kennedy era, din punct de vedere tehnic, la conducere, nu se temea decât puţin de ea. Rapp, pe de altă parte... .
„Este o afirmaţie negativă, doamnă. Am ordinele mele."
„Tu primeşti ordine de la mine şi aceste ordine s-au schimbat!"
El a fost puţin surprins de forţa răspunsului ei. În toţi anii în care o cunoscuse, nu o auzise niciodată pe Irene Kennedy să ridice vocea.
Maslick a suferit un rar moment de ezitare. Dacă ea avea dreptate – şi aproape întotdeauna avea – atunci echipa lui avea probleme. Rapp nu avea să-l părăsească niciodată pe Coleman, iar pakistanezii aveau să se organizeze în cele din urmă suficient de bine pentru a înconjura acea clădire. Gândul de a-i abandona era de o mie de ori mai rău decât gândul de a muri cu ei. Pe de altă parte, habar n-avea ce ar fi făcut Rapp dacă ordinele lui nu ar fi fost urmate întocmai. Nu se întâmpla niciodată cu adevărat.
În cele din urmă a apăsat un buton şi s-a conectat din nou la piloţi. „Întoarce-ne, Fred. Ne întoarcem."
„Ce? Poţi să repeţi asta?"
„M-ai auzit."
„Îţi dai seama că stai literalmente pe o bombă nucleară, nu?"
Maslick s-a uitat în jos. Chiar stătea pe ea. „Fă-o, Fred. „
Elicopterul s-a înclinat puternic, iar Maslick şi-a folosit mâna liberă pentru a comuta pe frecvenţa monitorizată de Rapp. „Ne apropiem de poziţia voastră. Ne recepţionaţi?"
Răspunsul era abia inteligibil din cauza interferenţelor. „Este negativ. Continuaţi pe direcţia anterioară."
Maslick nu putea să scape de sentimentul că era un om mort. Singura întrebare era dacă fusese o lovitură norocoasă a unui pakistanez sau una perfect plasată de Rapp. „Vă informăm că operăm în baza unor ordine revizuite şi că vom fi deasupra poziţiei dumneavoastră în aproximativ trei minute."
- – -

Rapp îşi roti puşca în jurul maşinii în spatele căreia se adăpostise şi scruta prin fumul care se risipea. Nimeni nu apăruse pe uşa deschisă. Poate că în sfârşit îşi dăduseră seama că nu aveau măşti şi aşteptau întăriri. Dacă erau deştepţi – şi asta era un mare „dacă" – ar fi pus oameni pe clădirile din jur şi ar fi poziţionat echipe în spatele baricadelor pentru a acoperi ieşirile. În acel moment, puteau să mai lanseze nişte gaz sau, mai bine, să-l aştepte afară. Fără apă şi cu o temperatură de peste 100 de grade Celsius, nu ar fi rezistat mai mult de douăzeci şi patru de ore. Iar Coleman probabil că nu ar mai rezista nici 24 de minute.
„Suntem în coborâre", a auzit vocea lui Maslick în cască.
Maxilarul lui Rapp s-a încleştat şi s-a uitat în jos la Coleman. Pistolul îi alunecase din degete şi nu se mai mişca. Rana de la cap arăta probabil mai rău decât era, dar cuţitul care îi ieşea din coastă era probabil exact la fel de grav precum părea. Apoi era sângele care îi curgea din umăr şi din picior.
„Scott."
Nici o reacţie la vocea lui, deloc. Era posibil ca el să fi murit, dar oricum nu conta în acest moment. Ieşeau împreună sau nu ieşeau deloc.
A trecut puşca lui Maslick pe modul automat şi a golit încărcătorul într-un stâlp de oţel de lângă uşă. Metalul a făcut un zgomot impresionant şi ar fi fost suficient pentru a întârzia pe oricine şi-ar fi făcut curaj să lanseze o ofensivă. A aruncat puşca şi l-a tras din nou pe Coleman pe umăr. Ridicând pistolul care îi căzuse din mână, Rapp a pornit în fugă spre spatele clădirii. Era cam la jumătatea drumului când afară a început să se audă vuietul asurzitor al unui pistol cu lanţ. Să sperăm că era Maslick care trăgea şi nu un avion pakistanez care se apropia.
A ieşit în lumina strălucitoare a soarelui chiar în momentul în care Maslick a mai lansat o rafală. Trăgea în aer deasupra clădirilor din jur, dar era suficient. Dacă ar fi existat soldaţi pe alee înainte de sosirea lui, aceştia înţeleseseră aluzia şi fugiseră ca dracu'.
În ciuda greutăţii moarte a lui Coleman, Rapp reuşi să apuce frânghia care atârna de elicopter şi o agăţă de hamul său. L-a alunecat pe Coleman de pe umărul său şi l-a înfăşurat în braţe pe bărbatul rănit. Maslick se aplecase pe uşa deschisă şi, când a văzut că Rapp era pregătit, i-a făcut semn pilotului să înceapă să urce. Se aflau la numai trei metri de la sol când cineva a început să tragă de pe o alee dinspre nord. Pistolul lui Rapp se afla la brâu şi nu avea cum să ajungă la el. Coleman era alunecos de sânge, iar greutatea sa era multiplicată de urcarea elicopterului. Tot ce putea face Rapp era să nu-l lase să cadă.
„Mas! Prindeţi-l pe nenorocitul ăla!"
Dar fostul operator Delta era deja în faţa lui. Tunul uşii se deschise din nou şi intrarea pe alee dispăru într-un nor de beton sfărâmat.
În cele din urmă, au trecut de vârful clădirilor şi au început să zboare spre est. Deasupra, Maslick monta troliul care să-i tragă în sus, iar Rapp îşi strânse strânsoarea pe Coleman, în ciuda faptului că muşchii din antebraţe se simţeau de parcă ar fi luat foc. SEAL-ul a alunecat şi Rapp abia a reuşit să-şi înfăşoare un picior în jurul lui la timp pentru a-l împiedica să cadă patru sute de metri pe strada de jos.
Până când au ajuns la uşa elicopterului, Rapp fusese nevoit să apuce cu dinţii de cămaşa lui Coleman pentru a compensa oboseala din braţe. Gustul metalic al sângelui era încă o amintire a stării prietenului său.
„L-am prins!"
Braţele puternice ale lui Maslick au apărut şi au tras în sus trupul flasc al lui Coleman. Când a fost în siguranţă, Rapp a apucat patinele şi s-a tras înăuntru, rostogolindu-se pe podea în timp ce botul aeronavei se înclina înainte şi Fred Mason împingea elicopterul la limită.

CAPITOLUL 20

AERODROMUL CIA
PAKISTANUL CENTRAL
RAPP s-a aplecat peste umărul pilotului elicopterului şi a arătat spre un avion de transport C-17 Globemaster aflat mai jos. Acesta era parcat la capătul unui şir de clădiri în care se aflau dronele Reaper pe care CIA le folosea împotriva celulelor teroriste care acţionau în regiune. „Pune-ne acolo jos!"

Patinele au atins pământul la aproximativ douăzeci de metri de ușa de marfă din spate a Globemaster-ului, care era deschisă. Soarele coborâse sub orizont, iar luminile din interiorul avionului au conturat silueta unui grup de soldaţi care împingeau o targă în direcţia lor. În interiorul avionului, Rapp putea vedea rânduri de paturi şi pereţi căptuşite cu echipamente medicale de ultimă generaţie. Din toate punctele de vedere, avionul a fost un spital zburător – cu mai multe echipe medicale şi echipat pentru a face faţă la orice, de la triaj de bază până la arsuri grave.
Având în vedere atâtea necunoscute legate de operaţiunea din Pakistan, Kennedy a ţinut Globemasterul aproape în cazul în care lucrurile ar fi mers prost. Lui Rapp nu-i plăcea să planifice un eşec, dar Kennedy era obsedat de acoperirea fiecărui unghi. În acest caz – ca în atâtea altele înainte – luase decizia corectă. Coleman putea fi stabilizat în drum spre spitalul militar american din Germania.
Rapp a sărit pe ușa deschisă în timp ce Joe Maslick şi copilotul au început să gliseze spre el targa în care se afla Scott Coleman.
Reuşiseră să oprească hemoragia vizibilă, dar nu exista nicio îndoială că avea leziuni interne care depăşeau capacitatea lor de a le face faţă. Pielea fostului SEAL devenise palidă, creând un contrast puternic cu sângele împrăştiat peste tot. Fusese încă în viaţă când îl verificaseră cu zece minute în urmă, dar era imposibil de spus doar privindu-l dacă mai era aşa.
Nu s-a mişcat deloc în timp ce Rapp a luat un capăt al targii şi a început să o strecoare afară din avion. Strigăte au devenit audibile din spate şi, o clipă mai târziu, a fost învăluit de una dintre echipele medicale ale C-17-ului. O clipă mai târziu, aceştia l-au urcat pe Coleman pe o targă cu două roţi şi îl duceau în grabă înapoi în avion. O asistentă în camuflaj de deşert se afla pe el, îi scotea bandajele şi îi verifica pulsul carotidian. O alta alerga pe lângă el, tăindu-i piciorul pantalonilor lui Coleman cu o foarfecă.
Unul dintre membrii corpului a rămas în urmă şi Rapp l-a apucat de guler, smucindu-l să se oprească.
„Mai avem nevoie de încă o targă.”
„Domnule?”, a spus puştiul, cu ochii măriţi. „Ni s-a spus un singur rănit.”
Avea privirea unui nou recrut. Inteligent şi bine antrenat, dar încă nu era sigur de rolul său în această furtună de rahat.
„Aduceţi-mi doar targa”, a spus Rapp.
„Avem o altă echipă. O să...”
„Nu mai vorbi şi ascultă-mă. Nu aduceţi altă echipă. Nu cereţi ajutor şi nu spuneţi nimănui ce faceţi. Doar adu-mi nenorocita de targă. E clar?”
Bărbatul era, pe bună dreptate, speriat şi confuz, dar a dat din cap.
„Ai un minut.”
Când a început să fugă, Rapp s-a împins înapoi în elicopter şi a arătat spre bomba nucleară. „Să o scoatem de aici.”
A fost nevoie de ceva luptă, dar au reuşit să tragă focosul până la uşi chiar în momentul în care a reapărut infirmierul. Acesta a făcut un pas înapoi ezitant când şi-a văzut noul pacient şi apoi încă unul când au rostogolit-o într-o poziţie în care simbolul de pericol de radiaţii era vizibil.
„Domnule?” Suntem autorizaţi să luăm trei oameni. Unul este rănit. Nimeni nu mi-a spus nimic despre ...”. Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „Despre orice altceva.”
„Îţi spun despre asta acum”, a spus Rapp, împingând targa spre marginea uşii elicopterului. Maslick şi copilotul au pus umărul la focos şi i-au dat un ultim impuls. Anvelopele căruciorului s-au umflat când arma a aterizat, dar totul a rezistat. Rapp a aruncat o pătură peste ea înainte de a arăta spre Maslick şi apoi spre Globemaster. Fostul operator Delta a sărit şi l-a ajutat pe infirmier să împingă focosul spre cala de marfă deschisă.
Rapp a plesnit cu palma deschisă cu putere de partea laterală a elicopterului şi s-a aplecat înăuntru.
„Pleacă de aici, Fred. Şi, ca întotdeauna, uită că toate astea s-au întâmplat vreodată.”
„Va fi o plăcere”, a spus pilotul, apăsând câteva întrerupătoare deasupra lui. „Spune-i lui Scott că îl susţinem.”
Rapp a alergat spre avion în timp ce praful se ridica şi elicopterul a început să se ridice pe cerul tot mai întunecat. Cele patru motoare cu reacţie ale C-17 erau deja în funcţiune, iar uşa compartimentului de

marfă era pe cale să se ridice. Rapp s-a prins de marginea acesteia şi s-a aruncat pe ea, rostogolindu-se în picioare înăuntru.
I-a ignorat pe Maslick şi pe infirmierul care încerca să lege bomba nucleară într-un pat şi a mers înainte. Exista un perete despărţitor în apropiere de partea din faţă şi l-a ocolit înainte de a se opri la marginea lui. Coleman avea cinci oameni care lucrau la el. I se puseseră perfuzii şi oxigen, iar hainele îi dispăruseră. Zdrenţele însângerate care fuseseră folosite pentru a-l curăţa suficient de mult pentru a căuta răni ascunse erau îngrămădite pe podea.
Rapp nu era sigur cât timp a privit. Cât timp a ascultat vocile care treceau de la comandă la disperare şi înapoi. Detaliile a ceea ce făceau, înţelesul a ceea ce spuneau, se pierduse pentru el.
Un bisturiu a sclipit în luminile de deasupra capului şi Rapp l-a văzut alunecând între coastele lui Coleman. El zăcea acolo ca o bucată de carne.
„Mitch?"
Rapp a ignorat vocea din spatele lui şi a continuat să privească echipa medicală lucrând asupra prietenului său.
„Mitch? Dr. Kennedy te caută la telefon."
Rapp s-a întors încet spre Maslick, care îi întindea cu sfială un telefon prin satelit.
În loc să îl ia, l-a apucat pe bărbat de gât şi l-a împins înapoi în fuselaj. „Ţi-am spus să scoţi bomba aia nucleară de acolo! Ordinele mele nu au fost clare sau eşti prea prost ca să le înţelegi?".
„Îmi pare rău", a reuşit Maslick să iasă dincolo de presiunea pe trahee. „Dr. Kennedy a trecut peste tine. Ea ne-a trimis înapoi. „
Rapp îi auzea vocea de tinichea strigând neinteligibil din telefonul care zăcea la picioarele lui. Avionul a început să ruleze şi, în cele din urmă, l-a eliberat pe Maslick, împingându-l spre partea din spate a avionului. Fostul soldat s-a retras nesigur, în timp ce Rapp a luat combinatul.
„Mitch!" a spus Kennedy. „Eşti acolo? Mitch!"
„Sunt aici."
„Joe s-a întors la ordinul meu expres. A încercat să mă convingă să renunţ."
„Nu e deştept, Irene. Poliţiştii se mişcau şi nu aveam nicio idee despre capacităţile lor. Ar fi putut doborî pasărea lui Fred."
„Nu exista altă opţiune. L-am contactat pe preşedintele Chutani, dar a spus că nu putea face nimic pentru a-i trage înapoi. Generalul Shirani nici măcar nu a vrut să-mi răspundă la telefon."
„Atunci ar fi trebuit să ne părăseşti."
„Îţi garantez că Shirani avea de gând să forţeze o luptă. Un video cu tine împuşcând o grămadă de soldaţi înainte de a fi doborât de un RPG este exact ceea ce îi trebuie pentru a alimenta elementele antiamericane din Pakistan. S-ar putea să fi fost suficient pentru a întoarce valul împotriva guvernului civil."
Probabil că avea dreptate, ştia Rapp. Cunoaşterea ei a luptelor complicate pentru putere de la Washington la Beijing şi Islamabad era de neegalat. Bomba nucleară era în siguranţă, el era în viaţă, iar Coleman se afla în mâinile celor mai buni traumatologi de luptă din lume. Totuşi, asta nu a ajutat. Furia lui continua să crească.
„Deci era vorba despre Pakistan, nu despre mine şi Scott."
„Bineînţeles", a spus ea, fără să se obosească nici măcar să încerce să fie convingătoare. „Vă consider pe amândoi complet dispensabili."
- – -
Roţile avionului au atins solul şi motoarele au răcnit în timp ce aeronava masivă s-a oprit. Rapp nu s-a mişcat din poziţia sa pe un pat de campanie înşurubat pe fuselaj. A privit în tăcere cum Coleman, complet nemişcat şi înconjurat de echipa sa medicală, a fost scos cu rotile prin spate.
Nu era o escală planificată în Europa. Medicii îi spuseseră că Coleman nu avea să supravieţuiască suficient de mult pentru a ajunge acolo. Această bază aeriană americană din Afganistan era cel mai apropiat lucru care dispunea de capacităţile chirurgicale de care aveau nevoie.
A continuat să stea jos, uitându-se la peretele din faţa lui, până când un colonel al forţelor aeriene a venit în pas de grabă pe rampa de încărcare deschisă.
„Cine e şeful aici?"

Când Rapp nu a reacţionat, Maslick a arătat subtil cu degetul.
„Cine naiba eşti tu?”, a spus bărbatul, punându-şi mâinile în şolduri şi poziţionându-se în faţa lui Rapp.
„Am primit un telefon care spunea că vine un avion cu o urgenţă medicală. Nimic despre sub autoritatea cui, de unde venea, cine era...”
A tăcut brusc şi era evident de ce. Pătura alunecase de pe bomba nucleară legată într-un pat din stânga lui.
„Ce naiba ai adus în baza mea?”.
„Nimic de care să vă faceţi griji”, a spus Rapp în cele din urmă. „Trebuie doar să te asiguri că omul meu primeşte cele mai bune îngrijiri disponibile şi să mă chemi într-un transport rapid în SUA.”
Cu o expresie de dezgust, ofiţerul a examinat hainele murdare ale lui Rapp, părul lung şi barba deasă.
„CIA”, a scuipat el. „Duceţi-vă naibii. Nu intri în baza mea şi începi să dai ordine.”
„Uite, domnule colonel. Sunt obosit până la os şi amândoi ştim că voi obţine ceea ce vreau. De ce nu treci direct la partea asta?”
„Aveţi încredere, trebuie să recunosc asta. De ce anume crezi că vei obţine ceea ce vrei?”
„Pentru că am o bombă nucleară.”
Ochii bărbatului s-au îndreptat din nou spre focos. „Dar de unde ai luat-o şi unde te duci cu ea? Pentru că nu mă implici în vreo operaţiune de rahat a CIA fără autorizaţie.”
Îl îngrijora pe Rapp faptul că se gândea de fapt să-l ucidă pe om. Şi nu într-un mod vag, teoretic. Pusese ochii pe o cheie mare depozitată lângă fuselaj şi îşi imagina cum îi spărgea cu ea craniul ofiţerului.
„Bine, domnule colonel”, a spus el, renunţând cu reticenţă la idee. „Atunci hai să obţinem autorizaţia”.
A zâmbit. „Cum? De la Irene Kennedy? Eu nu lucrez pentru ea.”
Furia a străfulgerat pe faţa lui Rapp şi Maslick s-a apropiat mai mult, punându-se în poziţia de interceptare. Omul din Deltă s-a încordat când Rapp a întins mâna în spatele lui, dar apoi s-a relaxat când nu a apărut nimic mai mortal decât un telefon.
„Preşedintele ar fi suficient de bun?”
„Pe naiba”, a spus bărbatul. „Voi, nemernicilor de la Agenţie, sunteţi toţi la fel. Vă lăudaţi şi spuneţi prostii despre cum Casa Albă atârnă de fiecare cuvânt al vostru. Sunt aici de mult prea mult timp ca să mă las păcălit.”
Rapp şi-a pus telefonul pe difuzor şi a format un număr care a dus la o centrală privată de pe 1600 Pennsylvania Avenue.
„Casa Albă. Cu ce vă pot ajuta?”
„Puteţi să-mi faceţi legătura cu Biroul Oval, vă rog?”
„Vă fac legătura acum.”
Colonelul de aviaţie, încă nenumit, a început să pară puţin nesigur.
„Biroul Oval.”
„Gloria, sunt Mitch. Este disponibil?”
„Se întâlneşte cu vicepreşedintele chiar acum. Vrei să-mi bag capul înăuntru?”
Rapp s-a uitat curios la bărbatul din faţa lui, care a clătinat violent din cap.
„Nu, nu este atât de important.”
„Ar trebui să te sune când iese?”.
Din nou, Rapp s-a uitat în sus şi din nou a primit o scuturare viguroasă din cap.
„Nu, o să-l prind din urmă când mă întorc. Mulţumesc. „
Până să deconecteze apelul, colonelul anonim se îndrepta deja spre ieşire.
„Transport rapid”, a strigat Rapp după el.
„Îl voi găsi pe cel mai apropiat şi îl voi pune în aer”, a răspuns el fără să se uite înapoi. O clipă mai târziu, dispăruse pe pistă.
„Un tip de ajutor”, a spus Maslick.
Rapp s-a ridicat în picioare. „Închideţi avionul ăsta. Nimeni nu urcă sau coboară până când nu suntem gata să transferăm bomba nucleară. Mă întorc în douăzeci de minute.”
- – -

Rapp ura mirosul spitalelor. Era un miros antiseptic învechit pe care ajunsese să-l asocieze cu eşecul şi pierderea. S-a apropiat de un birou mare de recepţie şi s-a uitat peste el la o femeie într-o uniformă crocantă a forţelor aeriene. „Mă scuzaţi, doamnă. Unul dintre oamenii mei tocmai a intrat aici.”
Sprâncenele ei s-au ridicat puţin. „Sunteţi tipul care îl pune la încercare pe comandantul nostru?”.
Ştirile aveau un mod de a se mişca rapid în bazele militare. „Da.”
„Felicitări. Nimeni nu ştia că se poate mişca atât de repede”, a spus ea, glisând un clipboard spre el.
„Omul tău nu avea nici etichete şi nici un nume. Ne puteţi da informaţiile lui?”
„Sigur”, a spus Rapp. „Cum se simte?”
„L-au dus în sala de operaţie.”
„Cu tot respectul, doamnă, nu asta am întrebat.”
„Ştiu.”
Rapp a dat din cap că a înţeles şi a luat planşa. „Există vreun loc unde să pot completa asta? Un loc privat?”
„Avem o mică capelă în capătul holului, pe dreapta. Nimic sofisticat, dar nu cred că e cineva acolo.”
I-a urmat indicaţiile, trecând printr-un set de uşi duble înainte de a arunca clipboardul într-un coş de gunoi şi de a o forma pe Irene Kennedy.
S-a gândit la moartea soţiei sale şi a copilului nenăscut. La fratele său, pe care nu-l mai văzuse de mai bine de un an. La vechiul său prieten Stan Hurley, care sângerase în braţele lui cu doar câteva săptămâni în urmă.
Şi acum la Scott.
Linia a început să sune, iar Kennedy a răspuns aproape imediat. „Cum se simte?”
„Nu prea bine. Este în operaţie.”
„Şi focosul?”
„Joe îl supraveghează. Am comandat un transport.”
„Încă mai plănuieşti să o aduci aici?”
„De mult timp vrem să aruncăm o privire la tehnologia nucleară pakistaneză. Asta ar putea fi singura noastră şansă.”
Ea nu a răspuns.
„Nu sunteţi de acord?”
„Nu, dar primesc multe împotriviri din partea pakistanezilor. Ei ştiu că o avem şi o vor înapoi”.
„Sună-l pe Chutani.”
„El este unul dintre cei care se împotrivesc.”
„Pe naiba. Ar fi fost mort dacă nu eram eu şi bomba nucleară ar fi fost în spatele unei dube cu o grămadă de teroriști.”
„Totuși, este preşedintele Pakistanului şi încearcă să se menţină la putere. Shirani poate folosi asta împotriva lui.”
„Atunci trage de timp. Nu e ca şi cum am avea nevoie de ea timp de o lună. O să i-o predau lui Craig şi o să-i spun că tehnicienii lui au douăzeci şi patru de ore să afle tot ce se poate.”
„Nu e ca şi cum ai răpi vreun agent ISI de nivel mediu sau ai sparge unul dintre computerele lor, Mitch. Este vorba de o armă nucleară. Ce să le spun?”
„Că este un weekend de sărbătoare. Că avionul meu a rămas fără benzină. Sau poate că, dacă nu vor să-i luăm, nu ar trebui să se plimbe cu ei în nenorocitele de camioane cu fructe.”
„L-am informat pe preşedintele Alexander şi el şi-a dat autorizaţia, dar a pus nişte întrebări la care mi-a fost greu să răspund. Ştim că au bombe nucleare. Ştim că funcţionează. Cât valorează detaliile pentru noi?”.
Rapp a lăsat să iasă o lungă respiraţie. „E ceva care nu e în regulă aici, Irene. Ceva ce nu înţelegem.”
„Ce te face să spui asta?”
„Un mafiot rus care lucrează cu ISIS, în primul rând. De ce?”
„Ca să te scoată din calea lor, ca să poată pune mâna pe o bombă nucleară. Cu foştii generali ai lui Saddam Hussein care încep să preia conducerea, tacticile ISIS devin tot mai sofisticate. Au bani şi nu este greu de crezut că i-ar folosi pentru a angaja contractori externi.”

„Dar informaţiile noastre erau că cei care căutau să smulgă această bombă nucleară nu erau ISIS. Erau Al Badr. Cele două grupări nu sunt cu adevărat conectate.”
„De acord.”
„Şi apoi mai e şi ce s-a întâmplat cu Scott.”
„Ce s-a întâmplat? A fost prins într-o ambuscadă?”
„Nu în modul în care te gândeşti. A fost un singur tip.”
„Un singur om? Eşti sigur?”
Rapp se lăsă pe o bancă. „Sunt sigur. Şi tipul ăsta a trecut prin Scott ca şi cum nu ar fi fost acolo.”
„Asta nu pare posibil.”
„Aş spune acelaşi lucru dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.”
„Ai reuşit să-l vezi bine?”
„Marginal.”
„Şi?”
„Un tip alb, cam de mărimea mea. Păr negru. În jur de 30 de ani. Ten mediu.”
„Nu l-ai recunoscut?”
„Nu.”
A tăcut pentru o clipă, gândindu-se la ceea ce i se spunea. Numărul de oameni care puteau spera măcar să supravieţuiască unei confruntări cu Scott Coleman era incredibil de mic. Dar să o facă cu uşurinţă? Dacă exista cineva ca el acolo, cum se putea ca Mitch Rapp să nu fi dat niciodată peste el?
„Uite, Irene. Un tip ca ăsta nu lucrează pentru Mafie şi nu acceptă contracte de la o grămadă de terorişti cu jumătate de normă. De fapt, nu are niciun contract, altfel aş fi auzit de el.”
„Dar tu crezi că e important.”
„Instinctul meu îmi spune că dacă îl găsim, vom avea cheia acestei chestii.”
„Cheia? Sau o ţintă pentru răzbunare?”
Rapp i-a ignorat întrebarea. „Mă gândesc că există o şansă de 75 la sută ca el să fi trecut printr-un program solid de operaţiuni speciale. Deci, probabil european. Şi din moment ce ruşii par să aibă amprentele lor peste tot, aş începe de acolo.”
„Dar celelalte douăzeci şi cinci la sută?”
„Ar fi putut fi antrenat de partea de operaţiuni a uneia dintre agenţiile de informaţii, aşa cum am fost şi eu.”
„Nu e prea mult pentru a continua, Mitch. Soldaţi albi de elită în vârstă de 30 de ani aruncă o plasă destul de largă.”
„Încă un lucru de adăugat la profilul lui, Irene. Tipul ăsta e un atlet. Poate că a încetat să mai concureze când era tânăr, dar la un moment dat, oamenii l-au remarcat.”
„Deci, adolescenţi albi înzestraţi care practică un sport într-o ţară oarecare. Nu e de prea mare ajutor.”
„Da, dar, din nou, ştim că ruşii sunt implicaţi. Aşa că eu aş începe cu fostul program de atletism sovietic. Înregistrările încă există, iar oamenii care au lucrat în el sunt încă în viaţă. Poate că vom avea noroc.”

CAPITOLUL 21

DEASUPRA SUD-VESTULUI VIRGINIEI
S.U.A.
„NE aflăm în apropierea finală”, a spus Rapp în căşti. „Ne puteţi da luminile de pe pistă?”
Niciun răspuns. Se apropiau între doi munţi puternic împăduriţi, ale căror contururi abia se vedeau în strălucirea lunii. Colonelul, al cărui nume Rapp încă nu-l ştia, reuşise să facă rost de unul dintre Gulfstream III ale Forţelor Aeriene, dar, în mod ironic, piloţii erau în lipsă. Asta îl lăsase pe Rapp şi abilităţile sale ruginite de pilotaj pe scaunul din dreapta.
„Repet. Suntem pe drumul nostru...”
„Nu găsesc nenorocitul ăla de comutator”, a întrerupt o voce familiară. „Aşteaptă puţin. Cred că e în spatele acestui tufiş. Da, l-am găsit.”

Două rânduri de lumini au apărut la nord, conturând o pistă care fusese folosită probabil de cel mult zece ori de la Războiul Rece încoace. Pilotul s-a înclinat spre ea şi şi-a accentuat coborârea.
„Ce mai geniu”, a spus Rapp în microfonul care îi atârna în faţa gurii.
„Ce, acum sunt electrician?”.
„Vom fi la sol în două minute. Încearcă să nu mai atingi nimic până atunci. Aş prefera să nu pun chestia asta în copaci.”
„No problemo, omule.”
Rapp a aruncat o privire înapoi în cabină. Scaunele luxoase cu care era obişnuit în G550 al CIA lipseau cu desăvârşire, fiind înlocuite cu câteva bănci cu ramă şi pânză înşurubate pe peretele frontal din spate. Joe Maslick îngrămădise câteva pături şi perne lângă focos şi dormea adânc, cu capul sprijinit de fuzelaj.
„Mas! Ridică-ţi fundul. Aterizăm.”
Fostul operator Delta s-a trezit brusc.
„Chestia aia este sigură? Nu avem nevoie să ne urmărească pe aici când aterizăm.”
„Suntem în regulă”, a mormăit el. „Dar sunt lucruri mai bune lângă care să te trezeşti.”
Rapp s-a întors din nou cu faţa înainte şi a privit luminile care se apropiau. În mod surprinzător, comentariul lui Maslick l-a făcut să se gândească la Claudia Gould. A încercat să se scuture de asta spunându-şi că orice relaţie între ei era condamnată, dar imaginea ei nu era atât de uşor de înlăturat. Relaţiile lui fuseseră întotdeauna un studiu al extremelor. Poate că Claudia era echilibrul potrivit. Dar merita oare durerea inevitabilă? Responsabilitatea? Constrângerile? Şi mai mult decât atât, era corect? Anna era moartă. Hurley era mort. Scott era probabil pe moarte. Cei mai apropiaţi oameni nu o duceau bine, iar Claudia era responsabilă pentru mai mult decât pentru ea însăşi. Avea o fiică mică care avea nevoie de ea.
Roţile au atins pământul şi un set de faruri a luminat la ora unsprezece. Rapp i le-a indicat pilotului înainte de a-şi schimba căştile cu un telefon şi de a se întoarce în cabină. Linia privată a lui Irene Kennedy a sunat de vreo cinci ori înainte ca aceasta să răspundă. Când se întâmpla asta, de obicei însemna că se afla în mijlocul celor trei ore pe noapte în care reuşea să doarmă.
„Aţi aterizat?”
„Tocmai am aterizat”, a spus el, ajutându-l pe Maslick să dezlege focosul. „Care sunt noutăţile despre Scott?”.
Rapp se aştepta la lunga tăcere care preceda întotdeauna anunţarea morţii unui prieten, dar veştile s-au dovedit a fi ceva mai optimiste.
„La viţel au fost numai leziuni ale ţesuturilor moi, iar împuşcătura care l-a lovit în umăr i-a sfărâmat clavicula, dar nu este ceva ce o placă de metal nu poate repara. Dislocarea a fost mai gravă decât rana de glonţ. Rana de la cap a fost mai gravă decât am crezut iniţial. Dincolo de comoţie, are câteva fracturi craniene.”
„Şi cuţitul?”
„Tocmai a ieşit dintr-o operaţie de patru ore şi cred că au reparat daunele...”. Vocea ei s-a întrerupt.
„Dar?”
„Dar pierderea de sânge şi insolaţia au fost extrem de grave. Doctorii i-au indus coma şi se aşteaptă ca el să nu-şi mai recapete cunoştinţa niciodată. Dacă o va face, nu ştiu dacă va avea leziuni cerebrale.”
Rapp a apucat nasul bombei nucleare şi a început să o tragă spre uşă. „Unde este acum?”
„În drum spre Bethesda cu C-17 cu care l-aţi evacuat. Sunt sigur că ştii deja asta, dar vreau să o spun oricum. Aducem cei mai buni oameni din lume. Tot ceea ce se poate face va fi făcut.”
„Mama lui este încă în viaţă”, a spus Rapp. „Este singura familie pe care o are. I-ai spus?”
„Nu i-am spus. Este în primele stadii de demenţă şi cred că ar fi mai bine să nu o contactăm până nu ştim mai multe. Cu siguranţă nu până când nu va fi pe un pat de spital american.”
„Sau într-un mormânt american.”
„Nu cred că are rost să luăm în considerare această posibilitate acum.”
„Dar tipul care este responsabil?”

„Avem nişte imagini de pe telefonul mobil. Avea răni faciale care îi întunecau oarecum trăsăturile, dar oamenii noştri au reuşit să le cureţe şi să obţină nişte cadre solide. Le-am trimis la agenţiile de informaţii din întreaga lume, dar până acum nu am găsit nimic."
Rapp a sărit din avion şi s-a îndepărtat. Noaptea devenise răcoroasă, dar umiditatea încă plutea în aer. A traversat pista de aterizare în timp ce luminile se stingeau şi a intrat în tufişurile umede de la marginea ei. Nu era vânt. Singurul sunet era cel al unui motor care pornea la câteva sute de metri spre vest.
„Spune-le oamenilor tăi să îl găsească, Irene. Nu mâine. Nu săptămâna viitoare. Acum."
„Înţeleg ce simţi, Mitch. Crede-mă, înţeleg. Dar facem tot ce putem." A făcut o pauză pentru o clipă. „Între timp, am nevoie să te întorci în Pakistan. După ceea ce s-a întâmplat, armata pakistaneză îşi înăspreşte procedurile de mutare a arsenalului ţării, dar există pericolul ca acesta să nu fi fost singurul focos vizat. De fapt, retragerea armatei ar putea agrava problema."
„Grupurile teroriste încearcă să facă o mişcare înainte ca fereastra să se închidă", a spus Rapp.
„Exact."
„Voi zbura înapoi cât de repede pot."
„Mulţumesc. Cu tine şi Scott plecaţi, operaţiunea noastră de acolo începe să se destrame. Şi, pe deasupra, trebuie să le returnăm dispozitivul. Presiunea politică este din ce în ce mai mare şi vedem acţiuni ale armatei care nu ne plac. Acesta ar putea fi primul semn al unei lovituri de stat din partea generalului Shirani."
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă. Un Pakistan condus de Shirani ar fi un dezastru. Actualul preşedinte era o jigodie, dar cel puţin era o jigodie seculară, orientată spre Vest. Shirani era un dictator fundamentalist în devenire, cu o sete insaţiabilă de putere şi o ură profundă faţă de Statele Unite.
„Vom lucra rapid", a spus el în timp ce o camionetă veche se oprea lângă avion. „Vă voi contacta dacă găsim ceva interesant".
Rapp a deconectat apelul şi s-a întors pe pistă pentru a-l întâmpina pe bărbatul care cobora din camionetă. Craig Bailer era cu cinci centimetri mai înalt decât Rapp, cu braţe groase, acoperite de tatuaje, care se întindeau de pe un tricou care lăuda virtuţile Pabst Blue Ribbon. Faţa lui golaşă era umbrită de trei zile de barbă şi de o şapcă de baseball la fel de entuziasmată de PBR.
„Ce mai faci, Mitch? A trecut ceva vreme."
În ciuda aspectului său exterior, Bailer deţinea trei doctorate – unul în fizică nucleară şi două în domenii pe care Rapp nu le putea pronunţa. Kennedy îl agăţase după ce plecase pe neaşteptate de la Lockheed Martin, dar el ura Langley, îşi ura slujba şi ura să stea închis într-un birou. Spre sfârşitul mandatului său la sediul central, Bailer îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului lucrând în parcul auto. De fapt, el fusese cel care îi modificase Dodge-ul lui Rapp cu blindaj complet, panouri de rulare, nitro şi geamuri antiglonţ, printre altele. Cei de la personal erau destul de siguri că era cel mai bine educat şi cel mai bine plătit mecanic auto din istorie.
Când, inevitabil, a demisionat, Kennedy a intrat în modul de criză. Fusese ideea lui Rapp să-l mute într-o instalaţie de rachete abandonată în timpul Războiului Rece, într-un colţ îndepărtat din Virginia. Dacă Bailer nu voia să meargă la munte, atunci mutau muntele la el.
Totuşi, în ciuda cheltuielilor financiare uriaşe, Bailer a petrecut mai puţin timp la instalaţie decât în beţia locală. Agenţia îl aducea aici doar atunci când exista o treabă de care nu se putea ocupa nimeni altcineva. Şi aşa îi plăcea ţăranului gregar. Avea un atelier mecanic legal la vreo douăzeci de mile distanţă, unde fabrica piese personalizate pentru sateliţi spioni şi boliduri.
„Mă bucur să te văd", a spus Rapp, întinzând o mână. „Îmi pare rău că te-am anunţat din scurt."
În spatele lor, Joe Maslick ţinea focosul în echilibru în trapa deschisă a avionului. „Unde este transportul?"
„Chiar aici", a spus Bailer, lovind cu palma în partea laterală a camionului său. A sărit înăuntru şi a dat cu spatele până la avion înainte de a coborî din nou pentru a rearanja o ladă frigorifică şi câteva lopeţi pentru a face loc.
„Rostogoliţi-l înăuntru", a spus Bailer.
„Este o cădere de un metru şi jumătate".

„Nu este o sticlă de nitroglicerină, Mas. Ai idee de câte reacţii complicate este nevoie pentru a declanşa una dintre aceste lucruri?”
„Nu.”
Bailer a zâmbit. „Nici eu. Dar mă gândesc că trebuie să fie mai mult de două.”
Rapp a dat un semn subtil din cap şi Maslick a rostogolit arma pe uşă. Aceasta a lovit patul camionului cu un zgomot răsunător, aproape că a dat cu fundul de amortizoare.
„Urcă în spate, Mas. Nu este suficient loc pentru toţi trei în cabină.
Maslick a sărit înăuntru, cadrul său de două sute douăzeci de kilograme împingând şasiul până la capăt.
„E ceva în răcitorul ăla?”
„Vrei să te las să aştepţi?” a spus Bailer, alunecând la volan.
Rapp a deschis portiera pasagerului şi a luat un baton de dinamită care zăcea pe banchetă. Bailer l-a apucat şi l-a aruncat în spate. „Am făcut un pic de pescuit weekendul trecut. Ce mai face Charger-ul? „
„Stereo sună ca naiba”, a spus Rapp în timp ce accelerau pe macadam.
„Da, a trebuit să scot difuzoarele principale ca să fac loc pentru Kevlar. Au nişte chestii mai subţiri acum şi am un tip de sunet grozav cu care lucrez. Ar trebui să o aduci”.
Maslick a bătut în partea de sus a cabinei cu o cutie de bere, iar Bailer a băgat o mână prin fereastra deschisă ca să o ia. „Vrei şi tu una, Mitch?”
„Nu.”
A desfăcut-o şi a luat o gură sănătoasă în timp ce vehiculul sărea pe un câmp cu iarbă. Cu amortizoarele deja la limită, bomba nucleară făcea destul de multă gălăgie ricoşând în lateralele platformei camionului, dar Rapp nu şi-a făcut griji în privinţa asta. Dacă Craig Bailer spunea că nu era o problemă, nu era o problemă.
În cele din urmă au derapat până la oprire într-o parte banală a câmpului şi Bailer a arătat cu degetul spre viziera de deasupra scaunului pasagerului. „Poţi să nimereşti deschizătorul ăla de uşă de garaj, Mitch?”.
A făcut-o şi o clipă mai târziu coborau pe o platformă masivă de lift folosită cândva pentru a muta rachete balistice intercontinentale.
„Deci, cauţi ceva special, omule? Sau vrei doar să ştii dacă pakistanezii pot detona chestia aia fără să le explodeze mădularele?”
„Irene vrea un rezumat al tehnologiei şi al puterii”, a spus Rapp.
„Dar tu?”
„Cineva a încercat să o fure. Vreau să ştiu cine.”
„Nicio problemă. O să aduc câţiva dintre criminaliştii cu care lucrez. Altceva?”
„Nu”, a spus Rapp, privind cum pereţii gri de beton alunecă încet pe lângă el.
„Eşti în regulă, omule?”
„Da.”
„Eşti sigur? Pentru că este o noapte frumoasă şi avem un răcitor plin de bere şi o bombă A furată. Mai bine de atât nu se poate.”

CAPITOLUL 22

LA NORD DE ISLAMABAD
PAKISTAN
GRISHA Azarov şi-a tras pălăria pe frunte şi şi-a înclinat faţa în gulerul răsucit al sacoului. Soarele dispăruse, dar căldura încă plutea la treizeci şi opt de grade Celsius, ceea ce făcea ca alegerea lui vestimentară să fie atât incomodă, cât şi susceptibilă să atragă atenţia. Din fericire, pista de aterizare privată era aproape abandonată la această oră din noapte.
A alergat pe treptele avionului Bombardier Challenger 650 al companiei sale, îndreptându-se spre partea din spate în momentul în care pilotul a închis uşa. Interiorul fusese reproiectat după specificaţiile sale, reducând numărul de scaune şi adăugând o canapea suficient de lungă pentru a dormi pe ea fără a provoca rigiditate. A intrat în baia extinsă şi a închis uşa, aplecându-se peste chiuvetă şi uitându-se în oglindă.

Faţa îi era presărată cu bandaje care cu câteva ore în urmă se potriviseră cu tonul pielii sale, dar care acum erau întunecate de sânge. A început să le dezlipească, trăgând sticla de pe rănile pe care nu avusese timp să le cureţe în timpul evadării. Niciuna nu era suficient de gravă pentru a avea nevoie de copci, deşi tăietura în formă de semilună de pe podul nasului era mai adâncă decât îşi dăduse seama. Aceea fusese prea aproape. La mai puţin de un centimetru de ochiul său drept.
Nu s-a putut abţine să nu-şi amintească de acneea severă de care suferise în adolescenţă, ale cărei leziuni fuseseră reparate în timpul operaţiilor estetice pe care le suferise înainte de a merge să lucreze pentru Maxim Krupin.
Telefonul aflat pe tejgheaua de lângă el a prins viaţă cu un număr care aparţinea celulei securizate a preşedintelui. Azarov s-a gândit să ignore apelul, dar să cedeze acestei tentaţii ar fi fost extrem de imprudent. În schimb, a introdus o cască Bluetooth şi a răspuns.
„Bună seara, domnule."
„Ce naiba s-a întâmplat, Grisha? Oamenii mei din Pakistan raportează că Mitch Rapp este încă în viaţă şi că are arma."
„Nu pot confirma cu certitudine aceste rapoarte, domnule. Dar par credibile."
Krupin a lăsat să iasă un lung şir de înjurături în limba rusă. „Ar fi trebuit să văd prin falsa ta bravadă şi să ştiu că mă vei dezamăgi."
A fost o revizuire complet previzibilă a ultimei lor întâlniri. Azarov nu făcuse nimic pentru a-şi ascunde îngrijorarea cu privire la o confruntare cu Rapp şi mersese până la a o recomanda. Krupin, însă, nu ar fi recunoscut niciodată o greşeală şi deja îşi muta vina. Era întotdeauna ciudat să urmăreşti aceste devieri din cauza onestităţii ciudate a acestora. Azarov ajunsese să creadă că erau mai puţin o reacţie deliberată la eşec, cât una inconştientă. Krupin se vedea pe sine însuşi ca fiind infailibil, iar greşelile în propria judecată aveau tendinţa de a provoca o disonanţă cognitivă insuportabilă. De obicei, această disonanţă era rezolvată pe seama unuia dintre subalternii săi.
„Bravura mea sau lipsa ei nu a avut nicio importanţă", a spus Azarov, curăţându-şi rănile cu alcool. „Nu l-am văzut niciodată pe Mitch Rapp, deşi pare probabil că el a tras focul care m-a rănit. El şi-a trimis omul lui, Scott Coleman, în depozit, iar eu m-am ocupat de situaţie."
Krupin l-a ignorat. „Pakistanezii cer arma înapoi, dar americanii întârzie. Trebuie să presupunem că o examinează."
„Asta pare rezonabil."
„Nu mă interesează părerile tale în această chestiune sau în oricare alta, Grisha! Mă interesează acţiunile tale. Americanii nu se vor uita doar la tehnologia pakistaneză, ci vor căuta indicii despre cine a fost în spatele tentativei de a o fura. Şi dacă pakistanezii nu vor exercita suficiente presiuni pentru a o recupera imediat, este aproape sigur că modificările noastre vor fi descoperite."
Azarov înţelegea din ce în ce mai bine activităţile lui Krupin în Pakistan, dar era încă în necunoştinţă de cauză în ceea ce priveşte scopul final al bărbatului. La ce modificări se referea?
Când a vorbit din nou, Krupin părea să-şi fi recăpătat faţada glacială pe care îi plăcea să o poarte. „Pentru prima dată în relaţia noastră, m-ai dezamăgit, Grisha."
Azarov a scos pistolul din husa de sub braţul stâng şi l-a aşezat pe tejghea. Părea puţin probabil ca Krupin să acţioneze nechibzuit acolo unde era implicat tânărul său executant. În actualul mediu imprevizibil, ar fi fost mai avantajos să-l trimită pe Azarov la moarte într-un mod care să-i favorizeze planurile decât să-l execute sumar. Acestea fiind spuse, ar fi o greşeală să se bazeze pe indispensabilitatea lui, aşa cum făcuse Marius Postan.
„În acest moment, nu pot decât să-mi prezint scuzele, domnule. Speranţa mea este că, în ciuda acestui eşec, operaţiunile dumneavoastră pakistaneze au avut succes şi că acum aveţi ceea ce vă doriţi."
„Da. Dar, cu Rapp în viaţă şi în posesia focosului de la Faisalabad, este posibil ca Irene Kennedy să arunce o privire asupra planurilor mele."
„Ea este o persoană numită politic", a spus Azarov. „Cu siguranţă că este controlabilă."
„Nu atât de mult pe cât ne-am aştepta. Am contactat oameni care ne simpatizează în Congresul lor şi am constatat că mulţi dintre ei se tem de ea. Cu atât mai mult, de Mitch Rapp. Acesta este unul dintre multele

motive pentru care trebuia să ne ocupăm de el. Problema este că incompetenţa ta l-a pus pe jar. Va deveni precaut şi se va retrage".
Azarov chiar a râs cu voce tare la asta. „Domnule preşedinte, după toate probabilităţile, i-am ucis principalul locotenent şi cei mai apropiaţi prieteni. Pot să vă spun cu mare certitudine că o confruntare între mine şi domnul Rapp este acum inevitabilă."
- – -
Maxim Krupin a întrerupt difuzorul şi s-a uitat peste birou la Tarben Chkalov. Puternicul oligarh nu a spus nimic, uitându-se în schimb la difuzor cu ochii îmbătrâniţi.
Lui Krupin îi era greu să îşi ascundă furia de a-l avea acolo pe bătrânul sac de oase. Faptul că era obligat să se consulte cu acest om în chestiuni de stat – afacerile unei ţări pe care sacrificase totul pentru a o controla.
Dar chiar şi marii autocraţi, cum ar fi Ludovic al XIV-lea al Franţei, fuseseră nevoiţi să se adreseze nobililor şi liderilor religioşi. În timp ce poporul Rusiei putea fi drogat cu iluzia puterii, oligarhii săi cereau recompense mai tangibile. Ca nişte câini vagabonzi, trebuiau să li se arunce ocazional resturi de la masa lui.
„Irene Kennedy vă va descoperi manipularea", a spus Chkalov. „Ea este multe lucruri, dar proastă nu este unul dintre ele."
Krupin anticipase criticile şi a reuşit să dea respectuos din cap. „Bărbaţii implicaţi făceau parte dintr-un grup terorist pakistanez. Nu văd cum de acest lucru..."
„Dar Ilya Gusev din Africa de Sud nu era. Şi nici Grisha nu este. Cu siguranţă că au existat martori în Faisalabad. Iar în societatea modernă în care trăim, cineva are întotdeauna un telefon cu cameră foto. Chiar dacă Grisha nu poate fi identificat în mod specific, va fi evident pentru oricine cu ochi că nu este din Orientul Mijlociu. Şi suntem măcar siguri că Scott Coleman este mort? Rapp s-a chinuit mult ca să-l scoată de acolo".
„Americanii au o prejudecată sentimentală împotriva lăsării în urmă a celor căzuţi."
„Poate. Dar, dacă a supravieţuit, bănuiesc că faţa lui Grisha i-a rămas întipărită în minte în mod indelebil."
„Ce vrei să spui, Tarben?"
Chkalov a forţat un zâmbet servil neconvingător. „Nu aş îndrăzni să sugerez nimic, domnule preşedinte. Am subliniat doar că încercarea dumneavoastră de a devia vina către ISIS şi alte grupuri similare ar putea fi în pericol."
„Americanii sunt îngroziţi de musulmani şi orbiţi de această teamă la toate celelalte riscuri. Ei vor crede că continentul lor se află sub o ameninţare nucleară şi se vor retrage pentru a se apăra. Când îşi vor da seama de adevăr, va fi prea târziu."
„Ei ar spune „înconjurând căruţele", " a spus bătrânul. Îi plăcea să-şi etaleze stăpânirea limbii engleze. „Sunt de acord în ceea ce-i priveşte pe politicienii americani. Ambii se tem de ameninţarea musulmană şi au nevoie de ea pentru a-şi menţine electoratul motivat. Kennedy şi Rapp, însă, sunt diferiţi. Ei nu se tem şi nu trebuie să îşi facă griji în privinţa alegerilor. Mai mult, ei sunt la fel de bine informaţi ca oricine în viaţă despre grupurile pe care încercaţi să le folosiţi pentru a-i orbi. Mai bine informaţi chiar şi decât tine, poate."
„Îi supraestimezi, Tarben. Kennedy este îngrădit de disfuncţionalitatea tot mai mare a guvernului american, iar Rapp nu este altceva decât un asasin. Înzestrat în acest domeniu, desigur, dar cu greu suficient de sofisticat pentru a înţelege forţele care acţionează aici."
Chkalov doar a dat din cap.

CAPITOLUL 23

SUD-VESTUL VIRGINIEI
S.U.A.
SUNETUL surd al unei bătăi în uşa de oţel răsună pe pereţi. Rapp s-a aşezat pe patul lui de campanie, privind prin semiobscuritate ţevile ruginite şi tavanul prăbuşit. În timpul apogeului Războiului Rece, aici

se adăposteau echipajele rachetelor ICBM. Acum, camera nu mai era decât o relicvă a unui conflict în mare parte uitat.
Singura iluminare provenea de la o singură lampă cu baterii de pe podea. Nu exista nicio sursă de energie electrică funcţională în încăpere, iar lipsa căldurii electrice îi dădea senzaţia unui dulap de carne. În ciuda acestui fapt, Maslick sforăia zgomotos în patul de sus, ceaţa respiraţiei sale ridicându-se ritmic în aerul liniştit. Deocamdată, rolul lui în această situaţie se încheiase. Se va concentra pe recuperare până când va fi nevoie de el din nou.
Ciocănitul a bătut din nou, de data aceasta urmat de sunetul uşii care se deschidea răzleţ.
„Mitch?" Vocea lui Craig Bailer. Dar mai subtilă decât în mod normal. „Eşti treaz?"
„Da", a spus Rapp, alunecând de pe marginea patului său. „Cât e ceasul?"
„Patru dimineaţa", a spus Bailer, făcându-i semn lui Rapp să coboare pe un coridor modelat dintr-o ţeavă de beton cu diametrul de şase metri.
„Aţi găsit ceva?"
„După ce ne-am asigurat că este în siguranţă, le-am dat prioritate celor de la criminalistică. Voiau amprente, ADN, fibre şi Dumnezeu ştie ce altceva înainte ca oamenii mei să o contamineze mai mult decât a fost deja. Când au terminat, am început cu razele X, RMN-ul şi metalurgia."
Era greu să nu observi că Bailer îşi evita întrebarea. „Şi?"
„Ei bine, cu siguranţă este sigur", a spus el pe un ton enigmatic. „Am parcurs aproape tot drumul prin demontare – obţinem imagini şi lucrăm la un model virtual 3D."
Au ieşit din ţeavă şi au ajuns la un set de uşi de explozie din titan care făceau parte din modificările de cincizeci de milioane de dolari pe care CIA le făcuse. A apăsat cu palma pe o plăcuţă fixată în perete şi uşile s-au deschis glisând pentru a dezvălui o lume de lumină fluorescentă strălucitoare, oţel inoxidabil şi sticlă. Nu mai puţin de douăzeci de persoane se învârteau în jurul a ceea ce fusese cândva una dintre cele mai avansate arme nucleare din Pakistan. Acum nu mai era nimic altceva decât şiruri nesfârşite de piese individuale aşezate pe o podea de un alb crud.
„Sper că ştii cum să montezi chestia aia la loc", a spus Rapp în timp ce uşile se închideau în urma lor.
„Nu vă faceţi griji. Am făcut poze cu telefonul meu mobil."
Lui Rapp i s-a părut întotdeauna că a-l privi pe Bailer în elementul său era un pic suprarealist. În ciuda faptului că arăta ca un şofer de camion, era foarte clar că era cel mai deştept tip din încăpere. Bărbaţi cu părul grizonat în halate de laborator se apropiau de el cu planşete pentru a semna, înclinări de cap deferente erau îndreptate în direcţia lui, iar numeroase persoane se întreceau pentru a-i capta atenţia pentru a obţine aprobări, a pune întrebări şi pentru a le fi verificată munca. Rapp nu s-a deranjat să acorde atenţie la nimic din toate acestea. Ecranele de calculator pline de diagrame complexe şi ecuaţii matematice se aflau cu mult în afara sălii sale de operaţie. Tocmai de aceea se străduiau atât de mult să-l ţină mulţumit pe Bailer.
„Ce nu-mi spui, Craig? Chestia asta nu o să explodeze, nu?".
„Categoric nu."
Bailer îi făcu semn să urce pe o platformă care traversa peretele din spate. Oamenii care lucrau la terminalele computerizate de acolo au găsit brusc motive pentru care trebuiau să fie în altă parte, sporind aprehensiunea lui Rapp. Ştiau cine era şi nu voiau să fie prin preajmă atunci când ar fi primit vestea.
„Cât de grav este?" a spus Rapp în timp ce Bailer aducea pe un monitor o imagine în culori false a bombei nucleare.
„Destul de rău, Mitch. Am cusut asta împreună din scanările pe care le-am făcut. „Metalul arată albastru, materialele plastice şi fibra de carbon sunt negre. Radioactivitatea apare în roşu."
„Ce vrei să spui? Nu există roşu."
„Exact."
Rapp s-a gândit un moment la ceea ce vedea. Era posibil ca Umar Shirani să fi fost mai deştept decât credeau ei că este? Că făcea să circule momeli împreună cu bombe nucleare reale pentru a ţine în dezechilibru lista nesfârşită de grupuri teroriste pakistaneze?
„Deci este un fals?"

„Nu. Aceasta este o bombă funcţională. Dar recipientul care ar trebui să conţină combustibilul nuclear este gol.”
„Goală”, a repetat Rapp în linişte. „Deci armata pakistaneză a îndepărtat materialul fisionabil înainte de a le muta?”. Îl expediază separat?”
Faţa lui Bailer s-a transformat în ceva care se afla între o încruntare şi o tresărire. „Acesta a fost şi gândul meu iniţial. Dar nu se potriveşte.”
„Explică.”
„Recipientul gol este un fals foarte bun, dar nu este făcut din acelaşi oţel ca şi celelalte piese.”
„Şi ce dacă? E logic că nu ar fi fost fabricate în acelaşi timp cu dispozitivul. Nenorocitul ăla inutil de Shirani ar fi putut să le fi pus să fie produse mai târziu, ca o măsură suplimentară de securitate.”
„Două probleme cu această teorie. Prima, instinctul meu spune că recipientul nu a fost fabricat în Pakistan.”
„Şi doi?”
„Asta e cea mai mare problemă: cum a fost scoasă canistra originală. Oricine a făcut-o ştia ce face şi avea uneltele potrivite, dar pot să vă spun că se grăbea. Sunt câteva crestături destul de adânci, un fir deconectat şi un întrerupător fisurat.”
Rapp s-a gândit la depozitul în care teroriştii scoseseră bomba nucleară din camion şi deschiseseră lada.
„Despre ce vorbim, Craig? Cât timp?”
„Cu puţină pregătire, ai putea să schimbi canistrul original cu unul fals în doar patru minute.”
„Cât de mare şi de grea este?”
„Spune-i că e o cutie de pălării de 50 de kilograme.”
„La naiba”, a spus Rapp.
„Exact la asta m-am gândit şi eu. „
Rapp s-a întors şi a făcut câţiva paşi, privind activitatea de jos în timp ce îşi forma numărul de telefon.
„Alo”, a spus Irene Kennedy. După sunetul vocii ei, nu dormea.
„Avem o problemă.”
„Da?”
„Recipientul care conţinea materialul fisionabil a fost înlocuit cu un fals.”
„Deci armata pakistaneză a decuplat-o?”
„Craig spune că nu. Părerea mea este că oamenii din acel depozit au ieşit cu ea. Noi îi urmăream să mute întreaga unitate şi nu aveam forţa de muncă necesară pentru a-i urmări pe toţi.”
A fost o tăcere lungă la telefon. „Nu are sens pentru mine, Mitch. Pot să înţeleg că au luat-o, dar să o înlocuiască cu o momeală? De ce s-ar fi chinuit atât de mult? Şi cum ar fi putut să o construiască? A fost un fals convingător?”
„Da, dar Craig pariază că nu a fost făcută în Pakistan.”
„Atunci e şi mai puţin credibil. Aş fi sceptic dacă ar fi vorba de Al Qaeda sau ISIS. Dar Al Badr este...”
„Ligile inferioare”, a spus Rapp, terminându-şi gândul.
„Exact. Faptul că se duceau chiar şi după o bombă nucleară a fost surprinzător. Acum îmi spui că şi-au dat seama cum nu numai că au reuşit să scoată containerul cu material fisionabil, dar au şi fabricat un înlocuitor convingător? Asta forţează credulitatea până la punctul de rupere.”
„Al Badr sau nu, cineva are piesa critică pentru a construi o bombă nucleară, şi bănuiesc că nu este unul dintre prietenii noştri.”
„De acord. Puneţi-l pe Craig să reasambleze arma pentru a o putea duce înapoi în Pakistan. Situaţia se încălzeşte şi nu ne putem permite să o mai păstrăm.”
„Shirani va da vina pe noi”, a subliniat Rapp. „Va spune că noi am luat combustibilul şi va folosi acuzaţia pentru a-i înfierbânta pe fanaticii religioşi. Ar putea fi suficient pentru ca el să preia controlul.”
„Fără îndoială. Dar nu sunt sigur ce putem face în acest moment. Trebuie să ne concentrăm să ne asigurăm că nu mai este eliminat niciun material fisionabil din arsenalul pakistanez.”
„Mas şi cu mine putem sări cu avionul înapoi în Pakistan, dar acest lucru ne îngreunează foarte mult munca. Căutăm oameni care se mişcă împotriva unor arme nucleare întregi. Sunt mari, grele şi vizibile. Dacă tot ce au nevoie este o cheie şi câteva minute singuri, avem un cu totul alt joc. Acum este doar o

chestiune de a strecura câteva mii de dolari unui ofiţer de rang inferior din armată sau de a se strecura în spatele unui tren sau al unui camion în timp ce acesta este în mişcare.”
Ea nu a răspuns.
„Irene?”
„Vreau să vii în Maryland înainte de a pleca, Mitch.”
El s-a încordat. „De ce?”
„Chirurgii din Afganistan nu au observat nişte perforaţii în intestinul subţire al lui Scott. Oamenii noştri le-au reparat, dar Scott are o infecţie gravă.”
„Concluzia?”
„Ei fac tot ce pot, Mitch...”
„În concluzie, Irene!” a spus Rapp, ridicându-şi volumul vocii. Unii dintre oamenii de ştiinţă care lucrau dedesubt s-au întors şi i-au aruncat o privire nervoasă.
„Ei cred că va dispărea înainte de răsăritul soarelui.”
Rapp a deconectat apelul şi s-a întors spre Craig Bailer.
„E totul în regulă, Mitch?”
„Eşti gata. Pune chestia aia la loc.”
„Pot să rad puţin din bidonul ăla? Nu mai mult de câteva miimi de centimetru. Cu ceva timp pentru a o analiza, aş putea să vă spun de unde provine.”
„Atâta timp cât o poţi face în următoarele câteva ore.”
„Nici o problemă.”
„Craig, am nevoie de o favoare.”
„Sigur. Ce anume?”
„Avionul meu a dispărut şi trebuie să ajung la Bethesda. Repede.”
Bailer a dat din cap gânditor. „Da. Cred că te pot ajuta.”

CAPITOLUL 24

APROAPE DE DOMINICAL
COSTA RICA
GRISHA Azarov şi-a încetinit camioneta pe drumul de pământ prost pietruit, menţinând viteza sub treizeci de kilometri pe oră. Nu că nu ar fi putut merge mai repede. Plătise aproape două sute de mii de dolari americani pentru ca vehiculul să fie construit la comandă. Arăta ca o mie de altele care cutreierau America Centrală, dar sub caroseria Toyota de serie se afla o maşină de curse offroad de 600 de cai putere. Pe baza testelor sale, putea să menţină aproape două sute de kilometri pe oră pe drumuri pe care majoritatea oamenilor se târau în ritmul unei căruţe trase de cai.
Se simţea uşurat să fi ieşit din Pakistan, departe de oamenii CIA care operau acolo şi în afara reţelei de informaţii a lui Maxim Krupin. Era o zi frumoasă în Costa Rica. Umedă, dar neobişnuit de răcoroasă. Cerul era senin, iar sunetul junglei din jurul lui îi liniştea mintea. În multe privinţe, aici era acasă. Sau cel puţin cel mai apropiat lucru de un cămin pe care probabil că îl va avea vreodată.
Azarov a virat pe un drum şi mai accidentat şi a început să urce, scrutând copacii denşi de o parte şi de alta, dar ţinându-şi fereastra deschisă şi braţul stâng atârnând afară. Geamul nu era antiglonţ şi chiar dacă ar fi fost, oricine ar fi trimis Krupin să-l pedepsească pentru eşecul său ar fi folosit o armă suficientă pentru a învinge orice blindaj.
Azarov se gândise mult la situaţia lui în timpul zborului spre Panama şi al lungului drum pe uscat care a urmat. Era rezonabil de încrezător că Krupin nu va încerca să îl ucidă pe termen scurt. Totuşi, nu suficient de sigur încât să nu aibă un pistol încărcat odihnindu-se în poala lui.
La treizeci şi cinci de ani, se afla probabil la apogeul abilităţilor sale şi în pragul inevitabilului declin. Presupunea că Krupin recunoştea acest lucru şi că ar fi căutat un înlocuitor. Poate că găsise chiar unul şi acum se afla în lungul proces de instruire şi pregătire pe care Azarov însuşi îl suportase. Oare acest nou recrut va fi trimis într-o zi după el? Ar fi acesta testul băiatului pentru a-şi dovedi valoarea?

Poate că da. Dar, deocamdată, bănuia că beneficiile existenţei sale continue depăşeau dezavantajele. Totuşi, nu-l cunoscuse niciodată pe Krupin să ignore complet un eşec al unuia dintre oamenii săi. Preşedintele rus a considerat că dădea un exemplu negativ.
Azarov a ajuns în vârful unei ridicături şi şi-a întins mâna după telefonul mobil, ştiind că va avea semnal până când va începe să coboare pe partea cealaltă. A format numărul şi a aruncat telefonul pe bord.
„Hola, Grisha."
„Hola, Juan. Eşti bine?"
„Spatele meu a cedat din nou săptămâna trecută", a răspuns bărbatul în spaniolă.
Azarov a zâmbit. Juan Fernandez conducea un stand de fructe în afara micului oraş Dominical încă de când era copil. Îi cunoştea pe toţi cei din zonă şi era centrul de informare pentru bârfele locale. Dacă cineva suspect dădea târcoale prin zonă sau punea întrebări, Juan ştia.
Pentru preţul foarte rezonabil de trei milioane de colone pe an, aveau o înţelegere permanentă prin care Azarov îl suna atunci când se apropia de zonă. Dacă răspunsul lui Juan la întrebarea despre sănătatea sa era bueno, atunci exista o problemă. Dimpotrivă, dacă era o recitire sinceră a numeroaselor infirmităţi reale şi imaginare ale costaricanului, el nu observase nimic neobişnuit.
„Îmi pare rău să aud asta. Aţi fost la doctor?"
„Doctori", a scuipat el. „Ce ştiu ei? Îmi spun că sunt sănătos. Dar am optzeci de ani. Te întreb pe tine: Cum pot fi sănătos la vârsta mea?"
„O viaţă curată", a sugerat Azarov. „Are Olga nevoie de mine să iau ceva?".
„Nu, chiar ieri a fost în oraş la cumpărături. Dar am auzit un zvon că există o problemă cu frigiderul tău."
Azarov se simţea din ce în ce mai bine în legătură cu situaţia lui. Dacă serviciile secrete ruseşti ar fi avut oameni la fel de minuţioşi ca Juan Fernandez.
„Mulţumesc, prietene. Ne vedem mâine. O să bem ceva."
A deconectat apelul şi a sunat-o pe Olga, femeia cu care locuia. Nu a răspuns, dar asta nu era ceva neobişnuit. Nu era teribil de de încredere şi fusese supărată pe el când plecase ultima oară. Dacă Olga avea vreun dar, în afară de frumuseţea ei uimitoare, acela era capacitatea de a ţine ranchiună.
A accelerat până la cincizeci de kilometri pe oră şi a trecut pe lângă un viraj la dreapta parţial ascuns. După câteva sute de metri, a văzut o alta, dar a decis în ultimul moment să treacă şi pe lângă ea. În cele din urmă, a intrat în derivă pe a treia.
Localnicii îl crezuseră nebun când făcuse să fie construite cinci drumuri separate spre casa lui din vârful muntelui. Terenul în sine costase mai puţin de o jumătate de milion de dolari americani. Cu un alt milion construise casa. Totuşi, drumurile de kilometri întregi costaseră mai mult decât terenul şi clădirile la un loc.
Erau încă o poliţă de asigurare. Oricine ar fi fost angajat să vină după el ar fi ezitat să încerce să-l prindă la el acasă – avantajul terenului propriu era greu de depăşit. Mult mai bine să o facă în timpul abordării sale. Cele cinci rute diferite creau o situaţie în care ar fi fost nevoie de o echipă destul de mare pentru a acoperi toate posibilităţile. Exact genul de echipă pe care Juan Fernandez ar fi putut să o remarce.
Calitatea drumului era suficient de proastă pentru a-l face impracticabil pentru maşinile disponibile la agenţiile de închiriere standard. Din nou, acest lucru a fost realizat cu multă prevedere. Oricât de evidenţi ar fi fost asasinii ruşi în acest refugiu liniştit al surfului, cei care pilotează maşini cu tracţiune integrală neobişnuită ar fi putut la fel de bine să-şi anunţe prezenţa personal lui Juan.
A apăsat puţin mai tare acceleraţia, mărind viteza la peste o sută de kilometri pe oră. Sunetul motorului a devenit asurzitor – un lucru pe care cei care construiseră camionul refuzaseră să-l corecteze, insistând că au lucrat neobosit pentru a-i conferi doar mârâitul potrivit. Când s-a apropiat de un mic pod, a apăsat frânele supradimensionate şi a deviat la dreapta, prăbuşindu-se pe mal şi lovind pârâul de dedesubt suficient de tare încât să trimită apa în arc peste acoperiş.
Amortizoarele masive abia dacă au parcurs jumătate din cursa lor, iar tubul de aerisire a menţinut motorul să funcţioneze fără probleme în timpul traversării. Când a ajuns în partea superioară a malului opus, camionul s-a ridicat un metru bun în aer. Ura podurile. Prea expuse. Dar Olga insista asupra lor şi trebuia să recunoască faptul că puteau fi destul de utile în timpul sezonului ploios.

Azarov a accelerat şi mai mult, atingând o viteză care ar fi făcut dificilă chiar şi pentru un lunetist de top să îl urmărească din junglă. Dificil, dar nu imposibil. Se întreba uneori dacă n-ar fi fost mai sigur să trăiască într-un oraş. Deţinea apartamente înalte atât în New York, cât şi în Londra, oraşe cu nenumărate camere de supraveghere, aglomeraţie 24 de ore din 24 şi forţe de poliţie sofisticate. Dar nu mai pusese piciorul în niciunul dintre ele de ani de zile. Avea nevoie de acest loc. De depărtare. De linişte. Distanţa faţă de realitatea în care fusese prins.
Când a văzut casa, a început să încetinească. Era o structură masivă din stuc şi sticlă, deschisă în aşa fel încât, dacă se oprea, praful se împrăştia prin zona de locuit. Având în vedere acest lucru, a continuat să apese mai uşor pe acceleraţie. Ceea ce nu avea nevoie era ca reîntâlnirea cu Olga să înceapă cu ea ţipând la el timp de o oră în rusă.
Maşina ei era parcată pe alee, dar nu a ieşit să-l întâmpine. În mod normal, şi-ar fi strecurat arma la brâu în loc să o ţină în mână, dar adâncimea tăcerii îl deranja. Chiar şi insectele care cântau în jungla din jur păreau neobişnuit de liniştite.
„Olga?”
Nici un răspuns. Era posibil ca ea să fie sus, la sală, dar puţin probabil. Avea tendinţa de a-şi menţine silueta spectaculoasă mai mult prin tinereţe şi înfometare decât prin exerciţii fizice.
Azarov proiectase casa astfel încât să-i permită să elibereze eficient încăperile, făcând în acelaşi timp impracticabil pentru oricine să ajungă în spatele lui. Şi-a croit rapid drum prin ea, fără să găsească nimic neobişnuit până când a ajuns în dormitorul principal.
Olga era aşezată pe pat şi purta un bikini galben pentru care îşi amintea că plătise peste o mie de euro la Paris. Era ţinută în poziţie verticală de braţe, desfăcute larg şi fixate de căpătâiul patului cu sârmă. Bărbia i se sprijinea pe piept, ceea ce făcea ca părul blond să atârne suficient de jos pentru a-i ascunde faţa, dar nu suficient pentru a ascunde tăietura lungă de pe gât.
Sângele din rană i se uscase pe sâni, dar era încă umed acolo unde se impregnase în saltea. Şi-a strecurat pistolul în spatele pantalonilor şi a rămas nemişcat în uşă, privind-o de sus.
Olga Smolin fusese un cadou pentru o treabă deosebit de dificilă pe care o îndeplinise în Ucraina. Un fotomodel de podium din Tomsk, fusese frumoasă, destul de bună la pat şi un administrator destul de competent al treburilor casei sale. La un nivel mai elementar, fusese o tânără profund nefericită. Nu-i plăcea izolarea din Costa Rica, dar chiar şi în marile oraşe ale lumii, părea să simtă că nimic nu era suficient de bun. Asta făcea ca plăcerea de a se bucura de lucrurile simple să fie imposibilă pentru ea.
Sau poate că pur şi simplu se simţea prinsă în capcană. Aşa cum se simţea şi el.
Azarov a eliberat-o şi i-a acoperit corpul cu un cearşaf pătat de sânge. Deşi nu era o femeie pe care el ar fi ales-o, îi va lipsi. Dar acesta era scopul, nu-i aşa? Krupin şi-a demonstrat încă o dată îndemânarea. Azarov fusese pedepsit într-un mod extrem de visceral, dar nu suficient pentru a declanşa un război între ei.
A auzit scârţâitul pietrişului din faţă, dar nu a întins mâna după armă. Pedeapsa îi fusese aplicată. Nu mai avea de ce să se teamă.
„Alo?”, a auzit o voce familiară strigând. „E cineva aici?”
Azarov a ieşit din hol chiar în momentul în care o tânără cu o ladă frigorifică în mâini a făcut un pas ezitant în sufrageria lui. Era o instructoare americană de surf care oferea servicii de administrare a locuinţelor pentru unii dintre cei mai bogaţi proprietari străini.
„Ce mai faci, Cara?”
Ea a sărit la auzul vocii lui, dar a reuşit să nu lase să cadă lada frigorifică. „Oh, bună, Grisha. Sunt bine, mulţumesc. Dar tu? Ce s-a întâmplat cu faţa ta?”.
„Un accident de maşină. Geamul s-a spart.”
„Oh, Doamne. Cred că ar trebui să te consideri norocos că nu te-a lovit nimic în ochi, nu?”
„Foarte norocos.”
Cara Hansen era în multe privinţe total opusă femeii cu care Azarov îşi petrecuse ultimii doi ani de viaţă. Era la fel de frumoasă, dar într-un mod natural, perpetuu dezordonat, care contrasta cu perfecţiunea glacială a Olgăi. Avea mereu un zâmbet pe faţă şi părea să nu se gândească nici la trecut, nici la viitor. În timp ce Olga avea totul şi nu aprecia nimic, Cara avea foarte puţin şi iubea totul.

Azarov o cunoştea într-un mod periferic de ani de zile, dar nu-i dădea nicio atenţie. Nu se interesase niciodată de trecutul ei şi nici nu avusese vreo conversaţie cu ea care să nu implice vreo problemă cu casa lui sau discuţii mărunte şi fără sens despre valuri sau despre vreme. Nu a putut. Dacă Krupin ar fi ştiut ce simţea pentru această expatriată californiană de douăzeci şi nouă de ani, ar fi fost ea, şi nu Olga, sângerând în salteaua lui.
Azarov a arătat spre răcitor. „Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei dumneavoastră?".
„Oh, da. Îmi pare rău. Mi-au spus că ai nevoie de o grămadă de gheaţă. Petrecere sau frigider stricat?".
„A doua."
„Aş putea să mă uit la el."
„Nu e necesar."
„Nu e o problemă", a spus ea, trecând pe lângă el în bucătărie. A pus răcitorul pe insulă şi a deschis frigiderul, ghemuindu-se pentru a se uita mai de aproape.
El a privit cu o indiferenţă calculată cum ea şi-a băgat capul înăuntru.
„Pare să fie în regulă. Lumina e aprinsă şi se simte rece."
„Vine şi pleacă."
„Ei bine, atunci eu nu aş mânca nimic din chestiile astea", a spus ea, ridicându-se şi întorcându-se spre el.
El a avut grijă să nu se uite la felul în care cămaşa ei se lipea de ea sau la fâşia ispititoare de piele dintre partea de jos a acesteia şi partea de sus a pantalonilor scurţi.
„Este un sfat bun, Cara. Mulţumesc."
„Unde este Olga?"
„În Rusia."
„Fainã călătorie. Când se întoarce?"
„Probabil că niciodată."
„Oh", a spus ea, părând brusc puţin neliniştită. „Îmi pare rău."
„Şi mie."
A arătat cu degetul spre uşă. „Vrei şi restul de gheaţă pe care am adus-o? Am impresia că mi-au spus prea multe."
„Sigur. Pentru orice eventualitate."
El a urmat-o afară, iar ea i-a trecut o mână de-a lungul camionului. „Chestia asta trebuie să fie mai rapidă decât pare. Te vedeam ridicând praf tot drumul din oraş."
„Serios? Interesant. Este ceva la care nu m-am gândit niciodată."
Cara a înclinat capul curioasă, dar apoi doar a luat o altă răcitoare din spatele Suzuki-ului. A scos-o şi pe ultima şi a urmat-o înapoi în casă.
A pus răcitorul pe podea, lângă maşina de spălat vase, dar nu a făcut nicio mişcare pentru a pleca.
„Mulţumesc", a spus el, fără să ştie de ce stătea acolo. Ştia ea ceva? Că Olga nu plecase? Observase pe cineva pândind prin casă? A presupus că Krupin trimisese o femeie singuratică să o ucidă pe Olga. Juan nu putea fi învinuit că a trecut cu vederea prezenţa unei femei est-europene neînsoţite pe plajele locale.
„Hei, ştii, dacă tot eşti ... . Adică, din moment ce mâncarea ta e probabil proastă, mă întâlnesc cu nişte prieteni diseară la Patrón. Ar trebui să vii şi tu să mănânci ceva. Poate să bei ceva. Se pare că ţi-ar prinde bine câteva."
„Mulţumesc pentru invitaţie, Cara, dar am călătorit în ultimele treizeci de ore şi cred că o să mă duc la culcare."
„Da, înţeleg. Poate altă dată."
„Poate."
Ea s-a întors în cele din urmă să plece şi el a privit-o plecând, aşteptând până când sunetul maşinii ei s-a estompat înainte de a duce unul dintre răcitoare în baie şi de a-l goli în cadă. Krupin s-a gândit la orice. Încă zece minute de muncă şi Olga era la gheaţă. O păstra până când îşi dădea seama cum să scape de cadavru şi de saltea fără să rişte să stârnească interesul cuiva.
După ce făcuse curat în dormitor, nu-şi dorea nimic mai mult decât să se întindă în hamac şi să scurgă o sticlă bună de bourbon. În schimb, s-a dezbrăcat de hainele însângerate şi a îmbrăcat o pereche de

pantaloni scurţi de alergare. Mai rămăseseră doar două ore de lumină naturală, aşa că a luat o lanternă frontală de pe raftul de lângă pantofii de alergare.
Mitch Rapp venea. Nu astăzi şi probabil nici mâine. Dar în curând.

CAPITOLUL 25

AUTOSTRADA 81
VIRGINIA
Mai erau două ore până la răsăritul soarelui, iar drumul drept era golit de faruri spate. Rapp împingea din greu Corvette-ul modificat al lui Craig Bailer, dar acesta părea să facă faţă cu uşurinţă stresului. Sistemul stereo fusese înlocuit cu comenzi pentru un sistem de stingere a incendiilor montat pe cuşca de rulare, aşa că singurul lucru audibil era vuietul V8-ului şi fluieratul uşor al turbocompresoarelor aftermarket. Cadrul voluminos al lui Joe Maslick era înghesuit în scaunul pasagerului pe care Bailer îl montase cu juriu special pentru această călătorie. În mod obişnuit, nu scosese niciun cuvânt de când plecaseră.
Detectorul de radar a sunat, determinându-l pe Rapp să arunce o privire în jos, spre vitezometrul vehiculului. O sută şaizeci de kilometri pe oră. În oglinda retrovizoare a văzut luminile unei maşini de poliţie aprinzându-se, deja suficient de îndepărtate pentru a fi doar un punct precis. O clipă mai târziu, acestea s-au întunecat din nou. Apelase la o serie de favoruri şi eliberase drumul spre Walter Reed, unde Scott Coleman era conectat la aparate de respiraţie artificială. Numărul de înmatriculare al Vettei fusese dat poliţiei din Maryland şi Virginia, cu instrucţiuni ca în niciun caz să nu fie trasă pe dreapta.
Rapp a încercat să se concentreze asupra materialului fisionabil dispărut şi a modului în care acesta era legat de Pakistan, dar i-a fost imposibil. Scott Coleman îi fusese alături aproape toată cariera. Fostul SEAL era patriot, de o loialitate de nezdruncinat şi curajos. Dar el era mai mult decât atât. Era un om care, cumva, nu se lăsase niciodată absorbit de întunericul care se învârtea constant în jurul lui.
Moartea lui Stan Hurley, mentorul lui Rapp, era încă o rană proaspătă, dar în multe privinţe diferită. Hurley fusese, înainte de toate, un ucigaş. Un om plin de furie faţă de nedreptăţile lumii şi consumat de dorinţa de a provoca mizerie asupra oamenilor care le provocau. Murise aşa cum îşi dorise – aşa cum trebuia să moară: plin de găuri de gloanţe, cu duşmanul său sângerând din cauza unei răni fatale pe care el însuşi o provocase. Dintr-un motiv oarecare, nu acesta era viitorul pe care Rapp îl văzuse pentru Coleman. Mai mult decât oricare dintre ei, el merita ceva mai bun.
S-a gândit să-l sune pe Kennedy pentru o actualizare, dar a abandonat imediat ideea. Dacă Coleman era mort, Rapp nu era pregătit să audă vestea. Gândul de a-şi petrece următoarele două ore târându-se cu şaptezeci de kilometri pe oră era, dintr-un motiv oarecare, inacceptabil. Cel puţin acum exista o urgenţă. Un obiectiv pentru care să se străduiască. Chiar dacă se dovedea a fi o iluzie.
A simţit o bătaie pe umăr şi a aruncat o privire pentru a-l vedea pe Maslick arătând spre indicatorul de combustibil. Chiar şi la viteze normale, Vette-ul lui Bailer nu era tocmai economic. Fiind condusă în felul ăsta, cheltuia benzină de parcă ar fi avut o gaură în rezervor.
„Încă cinci mile pe dreapta!” a strigat Maslick peste vuietul motorului. „GPS-ul arată o staţie la mai puţin de un sfert de milă de autostradă. Ar trebui să putem intra şi ieşi în mai puţin de patru minute. „
- – -
Capătul coridorului văruit în alb fusese izolat şi era gol, cu excepţia unui bărbat singur, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Unul dintre agenţii de pază ai lui Irene Kennedy.
„Mai este în viaţă?” spuse Rapp, ocolind barierele care fuseseră instalate.
„Din câte am auzit, Mitch.”
Rapp nu era sigur cum să se simtă în legătură cu asta. Dacă voia să-şi vadă prietenul luptându-se să se agaţe de ultimele clipe de viaţă sau dacă ar fi preferat să-l vadă dispărut. Îşi spuse că nu conta. Toată lumea sfârşea la fel în cele din urmă.
Kennedy a apărut de la o uşă din dreapta lui, purtând un sacou şi o fustă de costum gri călcat meticulos, dar părând obosit. Părul ei brunet era dat pe spate, ceea ce făcea ca tristeţea de pe faţa ei să fie şi mai evidentă.
„Mă bucur că ai reuşit să ajungi.”

„Unde este?”
Ea l-a condus pe Rapp pe coridor până la un perete transparent care dădea spre una dintre unităţile de terapie intensivă ale spitalului. Cu bandajele de pe cap şi un aparat respirator care îi acoperea o mare parte din faţă, Coleman era aproape de nerecunoscut. Un mic petic de păr blond şi un braţ expus plin de ace erau singurele lucruri care mai rămăseseră pentru a-l identifica pe unul dintre cei mai mari şi mai loiali războinici ai Americii.
Maslick a privit prin geam câteva secunde şi apoi s-a îndepărtat pur şi simplu, umerii săi largi lăsându-se în jos într-un mod care îl făcea de fapt pe om să pară mic. Îşi pierduse cel mai bun prieten, Mick Reavers, într-un schimb de focuri cu doar câteva luni în urmă. Preţul războiului Americii împotriva terorismului începuse să cântărească greu asupra lui.
Rapp a văzut mişcare în viziunea sa periferică şi a aruncat o privire spre dreapta pentru a vedea o siluetă care se apropia cu două ceşti de cafea. Pentru una dintre puţinele dăţi în viaţa lui, nu a reuşit să-şi ascundă surpriza.
Claudia Gould a pus jos ceştile şi s-a repezit în faţă, aruncându-şi braţele în jurul lui. „Îmi pare atât de rău pentru prietenul tău, Mitch”.
El a rămas acolo, neştiind cum să reacţioneze. Kennedy îl privea cu atenţie de la câţiva metri distanţă. Nu exista niciun dubiu că ea fusese cea care o sunase pe Claudia. Cele două femei avuseseră o relaţie lungă şi complicată, care devenise tot mai puternică după ce Hurley îl ucisese pe soţul Claudiei. Dar de ce să o aducă acum aici?
„Ştiu cât de apropiaţi sunteţi tu şi Scott”, a spus ea, îndepărtându-se, dar păstrându-şi privirea pe el.
„Mulţumesc”, a spus el, făcând un pas înapoi ezitant.
„Când ne-am întâlnit din nou, am crezut că o să-ţi povestesc totul despre casa ta şi despre suma oribilă din banii tăi pe care o cheltuiesc. Acum mi se pare o prostie”.
Lucrul ciudat era că el voia să audă despre casă. Voia să meargă cu ea să o vadă şi să asculte detaliile nesfârşite despre cum îşi alesese lucruri care nu-l interesau deloc.
„Ce mai face Anna?”
„Îi este dor de noua ei casă şi de noii ei prieteni, dar fiul lui Irene şi-a petrecut timpul cu ea şi ea este destul de ataşată de el.”
„O să vă duc pe amândoi înapoi la Cape, Claudia. Promit.”
„Ştiu.”
Tăcerea care a urmat s-a prelungit până când Kennedy a ajuns la braţul lui Rapp şi l-a tras uşor de el.
„Poţi să ne scuzi câteva minute, Claudia? Trebuie să vorbesc cu Mitch.”
„Da, desigur”, a spus ea, părând brusc puţin stânjenită. „Ar trebui să ... . Ar trebui să rămân aici?”
„Aş aprecia asta. Vă rugăm să ne anunţaţi dacă există vreo schimbare.”
Disconfortul ei era de înţeles. Părea aproape sigur că la un moment dat crease un dosar despre Coleman. Istoricul, obiceiurile, adresa, legăturile de familie – toate menite să-i ofere soţului ei un avantaj dacă s-ar fi confruntat vreodată cu omul. Acum îşi vedea lumea întoarsă cu susul în jos. Oamenii pe care odată îşi petrecuse timpul calculând cum să-i ucidă erau acum protectorii ei.
Rapp l-a urmat pe Kennedy pe un hol gol. „Vreo informaţie nouă?”
„Despre starea lui Scott? Nu. Este sub antibiotice intravenoase, dar medicii nu cred că vor funcţiona. Îmi tot spun că nu va rezista încă o oră, dar el continuă să le demonstreze că se înşeală.”
Au intrat într-o sală de odihnă şi ea a luat loc pe un scaun de plastic din centrul ei. Rapp a împins uşa, fără să mai vorbească până când zăvorul a făcut clic.
„Ce caută Claudia aici?”
„M-am gândit că ţi-ar prinde bine o faţă prietenoasă.”
„Încerci să te ocupi de mine, Irene?”
„Tocmai l-am pierdut pe Stan. Şi acum asta. Nu încerc să mă descurc cu tine, Mitch. Încerc să te ajut să-ţi păstrezi perspectiva.”
„Ai vorbit cu mama lui?”
Kennedy a clătinat din cap. „Demenţa ei este mai gravă decât a lăsat Scott să se înţeleagă. Acesta este celălalt motiv pentru care Claudia este aici. Nu are altă familie în afară de mama sa, iar prietenii lui

apropiaţi sunt toţi în Pakistan, lucrând pentru tine. Îi pot asigura securitatea, dar nu mai pot sta aici mult timp. Claudia poate."
„Ce ştii despre tipul care a făcut asta?" a spus Rapp, schimbând subiectul.
„Încă lucrăm la el."
„Nu vreau să aud că lucraţi la el, Irene. Vreau să aud că ştii cine este şi unde îl pot găsi. Dacă oamenii pe care îi aveţi în acest caz nu încep să-mi furnizeze informaţii utile, voi veni la Langley şi voi sparge câteva cranii."
„Înţeleg, Mitch. Înţeleg. Dar avem probleme mai presante decât răzbunarea în acest moment."
„Ce probleme?"
„Am identificat doi dintre oamenii pe care Scott i-a ucis. Nu erau din Al Badr. Probabil că a fost doar o dezinformare care să ne abată de la drum. Erau de la ISIS."
„Deci poţi identifica doi arabi nenorociţi la întâmplare, dar nu şi pe unul dintre cei mai buni ucigaşi profesionişti de pe planetă?"
„Nu a fost greu. Şi unul dintre ei era britanic. Amândoi aveau pagini de Facebook în care se identificau ca fiind membri ai ISIS şi îşi puneau ca zonă de operaţiuni Irakul. Cred că putem fi siguri că bărbatul care l-a atacat pe Scott este mai puţin activ pe reţelele de socializare."
Rapp s-a îndreptat spre un automat de sucuri din colţ. Fanta pentru mărunţiş fusese lipită cu bandă adezivă, aşa că a trântit o mână într-unul dintre butoane şi a fost răsplătit cu o Coca-Cola rece. Ar fi preferat ceva mai tare, dar jurase să renunţe la alcool până când îşi va pune ordine în viaţă. Lucru care, în ritmul ăsta, ar putea dura ceva timp.
„Uite, Mitch. Trebuie să ne gândim la câteva lucruri."
„Ce lucruri?", a spus el, deschizând conserva.
„În primul rând, posibilitatea ca materialul fisionabil din acea armă să nu fi fost ţinta principală. Că a fost doar un beneficiu secundar."
„Atunci care era ţinta?"
„Tu. Gândeşte-te la asta. Primim informaţii de la unul dintre cei mai de încredere informatori ai noştri care ne conduc la o fabrică abandonată unde ne aşteaptă un asasin foarte bine pregătit. Presupunerea rezonabilă ar fi fost că tu – nu Scott – ai fi fost cel care ar fi intrat în clădire. Şi această presupunere ar fi fost corectă dacă motocicleta ta nu s-ar fi stricat."
„Da. Acelaşi lucru mi-a trecut şi mie prin cap."
„Oricine se află în spatele acestei afaceri nu a reuşit să-ţi distragă atenţia în Africa de Sud, aşa că a decis să scape de tine. Asta pare evident. Şi, din păcate, şi motivul pare evident."
„Pentru că mişcarea lor împotriva acelui focos nu a fost ceva punctual. Vor să mă dea la o parte ca să poată obţine mai mult."
Ea a dat din cap. „Fie focoase nucleare, fie material fisionabil. Şi dacă e vorba de acestea din urmă, s-ar putea să le aibă deja. Cât de mult din arsenalul pakistanez ar putea fi deja compromis? Câte dintre focoasele lor au acum canistre de combustibil goale? ISIS ar putea crea bombe murdare pentru a le desfăşura în oraşele americane. Mai rău, ar putea să îşi dezvolte propriile arme nucleare."
„ISIS? Uite, ştiu că devin din ce în ce mai sofisticaţi acum că vechii generali ai lui Saddam ocupă poziţii de comandă, dar să construiască o bombă nucleară? Pare neverosimil."
„Ieri, aş fi fost de acord. Dar, potrivit lui Craig, cel care a fabricat acea canistră momeală este extrem de bine informat şi bine echipat. Nu mai e nevoie de prea mult, Mitch. Tu ştii asta. Nu va mai trece mult timp până când tehnologia armelor nucleare va fi veche de un secol. Într-o epocă a proiectării asistate de calculator, a maşinilor CNC şi a imprimantelor 3D, cât de greu este cu adevărat să construieşti o armă? Combustibilul este dificil. Materialul fisionabil pentru arme necesită o cantitate enormă de infrastructură pentru a fi creat."
„Şi apoi mai este şi implicarea Rusiei", a spus Rapp.
Ea a dat din cap. „Dincolo de Ilya Gusev în Africa, avem fotografiile bărbatului care l-a atacat pe Scott. Pe baza trăsăturilor sale, aş spune că există mai mult de cincizeci la sută şanse ca el să fie de origine est-europeană."
„Dar ce au de câştigat ruşii? De ce s-ar implica în aşa ceva?"

„Acestea sunt două piese din puzzle pe care nu am reuşit să le pun cap la cap. Ceea ce pot să vă spun, însă, este că Maxim Krupin este unul dintre cei mai periculoşi oameni din lume. Din exterior pare să deţină un control de fier asupra Rusiei, dar nu este adevărat. Susţinătorii lui sunt loiali doar în măsura în care le face bani, iar el are nenumăraţi duşmani care vor ataca în momentul în care vor vedea o oportunitate."
„Iar fisurile încep să se vadă."
Ea a dat din cap. „Preconizăm că economia rusă se va contracta cu încă patru procente în acest an şi că veniturile guvernului ar putea scădea cu până la treizeci de procente. Puterea lui Krupin – şi a ţării în sine – pur şi simplu nu este sustenabilă în mediul actual. Este un exemplu al laturii întunecate a preţurilor scăzute ale petrolului. La suprafaţă, pare că slăbirea unor regimuri precum Rusia şi Venezuela ar fi un lucru bun. Dar slăbiciunea se poate transforma în haos într-o clipită. Nu v-ar veni să credeţi cât de mult timp îmi petrec încercând să conving politicienii să se concentreze asupra Rusiei. Este o ţară cu 1.600 de focoase nucleare controlate de un singur om. Şi, după ce l-am întâlnit pe Krupin în mai multe rânduri, pot să vă spun că nu există nimic ce nu ar face pentru a-şi menţine poziţia. Inclusiv să transforme planeta într-o cenuşă arsă."
„Am impresia că mergem prea departe de noi înşine, Irene. Ceea ce trebuie să facem acum este să evaluăm pagubele şi să ne asigurăm că nu se mai întâmplă nimic. Prima noastră ordine de zi ar trebui să fie să aflăm câte dintre focoasele nucleare pakistaneze au fost compromise. Iar asta înseamnă că va trebui să mă duci în faţa preşedintelui Chutani şi a generalului."
„Asta e mai uşor de spus decât de făcut, Mitch. Relaţia noastră cu comandamentul armatei pakistaneze nu este tocmai caldă, iar cei doi sunt pe punctul de a lua părţi opuse într-un război civil."
„Contactează-l pe generalul Shirani şi spune-i că mă întorc cu bomba nucleară. Spuneţi-i că, dacă nu este acolo când aterizez, i-o voi preda lui Chutani în faţa mai multor camere de televiziune. Şi voi folosi acele camere pentru a le spune pakistanezilor cum preşedintele lor a forţat Marele Satana să le returneze arma, în timp ce armata stătea cu degetul în fund."
Kennedy s-a gândit la asta pentru o clipă. „S-ar putea să funcţioneze. Shirani încearcă să se prezinte ca un lider puternic care poate băga frica în inimile duşmanilor Pakistanului. Naraţiunea ta i-ar putea tăia picioarele de sub el."
Rapp a dat pe gât restul de Coca-Cola. „Joe şi cu mine ne vom întoarce în Virginia şi vom pune bomba nucleară în aer. Să vorbim mai târziu despre cum şi unde să o livrăm."
„Nu aşa de repede, Mitch. Mă întâlnesc cu preşedintele Alexander peste o oră şi te vrea acolo."
Rapp a clătinat din cap şi a pornit spre hol. „Întâlnirile sunt treaba ta, Irene. Spune-i că ne vedem când mă întorc."

CAPITOLUL 26

APROAPE DE DOMINICAL
COSTA RICA
GRISHA Azarov a sărit peste un buştean putrezit şi s-a ferit imediat sub o creangă care se arcuia din dreapta sa. Ar fi fost mai uşor să cadă şi să se rostogolească, dar această manevră l-ar fi costat timp. Din experienţa lui, aproape trei sferturi de secundă.
A intrat într-un luminiş şi şi-a mărit viteza, luând-o pe linia cea mai abruptă pe o pantă de pământ, rămânând jos pentru a-şi minimiza profilul. Deşi se îndoia că se ascundea cineva în frunzişul dens de o parte şi de alta a lui, se mai întâmplase şi înainte.
Coapsele i se simţeau de parcă ar fi luat foc, dar plămânii şi inima lui făceau faţă cu o uşurinţă care îl surprindea chiar şi pe el. Un regim de medicamente administrat cu grijă îi creştea capacitatea sângelui de a transporta oxigenul către muşchi, dar astăzi acesta fusese suplimentat cu o substanţă inhalată despre care nu ştia nimic. Se aşteptase ca îmbunătăţirea performanţelor să fie subtilă, aşa cum se întâmplase în trecut, atunci când îi fusese ajustat cocktailul farmaceutic. Nu era deloc aşa.
Azarov şi-a menţinut elanul până în vârful dealului şi s-a trezit în vârful unui butte care ieşea din junglă. În dreapta lui, putea vedea oceanul în depărtare, iar la ora zece se afla o clădire din stuc şi sticlă care

cuprindea puţin peste două sute de metri pătraţi. Lângă ea, un bărbat de vreo şaizeci de ani stătea în spatele unei mese pe care se afla un computer portabil.
Azarov a scos două pistoale personalizate din tocurile de umăr în timp ce bărbatul se ferea în dreapta şi apuca un stâlp lung de oţel. L-a învârtit spre Azarov chiar în momentul în care rusul s-a oprit şi a ţintit o ţintă de hârtie aflată la cinci metri distanţă. La capătul stâlpului se afla o siluetă în mărime naturală construită din aluminiu pentru ca loviturile să fie clar audibile.
Bărbatul a folosit-o pentru a încerca să interfereze cu ţinta lui Azarov în timp ce acesta trăgea cu ambele arme spre ţintă. Când a fost gol, a scăpat unul dintre pistoale şi l-a reîncărcat pe celălalt în timp ce se deplasa spre stânga. Când încărcătorul a făcut clic acasă, a trecut într-o poziţie cu două mâini şi a golit arma într-o ţintă amplasată la treizeci de metri spre est.
Bărbatul mai în vârstă a aruncat paloşul şi s-a retras la laptopul său, strâmbând din ochi la ecran prin strălucirea soarelui din Costa Rica. „Cum v-aţi simţit?”
Accentul german tăios al lui Linus Heis nu era cu nimic diferit faţă de cum fusese prima dată când se întâlniseră – când Azarov era un biatlonist de şapte ani cu visul de a face parte din echipa olimpică sovietică. Heis fusese cel care descoperise murmurul cardiac uşor care l-a descalificat pe Azarov şi i-a schimbat cursul vieţii. În anii următori, murmurul se dovedise a fi complet irelevant, iar omul de ştiinţă era încă în defensivă în legătură cu ceea ce ar fi putut fi singura greşeală pe care a făcut-o vreodată în domeniul performanţei umane.
„M-am simţit bine. Ritmul meu cardiac părea mai scăzut decât în mod normal în vârful ascensiunii.”
„Cu paisprezece procente mai mică”, a fost de acord Heis. Expresia aprobatoare era neobişnuită pentru stoicul german. „Şi asta s-a tradus în mâini mai stabile. Precizia ta a fost de sută la sută”.
„Dar viteza mea?”
Zâmbetul abia perceptibil al bărbatului a dispărut. „Ţi-ai depăşit recordul personal cu două procente.”
„Două procente? Impresionant.”
Heis a clătinat din cap. „Ar fi trebuit să fie trei virgulă şase. S-a întâmplat ceva rău? Te-ai împiedicat pe drum în sus?”.
Azarov s-a gândit să mintă. Nimic nu-l înfuria mai mult pe Heis decât atunci când unul dintre calculele sale arcane nu reuşea să prezică realitatea. Totuşi, scopul acestui exerciţiu nu era să-l facă fericit pe bătrân.
„Nu. Nimic.”
„Trebuia să fi fost mai rapid”, a repetat el.
„Sunt sigur că vei găsi problema şi o vei corecta, Linus. Întotdeauna o faci.”
Neamţul şi-a încrucişat braţele în faţa pieptului său îngust. „Eu nu sunt atât de sigur. Tirul tău este excelent, dar alergarea ta este suboptimală. Mă gândesc că a trage cu o armă este uşor, în timp ce a alerga este greu. Mă întreb dacă nu cumva problema nu este fizică. Dacă nu cumva e mentală”.
„Am făcut mai multe teste psihologice decât pot număra, Linus. Şi am fost implicat în mai multe operaţiuni decât pot număra. Niciodată nu a existat nici măcar o urmă de slăbiciune. Tu ştii asta.”
„Lucrurile se schimbă, Grisha. Oamenii se schimbă. Nu mai eşti la fel de tânăr ca odinioară. Cu toţii alunecăm în cele din urmă. Dar recunosc că îngrijorarea mea poate fi prematură. Este cu trei grade mai cald decât atunci când ţi-ai stabilit cel mai bun rezultat personal şi, în ciuda faptului că trăieşti în această junglă uitată de Dumnezeu, niciodată nu te-ai descurcat bine cu căldura. Sau poate că nu eşti pe deplin concentrat. Ar fi de înţeles după ceea ce i s-a întâmplat Olgăi.”
Azarov a rezistat impulsului de a se uita în dreapta. Era îngropată la marginea luminişului, alături de un bărbat pe care îl omorâse din greşeală într-o sesiune de antrenament cu şase ani în urmă. Era un loc plăcut, cu vedere la ocean şi copaci cu flori deosebit de vibrante. Nu că vreunul dintre cei doi ar fi ţinut prea mult la minunile naturii, dar se simţea obligat să facă tot ce putea pentru a le onora amintirile.
„Asta este?” a sondat Heis. „Este Olga?”
„Da”, a răspuns el, dar nu era adevărat. Nu era Olga şi nu era căldura. Era orice altceva.
Nerăbdător să schimbe subiectul, Azarov a arătat spre un pistol care se afla lângă computerul lui Heis.
„Ce-i asta?”

Bărbatul s-a mai holbat la el câteva secunde, dar apoi a decis să renunţe pentru moment la subiectul stării mentale a elevului său. „O nouă armă pe care să o încerci. Nadia este destul de mândră de ea.”
Azarov a luat arma şi a întors-o în mâinile sale.
„Este cu doi centimetri mai scurtă decât cea pe care o foloseşti acum. Asta ar trebui să crească semnificativ viteza de tragere. Arma ta actuală are nevoie de prea mult timp pentru a ieşi din toc. De asemenea, amortizorul integrat are un diametru cu trei milimetri mai mic.”
„Este încă performantă?”
„Mai bine, de fapt. A redus emisia de sunet cu un decibel.”
Azarov a ţintit spre ţinta de cinci metri. „Pot să trag cu ea?”
„Bineînţeles.”
Heis avea dreptate. Raportul era vizibil mai surd. Echilibrul era mai bun. Precizia şi reculul erau neschimbate.
„Este destul de uşoară.”
„Aproape douăzeci la sută mai puţin în greutate cu încărcătură”, a fost de acord Heis.
„Dezavantaje?”
„Poate folosi cartuşe standard de nouă milimetri, dar pentru a obţine toate avantajele, are nevoie de muniţie personalizată.”
„Durabilitate?”
„Dacă foloseşti muniţia recomandată, ea estimează că vei putea trage două mii de cartuşe înainte de a începe să observi o degradare a performanţelor. Cu cartuşe disponibile în comerţ, durata de viaţă va fi redusă la jumătate.”
„Cât de mult?”
„Şaptesprezece mii de euro. Gloanţele mai costă încă opt euro fiecare.”
Azarov s-a uitat fix la armă. Mitch Rapp folosea încă un Glock 19 cu un amortizor AAC Ti-RANT 9S. O armă rezonabil de precisă şi fiabilă. Un pic cam zgomotoasă şi lungă, dar avea avantajul de a fi extrem de comună.
„O să iau trei. Şi o mie de cartuşe.”
„O să le dau mai departe. Acum hai să intrăm în sală. Ţi-am programat un scurt antrenament de forţă înainte de înot”.
În timp ce mergeau, Heis i-a ţinut o predică despre necesitatea de a forţa mai mult, de a merge mai adânc. Regimul medicamentos a creat o situaţie în care mintea lui nu mai înţelegea toate capacităţile corpului său. Trebuia să înveţe să treacă peste limitările pe care i le impunea subconştientul său.
Azarov abia dacă îl asculta. Mintea lui era consumată de Mitch Rapp. Cum se va descurca la testele lui Heis? Ar fi putut el şi Glock-ul său lipsit de importanţă tehnologică să atingă o precizie de sută la sută? După toate probabilităţile, da. Dar cât de repede ar fi putut să termine cursa? În tinereţe, fusese excepţional de rapid. Razele X care îi fuseseră furnizate lui Azarov, însă, arătau o nouă realitate. Ani de zile de leziuni care îl lăsaseră cu o cicatrice care se îngroşase şi cartilaje subţiri. Va fi capabil să...
„Grisha! Mă asculţi?”
Azarov a zâmbit şi şi-a plecat respectuos capul. „Fiecare cuvânt, Linus. Fiecare cuvânt.”

CAPITOLUL 27

ÎN APROAPE DE BHAKKAR
PAKISTAN
DE ACEASTĂ dată, Rapp se afla pe scaunul din stânga al avionului Gulfstream G550 al CIA. Negocierile pentru organizarea acestei întâlniri fuseseră scurte, dar controversate. Preşedintele Statelor Unite ameninţase că îşi va folosi influenţa politică pentru a tăia fiecare bănuţ din ajutorul extern acordat Pakistanului. Irene Kennedy, la rândul ei, făcuse o serie de ameninţări mai subtile care includeau adresa de domiciliu a generalului Shirani şi o nouă clasă de drone invizibile.
Totuşi, nicio negociere nu era complet unilaterală, iar SUA fuseseră obligate să facă un compromis în câteva puncte. Din nefericire, primul lucru care a fost sacrificat a fost echipa lui Rapp. Shirani spusese

clar că va pleca dacă Rapp nu va veni singur. Reuşiseră să-l convingă să permită un pilot, dar Rapp decisese să renunţe la cineva competent la comenzi în favoarea lui Joe Maslick, care staţiona nervos pe scaunul copilotului.
Dincolo de capacitatea îndoielnică a lui Rapp de a pilota în siguranţă G550, pista de aterizare de sub ei nu era deloc câmpul liniştit şi abandonat pe care şi l-ar fi dorit. În loc să coboare printre câteva pungi de plastic suflate şi o turmă de capre, erau pe cale să aterizeze pe o pistă plină de soldaţi.
„Se pare că sunt vreo două sute de oameni în total", a spus Maslick, aruncând o privire prin parbriz cu un binoclu. „Să zicem că sunt o sută la vest de bandă şi o sută la est. Tancuri, artilerie şi poziţii fixe de mitraliere, doar pentru început. Se pare că folosesc pista ca pe un fel de zonă demilitarizată pe jumătate."
„Poţi să spui cine e cine? „
„După uniforme, îi aveţi pe cei de la Shirani în vest. Garda prezidenţială a lui Chutani este la est, în spatele singurelor patru clădiri care mai sunt în picioare. Informaţiile noastre au fost corecte. Arată de parcă nu au mai fost folosite de douăzeci de ani, dar sunt încă suficient de solide pentru a oferi o oarecare acoperire dacă toată lumea începe să tragă."
„Cum rămâne cu SAM-urile?"
„Nimic vizibil, dar ştii că au chestii portabile pe undeva acolo jos. Dacă rahatul loveşte ventilatorul, probabil că e mai bine să fugim de avion, nu spre el."
Rapp s-a relaxat înainte pe manşă şi a început coborârea lor, în timp ce Maslick a continuat să examineze opoziţia. Se aflau la doar câteva sute de metri deasupra solului când Maslick s-a uitat pe partea laterală a binoclului său.
„Mitch. Eşti prea sus."
Rapp l-a ignorat.
„Mitch. Serios, omule. Eşti al naibii de drogat. O să depăşim pista de aterizare."
„Vrei să pilotezi chestia asta?"
„Oh, la naiba!" a strigat Maslick ca răspuns, punându-şi picioarele pe panoul de instrumente pentru a se contracara.
Trenul de aterizare s-a izbit de pistă la două treimi din drum. Rapp a acţionat frânele şi a inversat motoarele, dar încă mergeau cu douăzeci de noduri bune când au sărit capătul pistei şi s-au îndreptat spre noroiul însorit de dincolo. Avionul a ricoşat sălbatic pe terenul accidentat, în timp ce Rapp se lupta să împiedice ca vârfurile aripilor să lovească solul şi să le trimită să se rostogolească prin deşert. În cele din urmă s-au oprit într-un nor de praf suficient de gros încât să acopere soarele.
„Ţi-am spus că suntem prea sus!" a spus Maslick. „De ce nu ai venit pentru o altă apropiere?".
„Unde ne aflăm?" a întrebat Rapp, oprind calm motoarele.
„Ce? Despre ce naiba vorbeşti?"
„O întrebare simplă, Mas. Unde ne aflăm?"
Fostul operator Delta s-a gândit o clipă, o expresie de înţelegere răspândindu-se încet pe trăsăturile sale.
„Nu parcat chiar în mijlocul a două sute de tipi cu degete de trăgaci care te mănâncă?".
Rapp a arătat cu degetul spre spate. „Începeţi să dezlegaţi chestia aia şi hai să terminăm cu asta."
- – -
Când Rapp a sărit pe podeaua deşertului, ceaţa de praf se risipise suficient pentru a vedea un SUV negru care se îndrepta cu viteză spre ei, cu un singur vehicul blindat chiar în urma lui. Ambele au derapat şi s-au oprit la o distanţă de cincisprezece metri, iar din fiecare a ieşit câte un bărbat. Primul era un căpitan de la Black Storks, un grup de operaţiuni speciale controlat de generalul Shirani. Celălalt era un membru al gărzii de elită a preşedintelui Chutani. Fără îndoială, fiecare detaliu al acestei operaţiuni, inclusiv cine urma să întâmpine avionul, fusese atent negociat de cei doi bărbaţi care se luptau pentru controlul Pakistanului.
„Aveţi focosul pe care ni l-aţi furat?", a întrebat soldatul, în timp ce omul lui Chutani a adoptat o poziţie mai respectuoasă.
„Chiar aici", a spus Maslick, rostogolind-o spre uşa avionului. „Bucuraţi-vă!"
I-a dat o lovitură puternică şi aceasta a căzut la patru picioare pe pământ cu un zgomot sinistru care i-a făcut pe ambii bărbaţi să se dea înapoi cu teamă.

„Încarcă-l”, a spus Rapp, strecurându-se pe scaunul pasagerului din SUV. Aerul condiţionat era pornit şi a îndreptat aeratoarele spre el însuşi, în timp ce cei doi bărbaţi se priveau confuzi unul pe celălalt. În cele din urmă, au fost nevoiţi să lucreze împreună pentru a trage focosul până la transportul armatei. Rapp a pornit radioul şi a căutat o staţie decentă în timp ce îl târau în spate.
Au trecut zece minute bune până când omul lui Chutani, udat de sudoare, s-a urcat în sfârşit pe scaunul şoferului. A pornit motorul şi a pornit la drum în timp ce Maslick privea de pe uşa deschisă a G550-ului.
„Nu am fost informaţi că urma să aterizaţi aşa”, a spus bărbatul nervos.
„Vântul”, a minţit Rapp.
Îi salvase viaţa lui Saad Chutani şi îl eliminase pe principalul rival al bărbatului de la ISI, dar Rapp tot nu avea încredere în el. La fel ca toţi politicienii pakistanezi, era fericit să se alieze cu America atunci când era în avantajul său. În momentul în care nu ar mai fi fost cazul, însă, s-ar fi întors împotriva binefăcătorului său occidental mai repede decât şi-ar fi putut imagina idioţii de la Washington.
„Este totul pregătit?” a spus Rapp.
„Da. Este exact aşa cum am discutat.”
S-au rostogolit pe mijlocul celor două forţe, oprindu-se în cele din urmă la o clădire joasă de piatră cu un acoperiş care părea pe punctul de a se prăbuşi. Rapp a coborât din vehicul, asigurându-se că nu făcea nicio mişcare atât de bruscă încât să sperie pe unul dintre cei aproximativ o sută de soldaţi care îl ţintuiau cu armele.
Doi bărbaţi au ieşit pe singura uşă a clădirii şi un maior de armată i-a indicat lui Rapp să ridice braţele. Acesta s-a conformat, lăsându-se percheziţionat amănunţit. Când soldatul a fost mulţumit, unul dintre oamenii lui Chutani a repetat procedura. Preşedintele nu voia să dea nimănui impresia că era prea apropiat de CIA, o organizaţie americană cu un rating de aprobare în Pakistan cu puţin sub cel al Satanei.
Au intrat înăuntru, unde procesul urma să fie repetat de încă doi oameni. Primul era recognoscibil ca fiind unul dintre cei mai de încredere consilieri ai lui Shirani, un soldat pătrăţos cu un fizic impresionant, în ciuda faptului că avea la nord de şaizeci de ani. A făcut o treabă şi mai minuţioasă, trecându-şi degetele pe interiorul taliei lui Rapp şi insistând ca acesta să-şi scoată pantofii pentru a-i putea inspecta şi pe aceştia.
Bărbatul lui Chutani era făcut dintr-o stofă foarte diferită. Avea în jur de douăzeci de ani şi era slab într-un mod care sugera o uşoară malnutriţie. Pielea îi era înnegrită şi pătată de o viaţă sub soarele pakistanez, dar părul proaspăt tuns şi uniforma impecabilă îl făceau să arate suficient de respectabil pentru a trece drept un tânăr ofiţer.
De fapt, Raza Khan era un hoţ de buzunare extrem de talentat pe care oamenii lui Chutani îl scoseseră din închisoare cu mai puţin de cincisprezece ore în urmă. I se dăduse de ales între a presta un mic serviciu în schimbul libertăţii sale sau să i se schimbe sentinţa de la cinci ani la moarte. Aparent, decizia nu i s-a părut dificilă.
Khan a început să-l percheziţioneze pe Rapp, începând de sus şi coborând în jos, în timp ce omul lui Shirani privea atent. Tânărul criminal se ridica la înălţimea reputaţiei sale şi chiar mai mult. Dacă Rapp nu s-ar fi aşteptat la asta, nu era sigur că nici măcar el nu ar fi observat micul Glock 39 alunecându-i-se pe sub cămaşă şi intrând în centura pe care omul lui Shirani o percheziţionase cu doar câteva momente înainte.
„Am terminat?” spuse Rapp în timp ce Khan se îndepărta.
Hoţul de buzunare a dat scurt din cap şi a deschis o uşă din spate, făcându-i semn să treacă.
Camera era fără ferestre şi complet goală, cu excepţia celor doi bărbaţi care stăteau în tăcere la capetele opuse. Preşedintele Saad Chutani era o figură înaltă şi impunătoare, cu ochi ascuţiţi şi un costum care, în mod miraculos, era lipsit de praful care acoperea atât de mult din ţara sa. Generalul Umar Shirani era mai scund şi avea o burtă reţinută de ţesătura încordată a uniformei sale. Purta mustaţa grandioasă preferată de elita militară pakistaneză, iar o cicatrice proeminentă se întindea pe un obraz – un suvenir din războiul din 1971 dintre Pakistan şi India.
Niciunul dintre bărbaţi nu s-a mişcat, în mod clar nu doreau să se apropie unul de celălalt mai mult decât era necesar.
Shirani a fost prima care a vorbit. „Aţi returnat proprietatea ţării mele?”.

„Da”, a răspuns Rapp. „Pentru ceea ce merită.”
Ochii soldatului s-au îngustat în timp ce încerca să înţeleagă sensul cuvintelor lui Rapp. „Asta înseamnă o altă ameninţare? Pentru că dacă nu crezi că putem obţine...”
„Generale”, a avertizat Chutani, „înainte de a trage concluzii pripite, poate ar trebui să-l lăsăm pe domnul Rapp să ne explice.”
„Aş fi fericit să o fac. Bomba aia e un eşec. Nu are combustibil.”
„Despre ce vorbiţi?” a spus Shirani. „Tu...”
„Recipientul care ar fi trebuit să conţină materialul fisionabil al focosului este un fals”, a spus Rapp, tăindu-i calea.
„Asta e opera ta!” a strigat Shirani, arătând un deget acuzator. „Ne-ai furat arma şi ai sabotat-o! Acum încerci să dai vina pe armată. Vrei să mă discreditezi. Să-mi discreditezi conducerea.”
„Cu cine crezi că vorbeşti, generale? Nu mă acuzaţi de lucruri pe care amândoi ştim că nu le-am făcut.”
„Oamenii mei nu au văzut teroriştiîn Faisalabad. Doar oamenii dumneavoastră şi elicopterul dumneavoastră. Te întrebi de ce ne mutăm arsenalul după un program regulat? Din această cauză. Din cauza CIA-ului în afara legii, care ne ucide oamenii şi încearcă să ne distrugă capacitatea de a ne apăra.”
Soldatul îmbătrânit s-a întors spre Chutani. „Ai făcut o mare greşeală aliindu-te cu acest om. Poporul pakistanez nu vrea ca ţara noastră să fie condusă de la Washington. Suntem o ţară mândră...”
Rapp s-a năpustit asupra lui, înfingându-i un antebraţ în gâtul lui Shirani şi împingându-l în perete. Generalul fusese cândva un războinic formidabil, dar îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani stând în fund, un stil de viaţă luxos care îl reducea la a da palme ineficiente în direcţia generală a lui Rapp.
Rapp şi-a folosit mâna liberă pentru a-l prinde de părul soldatului şi a-l trage la podea. O clipă mai târziu, avea Glock-ul apăsat pe fruntea lui Shirani.
„Tu . .” s-a bâlbâit generalul. „Forţele mele sunt chiar afară. Nu mă poţi ucide”.
„Eşti dispus să-ţi pariezi viaţa pe asta?”
„Vei muri la câteva minute după mine. Nu vei reuşi. Americanii sunt nişte laşi.”
Rapp a apucat mâneca generalului şi i-a smuls-o din uniformă. Bărbatul s-a împotrivit, dar nu l-a putut împiedica pe Rapp să îi bage în gură ţesătura amăgită.
„Mitch”, a avertizat Chutani din spate. Părea speriat. „Poate ar trebui să...”
„Taci”, a spus Rapp fără să se uite înapoi. „Ai semnat pentru asta.”
Politicieni nenorociţi. Erau toţi la fel. Duri ca nişte cuie când lătrau ordine de la distanţă. Dar dacă exista vreun pericol ca sângele să le stropească costumele de cinci mii de dolari, se retrăgeau.
„Câţi?” a spus Rapp, trăgând mâneca de la gura bărbatului.
„Ce? Nu ştiu ce...”
Mâneca a intrat la loc şi Rapp a ajuns la degetul inelar al bărbatului, rupându-l la articulaţia din mijloc. Sunetul osului sfărâmat a fost surprinzător de puternic în cubul de beton al camerei. Shirani a ţipat prin căluş, dar Rapp nu l-a scos imediat. Mai bine să lase durerea să acţioneze asupra lui pentru o vreme.
Kennedy era din ce în ce mai convins că materialul fisionabil fusese luat din mai mult decât din focosul pe care Craig Bailer îl examinase. Iar lui Rapp îi era greu să înghită faptul că Shirani ar fi fost complet în necunoştinţă de cauză în legătură cu grupurile teroriste care se jucau cu bombele sale nucleare. Omul era un ticălos şi un golan, dar nu un idiot complet. Dacă ar fi avut măcar o bănuială că arsenalul său ar putea fi compromis, ar fi comandat o evaluare completă.
„Câte dintre focoasele tale nu au material fisionabil?” a repetat Rapp, scoţând din nou mâneca.
„Nu ştiu...”
A înlocuit căluşul şi, de data aceasta, a ţintit degetul arătător al lui Shirani. Trebuia să pună lucrurile în mişcare. Pakistanezul avea mai multe degete decât avea Rapp timp.
„Mitch... ...” a spus Chutani. „S-ar putea să nu ştie. Noi...”
„Am spus să taci!”
Rapp a scos din nou căluşul şi bărbatul a tuşit violent, aparent pe punctul de a vomita. Fără îndoială că le făcuse mult mai rău oamenilor care i se opuseseră de-a lungul anilor. Totuşi, după privirea din ochii lui, nu-i plăcea prea mult să fie la capătul lor.
„Puteţi face să înceteze asta, domnule general. Câţi sunt?”

„Șase!”, a reușit să iasă. „Sunt șase, inclusiv cel pe care îl aveți.”
„Cine este responsabil?”
„Nu știm. Nu am chemat ISI, așa că facem ancheta pe plan intern. Nu talibani. Noi știm asta. Oamenii mei suspectează ISIS. Nu avem prea multă penetrare în rețeaua lor”.
„Unde sunt? Unde sunt rachetele nucleare care au fost compromise?”
„Le-am mutat la o instalație de rachete din apropiere pentru a le examina.”
Rapp a apăsat mai tare țeava armei pe fruntea lui Shirani.
„Nu!” Ți-am spus ceea ce voiai să știi. Dacă mă omori, tu și Chutani nu veți trece în viață de oamenii mei.”
„N-ar fi trebuit să accepți niciodată să-i lași pe oamenii lui Chutani să ocupe partea de est a pistei, generale. Am cinci drone care se învârt deasupra noastră și vor face o ploaie infernală asupra forțelor tale, în timp ce oamenii președintelui se vor adăposti în spatele clădirilor. Apoi va fi doar o chestiune de curățare a mizeriei.”
Povestea era doar parțial adevărată. Dronele erau acolo, dar Rapp nu avea nicio idee dacă clădirile distruse ar fi rezistat furtunii de foc pe care erau capabile să o dezlănțuie.
„Există o alternativă”, spuse Rapp.
„Care?”
„Mă duci la acele bombe nucleare și demisionezi.”
„Nu o voi face.”
„Nu fiți prost, domnule general. Ce aveți? O sută douăzeci de milioane de dolari ascunși în conturi din toată lumea? Ia-ți familia și amantele la Londra. Cumpărați-vă un conac și trăiți o viață frumoasă. Sau mori aici. Acum. În gaura asta de rahat.”
Shirani s-a uitat la președinte. „Sunteți sigur de asta? Sunteți sigur că poziția dumneavoastră este suficient de puternică pentru a supraviețui represaliilor armatei?”
Chutani a clătinat din cap. „Nu sunt sigur, Umar. Dar ai pierdut controlul asupra arsenalului nostru nuclear și ai pus plutoniu de calitate militară în mâinile unor fanatici. Într-un fel sau altul, asta trebuie să se termine. Țara noastră și arsenalul nostru trebuie să treacă sub control civil responsabil. Dacă amândoi vom muri aici în efortul de a realiza acest lucru, așa să fie.”

CAPITOLUL 28

PREȘEDINTELE Chutani se întorsese la Islamabad, lăsându-l pe Rapp cu un contingent de oameni de top ai săi. Șirul de vehicule blindate care îi conținea se întindea în fața și în spatele celui pe care îl împărțea cu generalul Shirani. Drumul era bine întreținut, dar nisipul din câmpia pustie suflase pe alocuri peste el, împotmolind ocazional convoiul.
Acum, însă, destinația lor era în sfârșit la vedere. La o jumătate de kilometru distanță, Rapp a văzut o clădire masivă care strălucea în căldură. Era nesemnificativă din toate punctele de vedere – un dreptunghiuleț ghemuit construit din materiale locale și înconjurat de un gard generic din sârmă de lanț. Potrivit lui Irene Kennedy, comunitatea americană de informații nu avea cunoștință de scopul clandestin al instalației și a identificat-o ca fiind o uzină legitimă de producție textilă.
Cortegiul de mașini s-a oprit ușor, iar Rapp a privit prin parbriz cum șeful de personal al lui Shirani s-a aplecat din mașina de frunte pentru a lătra ordine unui paznic îmbrăcat în civil. O clipă mai târziu, convoiul înainta în curte.
Shirani transpira abundent lângă el, făcând ca petele să se întindă pe părțile laterale ale uniformei sale. Rapp îi îndreptase degetele rupte ale soldatului, dar acesta avea încă destul de multă durere.
Sau era mai mult decât atât? Coloana de mașini era formată din treizeci de membri ai gărzii de elită a lui Saad Chutani, dar Shirani ar fi avut cel puțin tot atâția soldați loiali din armată înăuntru. Se gândea oare să renunțe la promisiunea de a demisiona în liniște în favoarea asumării șanselor într-o luptă de focuri?
Au oprit în fața unei uși scorojite și au ieșit în căldură. De-a lungul șirului de vehicule, oamenii lui Chutani făceau la fel, ținându-și armele la vedere. Rapp o urmă pe Shirani într-un birou micuț care duhnea a substanțe chimice folosite la fabrica de prelucrare. Bărbatul care stătea în spatele singurului

birou purta cămaşa cu guler şi cravata fadă a unui director de fabrică, dar niciuna dintre ele nu reuşea să-i ascundă eficient trecutul militar. A făcut un salut sec şi a apăsat un buton de sub birou, deblocând o uşă din spate.
Probabil că atelierul ar fi arătat destul de autentic dacă nu ar fi fost focoasele care zăceau în diferite stadii de dezasamblare. Mai mult, ochiul lui Rapp a detectat imediat o serie de cusături în podeaua de beton care ascundeau, fără îndoială, bombe nucleare operaţionale. Dacă ar fi trebuit să ghicească, probabil instalate pe rachete balistice Shaheen 1A.
Inginerii care lucrau la focoase s-au oprit şi s-au întors, câţiva dintre ei încercând saluturi stângace. Un bărbat a cărui uniformă îl desemna ca fiind maior de armată s-a grăbit spre ei, oprindu-se la câţiva metri distanţă şi trăgând un salut ceva mai incisiv decât academicienii aflaţi sub comanda sa.
„Bine aţi venit în Bhakkar, domnule."
„Cum stăm cu ancheta privind materialul fisionabil lipsă, domnule maior?".
„Avem confirmarea că aceştia sunt singurii cinci", a spus el, aruncând o privire către Rapp, dar fără să îndrăznească să pună întrebări. „Restul arsenalului a fost examinat, cu excepţia celui aflat în posesia americanilor."
Shirani a dat din cap. „Se află într-un vehicul de afară. Trimiteţi un detaşament să o recupereze."
„Imediat, domnule. Ce altceva pot face pentru dumneavoastră? Nu ni s-a dat agenda ta. Aţi venit să vedeţi prizonierul american?"
Sprâncenele lui Rapp s-au ridicat uşor, în timp ce expresia generalului s-a întunecat. Nu menţionase nimic despre un prizonier şi se pare că nu se aştepta ca subordonatul său să aducă subiectul în discuţie. Era una dintre problemele care însoţeau o reputaţie de volatilitate şi brutalitate. Faptul că toată lumea se dădea peste cap pentru a-ţi anticipa următoarea cerere se putea întoarce împotriva ta.
„Bineînţeles că suntem aici pentru a vedea prizonierul, idiotule!" a spus Shirani, încercând să se acopere.
„Acum, unde este?"
Maiorul s-a grăbit spre partea din spate a clădirii, cu Rapp şi generalul în urma lui. S-au oprit în faţa unei uşi de oţel, iar Rapp a rămas tăcut în timp ce soldatul din ce în ce mai nerăbdător încerca să descuiască zăvorul.
„Suntem în proces de interogare", a spus el, eliberând în cele din urmă mânerul ruginit. „Dar până acum a spus foarte puţine lucruri. Ştim că este american după accentul său şi s-a identificat ca fiind membru al ISIS.
„Asta va fi tot, domnule maior".
„Da, domnule. Anunţaţi-mă dacă eu sau vreunul dintre oamenii mei vă putem fi de ajutor."
Rapp l-a privit plecând înainte de a-şi întoarce privirea spre Shirani.
„Am uitat să-l menţionez", a scăpat generalul, nerăbdător să evite o nouă mânie din partea omului CIA. „Având în vedere circumstanţele, cred că..."
„Taci din gură", a spus Rapp. „Tot ce vreau să aflu de la tine este unde l-ai capturat pe acest om."
„Un grup ISIS a încercat să deturneze un camion care conţinea una dintre focoasele noastre pe drumul dintre Naal şi Khuzdar. Aveam o unitate de armată care se antrena în apropiere şi au reuşit să îl captureze pe acest bărbat în timp ce încerca să scape."
„Ceilalţi au scăpat?"
„Doi au fost ucişi, dar în rest, da."
Cu coada ochiului, Rapp l-a văzut pe Joe Maslick dând colţul şi îndreptându-se spre ei.
„Întoarceţi-vă la inginerii dumneavoastră şi spuneţi-le că aşteptăm un raport complet asupra constatărilor lor. Şi de data asta vă sugerez să nu omiteţi nimic."
„A fost o greşeală!" a insistat Shirani.
„Pleacă din faţa mea."
Maslick a ocolit peretele în timp ce generalul trecea grăbit pe lângă el.
„Dă-mi un raport de situaţie", spuse Rapp când omul său fu la îndemână.
„Suntem solizi. Toţi cei care lucrează în acest loc sunt din armata regulată, dar procedurile lor de securitate sunt de rahat. Au patru tipi înarmaţi care patrulează pe linia gardului, dar toţi ceilalţi lucrează sub acoperirea lor de muncitori de fabrică. Armele lor sunt toate securizate într-un arsenal sub clădire.

Am împrăştiat oamenii lui Chutani în jurul clădirii şi în perimetru. Doar arme de mână, dar vor fi suficiente pentru a ocupa locul. Dacă va trebui să se prăbuşească, probabil că va dura mai puţin de două minute şi este de conceput că am putea ieşi de acolo fără victime."
„Bine", a spus Rapp şi apoi a arătat cu degetul prin uşa parţial deschisă. „Acum este cineva pe care cred că trebuie să îl întâlnim."
Au intrat înăuntru şi Maslick a închis uşa în urma lor înainte de a se poziţiona în spatele unui om singur încătuşat pe un scaun.
„Se pare că ai avut zile mai bune", a spus Rapp.
Bărbatul şi-a ridicat capul, dezvăluind o faţă pulverizată, parţial ascunsă de o barbă asemănătoare cu cea pe care o purta Rapp.
„Eşti ... . Eşti american?", a spus el, saliva şi sângele curgându-i de pe buzele umflate în timp ce vorbea.
„Da."
„Eşti de la ambasadă?"
„Nu chiar."
„Ai venit să mă duci acasă?"
„Nu ştiu. Cine sunteţi?"
Nu a răspuns, dar Rapp avea o idee destul de bună. Accentul era din America de mijloc, dar avea părul negru şi tenul închis la culoare. Un imigrant din a doua generaţie, de undeva din Orientul Mijlociu.
Rapp nu avea să înţeleagă niciodată cum părinţii străini – în mare parte recunoscători pentru tot ceea ce le dăduse America – puteau să crească copii ca bărbatul care stătea în faţa lui. Cum de cineva crescut într-un cartier bun de musulmani moderaţi s-a transformat în radicalism. Ce anume din faptul că trăiau într-o societate liberă, prosperă şi sigură le dădea atâta bătaie de cap?
„Uite, se pare că vrei să te întorci acasă, dar nu știu unde e asta. Accentele americane sunt uşor de falsificat. Nu sunt sigur că tu eşti problema mea."
Se holbă la Rapp prin ochii înnegriţi timp de treizeci de secunde bune, dar în cele din urmă vorbi. „Eu sunt din Durango. În Colorado."
„Ai un nume?"
„Eric Jesem. Poţi să-l cauţi. Acum du-mă acasă."
„Acasă? Te-ai alăturat ISIS. Aceasta este casa ta."
„Sunt cetăţean american!", a strigat el, dar efortul l-a făcut să tuşească necontrolat. Agonia sa evidentă sugera că avea câteva coaste rupte, pe lângă vânătăile de pe faţă. „I . . . Am drepturi!"
„Cum rămâne cu drepturile femeilor şi copiilor pe care tu şi prietenii tăi i-aţi violat şi ucis?"
„Ei trăiesc în noul califat. Sub legea lui Dumnezeu."
„Dar tu nu ai", a spus Rapp. „Asta este ceea ce îmi spui? Ei trăiesc sub legea lui Dumnezeu, dar tu o ai pe a ta de la Thomas Jefferson?"
„Du-mă înapoi în State! Eu îmi cunosc drepturile. Am dreptul la o zi în instanţă".
„De ce nu încercăm în felul următor. Spune-mi tot ce ştii şi, dacă îţi este de folos, te vom duce la un spital american."
„Pe naiba. Nu trebuie să vorbesc cu tine. Nu trebuie să mă incriminez. E în nenorocita noastră de constituţie creştină."
„Uită-te în jurul tău, Eric. Unde crezi că te afli? Ţi se pare că asta arată ca o secţie de poliţie din Colorado?"
„Îl slujesc pe singurul Dumnezeu adevărat."
Rapp a trecut la limba arabă. „Îţi croieşti drum printre populaţiile civile."
Jesem s-a uitat în gol la el.
„Îţi baţi joc de mine?" a spus Rapp, trecând din nou la engleză. „Stai acolo şi îmi ţii lecţii despre islam, iar părinţii tăi nici măcar nu te-au învăţat să vorbeşti limba lui?".
„Trebuie să mă duci acasă! Sunt cetăţean american".
„Sigur. O să te duc înapoi la Denver ca să primeşti îngrijiri medicale de calitate şi să faci puţin schi înainte de a te întoarce la genocidul tău."
„Nu", a spus el, începând să pară puţin mai puţin sigur de poziţia sa.

„Nu ce? Tu nu schiezi?”
„Eu doar . . . .” Lacrimile au început să curgă, amestecându-se cu sângele uscat de pe obrajii lui. „Vreau doar să mă duc acasă”.
„Să nu îndrăzneşti să începi să plângi că ţi-e dor de America. O să-ţi smulg pula şi o să ţi-o dau de mâncare.”
Jesem a reuşit să-şi înăbuşe suspinele chiar în momentul în care telefonul prin satelit din buzunarul lui Rapp a început să vibreze. Numărul de pe ecran a fost imediat recognoscibil. Irene Kennedy.
„Spune”, a spus el, răspunzând.
„Tocmai am primit un telefon de la Umar Shirani. Se pare că planul tău a funcţionat.”
„E chiar mai laş decât îl credeam.”
„Spune că mai lipsesc încă cinci canistre şi că oamenii lui vor trimite un raport complet în decurs de o oră.”
„Dă-i-l lui Craig. Este în proces de analiză a mostrelor din focosul pe care i l-am adus.”
„Mitch, nu trebuie să-ţi spun că această situaţie tocmai a trecut de la cumplită la potenţial catastrofală. Chiar dacă cei care au luat materialul fisionabil nu au o modalitate de a-l detona, au suficient pentru a construi o bombă murdară care ar putea face Washington sau New York de nelocuit.”
„Cu cine vorbeşti?” a spus Jesem. „Vreau un avocat. Spune-le că vreau un avocat!”
„Ce-a fost asta?” a întrebat Kennedy.
„Televizorul”, a spus Rapp, sprijinindu-se de perete şi examinându-l pe Jesem. Barba şi părul îi erau aproape identice cu cele ale lui Rapp, dar asemănările nu se terminau aici. Aveau aceeaşi culoare şi constituţie. Şi, deşi era greu de judecat cu exactitate cu el aşezat, păreau chiar să aibă cam aceeaşi înălţime. Era, fără îndoială, mai tânăr decât Rapp, dar cu toate stricăciunile făcute de oamenii lui Shirani, cineva ar fi trebuit să se uite destul de atent ca să observe.
„Nu mai avem timp”, a continuat Kennedy. „Oricine are capacitatea de a coordona o operaţiune atât de sofisticată are un plan la fel de sofisticat. Acel material fisionabil ar putea fi deja cuplat cu bombe suficient de mici pentru a fi trecute ilegal peste graniţa americană.”
„De acord. Vreo mişcare în găsirea celui care l-a eliminat pe Scott?”
„Da, dar nu este o sarcină uşoară. Există o mulţime de oameni albi cu pregătire sportivă în lume.”
„Bună ziua!” a spus Jesem, scoţând cât de mult volum putea din gâtul său crud. „Cine e acolo? Cine e la telefon? Este ambasada?”
Rapp se uită în jos la el. El a privit înapoi sfidător. Aşa cum a spus Kennedy, ceasul ticăia. Era timpul să acţioneze. Rapp a dat din cap spre Maslick şi şi-a trecut în tăcere un deget peste gât.
Jesem a înţeles clar gestul şi a început imediat să se smucească înainte şi înapoi, încercând să se elibereze.
„Opreşte-te!”, a strigat el, în timp ce bărbatul de două sute douăzeci de kilograme din Delta a venit în spatele lui. „Sunt cetăţean american, nu poţi face asta! Nu poţi...”
Maslick i-a apucat părul lung cu o mână şi bărbia cu cealaltă, răsucindu-i capul tânărului Coloradan la o sută optzeci de grade înainte de a răsturna scaunul şi de a scuipa pe cadavrul său. În mod normal, Rapp ar fi considerat ultima parte puţin neprofesionistă, dar în circumstanţele date, era greu de criticat.
„Mitch? Mai eşti acolo?”
„Sunt aici.”
„Ăsta nu era un televizor.”
„O să-ţi explic mai târziu. Uite, Irene. Am o idee. Lasă-ne pe mine şi pe Mas să lucrăm la ea. Între timp, am nevoie de tot ce poţi afla despre un bărbat pe nume Eric Jesem din Durango, Colorado.”
„Eric Jesem”, a repetat ea. „O să-i pun imediat pe oamenii noştri să se ocupe de el.”
Rapp a deconectat apelul şi a privit în jos la ceea ce rămăsese din tânărul american – faţa lui pulverizată, contuziile grave de pe braţele încă fixate în spatele scaunului răsturnat. În cele din urmă, s-a apropiat şi a smuls cămaşa mortului.
„Ce cauţi, Mitch?”
„Nu are tatuaje”, a comentat Rapp.
„Şi?”
„Şi, îţi aminteşte de cineva?”.

Maslick a pufnit în nas. „De tine, într-un fel.”
Când Rapp a început să scoată hainele bărbatului, Maslick a făcut un pas înapoi ezitant. „Acum, stai aşa, Mitch...”.
„Taci din gură şi adu-i pantalonii”.
Nevoit să sfideze ordinele lui Rapp, a îngenuncheat şi a început să desfacă centura lui Jesem. „Am o presimţire foarte proastă în legătură cu asta, omule.”
„A funcţionat pentru Joe Rickman.”
„Despre ce naiba vorbeşti? I-ai zburat ceafa. Cum a mers?”
Nu exista o cheie pentru cătuşe, aşa că Rapp i-a rupt oasele mâinilor lui Jesem ca să i le scoată. Când corpul bătut a fost complet dezbrăcat, Rapp s-a schimbat în hainele mortului. Un pic mai largi la brâu, dar nimic cu care centura să nu se poată descurca.
„Ai văzut toboganul de gunoi de pe coridor la intrare?”. a întrebat Rapp.
„Am văzut o trapă de metal în perete. Dar nu sunt sigur că e un paraşută de gunoi. S-ar putea să ducă la nenorocita lor de cameră de odihnă.”
„Ridică-l”, a ordonat Rapp şi apoi s-a dus la uşă, deschizând-o suficient de mult pentru a putea privi afară. Aşa cum era de aşteptat, pasajul era gol. Shirani aştepta probabil într-unul dintre vehiculele cu aer condiţionat. Oamenii lui ar fi fost ocupaţi să supravegheze garda prezidenţială pe care Maslick o postase în toată instalaţia.
Rapp îi făcu semn lui Maslick să îl urmeze şi apoi se strecură pe hol. S-a îndreptat rapid spre trapă şi a tras-o. Mirosul de putrefacţie îi sugera că ghicise bine care era scopul ei şi şi-a aruncat hainele în gaură. Lui Jesem i-a luat ceva mai mult efort, dar după vreo treizeci de secunde de împingere a căzut prin întuneric spre înmormântarea pe care o merita.
Când s-au întors în celulă, Rapp a dat cu piciorul scaunului răsturnat într-un colţ şi s-a întors cu faţa spre Maslick. Nu acordase niciodată prea multă atenţie la cât de masiv era bărbatul, dar acum îi era imposibil să ignore umerii groşi, pieptul puternic şi mâinile de farfurie.
„Dr. Kennedy a semnat pentru asta, Mitch?”.
„La naiba. Amândoi ştim că aştepţi acest moment de ani de zile.”
„Nu mint.”
Cu asta, a aruncat o dreaptă încrucişată care s-a conectat chiar sub pomeţii lui Rapp. Acesta a fost învârtit de forţa loviturii şi s-a izbit cu faţa în peretele din spatele lui. A fost tot ce l-a ţinut în picioare în timp ce sângele a început să-i curgă din nas, amestecându-se cu cel al lui Jesem în timp ce se îmbiba în tricoul bărbatului.
Ţinându-se drept cu o mână, s-a întors din nou cu faţa spre bărbatul din Deltă.
„Asta e tot ce ai?”

CAPITOLUL 29

LA EST DE MOSCOVA
RUSIA

GRISHA Azarov a aruncat o privire la harta citită pe telefon şi a virat la stânga la capătul unui complex de apartamente pe jumătate construit. Traficul era aproape inexistent, oferindu-i ocazia de a examina structura dărăpănată.
Un număr de corturi improvizate apăruseră sub betonul acoperit de graffiti care constituia primul etaj. Locuitorii erau un exemplu perfect al subiecţilor lui Maxim Krupin. Înfrigurați şi înfometaţi, dar totuşi loiali. Aşteptând în continuare ca el să îşi ţină promisiunea de a face din nou lumea să tremure la picioarele lor.
Câinele de vânătoare basset de pe scaunul pasagerului a zărit ceva interesant şi a lătrat cu bucurie când au intrat pe un bulevard larg. Azarov ceruse ca câinele care adulmecă bombe să îl aştepte la aterizare. Din fericire, se dovedise a fi o precauţie inutilă. Nasul bine antrenat al animalului nu descoperise nimic în examinarea maşinii pe care i-o pusese la dispoziţie Krupin.

Alţi patru kilometri l-au adus la o clădire de sticlă şi oţel de nedescris pe o stradă laterală şi mai de nedescris. A trecut pe lângă intrarea care ducea în garajul de parcare, conducând încă un bloc înainte de a parca în paralel lângă trotuar. Coada câinelui de vânătoare a dat din coadă cu entuziasm când Azarov a deschis uşa, dar apoi a rămas nemişcată când acesta s-a încruntat şi a clătinat din cap. „Trebuie să rămâi aici. Nu voi sta mult timp."
A părut că i-a înţeles cuvintele şi s-a ghemuit pe scaun, închizând ochii. Nu mai avusese niciodată un animal până atunci, dar era greu să nu recunoască farmecul de a avea un prieten care nu s-ar fi întors niciodată împotriva lui, nu l-ar fi spionat sau nu ar fi încercat să îl ucidă. Acum că Olga nu mai era, poate că era ceva ce ar fi trebuit să analizeze. Ar putea să o plătească pe Cara să aibă grijă de el când era plecat. O altă scuză pentru a o vedea fără să-şi expună sentimentele.
Azarov a traversat trotuarul şi a intrat în holul pe lângă care trecuse cu maşina. Ca întotdeauna, recepţia era goală şi s-a îndreptat direct spre liftul singuratic din spate. Acesta s-a deschis automat la apropierea lui şi a intrat. Nu existau butoane, aşa că a rămas acolo, mişcând subtil o mână spre pistolul său în timp ce începea să coboare.
Liftul fusese proiectat ca o capcană mortală. Putea fi aruncat, umplut cu gaz sau pur şi simplu se putea trage asupra lui atunci când uşile se deschideau. Din nefericire, nu avea de ales decât să spere că niciuna dintre aceste opţiuni nu era în acel moment pe masă.
Când s-a oprit şi uşile au alunecat înapoi, unitatea de operaţiuni speciale pe care se aştepta pe jumătate să o găsească era absentă. În schimb, nu a văzut nimic altceva decât coridorul gri familiar, întrerupt de o singură uşă pe dreapta. A ascultat sunetul paşilor săi şi zumzetul camerelor care îi urmăreau progresul în timp ce se apropia de uşă. Şi aceasta s-a deschis şi ea, iar el a intrat, dar apoi s-a oprit înainte de a trece complet pragul.
Masa mare de conferinţe care domina în mod normal încăperea dispăruse şi un birou masiv fusese amplasat lângă peretele din spate. În spatele acestuia stătea Maxim Krupin.
„Domnule preşedinte", a spus Azarov, fără să se obosească să îşi ascundă surpriza faţă de prezenţa bărbatului. „Nu mă aşteptam să conduceţi personal această întâlnire".
Azarov a studiat camera în timp ce vorbea, căutând orice indiciu că aceasta era o capcană. Dar nu era nimic. Având în vedere asta şi faptul că nu fusese eliberat din arma de foc, părea că nu era iminent niciun atac. Rămânea de văzut dacă acest lucru ar fi fost o evoluţie pozitivă pe termen lung.
Prezenţa fizică a preşedintelui rus sugera că situaţia era chiar mai periculoasă decât cea mai pesimistă proiecţie a lui Azarov. Faptul că Krupin ar fi fost de acord să părăsească securitatea Moscovei şi să reapară într-un avanpost uitat al FSB era extrem de grăitor. Nu numai că nu era dispus să îi includă pe cei mai de încredere consilieri ai săi în această întâlnire, dar nici măcar nu dorea să îi dea ordine lui Azarov în interiorul zidurilor Kremlinului.
„Luaţi loc", a spus simplu Krupin.
Azarov s-a aşezat pe un scaun în faţa biroului, iar preşedintele a întors un laptop spre el.
„Ştiţi ce este asta?"
Imaginea de pe ecran a fost imediat recognoscibilă. „O hartă a Arabiei Saudite".
„Şi zona evidenţiată?"
„Cea mai importantă regiune producătoare de petrol a ţării. Majoritatea petrolului Arabiei Saudite provine de acolo."
„Din punct de vedere istoric, saudiţii au acţionat ca producători oscilanţi", a spus Krupin, dându-i lui Azarov lecţii despre chestiuni pe care le cunoştea pe deplin din acoperirea sa de consultant în domeniul energiei. „Dar au încetat să mai acţioneze în mod responsabil în acest rol. Ei insistă să producă la capacitate maximă, deprimând preţurile energiei la nivel mondial".
„Sunt hotărâţi să menţină energiile regenerabile neviabile din punct de vedere economic şi producţia americană neprofitabilă."
Krupin a apăsat pe o tastă, trecând la o fotografie a unei încăperi cu podeaua acoperită de echipamente pentru fabricarea de bombe. „Şi asta?"
De-a lungul unui perete se aflau şase lăzi de lemn de dimensiuni medii. Nu era greu de ghicit ce se afla în ele, iar Azarov a simţit că i se usucă gura. „Presupun că operaţiunile voastre din Pakistan au avut succes şi

că aceste cutii conţin material fisionabil de la focoase nucleare pakistaneze. Se pare că materialul este folosit pentru a construi bombe murdare."
Ar fi putut fi mult mai rău, a încercat Azarov să îşi amintească. Cel puţin acestea nu erau bombele nucleare sofisticate de care se temea că Krupin construia. „Dincolo de asta, nu pot decât să speculez."
„Vă rog să o faceţi."
„Le veţi plasa în puncte strategice din câmpurile petroliere saudite şi le veţi detona. Se va opri complet extracţia şi rafinarea în zonă pentru viitorul apropiat."
„Foarte bine, Grisha. Dar faci o singură greşeală. Nu voi fi eu cel care va plasa bombele, ci tu. Meteorologii noştri militari spun că se apropie un front care va crea condiţii ideale de vânt."
„Bineînţeles", a spus Azarov amorţit.
„Cu excepţia eşecului tău de a-l ucide pe Mitch Rapp, m-ai servit bine. Aceasta va fi ultima ta sarcină. Când te vei întoarce, îţi voi oferi o poziţie de putere în administraţia mea. Sau, dacă preferi, te voi face oligarh. Bunurile lui Dmitry Utkin sunt încă sub controlul meu. Din moment ce tu ai fost cel care l-a ucis, ar fi potrivit ca tu să fii cel care să-i moşteneşti imperiul."
„Nu sunt sigur că sunt cea mai înţeleaptă alegere pentru această operaţiune, domnule preşedinte. După confruntarea mea cu Scott Coleman, este posibil ca CIA să-mi cunoască identitatea. Cu siguranţă aveţi acces la oameni pricepuţi de care americanii nu au cunoştinţă."
Krupin a dat din cap gânditor. „Este posibil ca ei să ştie cine sunteţi. Dar este, de asemenea, posibil ca suspiciunile lui Irene Kennedy să depăşească cu mult chestiunea identităţii tale. Viitorul Rusiei depinde de acest singur eveniment, Grisha. Vom fi din nou măreţi sau vom putrezi şi vom dispărea în irelevanţă? Nu pot încredinţa un lucru atât de important nimănui altcuiva."
„Dar, dacă americanii au suspiciuni, ar putea să ajungă până la tine. Cu siguranţă, faptul că creşterea preţurilor la petrol va fi în beneficiul Mamei Rusia nu va fi pierdut pentru restul lumii."
„Şi ce vor face ei, Grisha? Cu rezervele Arabiei Saudite în mare parte inaccesibile, capacitatea noastră de producţie va deveni şi mai critică pentru economia mondială. Iar arsenalul nostru nuclear exclude orice acţiune militară împotriva noastră. Cu banii care vor veni în avalanşă, voi putea să recuceresc statele separatiste care ne-au fost furate. Voi readuce Rusia la locul care i se cuvine în ordinea mondială."
„Domnule preşedinte, trebuie..."
„Ştiţi ce vrea poporul?" a spus Krupin, tăindu-i calea. „Nu burţi pline. Nu paturi calde. Ei vor glorie. Vor putere şi respect. Vor să facă parte din ceva măreţ pentru a-şi putea spune că micile lor vieţi patetice contează. „
Adevărul bizar era că Krupin avea probabil dreptate. Poporul rus ura statele separatiste – indiferenţa lor percepută faţă de Mama Rusia, paşii lor ezitanţi către Occident. Dar, mai presus de toate, poporul rus ura succesul lor. Pierderea superiorităţii pe care o simţiseră când priveau imperiul lor.
Chiar dacă acţiunile lui Krupin ar fi fost descoperite la un moment dat, era posibil ca poporul rus să le vadă mai puţin ca pe o crimă împotriva umanităţii şi mai mult ca pe o mişcare îndrăzneaţă pe tabla de şah internaţională. O acţiune decisivă împotriva unui regim saudit care sponsoriza terorismul şi care era hotărât să menţină Rusia slabă.
Şi a avut cu siguranţă dreptate în ceea ce priveşte faptul că producţia de petrol şi gaze a Rusiei a devenit critică. Fără avalanşa de bani care susţine guvernul saudit corupt şi iremediabil incompetent, familia regală s-ar prăbuşi. ISIS ar fi invadat nu doar Arabia Saudită, ci şi Kuweitul şi Emiratele Arabe Unite, pentru a numi doar câteva dintre ele. Preţurile energiei ar exploda, iar Rusia ar trece de la statutul de naţiune în decădere cu o economie mai mică decât cea a Italiei la cel de putere mondială cu capacitatea de a-şi rupe duşmanii prin simpla închidere a robinetului.
Azarov a regretat brusc înţelegerea economiei şi a politicii pe care o dobândise de-a lungul anilor. Era imposibil să nu vadă un viitor cu milioane de morţi în Orientul Mijlociu. A unei lumi ţinute ostatice de un megaloman cu un arsenal nuclear şi resurse naturale pe care nu le folosea pentru binele general – sau chiar pentru profit – ci ca pe un instrument pentru a-şi menţine propria poziţie.
Pistolul care atârna sub braţul lui Azarov a început să-şi facă simţită greutatea. Avea puterea de a pune capăt acestei situaţii. Să facă o gaură curată între ochii lui Krupin şi să salveze lumea de ororile pe care le-ar fi provocat.

Era un gând interesant, dar, în cele din urmă, unul trecător. Salvarea lumii nu era responsabilitatea lui. Şi chiar dacă ar fi fost, care ar fi fost rostul? Dacă nu Krupin, atunci ar fi fost altcineva. Soarta rasei umane a fost să semene seminţele propriei distrugeri. Să lăsăm patrioţi iluzionaţi ca Mitch Rapp să-şi rişte viaţa pentru a salva o lume care nu dorea şi nici nu merita să fie salvată. Singura responsabilitate a lui Azarov era faţă de el însuşi.
„Echipa mea?" a întrebat Azarov.
„Oameni aleşi de mine din rândurile ISIS".
„Nu sunt de încredere şi sunt slab pregătiţi", a protestat el. „Cel puţin ar trebui să mi se pună la dispoziţie soldaţi sau foşti soldaţi. De preferinţă din forţele speciale ruseşti".
„Nici nu se pune problema."
„Atunci această operaţiune s-ar putea sfârşi la fel ca acţiunea împotriva lui Rapp."
Acesta era genul de insubordonare care, în mod normal, ar fi provocat o explozie de furie a lui Krupin, dar în acest caz bărbatul făcea o treabă admirabilă în a-şi ţine în frâu infamul temperament. Era un alt indiciu al cât de critică era această operaţiune pentru el. Dacă planul său eşua, era probabil ca alunecarea Rusiei să devină ireversibilă. Poporul s-ar fi întors în cele din urmă împotriva lui. Iar când ar fi făcut-o, ar fi făcut-o cu aceeaşi viteză şi violenţă cu care o făcuseră împotriva ţarilor.
„Nu prea cred, Grisha."
„Pot să întreb de ce?"
„Aş fi îngrijorat dacă nu ai face-o. Planul meu nu este complicat. Vei însoţi armele la Al-Hofuf, un oraş saudit pe care îmi imaginez că îl cunoşti. Acolo le vei distribui la şase echipe de câte doi oameni care le vor duce la coordonatele pe care oamenii noştri le-au desemnat ca fiind optime. Capacitatea oamenilor tăi de a se integra este mult mai importantă decât orice pregătire militară specializată pe care ar putea să o aibă."
A bătut câteva taste pe laptop şi a adus indicatoare pentru acele locaţii înainte de a continua. „Veţi însoţi una dintre aceste echipe la o instalaţie de producţie de petrol abandonată. Din acea locaţie centrală vei comanda operaţiunea."
„Se pare că sunt şapte repere."
„O echipă de rezervă, în cazul în care apar probleme."
Azarov a dat din cap în tăcere. „Pot să presupun, atunci, că intenţionaţi să aşteptaţi până când toate armele vor fi pe poziţii înainte de a detona?"
„Pare prudent. Pentru a ajunge la locaţia cea mai îndepărtată de Al-Hofuf va fi nevoie de aproximativ paisprezece ore, în timp ce pentru cea mai apropiată va fi o călătorie de numai aproximativ trei ore şi jumătate. Echipele vor fi eşalonate astfel încât să ajungă toate la destinaţie în acelaşi timp. Nu vrem ca saudiţii şi americanii să ştie ce se întâmplă până când nu se va termina".
„Atunci de ce să nu detonezi bombele de la distanţă când vezi că toată lumea este pe poziţie? Ce rost are să mă aveţi pe mine la faţa locului?".
„Din două motive. În primul rând, cu furtunile pe care le prognozăm, comunicaţiile prin satelit vor fi probabil nesigure. Şi în al doilea rând, deşi am antrenat echipele ISIS cât de bine am putut, nu ne putem baza pe ele pentru a rezolva orice problemă semnificativă. Pentru asta, numai în voi puteţi avea încredere".
„Deci, voi avea capacitatea de a detona armele de la distanţă?".
„Nu. Nu am putut crea un sistem infailibil pentru asta. Fiecare om va avea propriul său cod de detonare. Atunci când vor fi autorizaţi să facă acest lucru, le vor introduce în decurs de treizeci de secunde unul după altul."
„Şi vor fi vaporizaţi."
„Bineînţeles."
„Cum rămâne cu bomba pe care mi se cere să o detonez?"
Iritarea lui Krupin de a fi interogat în felul acesta începea să se vadă, dar totuşi a răspuns. „Veţi pleca cu vehiculul cu care aţi venit. Când veţi fi la o distanţă sigură, cei doi bărbaţi pe care i-aţi lăsat în urmă vor detona bomba. În cazul în care nu vor reuşi, vi se va furniza un cod care are o întârziere de douăzeci de minute."

„Dar dacă...”
„Toate detaliile operaţionale se află aici”, a spus Krupin, tăindu-i calea şi întinzând o dischetă. „Examinaţi-le şi, ca întotdeauna, dacă aveţi nelămuriri, contactaţi-mă.”
Azarov a acceptat drive-ul şi doar s-a uitat fix la el.
„Fă asta, Grisha, şi vei avea tot ceea ce îţi doreşti. Bogăţie nelimitată. Putere nelimitată. Tu...”
„Vreau să ies”, a spus Azarov, fără să-şi ridice privirea de la bucata inofensivă de plastic din mână.
„Ce?”
„Vreau să nu mă mai întorc niciodată în Rusia. Vreau să uitaţi că exist.”
Krupin s-a aplecat pe spate, buzele sale înguste desfăcându-se într-un zâmbet. „Ai de gând să te retragi în Costa Rica? Să te întorci la agricultura tinereţii tale?”
„Asta e treaba mea.”
Tonul lui Azarov s-a înregistrat în ochii lui Krupin, dar nicăieri altundeva. „Şi dacă refuz?”
„Atunci sunt sigur că echipa ISIS în care eşti atât de încrezător se poate ocupa de operaţiune fără mine.”
„S-ar putea să nu fii atât de indispensabil pe cât crezi, Grisha.”
Din nou, arma de sub braţul lui Azarov şi-a făcut simţită prezenţa. De data aceasta, trebuie să fi existat un indiciu în limbajul corpului său, pentru că, pentru prima dată în relaţia lor, preşedintele rus a devenit vizibil nervos.
„Dacă vrei să întorci spatele la tot ceea ce îţi ofer pentru a trăi o viaţă fără valoare, Grisha, atunci aşa să fie. Aşa cum spui tu, este treaba ta.”

CAPITOLUL 30

ÎN APROAPE DE BHAKKAR
PAKISTAN
JOE Maslick şi-a ajustat strânsoarea sub braţul lui Rapp, trăgându-l pe hol cu ajutorul unuia dintre oamenii lui Saad Chutani. Rapp nu se mişca deloc, picioarele lui goale doar se târau fără viaţă pe podeaua de beton. Maslick a fost de fapt puţin uşurat când a început să tuşească, în ciuda faptului că fiecare convulsie succesivă îi împroşca sânge din buzele grotesc de umflate. Totuşi, când un dinte roz s-a dislocat şi a alunecat pe podea, sudoarea care îi curgea pe spate fostului operator Delta s-a răcit.
Oare mersese prea departe? Scopul era să imite leziunile suferite de Jesem şi să ascundă orice diferenţe între trăsăturile lui şi ale lui Rapp. Nu fusese o sarcină uşoară. Pakistanezii se dăduseră peste cap cu Jesem, iar nasul său era semnificativ diferit de cel al lui Rapp, atât ca mărime, cât şi ca formă. Încercarea de a face schimbarea convingătoare fără a provoca daune suficient de grave pentru a împiedica capacitatea operaţională a lui Rapp fusese imposibilă.
Rapp supravieţuise anilor săi în această afacere pentru că era pur şi simplu mai rapid, mai puternic, mai deştept şi mai precis decât toţi ceilalţi. Nu mai era posibil ca acest lucru să fie adevărat. Dacă nu se mai întorcea niciodată din această misiune, Maslick îşi va petrece tot restul vieţii întrebându-se dacă nu cumva fusese rezultatul a prea multor uppercut-uri în bărbie pentru ca el să mai vadă drept. O lovitură în coaste care a fost un pic prea puternică pentru a-i permite să se mişte eficient. O hemoragie internă creată în timp ce încerca să se potrivească cu vânătăile de pe stomacul lui Jesem.
Generalul Shirani a apărut la capătul coridorului cu doi dintre oamenii săi, blocându-l efectiv. Exact cum spusese Rapp că va face.
„Ce faceţi cu prizonierul meu?”.
Maslick a tras aer în piept şi l-a lăsat să iasă încet. Asta avea să fie partea cea mai grea. Nu fusese niciodată prea vorbăreţ, nici măcar când era copil. Dar asta era în regulă. Treaba lui era să tragă, nu să ţină discursuri. Spunea ceea ce trebuia spus şi apoi îi omora pe cei care trebuiau ucişi. Din nefericire, ordinele sale în această situaţie erau oarecum diferite.
„Dă-te naibii din calea mea”, a spus el.
O bună utilizare a vulgarităţii, dar prea tăcută. Prea ezitant. Shirani era un rahat pakistanez inutil, dar era totuşi un soldat de patru stele. Iar acesta era un grad pe care Maslick îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii fiind învăţat să-l respecte.

„Unde este Mitch Rapp?”
„A ieşit la unul dintre camioane. A spus că trebuie să vorbească cu...”
S-a dovedit că Rapp nu era chiar inconştient. Maslick a simţit o înţepătură dureroasă în zona dorsală.
„Adică, a spus că trebuie să plece din gaura asta de rahat.”
„Instalaţia noastră nucleară nu e destul de luxoasă pentru el?”
„Cred că se referea la toată ţara voastră nenorocită.”
Marginea ascuţită a unghiei lui Rapp a fost înlocuită de câteva bătăi încurajatoare.
Atât Rapp, cât şi Kennedy credeau că generalul Shirani avea un canal de comunicare deschis cu ISIS. El a negat orice legătură, dar adevărul era că s-ar fi băgat în pat cu oricine era interesat să slăbească guvernul civil.
Ideea acum era să-l enerveze. Să-l enerveze atât de tare încât să uite de frica lui Rapp şi să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a da peste cap America în general, şi Agenţia în special.
„Răspunde-mi la întrebare”, spuse Shirani printre dinţii încleştaţi. „Unde anume crezi că-l duci pe prizonierul meu?”.
„Este prizonierul nostru acum”, a spus Maslick, urmând scenariul pe care i-l dăduse Rapp. „Îl duc la baza noastră de lângă Awaran. Aşa că de ce nu te dai la o parte din calea mea?”.
Obrazul lui Shirani s-a crispat vizibil. Oamenii lui şi-au apropiat puţin mâinile de arme, aşteptând ordinul de a-l ucide pe americanul insubordonat care stătea în faţa lor.
„Nu-l duceţi pe omul acela nicăieri.”
Maslick a ezitat, iar Rapp i-a dat un ghiont de încurajare.
„Hei, dacă vrei să vorbeşti cu Mitch, pot să mă duc eu să-l aduc. Dar dacă trebuie să se întoarcă aici, îţi garantez că o să-ţi tăbăcească fundul gras în sus şi în jos pe acest hol. Pun pariu că nu va fi prea bine pe afişele de campanie.”
În cele din urmă îl împinsese pe om până în punctul în care acesta rămăsese aproape mut. Rămânea de văzut dacă era un lucru bun sau nu. Ceea ce era sigur, însă, era că reuşea în misiunea cu care îl însărcinase Rapp. Îl înfuriase atât de tare pe bătrânul soldat încât nu mai putea gândi limpede.
În timp ce Maslick pornea din nou înainte, Shirani, într-un efort patetic de a salva aparenţele, îl apucă pe cel pe care îl credea Eric Jesem şi se uită în faţa lui umflată. „Ia-l dacă îl vrei. Mi-a dat ceea ce aveam nevoie.”
Strategia normală a lui Maslick ar fi fost să considere asta o victorie şi să plece naibii de acolo înainte ca toată lumea să înceapă să tragă în el. Dar nu asta era ceea ce urmăreau ei aici.
„Nu le-a dat nimic interogatoriilor voastre de rahat.”
Maslick îl trase pe Rapp de lângă bărbat şi începu să-l tragă spre partea din faţă a clădirii. „Acum spune-le oamenilor tăi să se dea la o parte, pentru ca băieţii lui Chutani să poată intra cu un transport. Omul ăsta trebuie să fie în Awaran până la ora zero şi şase jumate, iar Mitch şi cu mine vrem să fim într-un avion care să plece de aici într-o oră. Aţi înţeles?”
Când au ieşit în lumina orbitoare a soarelui, Maslick se aştepta pe jumătate să găsească cincizeci de tipi cu M4-uri îndreptate în direcţia lui. În schimb, era o dubă blindată şi câţiva oameni din garda de elită a lui Chutani. Le-a înmânat prizonierul său şchiop, iar aceştia l-au aruncat la propriu în spate. Maslick a privit cum Rapp s-a trântit pe mâinile încătuşate şi s-a rostogolit pe o bancă. O clipă mai târziu, uşile au fost încuiate şi Maslick se afla în norul de praf lăsat de roţile învârtite ale vehiculului.
L-a privit trecând prin poartă şi retrăgându-se pe şosea pentru o perioadă probabil prea lungă, apoi a pornit spre un vehicul care avea să-l ducă la un aeroport comercial. Aparent, G550 era gătit. Rapp îi distrusese trenul de aterizare cu mica sa excursie în deşert.
Cu coada ochiului, îl putea vedea pe Umar Shirani stând în picioare în uşa micului birou al clădirii. Omul arăta de parcă ar fi vrut să scoată inima cuiva.
Misiune îndeplinită.

CAPITOLUL 31

Uşile furgonetei s-au trântit, dar Rapp a rămas nemişcat, întins pe podeaua de oţel, cu mâinile legate la spate. Motorul a prins viaţă şi vehiculul a început să ţopăie dureros pe drumul de pământ care ducea spre poarta exterioară a sitului de rachete. S-a rostogolit pe o parte, închizându-şi ochii pentru a împiedica sângele să curgă în ei. Maslick făcuse o treabă abilă, potrivindu-se cu aspectul rănilor lui Eric Jesem fără să depăşească limita. Din câte îşi dădea seama Rapp, nu avea leziuni semnificative la coaste sau articulaţii, iar ochii îi erau foarte înnegriţi, dar nu atât de umflaţi încât să-i afecteze vederea. Vânătăile de pe trunchi erau impresionante, dar nu avea leziuni interne evidente sau discuri alunecate.
Partea proastă a lucrurilor era că îşi pierduse un dinte, iar alţi câţiva erau în mod clar pe cale de dispariţie. Leziunile la nas erau suficient de grave încât se întreba dacă va mai respira vreodată pe el. Şi, în cele din urmă, sângera abundent de la o tăietură pe care Maslick i-o crestase în frunte. O treabă artistică, totuşi. Se potrivea cu cea pe care o avea Jesem în toate detaliile.
Camioneta a sărit pe trotuar şi cursa s-a netezit pe măsură ce accelera. Când Rapp s-a asigurat că au trecut de orice gardieni reziduali care ar fi vrut să se uite la el, şi-a scos cătuşele. Maslick se folosise de vârfurile şireturilor de pantofi ale lui Jesem pentru a bloca mecanismele de închidere în timp ce Rapp îşi revenea după o lovitură uşor prea zeloasă în stomac. Tehnologie redusă, dar eficientă.
Partea din spate a furgonetei era brutal de fierbinte, probabil aproape de o sută douăzeci de grade Fahrenheit, cu o ventilaţie limitată la câteva găuri găurite prin părţile laterale. În curând, însă, soarele avea să apună şi căldura insuportabilă avea să se transforme în frig amar. O bună douăsprezece ore, dacă ajungeau la situl negru al CIA, care era aparent obiectivul lor. Dacă totul mergea conform planului, însă, călătoria nu avea să dureze nici pe departe atât de mult.
Maslick făcuse o treabă solidă în a-l încolţi pe Umar Shirani – mai bine decât şi-l imaginase Rapp capabil pe fostul soldat. Generalul ar fi fost orb de furie că fusese castrat în felul acela în faţa oamenilor săi, ceea ce era exact reacţia pe care o căuta Rapp. Era puţin probabil ca bătrânul soldat să lase fără răspuns o asemenea umilinţă.
În acest moment, însă, puterea lui de a riposta era limitată. Cel mai bun lucru pe care îl putea face fără să-şi expună rolul era să ia legătura cu contactele sale de la ISIS şi să le dea traseul dubei care îl transporta pe compatriotul lor american. Shirani le-ar fi refuzat CIA-ului prizonierul lor şi orice informaţie pe care ar fi putut-o avea.
Rapp a închis ochii şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a adormi, în ciuda durerii care îi iradia din aproape fiecare parte a corpului. Căldura şi lipsa de apă aveau să-şi facă treaba cu el şi era esenţial să-şi conserve cât mai multe forţe. Dacă avea dreptate în legătură cu ceea ce avea să urmeze, trebuia să-şi păstreze cât mai mult din capacitatea fizică şi mentală.
- – -
Rapp se trezi chiar în momentul în care şoferul furgonetei apăsă pe frână – o fracţiune de secundă prea târziu pentru a nu aluneca înainte şi a-şi sparge capul. Focuri de armă automată au izbucnit o clipă mai târziu şi el s-a aplatizat de podeaua de oţel în timp ce câteva gloanţe rătăcite au răsunat în exteriorul vehiculului. Barajul a crescut în intensitate, devenind asurzitor atunci când oamenii din cabină au început să riposteze la foc.
Capul lui Rapp era încă înceţoşat în timp ce se târa spre uşi şi recupera cătuşele aruncate. Deschizând una dintre cătuşe astfel încât să poată fi folosită pe post de gheară, s-a târât restul drumului spre partea din spate. Strigătele au devenit audibile afară şi el şi-a aruncat braţele protector deasupra capului, în timp ce gloanţele se coseau pe uşa vehiculului.
Era clar că erau intenţionate. Oamenii lui Chutani aveau să facă tot ce puteau pentru a se asigura că Eric Jesem nu va trăi suficient de mult pentru a fi salvat de tovarăşii săi din ISIS.
Rapp a auzit mânerul zornăind şi s-a împins în genunchi. O clipă mai târziu, uşile au fost smulse şi unul dintre oamenii lui Chutani se afla acolo, ţinând în mână un Beretta. Cu nimic altceva decât un metru şi jumătate de aer care îi despărţea, de data asta avea să îşi facă treaba.
Pistolul s-a ridicat şi Rapp s-a năpustit, învârtind cătuşele deschise spre gâtul paznicului. Până când s-au ciocnit, însă, bărbatul era deja mort – lovit de un glonţ care i-a intrat pe partea dreaptă şi a ieşit pe cea stângă într-un nor de sânge şi oase. Au aterizat fără graţie pe şosea şi Rapp a rostogolit cadavrul peste el în timp ce armele s-au deschis dinspre o maşină de urmărire oprită la douăzeci şi cinci de metri în spate.

Soarele începea să coboare sub orizont, reducând vizibilitatea, dar nu şi temperatura asfaltului. Gudronul lipicios îi pătrundea în cămaşă, arzându-i pielea de pe spate suficient de rău pentru a-l forţa să se lepede de trupul bărbatului şi să alerge ghemuit spre umărul drumului.
Impacturi de gloanţe au răsunat în stânga lui şi el şi-a ajustat traiectoria pentru a se îndepărta de ele. Lovitura la cap pe care o suferise când furgoneta se oprise ar fi fost un dezavantaj suficient de mare de unul singur. Combinat cu căldura şi cu bătaia pe care o luase de la Maslick, picioarele lui simţeau de parcă urmau să se prăbuşească sub el.
Gloanţele continuau să urmărească, apropiindu-se tot mai mult pe măsură ce Rapp alerga. A depăşit marginea drumului şi s-a împiedicat în strălucirea soarelui care apunea, izbindu-se de un morman de pietre zimţate înainte de a aluneca pe un terasament abrupt. Când s-a oprit, a încercat să se ridice, dar corpul său a refuzat să se supună. Voinţa goală l-a adus în patru labe, dar apoi s-a prăbuşit şi s-a rostogolit pe spatele ars în pietriş.
Conştienţa a venit şi a plecat în timp ce sunetul bătăliei făcea ravagii în jurul lui. Focuri de armă. Strigăte. Ţipetele celor răniţi. Când în sfârşit a reuşit să deschidă ochii, a văzut siluetele unor bărbaţi înarmaţi stând deasupra lui. Unul dintre ei a desfăcut eşarfa care îi ascundea faţa înainte de a-i pune o sticlă de apă pe buzele despicate ale lui Rapp.
„Ce ţi-au făcut, frate?”.

CAPITOLUL 32

LOCAŢIE NECUNOSCUTĂ

RAPP îşi recăpăta cunoştinţa în accese şi porniri frustrante. Sunetele au apărut mai întâi – mârâitul mecanic al vehiculelor îndepărtate, vântul şuierând prin crăpăturile din pereţi. Voci înăbuşite. Apoi a venit durerea. În mod ciudat, cea mai mare parte a acesteia emana din partea din spate care fusese arsă de drum. Capul era pe locul doi. Surdă în loc de ascuţită, dar bătând cu o intensitate impresionantă.
Şi-a lăsat pleoapele să se ridice uşor, adaptându-se la strălucire înainte de a le deschide complet. Femeia care plutea deasupra lui avea în jur de 30 de ani, cu părul acoperit de o eşarfă şi o faţă drăguţă marcată de un ochi negru proeminent. Îşi tampona fruntea cu ceva, dar s-a grăbit să plece când a văzut că era treaz.
Rapp stătea întins pe un pat, îmbrăcat doar cu boxerii pătaţi de rahat ai lui Eric Jesem. Rănile pe care le suferise păreau să fi fost toate curăţate, cusute şi bandajate. Nasul îi era de puţin folos, dar putea simţi în aer gustul de alcool de frecat.
Camera era mică, formată doar din patru pereţi de beton care văzuseră zile mai bune. Totuşi, nu era o celulă. Deşi nu existau ferestre, exista un prag cu o uşă lipsă care ducea spre o cameră exterioară. Putea auzi bărbaţi vorbind în arabă, dar vocile lor erau prea liniştite pentru a desluşi mai mult de câteva cuvinte individuale.
O clipă mai târziu, un tânăr a intrat şi a stat deasupra lui, privindu-i faţa deteriorată. Când a vorbit, a folosit o engleză deformată.
„Eric. Prieten. Te-ai trezit. Poţi să te mişti?”
Rapp a dat din cap şi s-a împins într-o poziţie aşezată pe pat. Cel mai bine ar fi fost să păstreze interacţiunile sociale la minimum. Irene reuşise să-i ofere câteva informaţii despre Jesem, dar asta se întâmplase după o mulţime de lovituri puternice la cap şi nu-şi amintea prea multe. Chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu ar fi avut nicio idee despre cine era dobitocul care stătea deasupra lui sau care fusese relaţia lui cu Jesem. Îşi amintea, totuşi, că coloradanul nu era vorbitor de arabă.
„Generalul întreabă de tine. Eric, ai venit? Eşti puternic?”
Rapp a dat din nou din cap în tăcere, iar bărbatul l-a ajutat să se ridice în picioare. Au intrat în camera exterioară, unde femeia care îl ajutase se ghemuia într-un colţ. Nu a recunoscut-o când a trecut pe lângă ea, urmându-l pe bărbat pe un set de scări şi ieşind în lumina soarelui.
Au mers pe o stradă de pământ care era practic abandonată. Din câte a putut vedea, zona fusese cândva un centru comercial, cu magazine şi tarabe care acum erau arse sau distruse de bombe. Rapp a aruncat o privire la ceea ce mai rămăsese din câteva panouri, asigurându-se că nu dădea de înţeles că citea. Acestea

conţineau doar suficiente informaţii pentru ca el să determine că se afla undeva în Irak şi nu în Siria. Bine pentru el, datorită istoricului său mai extins de operare în acest teatru de operaţiuni.
Din moment ce bărbatul care îl însoţea era în mod clar ISIS şi se plimba cu impunitate, era destul de sigur că se aflau într-o zonă controlată de gruparea teroristă. În acest moment, asta a restrâns zona la nordul şi centrul Irakului.
Şi-a continuat căutarea subtilă, dar nu a găsit nimic care să conţină numele unui oraş şi nu putea risca să întrebe. Deşi era posibil ca Jesem să nu fi fost niciodată acolo, era la fel de posibil ca ei să fi plecat de curând din apartamentul său. Rapp va trebui să-şi limiteze întrebările la lucruri pe care teroristul american cu siguranţă nu le-ar fi ştiut.
„Cât timp am fost inconştient?"
„Patru zile, frate."
Prea mult timp, la naiba. Materialul fisionabil furat ar fi putut fi transportat aproape oriunde până acum.
„Cum am ajuns aici?"
„Ne-am luptat cu cei care te-au dus la americani. Nu-ţi aminteşti?"
„Nu."
„Te-ai rănit la cap. Am crezut că vei muri. Dar Allah nu te-a luat. El vrea ca tu să rămâi. Să lupţi."
Au virat pe un bulevard mai larg şi o camionetă plină de tineri înarmaţi a trecut pe lângă ei, strigând şi strigând în timp ce o făceau. Rapp i-a ignorat, concentrându-se în schimb asupra clădirii de care se apropiau. Avea un aspect guvernamental, dar semnul fusese smuls şi aruncat cu faţa în jos într-o grămadă de gunoaie. Aşadar, încă nu exista un nume de oraş.
Interiorul prezenta o cantitate semnificativă de daune provocate de focuri de armă de calibru mic, dar scările spre subsol erau în stare bună. După ce a fost condus pe lângă câţiva paznici precaut, Rapp s-a trezit în faţa unui bărbat care purta uniforma unuia dintre generalii lui Saddam Hussein.
„Mi s-a spus ce ţi-au făcut americanii, Eric, dar acum că văd, sunt şocat", a spus generalul într-o engleză respectabilă. Rapp nu-i putea da un nume, dar faţa lui avea ceva familiar. Să fi fost pe una dintre cărţile de joc pe care le distribuiseră trupelor americane? Se întâlniseră atunci când agenţia încerca să se descurce cu reţeaua încâlcită de alianţe religioase, politice şi tribale care afectau Irakul? Pe vremea când politicienii de la Washington încă mai credeau că există o speranţă de a-i separa pe cei buni de cei răi?
„Sursele mele spun că te-ai confruntat cu Mitch Rapp de la CIA."
Rapp a dat din cap. „Sursele" se refereau aproape sigur la rahatul ăla de Umar Shirani. Din fericire, omul era la fel de previzibil pe cât era de corupt.
„Mi s-a mai spus că nu ai spus nimic. Sunt impresionat. Rapp a desfiinţat oameni mari. Oameni devotaţi."
Rapp a dat din cap, recunoscând în tăcere complimentul.
„Ce poţi să-mi spui, Eric? Ce ştiu americanii? Ce bănuiesc?"
Acum începea jocul cu adevărat periculos. Cât de mult să spună? Trebuia să îl atragă pe om în conversaţie, dar era nevoie de o singură scăpare pentru a garanta o decapitare sumară.
„Au spus că am luat material fisionabil de la rachetele pakistaneze."
„Câte?"
„Ei cred că şase."
„Deci le ştiu pe toate", a murmurat generalul. „Ştiu ceva despre planul nostru?".
„Ei cred că noi construim arme nucleare şi că le vom introduce clandestin în Statele Unite."
„Proşti. Cât mi-ar plăcea să văd privirea preşedintelui american când va afla adevărul."
Care adevăr?
„Da, domnule."
„Asistenta care te-a examinat a spus că niciuna dintre rănile tale nu-ţi pune viaţa în pericol. Îţi vei reveni. Dar, mă tem că nu suficient de repede pentru a juca un rol în operaţiunea noastră. Îmi pare rău."
Expresia de dezamăgire profundă care s-a aşezat pe faţa umflată a lui Rapp nu era în întregime fabricată. Era puţin probabil ca cineva să ştie unde se afla sau chiar dacă mai era în viaţă. Neavând nicio modalitate de a comunica cu lumea exterioară, nu avea de ales decât să se descurce singur. Şi asta nu era ceva ce avea să se întâmple din tribune.

„Vă rog, domnule general. Sunt deja în curs de vindecare. Pune-mă la încercare. Încă pot să-mi îndeplinesc rolul.”
„Îţi admir devotamentul, Eric. Şi ai dreptate. Te vei vindeca şi vei juca un rol important în răspândirea legii lui Dumnezeu în întreaga lume. Dar nu în decursul următoarelor trei zile.”
Aşadar, acum Rapp avea un termen, dar niciun plan. Şi tot nu avea cum să spună nimănui, chiar dacă ar fi avut.
„Domnule, vă implor...”
„Nu”, a spus soldatul, afişând o urmă de furie că i se pun ordinele la îndoială.
Rapp nu a putut face altceva decât să plece capul în mod supus.
„Îmi pare sincer rău că nu te putem folosi în acest caz, Eric. Dar există mai multe moduri de a-ţi răsplăti curajul şi devotamentul.”

CAPITOLUL 33

RAPP a rămas la un pas în urma generalului fără nume în timp ce porneau pe o stradă ocupată doar de câţiva oameni înarmaţi postaţi la colţuri. Irakianul a aruncat o privire spre cerul înceţoşat, iar Rapp i-a imitat ticul familiar. Oamenii din această regiune aveau o teamă bine întemeiată faţă de dronele americane, iar el o împărtăşea acum. A sta prea aproape de acest rahat crea pericolul foarte real de a fi vaporizat de cineva cu care îi purta numele mic. Din fericire, vântul se înteţise până la punctul în care dronele americane ar fi fost ţinute la sol, iar sateliţii ar fi fost orbiţi de nisipul suflat.
Generalul a cotit pe o alee bombardată şi Rapp l-a urmat, aruncând o privire înapoi la bărbatul care îl smulsese din pat mai devreme în acea zi. Cei trei erau acum singuri în coridorul îngust, întunecat de zidurile care se ridicau de o parte şi de alta şi de urletul vântului. Ar fi fost atât de uşor. O întoarcere rapidă pe călcâie, urmată de o lovitură în gât. Generalul, pierdut în propriile gânduri, nu ar fi observat nimic până când Rapp nu i-ar fi pus o mână peste gură şi nu l-ar fi târât într-una dintre clădirile care se prăbuşeau în jurul lor.
Cât timp până când va fi descoperit, totuşi? Generalii se puteau plimba ocazional pe străzi cu o singură gardă, dar programul lor era întotdeauna strâns. Era puţin probabil să treacă mai mult de câteva minute înainte ca cineva să vină să îi caute. Nici pe departe suficient de mult timp pentru a obţine vreo informaţie utilă. Şi apoi mai era încă problema transmiterii informaţiei către cineva aflat în poziţia de a lua acele măsuri.
Rapp a auzit mulţimea înainte de a o vedea. Aplauzele, suficient de puternice pentru a îneca vântul, se ridicau şi se stingeau într-un ritm imprevizibil. Mai puţin de două minute mai târziu, au intrat într-o piaţă mare care conţinea o adunare care, sub un cer senin, ar fi fost imediat ţinta SUA. Erau probabil două sute de bărbaţi, aproape toţi pompând puşti de asalt în aer. La capătul nordic al pieţei se afla o scenă ridicată, construită în grabă din scânduri de lemn. Pe acea scenă se afla un bărbat care ţinea în braţe două fete. Una avea probabil şaisprezece ani, iar cealaltă nu mai mult de treisprezece. Ambele fuseseră dezbrăcate şi păreau aproape catatonice. Îşi petrecuseră vieţile de post-adolescenţă acoperite din cap până în picioare şi sub supravegherea atentă a familiilor lor. Acum, toţi cei pe care îi cunoşteau erau morţi şi se aflau singuri şi expuşi. Animale la o licitaţie de sclavi sexuali.
„Dacă una dintre acestea vă place, sunteţi bineveniţi la ea”, a spus generalul. „Dar vă avertizez. Niciuna dintre ele nu este virgină.”
Asta explica vânătăile care deveneau din ce în ce mai evidente pe măsură ce se apropiau prin mulţimea care se despărţea. Fetele erau vândute pentru a doua sau a treia oară de stăpâni care se plictisiseră de ele. Un câştigător în licitaţie a apărut şi a sărit pe scenă. După ce şi-a contabilizat cu atenţie plata, a luat-o pe cea mai tânără dintre cele două fete, în timp ce adjudecătorul încerca să stârnească entuziasmul pentru cea mai mare.
Rapp văzuse multe la vremea lui, dar asta era ceva nou. Oricât de sucită ar fi fost Al Qaeda, aceasta avea un scop, o raţionalizare pentru acel scop şi o strategie pentru a-l atinge. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Hamas şi Hezbollah. ISIS nu juca pentru a câştiga. Singurul lor scop era să nu lase decât pământ pârjolit atunci când vor fi în cele din urmă distruşi.

Simţea cum îi creşte furia în timp ce se uita la feţele oamenilor din jurul său. Trupurile lor se strângeau împotriva lui, iar furia lui a crescut rapid până la limita controlului său. S-a întors spre un terorist îmbrăcat în întregime în negru şi şi-a fixat privirea pe AK-47-ul purtat pe umăr. Părea bine întreţinut şi existau încărcătoare de rezervă fixate la centura bărbatului. Câţi dintre aceşti nemernici putea să ucidă înainte de a cădea el însuşi? Douăzeci? Cincizeci? O sută?
Generalul se opri şi îşi aruncă un braţ în jurul umerilor lui Rapp. Greutatea bruscă l-a scos din fantezia sa violentă, forţându-l să revină în prezent. Fata mai în vârstă a fost purtată în cele din urmă în afara scenei, în timp ce o alta era forţată să urce scările. Spre deosebire de cele două dinaintea ei, ea purta un chador. Un mic mister pentru a stârni mulţimea.
Într-un spectacol impresionant, licitatorul a apucat-o şi i-a smuls chadorul dintr-o mişcare abilă. Mulţimea a izbucnit, dar apoi s-a liniştit când a descoperit că purta blugi şi un tricou pe dedesubt.
„E cam bătrână", a comentat generalul. „Familia ei i-a permis să meargă la universitate în loc să se căsătorească. Dar s-a confirmat că este virgină şi cred că veţi fi de acord că este destul de frumoasă."
Acum se aflau la numai trei metri de baza scenei şi nu mai era posibil să nege acest lucru. Avea părul lung şi negru şi pielea fără cusur, cu ochi care reţineau mai puţină teroare decât s-ar fi aşteptat Rapp în aceste circumstanţe.
„Vreţi să vedeţi mai mult?", a strigat adjudecătorul.
Aplauzele care s-au ridicat au fost suficient de puternice încât au reverberat în pieptul lui Rapp.
Bărbatul a apucat partea din faţă a cămăşii tinerei şi voia să i-o smulgă când aceasta i-a înfipt un deget în ochi. Şi nu doar un pic. L-a înfipt aproape până la încheietura degetelor.
Mulţimea a căzut într-o tăcere stupefiată, iar Rapp şi-a stăpânit un zâmbet în timp ce adjudecătorul a scos un ţipăt ascuţit. Doi bărbaţi au urcat treptele şi au înhăţat-o pe femeie, a cărei zvâcnire a fost însoţită de un şir impresionant de obscenităţi în cel puţin cinci limbi distincte.
Licitatorul a reuşit să se stăpânească şi a strigat ceva neinteligibil către un bărbat de la baza scenei. O clipă mai târziu, acesta se grăbea să urce scările cu o canistră de gaz strânsă la piept. Bărbatul parţial orbit a apucat-o şi i-a scos capacul. Când acesta a început să se trântească spre femeia captivă, Rapp a arătat cu degetul şi a strigat peste zgomot. „O iau eu."
Generalul s-a uitat la el şi a zâmbit. „Femei sprintene! Sunt de acord."
Şi-a scos arma din dotare şi a tras în aer, oprindu-l pe bărbatul care înainta. Toată atenţia era acum îndreptată spre ei.
„Acesta este fratele nostru american Eric Jesem", a strigat el. „Omul care a fost torturat de Mitch Rapp, dar nu a spus nimic!"
De data aceasta, urletele mulţimii au fost însoţite de focuri automate sporadice. Generalul a ridicat mâinile pentru tăcere. „El o vrea pe această femeie şi noi îi vom îndeplini cererea. O recompensă pentru curajul şi devotamentul său faţă de jihad."
Rapp a urcat treptele în hohotele mulţimii şi în privirea furioasă cu un singur ochi a licitatorului. Şi-a spus că decizia lui fusese tactică – că această femeie avea curaj, cunoştinţe locale şi nu iubea ISIS. Dar oare asta era tot? Sau anii începuseră să-l înmoaie? Credea cu adevărat că ea îl putea ajuta sau pur şi simplu nu voia să stea acolo şi să o privească cum arde?
Când s-a apropiat la câţiva metri, bărbaţii care o ţineau i-au dat drumul. Ea nu a încercat să scape, ci în schimb l-a atacat, legănând unghiile vopsite în roşu spre faţa deteriorată a lui Rapp. El a apucat-o de gât, oprindu-o cu o smucitură violentă. Ea a continuat să se lupte, încercând zadarnic să ajungă la el, în timp ce el creştea presiunea în jurul gâtului ei. În cele din urmă, ea şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a prăbuşit la pământ.
Rapp a luat-o în braţe şi a ieşit de pe scenă, spre aprobarea zgomotoasă a publicului.

CAPITOLUL 34

CENTRUL MEDICAL WALTER REED
BETHESDA, MARYLAND
S.U.A.

IRENE Kennedy şi-a împins ochelarii de citit pe cap şi s-a uitat la pereţii sălii de odihnă a spitalului. Spaţiul fusese măturat pentru dispozitive de ascultare şi ea avea laptopul ei securizat, dar tot nu putea face prea multe din Bethesda. Oricât de dezirabil ar fi fost să rămână aproape de Scott Coleman, trebuia să se întoarcă la Langley.
O bătaie liniştită a răsunat în uşă şi, o clipă mai târziu, Mike Nash şi-a băgat capul înăuntru. „Ai o clipă liberă, Irene?"
Nash împlinise de curând patruzeci de ani, dar nu prea dădea semne că ar fi împlinit. Fostul puşcaş marin fusese, pe bună dreptate, furios când Mitch Rapp îi pusese capăt carierei sale operative. De atunci, însă, se împăcase cu noua sa viaţă şi se descurca admirabil în rolul său de unul dintre directorii ei de top.
Fără să mai aibă o nevoie reală de viteză sau de rezistenţă fizică, se îngrăşase destul de mult – fiecare gram de muşchi. Scopul principal al noului fizic era de a stabiliza leziunile pe care le suferise coloana vertebrală în urma unei explozii în Afganistan. Avea avantajul suplimentar de a-l face şi mai atrăgător din punct de vedere fizic, ceea ce, combinat cu farmecul său natural, îl făcea destul de popular în Capitoliu. Chiar şi cei mai odioşi membri ai Congresului nu pierdeau nicio ocazie de a-l bate pe Nash pe spate şi de a se fotografia cu un erou american de bună credinţă.
Din ce în ce mai mult, Kennedy s-a trezit cerşind să renunţe la întâlnirile politice şi trimiţându-l pe el în locul ei. Pe cât de bun fusese la operaţiuni, pe atât de bun era la manevrarea orgoliilor din Washington – o activitate care i se părea tot mai dificilă în fiecare an.
„Ce veşti avem despre Mitch?", a întrebat ea.
„Niciuna", a spus el, luând loc chiar vizavi de masa ei.
„Cum adică, niciuna? Noi trebuie să..."
„Vreau să spun niciuna. Vânturile din întreaga regiune se înteţesc şi am pierdut vehiculul în care era transportat când vizibilitatea a luat-o razna."
„Cum rămâne cu informatorii?"
„Ne e teamă să îi folosim pe cei puţini pe care îi avem. Nu vrem ca nimeni să pună întrebări despre Eric Jesem. Oamenii ar putea începe să-i acorde prea multă atenţie."
Kennedy a respirat adânc pentru a-şi ascunde furia faţă de lipsa de progres. Fusese deja prea dură cu Joe Maslick. El contactase Agenţia la timp pentru ca ei să pună supravegherea în aer, dar nu mai putuse face nimic altceva. Chiar şi propria ei capacitate de a se insinua în planurile lui Rapp fusese ştearsă. Mai ales atunci când a înnebunit complet şi a decis să meargă singur şi rănit pe teritoriul ISIS.
„Dar bărbatul care l-a atacat pe Scott?".
„Am veşti mai bune pe acest front", a spus Nash, bătând în servieta pe care o pusese pe podea lângă el. „Avem câţiva suspecţi solizi, iar oamenii noştri lucrează pentru a le da substanţă. „
Tonul său era de obicei optimist, dar faţa îi era gravată adânc de îngrijorare. Deşi el şi Rapp suferiseră mai mult decât partea lor de conflicte de-a lungul anilor, erau încă apropiaţi. Iar Scott Coleman era probabil cel mai bun prieten pe care îl avea Nash. Din fericire, avea şi ea veşti bune.
„Mi s-a spus că Scott se luptă cu infecţia."
Sprâncenele lui Nash s-au ridicat simţitor, dar învăţase de-a lungul anilor să fie precaut cu optimismul său. „Deci... există o şansă? Ar putea să supravieţuiască?"
„De fapt, este treaz."
Nash şi-a trecut o mână peste gură, ştergându-şi sudoarea care îi strălucea pe buză. „Pot să-l văd?"
Kennedy s-a ridicat în picioare. „Cred că se poate aranja asta. Dar am fost avertizaţi să nu-l supărăm. Este extrem de slăbit şi foarte norocos că este în viaţă."
Nash a luat-o la fugă spre uşă, dar apoi a reuşit să se oprească suficient de mult timp pentru a o ţine deschisă pentru ea. Trebuia să recunoască faptul că, în ciuda faptului că toate celelalte se prăbuşeau, să fie purtătoarea veştilor bune era o adevărată plăcere. Era un rol neobişnuit pentru cineva în poziţia ei.
- – -
Nash stătea la câţiva metri de geam, luându-şi o clipă pentru a se adapta la realitatea bărbatului de dincolo. Coleman era sprijinit în patul său de spital, cu bandaje care îi acopereau cea mai mare parte a capului şi jumătate din faţă. Unul dintre braţele sale conţinea mai multe ace de perfuzie, iar celălalt era

imobilizat într-un ham elaborat. Piciorul său puternic bandajat era ridicat într-o eşarfă şi avea un tub de drenaj introdus între coaste.
Cu toate acestea, ochii îi erau deschişi. Fixaţi pe o fereastră însorită cu o privire de o mie de mile.
În cele din urmă, Nash şi-a scuturat violent capul, a strâns din umeri şi a împins uşa.
„Cum merge vacanţa finanţată de contribuabili?".
Coleman a întors capul cu atenţie, urmărindu-l pe Nash în timp ce se lăsa pe un scaun supraaglomerat.
„Merge bine, dobitocule."
Kennedy a intrat şi a ocupat singurul loc rămas. „Ce mai faci, Scott?"
„Tu să-mi spui."
Vocea lui suna ciudat, ceva ce putea fi explicat doar parţial prin recenta îndepărtare a tubului de respiraţie. Sub răguşeală se ascundea un amestec de emoţii la care fostul SEAL era în mod normal imun: furie, dezamăgire, jenă. Kennedy ştia că îşi punea la îndoială abilităţile, spunându-şi că îşi dezamăgise echipa. Totul era un nonsens total, desigur, dar învăţase că era un nonsens inevitabil la bărbaţi ca el.
„Doctorii mi-au spus că va fi un proces lung şi dificil, dar că îţi vei reveni complet."
Nu era chiar o minciună, ci o afirmaţie îmbrăcată cu destul de multă pozitivitate.
„Am obţinut bomba nucleară?"
„Da", a spus Nash. „Chiar am adus-o cu avionul aici şi l-am lăsat pe Craig să o dezmembreze. Am obţinut o mulţime de informaţii bune."
„Unde e Mitch?"
„El şi Mas au trebuit să ducă focosul înapoi. Pakistanezii s-au încurcat cu noi pentru că îl aveam."
Nu spuneau nimic despre starea actuală a lui Rapp, despre materialul fisionabil lipsă sau despre celelalte bombe nucleare compromise. Până când Coleman se afla într-o stare mult mai bună, mesajul era că operaţiunea fusese un succes deplin.
„Şi tipul care mi-a făcut asta?", a spus el, mutându-şi privirea înapoi la fereastră.
„Nu trebuie să vorbim despre asta acum, amice. Poate să mai aştepte."
„Ştii cine este?"
Nash s-a uitat la Kennedy, care a dat subtil din cap. Dacă Coleman se simţea în stare, aveau nevoie de ajutorul lui.
„Ne-am tot gândit la câteva idei. Vrei să arunci o privire?"
„Da", a venit răspunsul aşteptat.
„Îţi aminteşti faţa lui?" a întrebat Kennedy.
Coleman a rămas nemişcat pentru o clipă. „Îmi amintesc."
Nash a scos o tabletă din servieta sa, aranjând fotografiile a nouă bărbaţi pe ecran înainte de a o duce la prietenul său rănit.
„Crezi că este unul dintre ei?". a întrebat Coleman.
„Poate. Nu sunt atât de multe opţiuni pe baza descrierii..." Vocea lui Nash s-a întrerupt pentru o clipă.
„Ştii tu. A ceea ce s-a întâmplat."
„Te referi la faptul că am fost bătut ca din nenorocita de piscină de dactilografiere?"
Nash a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Nimeni nu te învinovăţeşte pentru asta, Scott. Nici eu, nici Mas şi, mai ales, nici Mitch."
Coleman nu credea. „Poate că ar fi fost altfel dacă ai fi fost tu acolo."
„Da, aş fi fost mort. Uite, Scott. Am fost un soldat bun. Dar, oricât de mult mi-ar displace să o spun cu voce tare, nu am fost la fel de bun ca tine. Aşa că hai să uităm toate prostiile astea, bine?"
Când Coleman nu a răspuns, Nash a bătut pe tabletă. „Tu ce părere ai? Tot ce am aflat de la Mitch este că era alb, avea în jur de un metru optzeci şi ceva şi avea între treizeci şi patruzeci de ani. Îţi sună cunoscut vreunul dintre tipii ăştia?".
„Cine sunt ei?"
„Băieţi de top din cadrul operaţiunilor speciale străine cărora le-am pierdut urma."
Fostul SEAL a scanat feţele. „Cel din dreapta jos. Nu prea seamănă cu el, dar e ceva familiar. E posibil să-l cunosc de undeva?"
„Mă îndoiesc", a spus Nash, retrăgându-se înapoi pe scaunul său. „Numele lui este Grisha Filipov."

Coleman doar a clătinat din cap în timp ce Nash s-a apucat să lucreze la fotografie, întunecând părul, netezind obrajii şi ridicând pleoapele.
„Descrie-i nasul, Scott”.
„Nu ştiu. Nu foarte mare. Un fel de ascuţit.”
Nash a adus o selecţie de nasuri dintr-un meniu derulant. Era o schimbare obişnuită pentru un chirurg plastician – era mai uşor să elimini carne decât să adaugi.
El a ales cea mai bună potrivire şi apoi a folosit un program software comercial pentru a îmbătrâni bărbatul până la vârsta de 30 de ani. În cele din urmă, a plimbat tableta înapoi la Coleman.
De data aceasta nu a mai fost nevoie să-l întrebe ce părere are. Ritmul monitorului de ritm cardiac la care era conectat a accelerat în mod audibil.
„Grisha Filipov”, a reuşit în cele din urmă Coleman să iasă.
„Nu am vrut să spun nimic care să te influenţeze, dar acesta a fost alegerea noastră de top.”
„Rusul?”
„Da. Spetsnaz. A fost identificat ca fiind un atlet excepţional când era copil şi a fost introdus în maşinăria atletică sovietică. Interesant este că a ajuns într-un sport de care eşti fan – biatlon. Se pare că avea un murmur cardiac minor. Sistemul l-a scuipat şi l-a trimis înapoi la ferma familiei. Câţiva ani mai târziu, s-a înrolat în armată. Aparent, a trecut prin antrenamentele pentru operaţiuni speciale fără să transpire şi a dat rezultate extraordinar de bune la testele de inteligenţă. După ce s-a distins în câteva operaţiuni, a părăsit armata şi a dispărut. Bănuiala noastră este că a atras atenţia noului preşedinte al Rusiei.”
„Krupin”, a spus Coleman.
„Este perfect logic”, a intervenit Irene Kennedy. „Krupin îşi consolida puterea la acea vreme, iar Filipov ar fi fost exact genul de persoană de care ar fi avut nevoie – tânăr, talentat şi relativ anonim.”
„Ştiţi unde este?” a spus Coleman.
„Nu încă. Dar îl vom găsi.”
„Când o veţi face, nu te apropia de el, Mike. Ascultă-mă pe mine. Dronaţi-l pe nemernicul ăla din stratosferă.”
„Asta depinde de Mitch.”
Coleman a deschis gura să spună ceva, dar a tăcut când o bătaie timidă a răsunat în uşă. Irene Kennedy a aruncat o privire spre peretele de sticlă şi a văzut-o pe Claudia Gould aruncând o privire prin el. I-a făcut semn să intre.
„Te deranjează?” a spus Claudia, luându-şi poziţia lângă Coleman şi ajustându-i pernele.
„Categoric”, a spus el. „Cred că ar trebui să le arunci în stradă.”
Ea s-a încruntat la ele. „Vorbiţi de afaceri? Ştii că doctorii au spus să nu-l supărăm. Are nevoie de odihnă.”
Kennedy s-a ridicat şi i-a făcut semn lui Nash să facă la fel. „Aveţi dreptate. Ne-am depăşit timpul de primire. Claudia, trebuie să mă întorc la birou. Ai numărul meu personal, precum şi pe cel al lui Mike. Dacă există vreo problemă – orice problemă – ar trebui să suni imediat pe unul dintre noi.”
„Înţeleg.”
Tânăra a întins mâna spre tabletă, dar apoi s-a blocat cu degetele la câţiva centimetri distanţă.
„Claudia?” a spus Kennedy. „Eşti în regulă?”
„Grisha Azarov”, a spus ea, părând un pic speriată. „A fost el, Scott? El ţi-a făcut asta?”
„Ce ai spus?” a întrebat Nash. „Azarov? Noi avem numele lui ca Filipov”.
„Nu”, a spus Claudia. „Nu Filipov. Nu de mulţi ani.”
„Îl cunoaşteţi pe acest om?” a spus Kennedy.
Brusc, ea a căpătat o expresie de căprioară în lumina reflectoarelor. „Nu ... . Nu, eu...”
„Calmează-te”, a spus Kennedy. „Eşti printre prieteni. Toată lumea din camera lui ştie cine eşti.”
„Nu mai sunt acea persoană.”
„Îmi pare rău. Aveţi dreptate. Cine ai fost. Acum, îl cunoşti pe acest om?”
Ea şi-a mestecat buza inferioară pentru o clipă şi a dat din cap. „Louis s-a întâlnit cu el cu ani în urmă în Belarus. Nu mi-a spus niciodată detaliile a ceea ce s-a întâmplat, dar ştiu asta: Există doar doi bărbaţi în lume de care se temea soţul meu. Mitch şi Grisha Azarov.”

„Aţi creat un dosar despre el?”
„Bineînţeles că da. Louis a vrut să ştie totul în caz că se întâlneau din nou.”
„Şi mai puteţi accesa acel dosar?”.
„Da, de pe calculatorul meu. Este în apartamentul lui Mitch.”
Nash a luat tableta de pe pat şi a pus o mână pe spatele Claudiei. „Atunci de ce nu mergem la Mitch acasă? Probabil că oricum trebuie să iei câteva lucruri.”
„Dar cum rămâne cu Scott?” a protestat Claudia în timp ce Nash o împingea spre uşă.
„Nu trebuie să-ţi faci griji”, a strigat Kennedy după ea. „Nu voi pleca până nu te întorci.”

CAPITOLUL 35

LOCAŢIE NECUNOSCUTĂ

RAPP a mutat femeia şchioapă într-o poziţie mai stabilă pe umărul său şi a împins uşa apartamentului lui Eric Jesem. Fusese atent când îi tăiase aerul, făcând doar atât cât să o doboare şi să o împiedice să o ia razna de tot pe drumul lor înapoi prin mulţime. În acest moment, era aproape sigur că se prefăcea că îşi pierdea cunoştinţa. Aşteptând cu răbdare o ocazie de a-i lua capul.
„Alo?”, a strigat el.
Nu a răspuns. Femeia care îl peticise trebuie să fi aparţinut altcuiva.
Rapp s-a dus direct în dormitor – aşa cum s-ar fi aşteptat fata pe care o purta în braţe – dar apoi a lăsat-o pur şi simplu pe pat şi s-a îndreptat spre bucătărie. Nu-şi mai amintea când mâncase ultima oară şi ar fi fost bine să ia câteva calorii înainte ca ea să înceapă să-l urmărească prin apartament.
Bucătăria abia dacă era suficient de mare pentru a trece pe o parte, dar o căutare rapidă a scos la iveală câteva pachete cu răspunsul Orientului Mijlociu la ramen. Bun la nevoie, dar nu era prima lui alegere. Puţin mai mult efort l-a răsplătit cu o rezervă de MRE-uri furnizate de americani, ascunse sub un aragaz spart. În mod normal, găsirea de MREM-uri americane proviziile în mâinile teroriştilor îl iritau la culme, dar astăzi nu se plângea. A scotocit prin pachete, găsind în cele din urmă puiul mexican pe care îl spera. În mod surprinzător, chiuveta funcţiona, aşa că a pus nişte apă în punga de încălzire şi apoi şi-a făcut un PB&J. Mestecându-l cu grijă ca să nu-şi mai scoată vreun dinte, s-a întors în camera principală.
Mobilierul se limita la câteva scaune şubrede şi un televizor care stătea scos din priză pe podea. Rapp a apăsat un întrerupător de perete şi nu a obţinut nimic din ceea ce se aştepta. Într-un colţ se aflau două lămpi, una alimentată cu baterii şi cealaltă conectată la o butelie de gaz. Mai interesant era telefonul mobil conectat la un încărcător solar pe pervazul singurei ferestre a apartamentului.
L-a pornit şi a confirmat că nu exista semnal. O mare parte din capacitatea de telefonie mobilă din zonă fusese distrusă în timpul luptelor, iar ceea ce mai rămăsese era bruiat de armata americană. O trecere rapidă prin e-mailurile şi mesajele lui Jesem nu a găsit nimic interesant. Înregistrările telefonice erau complet goale. Era probabil ca Marcus Dumond, de la Langley, să poată afla tot felul de informaţii utile despre dispozitiv, dar abilităţile tehnologice ale lui Rapp se limitau la elementele de bază.
Sub unul dintre scaune se afla o cutie şi a răscolit-o, găsind paşaportul american al lui Jesem, câteva efecte personale şi nişte filme porno. Nu era chiar o comoară de informaţii utile. Nimic despre viaţa lui Jesem, despre misiunea sa în Pakistan sau despre planurile ISIS pentru materialul fisionabil pe care îl furaseră. Iar Rapp tot nu ştia unde naiba se afla.
Sertarele din baie nu conţineau mai mult decât o periuţă de dinţi şi nişte pastă. Închise uşa deformată cât putu de bine putu şi se aplecă spre o oglindă crăpată. Faţa care se uita la el era cam ceea ce se aşteptase: buze despicate, ochi înnegriţi şi un nas lovit sub o frunte cusută.
Totuşi, nu era la fel de rău cum fusese când Maslick făcuse iniţial treaba. Unul dintre numeroasele puncte forte ale lui Rapp era capacitatea de a se vindeca. În acest caz, acest talent lucra împotriva lui. Umflăturile de benzi desenate din jurul ochilor îi scăzuseră deja în mod apreciabil, iar decolorarea unde obrajii îi ieşeau din barbă se estompa.
Mai rău, însă, era nasul. Al lui nu semăna deloc cu cel al lui Eric Jesem, iar Maslick fusese nevoit să îl spargă pentru a ascunde acest fapt. Din nefericire, femeia care făcuse o treabă atât de minuţioasă de

curăţare a rănilor lui Rapp făcuse o treabă la fel de minuţioasă şi la îndreptarea nasului. Încă câteva zile şi oricine îl cunoştea pe Jesem ar fi început să vadă prin pagubă.
Experienţa lui în ceea ce priveşte rănirea intenţionată era destul de limitată şi s-a uitat prin baie, încercând să găsească ceva care să îi folosească. Capacul de toaletă părea promiţător la început, dar s-a dovedit a fi prea uşor şi fragil. Chiuveta i-a captat şi ea atenţia pentru o clipă, dar peretele o depăşea într-un mod care să-i limiteze impulsul. Şi mai era şi problema de a explica de ce faţa lui se înrăutăţea în loc să se îmbunătăţească.
O clipă mai târziu, soluţia problemelor sale a deschis cu piciorul uşa de la baie. S-a ferit instinctiv, iar lampa cu baterii a făcut un arc deasupra capului său, izbindu-se de peretele de deasupra unui suport de prosoape gol. Tânăra femeie a tras-o înapoi pentru o nouă încercare şi Rapp a început să recunoască oportunitatea pe care o reprezenta.
Când ea a lovit din nou, el a blocat doar parţial lovitura, permiţându-i soclului lămpii să aterizeze cu o lovitură dureroasă în partea dreaptă a feţei sale. Nu avea forţa de a zdruncina genunchii unuia dintre pumnii lui Maslick, dar era un pas în direcţia cea bună.
Rapp s-a strecurat pe lângă ea şi s-a strecurat în camera principală pentru a-şi da spaţiu de manevră. Ea nu a ezitat, alergând după el şi luând o altă lovitură vicioasă. Ura şi furia îi transformaseră trăsăturile frumoase în ceva care l-ar fi speriat chiar şi pe Stan Hurley – un om care făcuse din ură şi furie mai bine decât aproape oricine.
În loc să se retragă, Rapp s-a apropiat. Tăişul lămpii l-a lovit în ochiul stâng, aruncându-l înapoi cu câţiva paşi. A clipit de câteva ori pentru a confirma că încă mai putea vedea din el, în timp ce ea se îndrepta spre el cu un ţipăt care îi spărgea urechile. Asta urma să fie lovitura de graţie şi trebuia să recunoască faptul că nu aştepta cu nerăbdare. Un val de adrenalină l-a străbătut când s-a întors şi a lăsat lampa să-l lovească direct în nasul spart.
„La naiba!”, a strigat, clătinându-se înapoi în timp ce sângele începea să-i curgă în barbă.
Şi-a apăsat avantajul, crezând, fără îndoială, că era pe punctul de a-l termina. De data aceasta, el a prins lampa şi i-a măturat picioarele de sub ea. A aterizat cu spatele pe podeaua de beton, scoţându-i vântul din plămâni.
Rapp a aruncat lampa într-un colţ şi s-a întors în baie pentru a-şi examina faţa. Nu mai avea nicio şansă ca cineva să-i deosebească nasul de cel al lui Jesem. De fapt, era greu de recunoscut chestia din centrul feţei sale ca fiind un nas. Dacă reuşea să supravieţuiască suficient de mult timp pentru a se întoarce în State, Irene Kennedy avea să scrie un cec serios către chirurgii plasticieni ai Agenţiei.
Şi-a băgat nişte hârtie igienică în nări pentru a opri sângerarea şi a trecut înapoi pe uşă. Femeia reuşise să ajungă în genunchi şi s-a uitat la el. Bătaia pe care tocmai o împărţise nu făcuse în mod clar nimic pentru a-i diminua ura arzătoare.
„Vorbiţi engleza?”, a întrebat el, nedorind să-şi dezvăluie cunoştinţele lingvistice.
„Dacă mă atingi, te omor.”
Nu numai că vorbea engleza, dar o vorbea destul de bine.
„Ce-ai zice dacă am numi un armistiţiu temporar? Cina ar trebui să fie gata.”
S-a retras în bucătărie şi a ieşit cu puiul mexican. Ea s-a ridicat în picioare, dar părea nesigură ce să facă. Fără îndoială că se întreba de ce nu fusese violată în momentul în care se trântise în pat.
„Este drogată”, a pronunţat ea.
Şi-a băgat o lingură grămadă în gură şi apoi i-a întins pachetul. Ea a făcut un pas înainte ezitant şi apoi i l-a smuls din mână. El a privit-o cum îl înghiţea ca şi cum nu ar fi mâncat de o săptămână – ceea ce era probabil cazul.
„Cum te cheamă?”, a întrebat el.
„Nu trebuie să vorbesc cu tine”, a spus ea, încercând să scoată ultima bucată de pui de pe fundul recipientului.
„Ar fi bine să te gândeşti mai bine la situaţia ta.”
„Dacă te apropii de mine, te omor”.
„Ai spus deja asta. Să-ţi spun ceva. Am văzut un pachet de carne de vită asiatică acolo. Răspunde la câteva întrebări simple şi ţi-o pregătesc. Acum, cum te cheamă?”

S-a dat înapoi câţiva paşi. „Laleh.”
„Eşti din zona asta, Laleh?”
„Da.”
„Unde ne aflăm?”
„Nu înţeleg întrebarea.”
„În ce oraş? Ce ţară?”
Ochii ei s-au îngustat ca şi cum ar fi crezut că este cumva păcălită. „Al-Shirqat, Irak.”
Rapp a dat din cap în tăcere. Irakul central-nordic. Mort în mijlocul teritoriului deţinut de ISIS.

CAPITOLUL 36

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
S.U.A.
„Puteţi intra, dr. Kennedy.”
„Mulţumesc, Gloria”, a spus ea, trecând pe o uşă care ducea direct în Biroul Oval. În mod previzibil, preşedintele Alexander vorbea la telefon, dar s-a ridicat şi a arătat spre un scaun din faţa biroului său. O măsuţă de lângă el conţinea o ceaşcă de ceai aburind.
Ea a recunoscut imediat conversaţia lui ca fiind o şedinţă de strategie politică lipsită de sens şi a ignorat-o. Era mult mai interesant să privească pur şi simplu bărbatul în timp ce-şi rotea un creion pe dosul degetelor şi încerca să-şi ascundă nerăbdarea.
Joshua Alexander abia trecuse de cincizeci de ani, dar părul său şaten devenea rapid grizonant. Zâmbetul cu gropiţe şi ochii jucăuşi care îl învrăjbiseră atât de eficient cu alegătorii erau încă acolo, totuşi. Mai important, se dovedise a fi un fel de realist de culise. Ştia ce trebuie făcut pentru a menţine ţara în siguranţă şi, deşi avea tendinţa de a nu-i plăcea să fie implicat direct, era adesea dispus să privească în altă parte. În cele din urmă, era probabil cel mai bun lucru la care putea spera de la orice politician.
Alexander a reuşit în cele din urmă să se desprindă din convorbire şi a aşezat receptorul în suportul său.
„Irene. Arăţi ca naiba”, a spus el, apoi şi-a revenit. „Îmi cer scuze. A fost nepoliticos, nu-i aşa? Ce mai face Scott?”
„Mult mai bine, mulţumesc că ai întrebat”.
„În mod normal, aş fi înţeles asta ca însemnând că în sfârşit vei dormi puţin. Dar nu convoci niciodată întâlniri de urgenţă cu mine pentru a vorbi despre cât de bine merge totul.”
„Mă tem că nu, domnule.”
„Uite, îmi pare rău, dar ai doar cinci minute. Vine ambasadorul turc şi nu trebuie să-ţi spun cu ce mizerie se confruntă.”
„Înţeleg, domnule. O să trec direct la subiect. Am aflat că materialul fisionabil care lipseşte din focosul pakistanez pe care l-am examinat nu este un incident izolat.”
„Cum adică nu este „un incident izolat”?”
„Avem confirmarea că un total de şase focoase au fost compromise.”
Alexander a stat o clipă, uitându-se la ea. „Ştiţi cine le are?”
„Credem că ISIS, dar s-ar putea să fie mai complicat de atât.”
„ISIS! Stai aşa, Irene. Vrei să-mi spui că cea mai violentă gaşcă de psihopaţi care a păşit pe pământ în ultimii cinci sute de ani are combustibilul necesar pentru a construi şase arme nucleare?”
„Mă tem că da, domnule.”
„Pot să o facă? Au resursele necesare?”
„Pe cont propriu, este îndoielnic. Pentru a construi o armă ar fi nevoie de materiale sofisticate, de expertiză şi de capacităţi de prelucrare – cele mai multe dintre acestea au fost distruse în zona pe care o controlează.”
„Bombe murdare, atunci.”
„Asta ar fi bine în limitele capacităţii lor. Ar putea, de asemenea, să le vândă – altor grupuri teroriste, iranienilor sau oricărei alte ţări interesate să îşi construiască o capacitate nucleară.”

Secretara lui Alexander a bătut la uşă şi şi-a băgat capul înăuntru. „Domnule, turcii...”
„Reprogramează-l, Gloria.”
„Sunteţi rezervat până la unsprezece şi jumătate în această seară, domnule preşedinte. I-”
„Atunci spune-i miezul nopţii!”
„Da, domnule”, a spus ea, retrăgându-se imediat şi închizând uşa.
„Mă tem că există o altă complicaţie”, a spus Kennedy când au rămas din nou singuri.
„O altă complicaţie? Cred că glumeşti!”.
„Avem tot mai multe dovezi ale implicării ruseşti”.
„Krupin? De ce ar fi amestecat în aşa ceva? El deţine controlul personal asupra celui de-al doilea arsenal nuclear ca mărime din lume – lucru pe care mi-l aminteşte de fiecare dată când vorbim. Nu are nevoie să fure material fisionabil de la pakistanezi.”
„Oamenii noştri au făcut o analiză completă a canistrelor de combustibil momeală pe care le-au găsit în focos. De asemenea, au fost în contact cu inginerii pakistanezi care au examinat celelalte cinci arme compromise. Toate recipientele par identice. Metalele provin din China, dar există dovezi solide că au fost fabricate într-o instalaţie rusească. Una controlată de guvern.”
„Şi cum s-a stabilit asta?”
„Polen microscopic şi funingine industrială găsite în suduri.”
„Asta e tot ce aveţi?”
„Nu, domnule. Bărbatul care l-a atacat pe Scott Coleman pare a fi un fost soldat rus care a dispărut acum mai bine de zece ani.”
„Pot să presupun că îl aveţi în custodie?”
„Ar fi o presupunere incorectă.”
„Atunci vă bazaţi pe amprente şi ADN?”
„Mă tem că nu, domnule. Scott l-a identificat după o fotografie.”
„Deci aveţi o fotografie clară a bărbatului?”
„A trebuit să o îmbunătăţim digital pentru a lua în considerare vârsta şi chirurgia plastică.”
El se holba la ea peste biroul Resolute Desk. „Şi lăsaţi-mă să ghicesc. Craig Bailer este omul care a examinat bomba nucleară.”
„Aşa este, domnule.”
„Ca să rezumăm, atunci, avem un tip care lucra la maşini în parcul dumneavoastră auto care spune că nişte praf dintr-un focos pakistanez pare rusesc.”
„Domnule, Eric are doctorate...”
Alexander a ridicat o mână, reducând-o la tăcere. „Te rog, Irene. Eu sunt cel care a aprobat finanţarea pentru căsuţa lui de joacă de acolo din Virginia. Dar ce vrei să fac, să ne masăm armata la graniţa cu Rusia? Imaginează-ţi asta cu mine pentru un moment. Eric Bailer depunând mărturie la ONU despre polenul siberian în timp ce scuipă tutun într-o cutie de bere goală. Apoi, pentru a-i corobora povestea, tu scoţi o poză cu un agent rus pe care recunoşti că ai modificat-o cu Photoshop”.
„Vă înţeleg poziţia...”
„Oare? Chiar aşa?”
„Informaţiile sunt solide, domnule.”
„Asta mă sperie de moarte, Irene. Ştiu că nu mi-ai fi spus asta dacă nu ai fi crezut în ea.”
Şi-a împins scaunul pe spate şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Krupin este un sociopat cu acte în regulă şi s-a pus singur la colţ. Economia lui se prăbuşeşte şi nu va mai putea să-şi ţină poporul distras cu aventuri militare inutile pentru mult timp. El ştie asta mai bine decât oricine. Şi mai ştie şi că, dacă va pierde vreodată controlul asupra puterii, cineva îl va arunca în închisoare sau îi va trage un glonţ în ceafă.”
Alexander avea perfectă dreptate în privinţa omologului său rus. Majoritatea americanilor erau îngrijoraţi de puterea Rusiei, dar adevăratul lucru de care trebuia să se teamă era slăbiciunea acesteia. Rusia îşi pierduse imperiul şi acum era pedepsită şi mai mult de preţurile scăzute la energie şi de sancţiunile economice. Krupin, în ciuda postării sale în mass-media controlată de stat din Rusia, era un om disperat. Atât de disperat încât CIA l-a ajutat în mod discret în ultimii ani. Aceasta era reţeaua încâlcită care îi

compunea lumea. În timp ce faptul că un dictator nemilos conducea în mod brutal Europa de Est nu era deloc ideal, un vid de putere era cea mai sigură cale spre haos.
„Cum îl ajută implicarea în aşa ceva, Irene? Care este jocul lui?”
„Putem doar specula în acest moment, domnule preşedinte.”
„Atunci, faceţi-o.”
„După cum spuneţi, controlul său asupra puterii este în scădere, iar motivul este aproape în întregime economic.”
„Dar cum îi îmbunătăţeşte ISIS capacitatea de a bombarda Chicago poziţia?”
„Nu sunt sigur că Chicago este obiectivul. Nu există nicio îndoială că ISIS vrea să atragă SUA într-o luptă, dar obiectivele lor principale sunt regionale. Având în vedere acest tip de capacitate, credem că este probabil ca strategia lor să fie de a lovi în limitele Orientului Mijlociu.”
„Aşadar, Krupin aruncă bombe nucleare la Riad, Teheran, Tel Aviv şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. El neagă orice implicare şi apoi stă deoparte în timp ce ISIS se rostogoleşte în principala regiune producătoare de energie din lume.”
„Asta i-ar îndeplini cu siguranţă obiectivele. Preţul petrolului ar ajunge la sute de dolari pe baril, iar marile economii mondiale ar fi zguduite până la temelii. Rusia ar deveni atât extrem de bogată, cât şi extrem de puternică datorită rezervelor sale. Dar mă întreb dacă ar fi nevoie să meargă atât de departe? Vrea preţuri mari, dar genul de distrugere despre care vorbiţi s-ar putea întoarce împotriva lui. În special în ceea ce priveşte oligarhii săi, care au diverse interese în întreaga lume.”
„Şi atunci ce?”
„Încă lucrăm la această problemă, domnule. Orientul Mijlociu este atât de fragil în acest moment, încât nu ar fi nevoie de foarte mult pentru a-l înclina. Dacă ar cădea câteva dintre cele mai bine stabilite guverne, este probabil că am asista la un efect de domino.”
„Ca Primăvara arabă.”
„Da, domnule. Dar la o scară mult mai disruptivă.”
„Ce ne facem, Irene? Aţi creat vreun plan de acţiune?”
„Mitch lucrează la urmărirea materialului.”
„Cum lucrează la asta?”
„Se dă drept un recrut ISIS american.”
„A găsit ceva?”
„Nu suntem siguri.”
„Cum adică, nu sunteţi siguri? „
„De fapt, nu ştim unde se află în acest moment. Presupunem că în Irakul controlat de ISIS, dar nu am putut verifica acest lucru.”
„Sunteţi siguri că este în viaţă?”
Ea a luat cana de ceai şi a lăsat ceramica să-i încălzească mâinile. „Sigur? Nu, domnule. Dar avem toate motivele să credem că este.”
„De ce?”
„Pentru că aşa a fost întotdeauna înainte.”

CAPITOLUL 37

AL-SHIRQAT
IRAQ
RAPP a încercat să se ghemuiască într-o poziţie mai confortabilă pe salteaua uzată, dar în cele din urmă a trebuit să recunoască faptul că nu exista nicio speranţă. Între arsurile de pe spate şi stricăciunile pe care i le făcuse Maslick, probabil că ar fi mai bine să încerce să doarmă în picioare.
Nu că doar durerea era cea care îl ţinea treaz. Era şi gândul la Pakistan şi la eşecul său acolo. Acel material fisionabil era în sălbăticie pentru că îşi permisese să-şi piardă concentrarea şi să se lase ademenit în Africa de Sud. Întrebarea acum era ce avea de gând să facă în privinţa asta.

Opţiunile erau limitate. Cea mai evidentă era să-l convingă pe generalul irakian să-l reangajeze în echipa sa. Din păcate, era mai uşor de spus decât de făcut. Rapp ar fi trebuit să-şi dovedească abilităţile fizice în faţa martorilor, iar singura modalitate la care se gândea să facă asta era să-l găsească pe cel mai mare şi mai rău fiu de căţea din oraş şi să se bată cu el.
Totuşi, aşa cum erau planurile, era o porcărie totală. Din câte ştia el, Eric Jesem nu putea să se lupte nici cu o pungă de hârtie. Câştigarea ar putea cu uşurinţă să-i arunce în aer acoperirea şi să se termine cu el bucurându-se de un rol principal în următorul videoclip de execuţie al ISIS. O mulţime de riscuri pentru nu prea multe speranţe de recompensă.
A doua lui opţiune era să găsească o modalitate de a-l contacta pe Kennedy. Poate că ea avea nişte informaţii care l-ar putea ajuta. La naiba, poate că ar putea pur şi simplu să declanşeze un raid de bombardament al mâniei lui Dumnezeu asupra oraşului şi să aplatizeze tot ce era mai înalt decât o bordură. Problemele cu acest plan erau şi mai grave. În condiţiile în care armata americană bruia, nu avea cum să obţină o linie şi nu avea cum să ştie dacă materialul fisionabil se afla măcar la o mie de mile de Al-Shirqat.
În cealaltă cameră, Laleh murmura ceva în somn. O lăsase pe podea, lângă bucătărie, cu o pătură de lână şi cu stomacul plin. Îi răspunsese la câteva dintre întrebările lui, dar se dovedise a fi maestrul răspunsului reticent dintr-un singur cuvânt.
Construirea încrederii între ei s-ar putea dovedi a fi mai dificilă decât asigurarea materialului fisionabil lipsă. Doar pentru că ura ISIS nu însemna neapărat că avea vreo iubire pentru Unchiul Sam. Era foarte posibil ca ea să dispreţuiască ideea de America chiar mai mult decât realitatea oamenilor care îi sfâşiau lumea. O mai văzuse de o sută de ori.
Un clic aproape inaudibil se auzi în camera din faţă şi Rapp îşi ridică capul de pe perna murdară a lui Jesem. Ritmul respiraţiei fetei a continuat, doar suficient de tare pentru a se auzi peste urletul vântului de afară. Începea să se aşeze la loc când scârţâitul lemnului antic îl atinse.
Rapp s-a rostogolit din pat şi a păşit în tăcere spre uşa goală a dormitorului. O fărâmă de lumină a lunii deşertului strălucea în jurul prosopului vechi atârnat deasupra ferestrei, făcând posibil să vadă conturul înceţoşat al lui Laleh pe podea, dar nu prea multe altele.
Următorul sunet a fost greu de confundat – zgârietura surdă a uşii de la intrare alunecând pe podeaua denivelată. S-a deplasat rapid prin cameră, ţinându-se pe margini, unde scândurile aveau cel mai mult sprijin, oprindu-se în cele din urmă lângă singura intrare a apartamentului.
Uşa s-a mişcat încet spre interior, oprindu-se în cele din urmă când spaţiul era suficient de mare pentru ca o persoană să se strecoare prin ea. Rapp a rămas nemişcat în timp ce un bărbat cu un AK-47 a intrat. O clipă mai târziu, un al doilea bărbat a apărut şi a împins cu grijă uşa. Acum că se aflau înăuntru, Rapp se aştepta ca aceştia să se împrăştie – unul dintre ei mergând spre dormitor, în timp ce celălalt curăţa bucătăria şi baia. Acest lucru nu s-a întâmplat.
A privit cu o confuzie de moment cum cei doi bărbaţi stăteau acolo, ghemuiţi şi încremeniţi. După câteva secunde, şi-a dat seama. Folosiseră prea multă lumină pentru a urca scările şi acum aşteptau ca vederea lor să se adapteze.
Asta l-a adus pe Rapp la o întrebare evidentă: Ce făceau nişte amatori care se furişau prin sufrageria lui Eric Jesem la trei dimineaţa?
A făcut un pas înainte şi şi-a trântit pumnul în ceafă celui care îl urmărea, lăsându-l să cadă ca un sac de cartofi. Celălalt se întoarse spre zgomot, dar Rapp îi smulse puşca de asalt din mână şi îi arcui capsa spre cap. Avea nevoie doar de unul dintre ei în viaţă pentru interogatoriu. Doi ar fi dublat doar şansele de a avea probleme.
„Nu!”
strigătul lui Laleh a fost însoţit de aruncarea ei în faţa bărbatului. Rapp abia a evitat să îi crape ceafa, redirecţionând traiectoria armei în ultima secundă.
A răsturnat-o şi şi-a strecurat un deget prin garda de declanşare înainte de a aprinde lampa cu kerosen. „Îi cunoşti?”
Când ea nu a răspuns, a ridicat capătul puştii la umăr, ţintind spre capul bărbatului din spatele ei.
„Opreşte-te!” a spus imediat Laleh. „Sunt deranjaţii mei. „

S-a mutat la cel inconştient, l-a rostogolit pe spate şi i-a legănat capul în poală. Rapp a ţinut AK-ul îndreptat asupra celuilalt.
„Ce fac ei aici?”
Bărbatul din vizorul său a răspuns în arabă. „Am venit să o salvăm pe sora noastră şi să ucidem un porc fără Dumnezeu din ISIS.”
„Ce a spus?” a spus Rapp, hotărând să continue să facă pe prostul în ceea ce priveşte limba.
„Că nu aveau de gând să vă facă rău. Că au venit doar să mă ia acasă.”
Într-o viaţă întreagă în care fusese minţit, s-ar putea să fi fost cel mai puţin credibil lucru pe care îl auzise vreodată. Lăsând la o parte pentru o clipă ura nealterată din vocea bărbatului, acesta se legăna dintr-o parte în alta, încercând aparent să se decidă dacă a alerga direct în foc automat merita posibilitatea de a pune mâna pe gâtul lui Rapp.
„Fac parte din rezistenţa la ISIS?”.
„Ce rezistenţă?”, a răspuns ea. „Sunt musulmani devotaţi care salută venirea califatului. Ei doar protejau onoarea familiei noastre”.
Rapp a strâns fundul de pe umăr şi a centrat faţa bărbatului în vizor. „O să număr până la trei, Laleh. Ori începi să-mi spui adevărul, ori o să-ţi petreci restul nopţii frecând creierul fratelui tău de pe perete.”
„Te rog!”, a spus ea, panica crescând în vocea ei. „Au luptat când a venit ISIS, dar acum nu fac nimic. Se ascund. Noi am pierdut. Ne-aţi luat totul.”
Rapp a coborât arma la şold, dar a ţinut ţeava îndreptată spre bărbat. „Indiferent dacă fraţii tăi fac parte din ea sau nu, există o rezistenţă activă?”
„Nu. Nu mai există.”
„Nu-i spuneţi nimic acestui animal!”, a spus bărbatul în arabă. Ea a răspuns în aceeaşi limbă. „Nu-i spun nimic ce nu poate vedea cu ochii lui, Mohammed. Nu eşti o ameninţare pentru el şi pentru armata lui.”
Ea a trecut din nou la engleză. „Fraţii mei şi oamenii loiali lui vorbesc. Dar asta e tot ce fac. Vorbesc.”
Probabil că era adevărat. Forţele combinate ale întregii lumi nu erau sigure cum să lupte cu ISIS. Un grup mic de oameni neantrenaţi, adunaţi într-un subsol, nu aveau să poată face mai mult decât să se lase ucişi. Cu misiunea şi conducerea potrivite, totuşi, o forţă compactă şi lipsită de experienţă ar putea fi capabilă să facă diferenţa.
„Sunt un agent american care urmăreşte materialul nuclear furat din Pakistan”, a spus Rapp, hotărând că nu mai era timp pentru precauţii. „Cred că ISIS va folosi acel material într-un atac şi că atacul este condus de la Al-Shirqat”.
Bărbatul din faţa lui a înţeles clar şi s-a uitat la Laleh. Ea a clătinat încet din cap şi a vorbit în arabă. „Nu ştiu, Mohammed. El m-a salvat de la a fi arsă. Şi pot să-ţi spun că nu s-a atins de mine.”
„Minte”, a răspuns fratele ei. „Ştim totul despre Eric Jesem. Despre lucrurile pe care le-a făcut. Nu este un agent american. Chiar şi cei de la CIA au limite pe care nu le depăşesc.”
„Fratele meu nu crede că eşti un agent american”, a spus ea.
„Vrei să spui că nu crede că Eric Jesem este un agent american.”
„Nu înţeleg.”
„Ce ştii despre el? Despre Jesem?”
De data aceasta, fratele ei a răspuns direct. Engleza lui nu era la fel de bună ca a lui Laleh, dar era uşor de înţeles.
„Ştim că este un măcelar de femei şi copii”, a spus el, cu ochii scanând camera.
Rapp ar fi zâmbit dacă buzele nu i-ar fi fost atât de grav afectate. În ciuda faptului că nu mai avea nicio speranţă de a reduce distanţa dintre ei, bărbatul părea să caute în continuare o ocazie de a ataca. Nu era bine antrenat, dar era motivat. Asta era mai bine decât nimic.
„Am pus unul dintre oamenii mei să-i rupă gâtul lui Eric Jesem şi apoi i-am băgat cadavrul într-un coş de gunoi.”
Fruntea lui Laleh s-a încruntat pentru o clipă, apoi a început să înţeleagă.
„M-a întrebat ce oraş este acesta”, a spus ea în arabă. „Şi lampa! M-a lăsat să-l lovesc în faţă de mai multe ori înainte să mi-o ia. A vrut ca eu să o fac! A vrut ca eu să-i stric faţa!”

Fratele ei doar a clătinat din cap. „Nu, e deştept. Noi ştim despre el. Provine dintr-o familie bogată din America. A mers la facultate. Apoi a venit aici să ucidă oameni care nu au nimic de-a face cu el. Nu-l crede, Laleh. El este diavolul."
„Eric Jesem vorbea limba ta?" a spus Rapp, trecând la o arabă fără cusur.
Ei doar se holbau în tăcere la el.
„Aşa cum spui tu, era un american de treizeci şi doi de ani care a crescut în Colorado, a mers la facultate şi apoi s-a angajat ca agent imobiliar la compania tatălui său." Rapp şi-a tras cămaşa în sus, dezvăluind nu doar daunele recente provocate de Maslick, ci şi ani de răni de luptă vindecate: găuri de glonţ încreţite, cicatrici zimţate de cuţit şi liniile mai precise create de bisturiul chirurgilor. „Bărbaţii ca Jesem arată aşa?".
Erau prea uimiţi ca să răspundă.
„Cum îl cheamă pe generalul care m-a adus în piaţă?".
Laleh şi-a găsit în sfârşit vocea. „Mustafa. Ali Mustafa."
Rapp a recunoscut vag numele. Nu făcea parte din cercul de apropiaţi ai lui Saddam Hussein, dar era totuşi sus în armata sa. Artilerie, dacă se gândea la omul potrivit.
„Ştii ceva despre o operaţiune condusă de Mustafa de aici? Ceva important? „
„Au fost discuţii", a spus Mohammed în cele din urmă. „Nu există detalii, dar ştim că are legătură cu o unitate din afara oraşului. Mustafa a adus oameni acolo pentru a se antrena. Eric Jesem a fost unul dintre ei."
„Câţi oameni în total?"
„Cincisprezece. Poate douăzeci."
Părea un număr potrivit. Şase arme manevrate de echipe de doi oameni, pentru a nu trezi suspiciuni. Apoi câteva rezerve în caz că ar fi fost probleme.
„Aveţi acces la comunicaţii externe?"
„Nu. Liniile fixe au fost distruse, iar americanii bruiază semnalele mobile."
Rapp a dat din cap. „Poţi să mă duci la tabăra de antrenament?".
„Da. Nu este departe. Dar pentru ce motiv?"
Rapp i-a aruncat omului arma înapoi. „Ca să omor cât mai mulţi oameni de acolo."

CAPITOLUL 38

LANGLEY, VIRGINIA
U.S.A.
IRENE Kennedy s-a aşezat la biroul ei pentru prima dată în ultimele zile. Abia îşi întinsese mâna după dosarul de informare când Mike Nash a intrat fluturând un plic de manila. Părea îngrozitor de subţire.
„L-aţi găsit?" a spus Kennedy cu speranţă.
Nash a căzut pe unul dintre scaunele din faţa ei şi a încercat să găsească o poziţie confortabilă. Îşi alesese în mod intenţionat mobilierul cu spătarul prea drept şi cu umplutura prea subţire pentru a descuraja întâlnirile lungi şi neproductive. Existau unele şi mai puţin confortabile într-un dulap de depozitare, care erau scoase la iveală în timpul vizitelor membrilor Congresului.
„Nu chiar găsite. Dar, având la dispoziţie datele Claudiei, am făcut progrese."
„Nu am nevoie de progrese, Mike. Am nevoie de succes."
„Ştiu. Maşina funcţionează, dar tipul ăsta nu e chiar un amator."
A scos o fotografie de opt pe zece din plic şi a aşezat-o pe biroul ei. Se pare că Grisha Azarov nu împărtăşea abilitatea stranie a lui Rapp de a evita să fie surprins de camerele de luat vederi. Se holba direct în obiectiv în timp ce traversa o scenă cu un microfon în mână. Părul negru şi nasul sculptat se potriveau foarte bine cu portretul robot pe care îl crease Nash. Pielea îi era mai bronzată, însă, iar ochii înclinau puţin mai mult spre asiatici. Costumul în dungi pe care îl purta părea un pic prea mare, ca şi cum ar fi fost croit pentru a ascunde fizicul de dedesubt.
„Acesta este Azarov – sau Filipov, dacă preferaţi – vorbind în faţa a aproape o mie de persoane la o conferinţă organizată anul trecut în Abu Dhabi."

„Ce fel de conferinţă?”
„Industria extractivă. Tipul ăsta duce conceptul de a se ascunde la vedere la un cu totul alt nivel. Este şeful unei cunoscute firme de consultanţă în domeniul petrolului şi gazelor naturale care operează pe tot globul. Printre clienţii săi se numără Exxon, BP şi Aramco, doar pentru început. La naiba, sunt atât de buni, încât chiar şi noi i-am folosit de câteva ori.”
„Asta i-ar permite să se deplaseze prin Rusia şi Orientul Mijlociu fără să atragă atenţia.”
„Şi profită de această abilitate. Foarte mult. Informaţiile noastre despre călătoriile sale sunt încă neclare, dar avem date de intrare şi ieşire care îl plasează în Pakistan când Scott a fost atacat. A venit cu avionul companiei sale şi stătea în cel mai frumos apartament pe care îl oferă Islamabad Marriott. Are apartamente în Londra şi New York, dar nu pare să fi fost în niciuna dintre ele de ani de zile. Am reuşit să ne infiltrăm în companiile de administrare care le îngrijesc şi să introducem oameni înăuntru, dar nu au găsit nimic.”
„Trebuie să locuiască undeva.”
„De acord. Adresa lui permanentă este trecută ca fiind birourile companiei sale din Moscova, dar cred că putem face mai mult de atât.”
A scos din plic o hartă colorată a lumii şi a desfăşurat-o pe biroul ei.
„Aceasta este o reprezentare grafică a călătoriilor avionului său privat?”, a întrebat ea, examinând sutele de linii arcuite între ţări şi continente.
„Nu chiar. Bănuim că avionul lui face multe ore în gol.”
„Încearcă să îndepărteze pe oricine ar putea să ne urmărească”.
„După cum am spus, tipul ăsta nu este un amator. Dar ştim că nu zboară în zboruri comerciale, aşa că ceea ce vedeţi aici este o reprezentare a zborurilor charter care vin şi pleacă din locaţii în care l-am putea localiza şi cu pasageri a căror identitate nu am putut-o verifica. Trei sute doisprezece în total pe parcursul a cinci ani. Observaţi ceva neobişnuit?”
„Se pare că există un număr neobişnuit de zboruri care se îndreaptă spre America Centrală.”
„Nicaragua, Costa Rica şi Panama, mai exact. Băieţii noştri de la statistică spun că există mai puţin de zece la sută şanse ca acest tipar să fie o întâmplare.”
„Acasă”, a spus ea.
Nash a dat din cap. „Presupunem Costa Rica, din moment ce se află în mijloc. Potrivirea zborurilor de intrare cu cele de ieşire necesită mult timp, dar începe să se contureze o imagine. Cineva vine şi stă oriunde între o săptămână şi două luni. În această perioadă, Grisha Azarov nu face nicio apariţie publică.”
„Dacă se întoarce în Costa Rica, îl putem urmări?”
„Cred că da. Ne gândim că aterizează la una dintre cele aproximativ zece piste de aterizare disponibile şi apoi conduce o maşină privată până acolo unde locuieşte. Nu are viză pentru niciuna dintre aceste ţări şi nici maşină înregistrată, aşa că ne gândim că are un pseudonim. Avem echipe care supraveghează toate pistele de aterizare şi, din moment ce se pare că îi place prenumele său, îl vom urmări pe acesta. Totuşi, nu este cel mai rapid proces din America Centrală. Multe din înregistrările lor sunt pe hârtie. „
„Dar în acest moment nu ai nicio idee unde este?”
„Niciuna. A dispărut de pe radar după Pakistan. Am încercat să îl contactăm prin intermediul uneia dintre companiile noastre care a lucrat cu el în trecut, dar tot ce am obţinut este că nu este disponibil.”
Kennedy a dat harta la o parte şi s-a lăsat pe spate în scaun. „Nu sunt sigură că asta ne ajută, Mike. Orice mişcare pe care o face, senzaţia mea este că este iminentă. Că nu va pleca acasă înainte de a-şi încheia misiunea.”
„Ţi-ai dat seama care este această misiune?”
„Analiştii noştri mi-au oferit o serie de scenarii. Prea multe, de fapt. Acestea se întind de la atacuri cu bombe murdare asupra oraşelor americane până la multiple explozii nucleare în Israel.”
„Ţi-a atras atenţia ceva?”
„Confirmarea identităţii lui Azarov mă convinge că Krupin se află în spatele acestei acţiuni. Iar asta, sincer, face improbabil un atac asupra continentului american. Este greu de văzut cum ar putea beneficia şi ar putea invita la o ripostă devastatoare. Nu, ceea ce are nevoie Krupin este mai simplu”.
„Să-şi consolideze poziţia acasă”, a oferit Nash.

„Exact. Puterea lui asupra poporului rus este în scădere. Trebuie să le ofere o uşurare economică şi trebuie să o facă rapid.”
„Ei bine, să arunci o bombă nucleară asupra cuiva nu va face prea multe pentru a-şi scoate ţara din toaletă.”
„Nu, dar crearea haosului în Orientul Mijlociu ar face-o.”
„Preţul petrolului”, a spus Nash, legându-şi mâinile în vârful capului şi încercând din nou să găsească o poziţie confortabilă pe scaun. „Îl văd pe nenorocitul ăla nebun de rus făcând aşa ceva.”
„În acest moment, are foarte puţin de pierdut.”
„Cum, totuşi?”
„Ne-a dat deja o parte din răspuns: ISIS. Şi-au dovedit eficienţa împotriva naţiunilor eşuate, dar locuri precum Arabia Saudită, Egipt şi Emiratele Arabe Unite sunt diferite. Ele sunt protejate fie de stabilitatea lor, fie de capacitatea lor militară, fie de ambele.
„Deci, bombardaţi Dubai, Cairo, Riad, Teheran şi Jeddah. Aruncaţi şi Tel Aviv, doar ca să înceapă cu adevărat furtuna de rahat. Apoi ISIS se mută şi preţul petrolului ajunge la niveluri record. Krupin ar avea banii necesari pentru a plăti fiecare birocrat corupt de la Moscova până în Siberia şi pentru a îneca cetăţeanul mediu în noi drepturi.”
Kennedy nu a răspuns, scoţându-şi în schimb ochelarii de citit şi aşezându-i pe birou.
„Nu eşti de acord, Irene?”
„Nu nu sunt de acord. Orice este posibil în acest moment. Dar Krupin este un sociopat, nu un nebun. Nu este motivat de Dumnezeu sau de iluzii de dominare a lumii. Vrea doar să-şi păstreze puterea. Scenariul tău are atât de mult potenţial de reacţii negative. Represalii din partea Occidentului, consecinţe economice neprevăzute. Chiar şi o creştere a atacurilor teroriste în interiorul Rusiei. Mi se pare că ar face cât mai puţin posibil pentru a obţine efectul de care are nevoie.”
„Deci, Arabia Saudită. Acolo se obţine cel mai mare profit.”
Ea a dat din cap fără să se implice.
„Este frustrant, nu-i aşa, Irene? Am sentimentul ăsta sâcâitor că Mitch ştie răspunsul la toate întrebările noastre, dar nu are cum să ne dea informaţia.”
Şi ea avea acelaşi sentiment, deşi încrederea ei începea să se clatine. Mai devreme în acea zi, avusese o conversaţie cu Joe Maslick în care acesta recunoscuse că minimalizase bătaia pe care i-o dăduse lui Rapp. Mai mult, analiza imaginilor din satelit care înfăţişau „salvarea” lui Rapp din duba de transport sugera că acesta căzuse pe o pantă destul de abruptă. Dacă această cădere a fost cauzată de un glonţ în spate a fost o chestiune care a făcut obiectul unei dezbateri semnificative. Concluzia era că exista o posibilitate foarte reală ca Mitch Rapp să fie mort sau invalidat.
Telefonul de pe biroul lui Kennedy bâzâi şi vocea unuia dintre asistenţii ei se auzi pe difuzor. „Generalul Templeton vă răspunde la telefon pe o linie securizată.”
Sprâncenele lui Nash s-au ridicat la auzul numelui preşedintelui Statului Major.
„Fă-mi legătura cu el.”
A apăsat un buton şi l-a pus pe speaker. „Îţi mulţumesc că m-ai contactat atât de repede, James.”
„Nicio problemă, Irene. Cu ce vă pot ajuta?”
„Înţeleg că aţi fost informat cu privire la obiectele care au dispărut recent din Pakistan?”
„Da.”
„Avem un agent despre care credem că s-a infiltrat în ISIS şi că se află acum undeva pe teritoriul deţinut de ei. Este posibil ca el să aibă informaţii despre acele obiecte şi despre modul în care vor fi folosite.”
„Înţeleg. Şi cum mă implică asta pe mine?”
„Vreau să îi recomand preşedintelui să închidem operaţiunile de bruiaj electronic din zonă şi aş vrea să mă sprijiniţi.”
A fost o tăcere uluită pe linie. „Lasă-mă să înţeleg, Irene... . Vrei să las grupul terorist cel mai sofisticat din punct de vedere tehnologic din istorie să se conecteze din nou la reţea pentru că tu crezi că unul dintre oamenii tăi s-ar putea să se fi infiltrat în ISIS şi ar putea avea informaţii utile? Uite, ştii că nu am decât respect pentru tine, dar ţi-ai ieşit din minţi?”.
„Agentul despre care vorbesc este Mitch, James.”

De data aceasta, tăcerea a durat ceva mai mult timp. În cele din urmă, generalul a vorbit din nou. „Mă întorc în urmă cu opt ore, Irene. Nici măcar un minut în plus. „

CAPITOLUL 39

AL-SHIRQAT
IRAK

VÂNTUL continuase să se înteţească şi acum părea să se menţină constant la cincisprezece noduri, cu rafale care depăşeau treizeci. Întunericul şi şuieratul prafului care spulbera structurile din jur creau un mediu dezorientant de privare senzorială. Era tot ce putea face Rapp să nu rătăcească pe stradă şi să nu se izbească de una dintre clădirile care se înşirau de o parte şi de alta.

Indicaţiile lui Laleh fuseseră impresionant de detaliate, dar urmărirea lor în condiţiile predominante era o provocare. Un set de faruri a apărut la capătul celălalt al străzii şi s-a apropiat. Şi-a umbrit ochii, memorând fiecare detaliu al terenului proaspăt luminat – faţadele de piatră pline de gloanţe, aleile înguste, cadavrele înnegrite care atârnau de o linie electrică dezafectată.

Când vehiculul s-a apropiat, s-a întors spre el, ridicând o mână în semn de salut. Bărbaţii înarmaţi din spate l-au privit cu suspiciune, dar apoi l-au recunoscut rapid ca fiind americanul care îi câştigase favorurile generalului Mustafa. Omul care sfidase nu numai CIA, ci şi pe infamul Mitch Rapp.

Au strigat neinteligibil în timp ce treceau pe lângă el, salutându-l cu puştile lor de asalt. Rapp şi-a continuat drumul pe stradă, navigând după o hartă mentală în timp ce ochii i se reacomodau la întuneric. A trecut o mână de-a lungul faţadei unei clădiri din dreapta sa, folosindu-şi degetele pentru a localiza aleea pe care o văzuse cu câteva momente înainte. Era cea despre care îi spusese Laleh, dar avea mai puţin de un metru şi jumătate lăţime, creând un întuneric şi mai adânc. A durat aproape un minut, dar Rapp a găsit mânerul uşii despre care fusese asigurat că se afla acolo şi l-a folosit pentru a intra într-o clădire care mirosea a lemn carbonizat. A urcat scările, ţintind spre o fărâmă slabă de lumină care sângera în jurul unei uşi din partea de sus.

Ciocănitul s-a dovedit a fi inutil. Uşa a fost deschisă şi el a fost tras înăuntru. Bărbatul care a închis-o în urma lui a fost imediat recunoscut ca fiind fratele lui Laleh, Mohammed. Ceilalţi patru bărbaţi din încăpere erau înarmaţi şi stăteau lipiţi de peretele îndepărtat. Armele variau de la AK-uri la un pistol Smith & Wesson SD40 şi toate erau îndreptate spre el.

„Aceştia sunt oamenii tăi?" a întrebat Rapp în arabă.

„Da", a spus Mohammed, mişcându-se pentru a lua poziţie cu ei.

Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi şi-a strâmbat ochii umflaţi împotriva strălucirii unui singur bec de deasupra capului. Celălalt frate al lui Laleh se afla acolo, părând încă puţin zdruncinat de lovitura pe care i-o dăduse Rapp. Cei doi bărbaţi din dreapta lui erau amândoi slabi şi purtau ochelari care păreau destul de groşi. Rapp întâlnise sute ca ei în timpul în care operase în Orientul Mijlociu – intelectuali seculari predispuşi la filozofii politice nesfârşite, dar buni la puţine alte lucruri. Ultimul bărbat era o bestie, aproape de mărimea lui Maslick, cu o barbă deasă şi ochi plini de ură.

„Toţi?" a spus Rapp.

Mohammed a dat din cap.

Aşadar, doi tipi care păreau că foloseau inhalatoare, unul pe care evident că îl lovise un pic prea tare şi unul care se uita la el de parcă ar fi vrut să-i scoată inima cu o piatră ascuţită. Remarcabil.

„Cum ai învăţat să vorbeşti araba atât de bine?", a spus cel mare.

„Mama mea a emigrat din Irak în anii '50. Ea m-a învăţat."

Era o poveste de acoperire rezonabilă, care explica atât tenul său închis la culoare, cât şi accentul.

„Eşti un mincinos. Eşti unul dintre oamenii CIA care ne ucide poporul de zeci de ani".

Rapp a ridicat din umeri şi a fluturat o mână în direcţia generală a ferestrelor înnegrite. „Ce ţi-a făcut vreodată CIA-ul care să se poată compara cu asta?".

Ceilalţi bărbaţi îşi coborâseră armele, dar cel mare care vorbea o ţinea pe a lui îndreptată spre pieptul lui Rapp.

„De ce ar trebui să-l ajutăm?"

„Am discutat deja despre asta”, spuse Mohammed. „Americanii sunt singurii oameni care au puterea de a învinge ISIS şi de a ne elibera ţara. Dar ei ezită. De ce, Gaffar? Pentru că ne văd certându-ne la nesfârşit între noi. Ei nu văd nicio speranţă”.
Mohammed a luat o bucată de hârtie rulată de mărimea unui poster şi a întins-o pe podea. Rapp a îngenuncheat lângă el şi a recunoscut imediat că era o hartă a Al-Shirqat.
„Suntem aici”, a spus Mohammed, arătând spre partea de nord a oraşului, în timp ce ceilalţi se adunau în jur. Îşi trecu degetul spre marginea vestică. „Clădirea care adăposteşte facilitatea de antrenament pe care o căutaţi se află aici.”
„În afara oraşului.”
„Abia dacă. Poate o jumătate de kilometru. Americanii au construit-o ca o şcoală, dar instructorii au fost executaţi cu toţii. Acum clădirea este folosită pentru a ţine fete care sunt vândute şi folosite de ISIS. Acum trei luni, un grup de oameni noi a venit să locuiască şi să se antreneze acolo. Eric Jesem a fost unul dintre ei”.
„Câţi bărbaţi în total?”
Mohammed a aruncat o privire către unul dintre camarazii săi cu ochelari de soare, care a răspuns cu o voce suficient de joasă pentru a fi greu de auzit.
„La început, poate cincizeci. Cei mai mulţi, inclusiv Jesem, au plecat acum o lună. Unii s-au întors, dar cei mai mulţi nu s-au mai întors. Acum, cea mai bună estimare a noastră este de douăzeci şi trei de oameni.”
Asta avea sens. Mustafa trimisese echipe, inclusiv pe cea în care servise Jesem, pentru a obţine materialul fisionabil din Pakistan. O parte dintre ei fuseseră ucişi; alţii fuseseră probabil detaşaţi în alte poziţii în cadrul ISIS. Oamenii care au rămas erau cei care fuseseră aleşi pentru a desfăşura următoarea fază a operaţiunii.
„Descrieţi clădirea”, spuse Rapp.
„Este construită în principal din beton, cu două etaje”, a spus Mohammed. „Un gard o înconjoară, dar poarta a fost dărâmată când ISIS a preluat controlul şi nu a fost reparată niciodată. Un singur paznic la intrare. Copiii sunt ţinuţi la etajul superior pe timp de noapte. Se ajunge la el printr-o scară din spatele clădirii. Bărbaţii dorm în diverse locuri de la parter.”
„Toţi oamenii dumneavoastră sunt familiarizaţi cu aspectul?”.
El a dat din cap.
„Electricitatea?”
„Au generatoare. O oarecare utilizare pe timp de noapte, dar limitată.”
Era mai mult sau mai puţin ceea ce se aştepta Rapp. Puseseră centrul de antrenament într-o clădire plină de copii pentru a-l pune la adăpost de bombardamentele americane, dar să funcţioneze cu lumină maximă noaptea ar fi fost o exagerare.
„Arme?”
„Toţi sunt înarmaţi cu AK-47 şi cu o singură armă laterală. Modelele acestora variază.”
„Dar tu?”
„Noi avem ceea ce vedeţi aici. Câteva încărcătoare de rezervă fiecare.”
„Aveţi acces la mai mulţi oameni sau arme?”
„Nu.”
„Bine”, a spus Rapp, ridicându-se în picioare. „Atunci să mergem.”
Cu toţii se holbau la el. Fratele lui Mohammed a fost primul care a vorbit. „Ce vrei să spui? Să mergem unde?”
„Să atacăm acea facilitate.”
„Nu putem să-i atacăm pur şi simplu. Ar trebui să discutăm despre asta. Să planificăm. Am vrea...”
„Ce ar fi de discutat? Mohammed a spus că sunteţi cu toţii familiarizaţi cu aspectul instalaţiei. Cunoaştem puterea forţei de opoziţie şi ştim unde sunt studenţii.”
„Nu. Asta e...”
„Linişte!” a spus Gaffar, ridicându-se la ceea ce Rapp a estimat a fi un metru optzeci şi cinci. „Nu vom ataca acea facilitate.”

„De ce?” a spus Rapp. „Ţi-e frică?”
Ca răspuns, a ridicat ţeava SD40-ului său, nivelând-o la câţiva centimetri de nasul distrus al lui Rapp.
„Pentru că nu vă voi urmări. Uită-te la faţa ta. La ce ai lăsat pe cineva să-ţi facă. Nu. Vorbeşti ca şi cum ai fi un mare războinic, dar miroşi ca un birocrat. Ca un om căruia îi va curge pipi pe picior la prima vedere de sânge.”
Rapp se gândi să încerce să-l convingă pe om să se lase convins, dar era clar că nu era genul care să se lase influenţat de o conversaţie. Şi, sincer, asta îl făcea deosebit de util în acest grup.
În schimb, Rapp s-a ferit la stânga, apucându-l pe Gaffar de încheietura mâinii şi smulgându-i braţul drept. O lovitură moderată în cotul expus al irakianului a fost suficientă pentru a-l face să lase arma jos, dar nu suficient pentru a face vreun rău. Rapp făcuse deja această greşeală cu fratele lui Mohammed.
Pistolul a căzut şi Rapp l-a prins în timp ce ceilalţi bărbaţi din încăpere se grăbeau să-şi ia puştile. Şi-a înfipt piciorul în partea laterală a piciorului uriaşului pentru a-l doborî, trăgând în acelaşi timp patru focuri de armă spre bărbaţii care se îndreptau spre armele lor. Fiecare a lovit la mai puţin de un centimetru de mâinile lor.
După ce ecoul împuşcăturilor s-a stins, totul a rămas complet nemişcat. Gaffar era în genunchi, iar ceilalţi erau încremeniţi lângă peretele din spate. Rapp şi-a băgat pistolul la brâu şi a arătat spre uşă. „Cine conduce?”

CAPITOLUL 40

ÎN APROAPE DE JIWANI
PAKISTAN
Bărbatul care pilota camionul mergea prea repede, dar încercarea de a le impune oamenilor din această regiune obiceiuri rezonabile de conducere era un exerciţiu inutil. Grisha Azarov a apucat lada de lemn pe care se afla cocoţat şi şi-a strâns eşarfa care îi proteja plămânii de praf.
Tinerii aşezaţi în jurul lui păreau să se bucure de călătoria lor prin vestul Pakistanului pe platforma deschisă. Nici zdruncinăturile care le zdruncinau coloana vertebrală, nici căldura apăsătoare nu păreau suficiente pentru a le stinge moralul.
Toţi erau membri ai ISIS, selectaţi de Maxim Krupin pentru calităţile lor dezirabile. Erau în mod evident tineri şi puternici. Totuşi, dincolo de aceste trăsături şi de puţul lor adânc de entuziasm, Azarov nu era sigur ce îi făcea atât de excepţionali.
Camionul a luat un viraj cu o viteză care a făcut ca încărcătura să se încline periculos. Lăzile, umplute în cea mai mare parte cu mărfuri care urmau să fie comercializate de-a lungul Golfului, fuseseră stivuite la o înălţime de peste patru metri. Azarov s-a agăţat de una dintre frânghiile care asigurau încărcătura, în timp ce vehiculul se balansa pe două roţi. S-a trezit aproape sperând la o rafală de vânt bine sincronizată. Ar fi fost un final potrivit pentru această întreprindere întortocheată: el zăcând printre răniţii din ISIS, înconjurat de şuruburi de pânză, conserve şi material fisionabil furat din arsenalul pakistanez.
Au ajuns pe creasta unui deal şi Golful Oman a devenit vizibil în depărtare, o oglindă orbitoare sub soarele puternic al deşertului. Bărbaţii din jurul lui au început să vorbească cu entuziasm, dar el nu vorbea decât o arabă rudimentară şi nu avea nicio idee despre ce spuneau.
Era unul dintre multele motive pentru care ar fi trebuit să se afle la o mie de kilometri de acest loc. Experienţa sa în Orientul Mijlociu era aproape în întregime în funcţie de viaţa sa de consultant în domeniul energiei. Cunoştea îndeaproape suitele hoteliere de lux, centrele de conferinţe şi restaurantele în stil european din regiune. Ocazional, era dus la o nouă instalaţie de extracţie în spatele unui SUV cu aer condiţionat – de obicei unul echipat cu bar.
Mintea lui a alunecat de la sarcina pe care o avea în mână la viitorul său – un subiect la care nu se gândise niciodată prea mult până acum câteva săptămâni. Oare Krupin chiar îl va elibera? Ar fi fost cea mai rezonabilă cale de acţiune, iar pe preşedintele rus se putea conta, în general, că urma această cale atunci când era în interesul său. Totuşi, au existat câteva excepţii notabile. În unele dintre ele, Azarov fusese implicat personal.

Ar fi uşor să faci greşeala de a atribui obsesia lui Krupin pentru putere în întregime dorinţei sale de supravieţuire. Nu era neapărat aşa. Existau momente în care politicianul rus îşi asumase riscuri semnificative pentru a pedepsi vreun aparatchik irelevant sau vreun infractor de rang inferior care îndrăznea să-l sfideze. Nu a existat niciodată vreun profit în asta, ci doar o ocazie pentru Krupin de a-şi exercita furia şi sentimentul de superioritate.
Ar fi acesta unul dintre aceste cazuri?
Azarov îl servise pe preşedintele rus atât de mult timp încât era greu să-şi amintească de fermierul şi soldatul modest care fusese cândva. Când se întâlniseră pentru prima dată, Krupin părea un zeu. Îndrăzneţ şi viclean, monden şi bine educat. Azarov fusese orbit – copleşit, de fapt, de acest om. Îşi dorise ceea ce avea Krupin. Să fie respectat şi temut de marii oameni. Să mânuiască puterea şi averea cu aceeaşi uşurinţă nepăsătoare. Să devină un om care să atragă atenţia lumii.
Acum, însă, nu-şi dorea nimic din toate astea. Şi învăţase să-l vadă pe Maxim Krupin aşa cum era: un om disperat şi în cele din urmă slab, a cărui moştenire nu putea fi decât distrugerea, pentru că asta era tot ce ştia.
Camionul s-a oprit în cele din urmă acolo unde drumul de pământ dispărea într-o plajă de nisip. O dhow cu trei catarge era ancorată chiar în larg, cu pupa înclinată şi prova conică legănându-se în valurile uşoare. Oamenii din jurul lui s-au pus imediat pe treabă, unii sărind la pământ, iar alţii începând să elibereze încărcătura camionului. Azarov a coborât pe una dintre chingi şi a stat la umbra încărcăturii care se clătina, privind peste apă spre Oman.
Oare Mitch Rapp se afla pe malul îndepărtat, privind înapoi de pe o plajă similară? Serviciile secrete ruseşti reuşiseră să îl preia de la spitalul unde era tratat Scott Coleman, dar proştii îl pierduseră apoi cu promptitudine. Existau informaţii că ar fi fost în apropiere de Bhakkar, dar agenţii lui Krupin nu reuşiseră să confirme decât prezenţa lui Joe Maslick.
O confruntare cu Rapp era inevitabilă, dar Azarov nu voia ca aceasta să aibă loc aici, sub soarele orbitor şi căldura apăsătoare. Acestea erau condiţiile lui Rapp. Într-un fel, casa lui. Azarov ar fi preferat să-l ademenească în nordul Rusiei – undeva unde era frig, întuneric şi închis, unde avantajul ar fi fost al lui.
Căpitanul dhow-ului a vâslit la ţărm şi a arătat spre el, strigând ceva în arabă. Deşi Azarov nu a înţeles cuvintele, sensul era clar: Treci la treabă, descarcă camionul.
Bărbatul habar n-avea cu cine vorbea, dar avea dreptate. Nu avea rost să atragă atenţia stând la umbră în timp ce ceilalţi transportau lăzi către barcă. Azarov s-a îndreptat spre spate şi unul dintre oamenii săi a arătat o cutie marcată cu un X roşu subtil. A stivuit o alta deasupra şi rusul le-a ridicat, băgându-se în apă înainte de a-şi înghesui încărcătura într-o cameră de aer mare.
A pornit spre tribordul ambarcaţiunii, mergând cât de departe a putut înainte de a fi nevoit să se agaţe de partea laterală a tubului şi să lovească cu piciorul. Se afla la aproximativ zece metri în larg când a văzut o umbră mişcându-se în apă sub el. Scafandrul s-a ridicat din întuneric şi a tras cutia marcată prin fundul tubului. Procedeul a fost chiar mai lin decât anticipase Azarov, rezultând doar o uşoară balansare. Dacă ar fi existat cineva pe mal care să privească, era puţin probabil că ar fi observat ceva neobişnuit. Dacă americanii se uitau de sus, ar fi fost complet orbi la ceea ce se întâmplase.
Azarov a continuat să avanseze în timp ce scafandrul cobora până la un container ascuns ataşat la corpul navei.
Odată încărcat complet, dhow-ul avea să-l ducă pe el şi pe oamenii săi în Golful Persic, unde urmau să-şi descarce marfa de contrabandă pe o plajă saudită îndepărtată. Era un mijloc de transport incomod şi lent, dar care nu avea şanse să atragă atenţia.
Azarov a ajuns la barcă şi doi bărbaţi au coborât pe o plasă de marfă pentru a lua lada rămasă de pe tubul său. După ce au luat-o, el a înotat înapoi spre ţărm pentru a lua o altă încărcătură.
În câteva zile totul se va termina. Se va întoarce în Costa Rica şi, în haosul mondial care a urmat, va fi în sfârşit uitat.

CAPITOLUL 41

AL-SHIRQAT

IRAK

RAPP s-a strecurat pe panta de pământ în întuneric aproape complet. Gaffar şi Mohammed se aflau în stânga lui, iar cele două capete de ou erau în dreapta lui. Îl lăsase pe fratele lui Mohammed cu maşina. Bărbatul încă nu-şi revenise complet după pumnul în ceafă, dar în rest părea solid.

Luna era plină, dar praful din aer o transformase în puţin mai mult decât o pată pe cerul estic. Totuşi, era suficient pentru a vedea cum unul dintre tocilari începea să se ridice în patru labe. Rapp l-a împins în fund pentru a patra oară şi pentru a patra oară a primit o scuză mormăită.

Nu era chiar echipa cu care era obişnuit să lucreze. Ar fi dat câteva degete în schimbul câtorva dintre băieţii lui Coleman, dar asta nu avea să se întâmple. Ce-i plăcea lui Rummy să spună? „Te duci la război cu armata pe care o ai, nu cu armata pe care ţi-o doreşti.” Iar în cazul de faţă, armata pe care o avea era formată din doi tocilari în calculatoare, un om fără experienţă de luptă şi un fost soldat irakian care ar putea să-i tragă un glonţ în spate lui Rapp în secunda în care îl va întoarce.

Au ajuns pe creasta pantei şi au rămas nemişcaţi, privind clădirea aflată la o sută de metri distanţă. Detaliile erau greu de văzut, dar Rapp putea distinge că era formată din două etaje, aşa cum fusese raportat. Cea mai mare parte a construcţiei părea într-adevăr să fie din beton şi se putea distinge o sclipire perceptibilă de la un gard de sârmă. Probabil că avea doar doi metri şi jumătate înălţime şi nu avea sârmă ghimpată – probabil că era construit mai mult pentru a ţine copiii încolonaţi în timpul pauzei decât pentru a respinge un asalt armat. Puţină lumină se filtra pe lângă un jaluzeleu de întuneric prost aranjat la primul etaj, dar atât. Niciun semn de activitate, nici din partea copiilor, nici din partea bărbaţilor baricadaţi acolo. Era ora 2 dimineaţa şi aproape toată lumea trebuia să fi adormit.

O străfulgerare scurtă lângă poarta deschisă i-a atras atenţia şi a căutat folosind vederea periferică pentru a maximiza sensibilitatea la lumină. O siluetă slabă a devenit vizibilă prin praf şi întuneric, un paznic singuratic sprijinit cu dezinvoltură de o barieră de saci de nisip. Ar fi fost invizibil dacă nu ar fi fost strălucirea roşiatică a ţigării sale.

„Deci, spuneţi că sunt douăzeci şi trei de oameni înăuntru, mai mult sau mai puţin”, a spus Rapp. „Avem vreo idee câţi copii sunt sus?”.

„Poate patruzeci?” a răspuns Mohammed. „Este greu de ştiut. Oamenii lui Mustafa aduc în mod constant alţii noi şi îi scot la licitaţie pe alţii. Cei mai mulţi nici măcar nu mai sunt din această zonă”.

„Vârste?”

„De la şase ani. Poate câţiva la sfârşitul adolescenţei.”

Asta avea să creeze o adevărată încurcătură. Cea mai bună parte a cincizeci de copii panicaţi şi care se mişcau cu toţii cu viteze diferite, cu unii dintre adolescenţi încercând să-i ajute pe cei mai tineri, în timp ce alţii pur şi simplu se năpusteau asupra lor. Nu era ceva cu care voia să se confrunte.

„Care este planul nostru?” a întrebat Mohammed.

Rapp s-a dat înapoi, apropiindu-i pe toţi ca să poată auzi.

„Mo şi cu mine vom merge...”

„Nu”, a spus Gaffar imediat. „Eu voi merge cu voi.”

Era clar că bărbatul mare încă nu avea încredere în el.

„Trebuie să te am aici”, a spus Rapp. „Este probabil că vom avea nevoie de foc de acoperire când vom ieşi şi tu eşti singurul nostru trăgător cu experienţă.”

Gaffar a bombănit puţin, dar părea să înţeleagă că era cea mai eficientă utilizare a forţei lor limitate de muncă.

„Dar noi?”, a întrebat unul dintre tocilari.

„Treaba voastră este să îl protejaţi pe Gaffar şi această poziţie. Dacă cineva vine în spatele sau în lateralele lui, este responsabilitatea voastră. Vreau să fiu foarte clar, totuşi. În niciun caz nu aveţi voie să trageţi cu o armă în direcţia mea.”

Gaffar a lăsat să iasă un râs liniştit.

„Cum rămâne cu noi doi?” a spus Mohammed. „Ce ne vom face?”

„Urmaţi-mă doar. După ce intrăm, vom merge direct în spatele clădirii, cât mai discret posibil. Prioritatea numărul unu îi ţine pe acei copii reţinuţi la etaj. Asta e singura voastră responsabilitate.”

„Şi tu?”

„După ce te asiguri că niciun copil nu-mi va sta în cale, voi începe să omor oameni.”
„Singur?” a spus Gaffar. „Doar cu pistolul meu?”
„Da. Şi dacă toată lumea rămâne calmă şi îşi face treaba, ar trebui să intrăm şi să ieşim în doar câteva minute.”
Rapp i-a dat o palmă pe spate lui Gaffar. „Când oamenii lui Mustafa încep să iasă din clădire, lasă-i să iasă. Împuşcăturile ucigaşe la distanţa asta vor fi dificile şi, dacă începeţi să trageţi prea repede, nu veţi face decât să-i împingeţi înapoi la adăpost. Oh, şi dacă copiii reuşesc să iasă din clădire, ţine minte – ei sunt cei mai scunzi.”
Cu asta, l-a tras pe Mohammed în picioare şi au început să se plimbe cu dezinvoltură spre poartă.
- – -
Paznicul s-a dovedit a fi periculos de neatent. Rapp şi Mohammed se apropiară până la mai puţin de treizeci de metri şi el tot nu-i observase. Să-l surprindă pe om nu era ideal, dar părea inevitabil în terenul deschis. Cel mai bun lucru la care puteau spera era să fie aproape când se întâmpla.
Douăzeci de metri au trecut şi au trecut. Apoi cincisprezece. Bărbatul rămăsese concentrat să scoată până la ultimul strop de fum din ţigara lui. Poate că aveau să aibă noroc. Poate că totul va fi liniştit şi uşor. Dar, din nou, poate că nu. La trei metri, bărbatul îi zări în viziunea periferică şi se roti, căutând cu ghearele arma de pe umăr.
„Frate!” a strigat Rapp, continuând să se apropie cu mâinile goale larg desfăcute. Mohammed se afla la un pas în spate, purtând un veşmânt de deşert şi o coafură care îi dezvăluia doar ochii. Rapp era la fel de bine echipat, dar îşi lăsase faţa descoperită pentru a nu-şi ascunde chipul bătut. Părea să fie la apogeul celor cincisprezece minute de faimă. De ce să nu-l folosească?
„Jesem?”, spuse gardianul înainte de a putea alinia puşca. Pronunţia era complet arabă, sugerând că nu vorbea engleza. Rapp i-a făcut semn lui Mohammed să înainteze şi i-a pus un braţ călduros în jurul umerilor. „Tradu-mi, frate.”
„Bineînţeles.”
„Generalul Mustafa mi-a dat înapoi locul în echipă. Ar fi trebuit să aştept până dimineaţa ca să vin, dar eram nerăbdător să mă alătur camarazilor mei.”
Mohammed a tradus cuvintele sale şi apoi răspunsul bărbatului.
„Bine ai revenit, frate”.
Rapp a băgat mâna în buzunar pentru a recupera un pachet de ţigări – ceva ce învăţase să nu-i lipsească niciodată atunci când călătorea în naţiunile musulmane. În acelaşi timp, a strecurat un cuţit de la brâu şi a ţinut lama apăsată pe antebraţ. Probabil că era mai multă furtişagitate decât era necesar, având în vedere faptul că paznicul era complet hipnotizat de pachetul imaculat de Marlboro. În timp ce se apleca pentru a lua una, Rapp a scos cuţitul şi l-a trecut peste gâtul lui. Mişcarea a fost atât de subtilă şi lama atât de ascuţită, încât bărbatul nu a părut să observe imediat.
Rapp l-a condus la pământ cu faţa în jos. Un picior între omoplaţi l-a împiedicat să se stropească în timp ce sângera.
„Eşti bine?” l-a întrebat Rapp pe Mohammed.
„Da, bineînţeles.”
Nu exista nicio îndoială că tovarăşul lui Rapp văzuse multe în viaţa lui. Dar era o diferenţă între a vedea şi a participa. Totuşi, nu intrase în panică şi nu fugise, iar asta valora ceva.
„Atunci să mergem.”
În timp ce porneau spre intrarea în clădire, Rapp a ridicat instinctiv o mână pentru a-şi activa microfonul de gât, dar apoi şi-a amintit că nu era acolo. La fel ca şi armura, echipamentul de vedere pe timp de noapte şi, cel mai important, amortizorul de zgomot. Nu era la fel de rău ca şi cum s-ar fi confruntat cu un grup de jihadişti bine înarmaţi cu un băţ şi o piatră, dar era pe aproape. Cel puţin bastoanele şi pietrele erau silenţioase.
S-au oprit în faţa uşii şi Rapp s-a aplecat la urechea lui Mohammad. „Ţine minte, locul nostru este aici. Până când nu suntem siguri că acei copii sunt închişi sus, oricine întâlnim este cel mai bun prieten al nostru. Tot ce trebuie să faci este să traduci pentru mine, aşa cum ai făcut cu gardianul. Dacă îţi păstrezi calmul, totul se va termina în câteva minute.”

După o încuviinţare nervoasă din cap, au intrat într-un hol decorat cu o placă plină de gloanţe care comemora deschiderea şcolii. Becuri slabe, foarte distanţate, înşirate cu cabluri prelungitoare, ofereau suficientă iluminare pentru a naviga, dar nu mult mai mult. Rapp conducea, cu cuţitul însângerat încă ţinut pe antebraţ.
Rămăseseră în centrul holului, trecând cu dezinvoltură printre o puzderie de desene cu creioane colorate care aminteau de vremuri mai bune.
„Stânga chiar în faţă”, a spus Mohammed.
Rapp a intrat în coridorul mai îngust, încetinind când a observat că uşile de pe partea dreaptă conţineau ferestre. Unele aveau geamurile intacte, iar altele erau sparte, dar toate camerele spre care dădeau erau întunecate. S-a îndreptat rapid spre prima, aruncând o privire înăuntru, la o sală de clasă plină de bănci răsturnate.
Următoarea arăta asemănător, dar cu o diferenţă critică vizibilă aproape de centru: un pat de campanie singuratic pe care dormea un bărbat. Rapp era pe punctul de a continua, când a zărit o umbră care se mişca printre băncile îngrămădite pe peretele îndepărtat. Mâna i s-a mişcat subtil spre pistolul de la brâu, dar apoi mintea lui a identificat forma vagă. O fată, probabil nu cu mult mai în vârstă decât Anna, goală şi tremurând.
Rapp a simţit că furia îi creşte din nou, dar a dat-o la o parte. Avea să fie timp să o elibereze destul de curând.
S-au auzit paşi care se apropiau dinspre vest şi Rapp s-a întors de la fereastră, făcându-i semn lui Mohammed să rămână calm.
Bărbatul înarmat care a apărut după colţ părea mult mai serios decât paznicul de la poartă. Rapp a calculat distanţa dintre ei şi a încercat să-şi dea seama care erau şansele de a-l putea lovi cu o aruncare de cuţit pe sub mână. Înainte de a-şi putea termina calculele, însă, bărbatul i-a strigat într-o engleză cu accente groase.
„Eric! Te-am văzut în piaţă, dar nu te-am putut ajunge în mulţime!”
Rapp începea să se bucure de noua sa faimă. Poate că i-ar fi organizat o petrecere şi ar fi putut să-i pocnească pe fiecare dintre aceste rahaturi în timp ce tăiau tortul.
„Frate!” spuse Rapp, aruncându-şi braţele în jurul bărbatului, în ciuda AK-ului dintre ei. Era tentat să folosească cuţitul, dar reuniunea lor veselă genera prea mult zgomot. Cineva avea să audă agitaţia şi să vină să vadă despre ce era vorba.
„De ce eşti aici, Eric?”
„Generalul Mustafa m-a întors în echipă”, a spus Rapp cu entuziasm, apoi a arătat spre Mohammed. „Acesta este noul meu prieten. El traduce pentru mine atunci când este necesar.”
„Dumnezeu să fie cu tine.”
„Şi cu tine”, a răspuns Mohammed.
„Trebuie neapărat să înveţi limba noastră, Eric. Aceasta este casa ta acum. Noi suntem poporul tău.”
„Ştiu”, a spus Rapp. „Ai dreptate.”
Uşa pe care aruncase cu ochiul mai devreme a fost brusc deschisă şi bărbatul care dormea pe patul de campanie a apărut.
Rapp a ridicat o mână în semn de salut, dar Mohammed a fost surprins de sunet şi s-a învârtit, trăgând o rafală automată în pieptul bărbatului.
Noul amic al lui Rapp, în ciuda faptului că avea o puşcă de asalt atârnată la piept, a ezitat. Neavând altă opţiune, Rapp a folosit această întârziere pentru a-şi înfige lama în ceafa bărbatului.
„Du-te la fete!”, a spus el, trăgând corpul spre uşa deschisă în faţa căreia îngheţase Mohammed.
„Îmi pare rău”, a bâiguit irakianul. „M-a speriat. Nu am vrut...”
„Fetele!” a spus Rapp, ajustându-şi eşarfa din jurul gâtului pentru a-şi acoperi faţa şi capul. „Acum!”
Mohammed a început să sprinteze spre partea din spate a clădirii în timp ce Rapp se lupta cu cele două corpuri în sala de clasă deschisă. Abia reuşise să-l treacă pe primul peste prag când fata goală a trecut pe lângă el şi a fugit, plângând, spre hol.

Sunetul ei trântindu-se pe uşile principale a fost însoţit de strigătele bărbaţilor care se trezeau în toată clădirea. Ceea ce nu a auzit, însă, a fost o împuşcătură. Gaffar era, din fericire, mai puţin uşor de speriat decât Mohammad. Fata avea să fie lăsată să dispară în noapte.
„Americanii!" a strigat Rapp în arabă. „Americanii atacă!"
Şi-a strecurat cuţitul înapoi la brâu şi şi-a prins o mână pe coapsă, clătinându-se înainte ca şi cum ar fi fost împuşcat. Un bărbat a apărut pe scara din dreapta lui şi Rapp a făcut semn spre hol. „Americanii! Sunt în faţă! Grăbiţi-vă!"
Au apărut mai mulţi oameni şi au alergat spre intrarea principală, verificându-şi armele, speculând cu voce tare despre puterea forţei adverse şi întrebându-se dacă americanii vor îndrăzni să folosească drone. Rănirea prefăcută a lui Rapp îi dădea o scuză pentru a sta în spate. Şase oameni se aflau în faţa lui, dintre care niciunul nu se uita în spatele lor. A întins mâna după Smith & Wesson-ul lui Gaffar, dar apoi a auzit sunetul de care se temea: ţipetele unor fete tinere amestecate cu un zgomot de tobe de picioare alergând. Dulcea lui instalaţie s-a dus pe apa sâmbetei în câteva secunde. Bărbaţii din faţă au început să se uite înapoi şi, o clipă mai târziu, a fost înghiţit de o mare de copii panicaţi. Aceştia curgeau în jurul lui şi al bărbaţilor ISIS, prinzându-i într-un curent irezistibil care se îndrepta spre partea din faţă a clădirii. Teroriştii s-au întors din nou cu faţa, strigând furioşi şi legănându-şi fundurile puştilor. Câteva s-au nimerit şi fetele au căzut, dar a fost inutil. Comerţul cu sclavi era în mod clar mai bun decât credea Mohammed, pentru că trebuiau să fie cel puţin o sută dintre ele.
Să tragă era inutil. Rapp ar fi fost norocos să atingă pământul în acest mediu. A zărit ceea ce avea nevoie chiar în faţă şi la dreapta lui – o spărtură de un metru şi jumătate în dulapurile care mărgineau peretele. Cu un efort considerabil, a reuşit să-şi croiască drum în fluxul de fete care fugeau. Cinci bărbaţi erau încă vizibili şi el s-a sprijinit între dulapuri, ţintind cu pistolul spre un terorist care urma să dispară după colţ. Rapp a ţintit în partea superioară a spatelui, nevrând să provoace mizeria care tindea să însoţească un glonţ în cap. A funcţionat. A căzut la pământ, dar părea că tocmai se împiedicase în învălmăşeală. Împuşcătura a fost tare ca naiba, dar în coridorul de beton, ar fi fost imposibil să-i localizezi sursa.
O fată înaltă, cu o pătură înfăşurată în jurul ei, a lovit mâna pistolului lui Rapp în timp ce trecea în fugă pe lângă ea, dar acesta şi-a revenit repede şi a doborât un bărbat care, de fapt, îi tăia cu o sabie pe copiii din jurul lui. Un bărbat aflat la câţiva metri în spate l-a văzut căzând şi s-a uitat înapoi la Rapp, dar nu a avut timp să-şi ridice arma înainte de a primi un glonţ în gât.
Ultima ţintă viabilă a dispărut după colţ, chiar când trecea coada debandadei. Doar câteva fete foarte tinere au rămas în urmă, confuze şi plângând.
Mohammed a apărut o clipă mai târziu. Cerându-şi scuze un pic prea tare, dar cel puţin nu trăgea în nimic. „Intrau deja pe uşă când am ajuns acolo! Am încercat să o împing înăuntru, dar a fost imposibil."
Rapp nu a răspuns, în schimb a început să alerge spre faţa clădirii. Când a ajuns în hol, a găsit aproape cincisprezece bărbaţi care trăgeau rafale oarbe prin ferestre.
Rapp s-a îndreptat direct spre mijlocul lor, izbindu-se cu spatele de uşile închise, cu pistolul lui Gaffar ţinut lângă piept. „Generalul Mustafa ne-a trimis să vă avertizăm că americanii plănuiau un atac. Dar am ajuns prea târziu."
Distrugerea completă a echipelor lui Mustafa nu făcea parte din planul său, dar avea nevoie de încă câţiva morţi înainte ca noaptea să se termine.
„Trebuie să plecăm de aici!" Rapp a continuat. „Cu fetele plecate, americanii îşi vor folosi dronele. Nu avem prea mult timp la dispoziţie!"
Bărbaţii au dat din cap că sunt de acord.
„Trebuie să supravieţuiţi pentru a duce la îndeplinire planurile generalului", a spus Rapp. „Eu voi ieşi primul şi voi atrage focul americanilor. Urmaţi câteva secunde mai târziu şi fugiţi spre deşert."
S-a năpustit asupra lui Mohammed şi l-a apucat de ceafă. „Vino cu mine."
S-au întors la uşi şi, cu un strigăt de Allahu Akbar, au ieşit în noapte, trăgând cu armele lor în partea de jos a dealului pe care era aşezat Gaffar. Rapp şi-a tras eşarfa de pe faţă şi a sperat din tot sufletul că Gaffar era atent.
Se părea că da, pentru că, atunci când au pornit flash-urile puştii sale, acestea erau înclinate în siguranţă departe de ei.

Rapp a sprintat în faţă, lăsându-l pe Mohammed singur şi căzând pe burtă la vreo douăzeci şi cinci de metri în afara porţii. A ţintit prin întuneric, urmărindu-i pe bărbaţii care încercau să fugă în noapte. Unul la ora două a căzut, victimă a ţintelor lui Gaffar. Tovarăşul său s-a ghemuit şi a ocolit gardul, căutând o cale uşoară de trecere. Rapp a tras un singur foc de armă în timp ce bărbatul sărea pe sârmă şi începea să se cațere. Tangoul a tresărit vizibil înainte ca trupul său să se plieze fără viaţă peste vârf.
Mohammed a trecut în fugă, fără să ştie că Rapp zăcea la doar câţiva metri distanţă. Îl urma într-o clipă. După numărătoarea lui, mai trebuiau să cadă încă doi înainte ca munca de noapte să se termine.

CAPITOLUL 42

LA EST DE FUJAIRAH
GOLFUL OMAN
GRISHA Azarov îşi luase unul dintre cele doar trei hamace de sub punte. Oamenii care îi fuseseră repartizaţi le rechiziţionaseră pe celelalte două, precum şi numărul limitat de saltele împrăştiate dedesubt. Membrii echipajului care nu erau de serviciu fuseseră lăsaţi să doarmă printre lăzile stivuite în tot spaţiul deja claustrofob.
După ceasul său, se afla pe navă de mai puţin de opt ore, dar i se părea deja că au trecut zile întregi. Căpitanul îl asigurase că avansau bine – pânzele erau pline de vântul atât de important pentru planurile lui Krupin.
Azarov a încercat să mediteze asupra detaliilor operaţiunii, dar mintea îi zbura la Mitch Rapp. Se apropia oare confruntarea lor? Se va rezolva conflictul dintre ei în zilele următoare? Poate chiar în următoarele ore?
Era evident ce ar fi adus înfrângerea, dar cum ar fi fost victoria? Mândria de a vedea trupul neînsufleţit al omului CIA la picioarele sale? Uşurarea de a fi neutralizat o ameninţare care, altfel, ar fi continuat să vină până când unul dintre ei ar fi fost mort? Sau poate nimic mai mult decât aceeaşi amorţeală pe care o simţea întotdeauna când lua o viaţă.
Un strigăt înfricoşat a coborât spre el de pe puntea principală. Cuvintele erau în arabă, dar Azarov înţelegea suficient de mult din ele pentru a desluşi un înţeles. Americanii se interesaseră de modesta lor navă şi se pregăteau să o intercepteze.
Membrii echipajului s-au repezit la scara care ducea în sus, în timp ce oamenii lui Azarov au început să mute cu disperare lăzi. În cele din urmă, au reuşit să expună secţiunea relevantă a punţii şi Azarov a tras în sus trei scânduri neatacate, expunând un troliu electric.
A apăsat un întrerupător şi apoi a lipit scândurile la loc cu o sticlă de adeziv instant. Oamenii săi au început imediat să mute lăzile înapoi în poziţiile lor iniţiale, deasupra troliului. Pe măsură ce o făceau, materialul fisionabil ataşat la carcasă a început să coboare la capătul unui cablu lung de o sută de metri. În mai puţin de două minute, încărcătura lor critică urma să se odihnească în nămolul de pe fundul Golfului.
Când totul a fost în ordine, au urcat scara spre puntea principală. Azarov a ocupat o poziţie anonimă aproape de mijlocul şirului de membri ai echipajului care urmăreau cu nerăbdare apropierea unei nave a pazei de coastă americane.
Însărcinat să contribuie la securitatea Golfului, modernul cutter alb-roşu din clasa Island părea iremediabil deplasat pe fundalul Orientului Mijlociu. Totuşi, acest lucru nu făcea ca situaţia să fie mai puţin periculoasă.
A tras la mal şi o ambarcaţiune de abordaj a închis distanţa dintre cele două nave cu o viteză care sugera o anumită urgenţă. Un traducător arab a urcat primul pe plasa de marfă, vorbind cu căpitanul, în timp ce membrii în uniformă ai echipajului american îl urmau.
Câinele care a apărut în continuare era aşteptat. Deşi nu erau creaturile preferate ale arabilor, erau destul de utile în căutarea de droguri şi arme. Totuşi, contorul Geiger care a apărut la scurt timp după aceea, nu era cu siguranţă o piesă standard de echipament de îmbarcare. Şi mai îngrijorătoare erau scafandrii americani care se răsturnau cu spatele în apă.

Echipele ruseşti de operaţiuni speciale îl asiguraseră că dimensiunea şi culoarea cablului îl făceau practic invizibil atunci când era scufundat. Mai mult, curentul din Golf îl va îndepărta de navă, făcând extrem de improbabilă o coliziune a unui scafandru cu acesta.
Din nou, Azarov se simţea scos din prezent – un viciu periculos care părea să se înrăutăţească pe măsură ce anii se prelungeau. Ce s-ar fi întâmplat cu el dacă armele lui Krupin ar fi fost descoperite? Bineînţeles, el şi echipajul ar fi fost luaţi în custodie, iar dhow-ul ar fi fost remorcat în spatele navei Gărzii de Coastă. Faptul că nu era din această regiune ar fi fost descoperit rapid, iar această descoperire ar fi fost urmată, probabil, de un transfer într-unul dintre siturile negre ale CIA. Aşa îi era destinat să-l întâlnească pe Mitch Rapp? Nu pe câmpul de luptă, ci înlănţuit de un scaun într-un colţ uitat al lumii?
Azarov se uită în jurul lui şi văzu că oamenii lui erau vizibil nervoşi. Nu mai mult decât echipajul, totuşi. Marinarii erau oameni simpli, needucaţi, şi era puţin probabil ca purtarea lor să le pară neobişnuită americanilor.
După mai puţin de cinci minute, marinarii Gărzii de Coastă care căutau sub punte au reapărut şi şi-au prezentat raportul. Peste alte cinci minute, au reapărut şi oamenii-broască.
Şi apoi totul s-a terminat.
Azarov a rămas pe punte, urmărindu-i pe americani cum se întorceau la nava lor şi pe căpitanul dhow-ului care făcea pregătirile pentru a-i pune din nou pe drum. Abia atunci când cufărul gărzii de coastă a început să se îndepărteze, Azarov s-a întors sub punte pentru a recupera contrabanda.

CAPITOLUL 43

AL-SHIRQAT
IRAK
Focurile de armă de la marginea oraşului tăcuseră de aproape o jumătate de oră, dar vehiculele pline de bărbaţi înarmaţi încă se îndreptau spre fosta şcoală de fete. Neavând mijloace de comunicare mai sofisticate decât radiourile cu rază scurtă de acţiune, tot ce puteau face era să speculeze şi să se îndrepte în direcţia generală a agitaţiei.
Rapp a auzit o serie de focuri de armă individuale la est şi s-a oprit când li s-a răspuns cu multiple rafale de arme automate. Schimbul de replici a continuat timp de aproximativ treizeci de secunde înainte de a se face liniște.
Fratele lui Mohammed îi condusese până la marginea oraşului, unde se despărţiseră pe jos. Pe baza direcţiei şi a distanţei, părea puţin probabil ca vreunul dintre membrii echipei sale să fi fost amestecat în acel schimb de focuri. Cel mai probabil erau două grupuri de cretini ISIS care se agitau şi trăgeau unul în celălalt.
A evitat strada principală, strecurându-şi drumul pe străduţele lăturalnice care duceau în direcţia generală a apartamentului lui Eric Jesem. Alte patruzeci de minute de progres prudent l-au adus la intrarea în clădirea pe care o numea acum casă. După ce s-a asigurat că nu îl urmărea nimeni, s-a strecurat înăuntru şi a urcat în tăcere scările.
Laleh se plimba prin camera principală când a deschis uşa. S-a oprit brusc şi s-a învârtit în direcţia lui.
„Fraţii mei. Sunt ei...”
„Sunt amândoi bine”, a spus Rapp, înclinându-se spre unul dintre cele două scaune din cameră. În loc să se aşeze, a trântit un picior în el, spulberând picioarele filiforme. Câteva secunde de scotocire printre resturi au scos la iveală o bucată în formă de pană pe care a putut să o împingă în spaţiul de sub uşa din faţă. Nu ar fi oprit un intrus motivat, dar l-ar fi încetinit.
„Ce faci?” a întrebat Laleh în timp ce rupea o fâşie lungă de pânză de la storul care acoperea fereastra.
„Împărţim patul în seara asta”, a răspuns el. „Dezbracă-te. Poţi să-ţi laşi lenjeria intimă pe tine”.
„Ce? Nu! Nu te las să mă atingi.”
Rapp nu avea chef să se certe. „Uite, am dormit cam trei ore în ultima săptămână şi mă simt de parcă cineva m-a bătut cu o bâtă de baseball. Trebuie doar să facem un spectacol, bine?”

S-a dus în baie şi şi-a examinat faţa. Stricăciunile pe care i le făcuse Laleh se menţineau. Când şi-a clătit gura, un molar a ieşit odată cu apa, rostogolindu-se o clipă în lighean înainte de a dispărea în scurgere. La naiba cu Joe Maslick.
Partea bună a lucrurilor era că nu exista puroi vizibil, mirosuri ciudate sau febră. Asta însemna că nu era nicio infecţie. Precizia lui fusese perfectă, iar sprintul prin curtea şcolii se simţea doar cu cinci procente mai puţin. Aşa că, în contextul situaţiei sale actuale – şi al vieţii sale în general – a presupus că asta era ceea ce se numea o zi bună.
Când a intrat în dormitor, Laleh stătea pe salteaua flască, cu o pătură trasă în jurul gâtului. Pe baza hainelor aşezate pe podea cu perfecţiune de TOC, se părea că ea chiar îi urmase instrucţiunile. A fost surprins de intensitatea uşurării pe care o simţea. O altă bătaie de joc cu ea era mai mult decât voia să aibă de-a face acum.
Ochii ei s-au fixat pe el în timp ce el îşi dădea jos pantofii şi cădea în pat. Ajungând la lampa de pe podea, a oprit fluxul de kerosen şi a închis ochii. Aceştia s-au deschis din nou instantaneu o clipă mai târziu.
„Laleh?"
„Ce?"
Era întuneric, dar îşi dădea seama că ea încă stătea cu spatele la perete.
„Nu mă ataca în somn."
„Bine."
„Vorbesc serios, acum."
„Am spus că sunt de acord."
Răspunsul ei părea sincer, aşa că el a închis din nou ochii şi a adormit în mai puţin de treizeci de secunde.
- – -
Rapp se trezi brusc la o bătaie puternică.
„Eric! Deschide uşa asta imediat!" Vocea era înăbuşită, dar inconfundabilă. Generalul Ali Mustafa.
„Vin!" a strigat Rapp, rostogolindu-se din pat şi apucând fâşia de pânză pe care o rupsese de la umbră. La un moment dat, în timpul nopţii, Laleh îşi permisese să se întindă, dar era greu de ştiut dacă dormise. Chiar acum se holba la el cu exact aceeaşi expresie pe care o avusese înainte ca el să închidă lumina.
„Pune-ţi mâinile pe tetieră."
„Ce? Nu. Eu..."
„Nu am timp să mă cert", spuse Rapp în linişte. „Fă-o."
Ea a cedat când bătăile s-au transformat în lovituri puternice însoţite de sunetul de lemn care se spărgea.
„Eric! Deschide uşa!"
„Vin!" a strigat Rapp în timp ce îi lega mâinile de căpătâiul şubred al patului. Ştia că se va panica dacă va face o treabă suficient de bună pentru a face dificilă evadarea, aşa că a ţinut legăturile libere. Doar atât cât să continue spectacolul.
„Întoarce-te pe o parte cu spatele la mine."
De data asta ea nu a ezitat.
El a tras pătura pe jumătate în jos şi i-a desfăcut sutienul, glisând artistic o curea pe umărul ei. „Bine. Acum, rămâi aşa. Eşti inconştientă. „
I-a lovit cu piciorul hainele aranjate cu grijă pe podea şi a aprins lampa înainte de a fugi în camera principală. Ar fi fost mai realist să răspundă în lenjerie intimă, dar muşchii lui bine definiţi şi peticele de răni de luptă vindecate nu prea se potriveau cu un puţoi supraprivilegiat din Colorado.
„Nu mai împingeţi!", a strigat el. „Se lipeşte."
Şi-a eliberat crăpătura pe care o pusese sub uşă şi a tras-o şi a deschis-o, dându-se la o parte când Ali Mustafa a intrat cu doi bărbaţi înarmaţi.
„De ce nu ai..." Generalul a tăcut când a văzut-o pe femeie legată de pat. „Ah. Înţeleg."
„Îmi pare rău, domnule. N-am ştiut că sunteţi dumneavoastră", s-a scuzat Rapp. „Prin uşă, vocea ta..."
„Nu are nicio importanţă", a spus Mustafa, strâmbând perceptibil din ochi în timp ce examina nasul sfărâmat al lui Rapp. „Faţa ta... ..."
„Târfa m-a atacat", a spus Rapp, arătând spre lampa spartă care zăcea pe podea.
Mustafa a tradus şi cele două gărzi de corp ale sale au râs cu condescendenţă.

„Eşti la curent cu ce s-a întâmplat în tabăra noastră de antrenament?”
„Nu. Este vreo problemă?”
„A fost atacată în această dimineaţă devreme.”
„Atacată? De către cine?”
„Se pare că doi bărbaţi au ucis paznicul din perimetru şi au intrat spunând că eu i-am trimis.”
„I-aţi capturat?”
„Nu încă. Dar jur pe Dumnezeu că o voi face. Şi când o voi face, îi voi face să sufere în moduri pe care nici măcar nu şi le-au imaginat vreodată.”
„Câţi dintre oamenii noştri au fost răniţi? Mai ai destui oameni pentru a-ţi duce la îndeplinire planurile?”
Aici era locul unde lucrurile deveneau complicate – şi motivul pentru care Rapp nu-i omorâse până la ultimul dintre acei pedofili nenorociţi. Dacă îi nimicea complet pe cei din echipa lui Mustafa, generalul putea să treacă la un fel de plan B pe jumătate. Materialul fisionabil putea fi împărţit şi să dispară în mâinile mai multor grupuri, toate cu propriile capacităţi şi obiective. Scopul fusese să elimine destui oameni care să facă din nou de dorit implicarea lui Eric Jesem, dar nu atât de mulţi încât să facă operaţiunea lui Mustafa neviabilă.
„Te simţi bine?”, a spus generalul, ignorând întrebarea lui Rapp. „Rănile pe care ţi le-a făcut târfa aia sunt grave?”.
„Nu pot să respir pe nas, dar în rest sunt aproape vindecat.”
Mustafa a dat din cap gânditor. „Avem încă destui oameni pentru echipele primare. Te repun pe un post în echipa de rezervă.”
„Domnule, serios. Mă simt bine. Pot să...”
„Vei urma ordinele mele!” a spus Mustafa, evident că nu avea chef să se certe după evenimentele din acea dimineaţă. Rapp se întreba ce îl enerva mai tare pe om – moartea oamenilor săi sau faptul că vitele sale minore se împrăştiaseră.
„Bineînţeles, domnule. Voi urma instrucţiunile dumneavoastră întocmai.”
Mustafa a dat scurt din cap şi a arătat spre Laleh, care era încă nemişcată, cu mâinile legate de căpătâi.
„Distracţie plăcută. Pleci în Arabia Saudită împreună cu ceilalţi în seara asta.”

CAPITOLUL 44

GULFUL PERSIAN
ÎN LARGUL COASTELOR ARABIEI SAUDITE
GRISHA Azarov a privit doi bărbaţi coborând pe plasa de marfă a dhow-ului şi alunecând în tăcere în apă. În loc să îi urmeze imediat, a rămas pe punte, privind peste apă. Aşa cum prevăzuseră meteorologii lui Krupin, regiunea se bucura de un scurt răgaz de la vânt, înainte ca acesta să revină, cu răsăritul soarelui acum la doar câteva ore distanţă. Eliberat de căldura sufocantă din cala vasului, Azarov a respirat aerul sărat şi a examinat conturul unui ţărm pustiu.
Nu era vizibilă nicio altă lumină în afară de vaga strălucire urbană a oraşului Dammam, la şaizeci de kilometri spre sud. La o distanţă ceva mai mică spre nord se afla Al-Jubail, oraşul spre care nava urma să pornească în curând pentru a-şi descărca încărcătura legitimă. Până atunci, căpitanul stătea lângă prova, privind nervos spre orizont.
Azarov şi-a pus în cele din urmă o mască de scufundare bine folosită şi i-a urmat pe bărbaţi în apă. Chiar şi echipamentul de scufundare rudimentar fusese imposibil de adus. Ar fi fost descoperit de echipa de abordaj a Gărzii de Coastă şi ar fi putut trezi suspiciuni.
S-a scufundat sub valuri şi a dat cu piciorul spre cei doi bărbaţi echipaţi la fel de bine care lucrau sub corpul navei. Un singur băţ luminos arunca o ceaţă verde peste efortul lor de a deschide containerul ataşat lângă chila. Lucrau cu o eficienţă impresionantă, lucru pe care Krupin îl asigurase că aşa va fi. Ambii bărbaţi se antrenaseră pe o replică exactă a corpului dhow-ului scufundat într-un lac rusesc.
Azarov a ieşit la suprafaţă, întorcându-se din nou spre ţărm. Masca i s-a înceţoşat şi a ridicat-o, distingând umbra unei mici bărci de pescuit care se apropia dinspre vest. Conform instrucţiunilor, aceasta era echipată cu un motor electric care făcea mult mai puţin zgomot decât un motor exterior convenţional.

Ceva a plutit la suprafaţă în dreapta lui şi a aruncat o privire scurtă la ceea ce avea să fie primul dintre cele şase baloane negre. Bărbaţii din barca de pescuit erau echipaţi cu echipament de vedere pe timp de noapte, ceea ce făcea ca interceptarea lor să fie o chestiune simplă.
Azarov şi-a păstrat distanţa, privindu-i cum trăgeau pe ambarcaţiunea lor lada care atârna sub valuri. Odată ajunşi în siguranţă la bord, un cuţit a fost folosit pentru a dezumfla balonul şi a-l trimite pe fundul Golfului. Acest proces a continuat timp de încă zece minute. Un plutitor ieşea la suprafaţă, oamenii strângeau lada ataşată şi apoi dovezile dispăreau. Când ultima ladă a fost recuperată, Azarov s-a tras pe partea laterală a micului vas.
După ce a confirmat că încărcătura lor era ascunsă în mod corespunzător sub un teanc de plase de pescuit, şi-a aruncat hainele ude peste bord şi s-a schimbat în pantaloni largi şi un hanorac asemănător cu cele purtate de bărbatul care conducea şalupa spre ţărm.
În spate, a auzit motoarele dhow-ului în timp ce pornea spre ape mai adânci. Treaba făcută, se întorceau la vieţile lor de negustori şi contrabandişti mărunţi, ca şi cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată.
Barca a eşuat la mal şi Azarov a sărit din ea. Un SUV cu doi bărbaţi lângă care se aflau doi bărbaţi era vizibil la aproximativ cincizeci de metri distanţă, iar el a alergat prin nisip spre ei.
Vehiculul s-a dovedit a fi un Range Rover impecabil. Cei doi bărbaţi erau la fel de bine aranjaţi, în costume de mătase croite şi cu coifuri tradiţionale. În majoritatea locurilor, înfăţişarea lor ar fi fost mai puţin subtilă, dar în contextul Arabiei Saudite, era relativ banală. De fapt, aceşti bărbaţi erau într-adevăr ceea ce se prezentau a fi – nişte membri ai familiei regale minore care se bucurau de o viaţă de privilegii inimaginabile încă din ziua naşterii lor. Totuşi, la fel ca mulţi alţi tineri cu medii similare, se plictisiseră. Acum se jucau de-a jihadul.
„Lăudat fie Allah că ai ajuns la noi în siguranţă", a spus unul dintre bărbaţi, întinzând o mână. Fusese educat în America şi vorbea o engleză fără cusur.
„Într-adevăr", a răspuns Azarov, lăsându-şi mâna încă umedă să fie prinsă în strânsoarea strivitoare a tinereţii prea încrezătoare.
Deşi avantajul folosirii acestor oameni era evident – poziţia lor în viaţă îi făcea să fie în mare parte deasupra legii -, nu era cazul să aibă încredere în ei. Creaturi ale confortului şi ale drepturilor, s-ar fi întors împotriva lui şi a Dumnezeului pe care pretindeau că îl slujesc, la primul semn de pericol.
Pescarul s-a apropiat din spate şi a încărcat primele două lăzi în Range Rover. Bineînţeles că niciunul dintre saudiţi nu a făcut vreo mişcare pentru a-l ajuta. Azarov ştia, din perioada în care lucrase ca şi consultant în domeniul energiei, că ar fi fost inutil să le ceară. Ar fi fost cu adevărat confuzi de o cerere de a participa la muncă fizică.
A vrut să reducă la minimum timpul petrecut de ei pe această plajă pustie, aşa că s-a întors şi a fugit înapoi în jos, spre barcă. Cu participarea lui, puteau fi încărcaţi şi în drum spre Al-Hofuf în mai puţin de cinci minute.

CAPITOLUL 45

AL-SHIRQAT
IRAK
RAPP stătea pe podeaua micului dormitor, cu spatele lipit de perete. Scoase umbra improvizată de la singura fereastră a apartamentului, iar soarele dimineţii arunca o lumină slabă peste Laleh, care strâmbă din ochi în direcţia lui. Încheieturile îi erau libere şi era ghemuită sub pătură, cu părul ei negru aruncat peste faţă.
„De ce te uiţi aşa la mine?", a spus ea. „La ce te gândeşti?"
Se gândea la fetele panicate care treceau în fugă pe lângă el la şcoală. La cele de pe scenă care erau vândute celui mai mare ofertant. La cele care încă se ascundeau, rugându-se la Allah să le ţină în siguranţă. Dar mai presus de toate, se gândea la ea.

În câteva ore, urma să plece în Arabia Saudită pentru a încerca să oprească orice atac plănuia Ali Mustafa. Asta era responsabilitatea lui, îşi spuse el însuşi. Singura lui responsabilitate. Laleh şi miile de oameni ca ea nu erau o prioritate. Nu puteau fi.
„Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă", a spus ea când el nu a răspuns.
„Nu, nu ţi-am spus."
„Eşti Mitch Rapp, nu-i aşa?"
Minciuna îi venea uşor, mai ales în ceea ce priveşte subiectul identităţii sale. Dar ea merita mai mult decât atât.
„Da."
Ea a dat din cap, dar nu a reacţionat altfel. „Vei pleca cu ei în seara asta, atunci. Îi vei opri. Îi vei ucide."
„Dacă voi putea."
„Bine."
Au stat mult timp în tăcere, intensitatea luminii din cameră crescând cu o inevitabilitate inconfortabilă.
„Nu o să am cum să mă întorc aici, Laleh. Presupunând că voi supravieţui măcar."
„Ştiu."
„Îmbracă-te. Te voi duce la fraţii tăi."
„Şi cum le vei explica absenţa mea oamenilor care vor veni după tine?"
„Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta."
„Mulţumesc, Mitch. Dar este imposibil. Fraţii mei sunt oameni buni, dar nu sunt ca tine. Nu sunt suficient de puternici ca să mă protejeze."
„Ar vrea să aibă şansa de a încerca."
„Bineînţeles. Dar ar eşua şi eu aş fi cauza morţii lor. Pentru ce? Pentru a-mi amâna soarta încă o săptămână? Nu. Fără mine, ei au o şansă. Cu mine, sunt oameni morţi."
Rapp a fost surprins când Laleh a tras înapoi păturile care o acopereau. Purta în continuare doar chiloţii şi sutienul pe care el insistase să le ia pentru a nu trezi suspiciunile lui Mustafa şi ale oamenilor lui.
„Acum vino înapoi în pat."
- – -
Sunetul abia se auzea, dar totuşi îl făcu pe Rapp să se trezească dintr-odată. Era primul sunet electronic pe care îşi amintea să-l fi auzit de câteva zile. Ar fi presupus că era doar un vis dacă nu ar fi fost strigătele de exaltare care se filtrau dinspre stradă.
Rapp s-a dat uşor jos din pat, atent să nu o trezească pe Laleh, şi a intrat gol în camera exterioară. Jaluzelele rupte erau pe podea, aşa că a ocolit peretele şi s-a strecurat pe lângă geamul crăpat. Mai jos, a văzut doi bărbaţi care vorbeau cu entuziasm. Păreau mistuiţi de ceva ce cel din dreapta ţinea în mâini. Telefonul mobil al lui Eric Jesem încă se încărca în fereastră, iar Rapp l-a ridicat. Ecranul arăta trei bare şi un semnal slab de date.
Irene Kennedy făcea să plouă. I-ar fi plăcut să fi fost o muscă pe perete când ea îi ceruse lui Jimmy Templeton să deconecteze iubitul său program de bruiaj.
Rapp a introdus codul de ţară din SUA şi a format numărul privat al lui Kennedy. Nu se aştepta cu adevărat să intre şi a fost surprins când a început să sune un ecou.
„Alo?"
„Irene! Mă poţi auzi?"
Întârzierea era exasperantă, dar în cele din urmă a răspuns. „Mitch. Mulţumesc lui Dumnezeu. Unde eşti?"
„Al-Shirqat."
„Regiunea Al-Shirqat... suspectă..."
„Irene! Conexiunea asta e naşpa. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie. Ce ai reuşit să afli?"
Când a revenit, semnalul se stabilizase un pic. „Nu prea multe, Mitch. Am rulat scenarii pentru potenţiala utilizare a materialului fisionabil şi le-am ierarhizat în ordinea probabilităţii. Dar lucrăm mai mult cu bănuieli decât cu date."
„Bine, ascultă. Iată ce pot să vă spun. Chestia asta este condusă de aici de unul dintre foştii generali ai lui Saddam. Ali Mustafa. Cele şase focoase compromise despre care ştim că le au sunt tot ce au. Iar când am

spus că CIA a crezut că ISIS construieşte bombe nucleare pentru a le introduce ilegal în SUA, Mustafa a spus clar că nu acesta era planul."
„Care este planul?"
„Nu ştiu, dar începe diseară şi se pare că este vorba despre Arabia Saudită."
„Aţi văzut materialul fisionabil? Am putea să aducem echipe."
„Nu. Şi instinctul meu îmi spune că nu este aici."
„Şi al meu, de asemenea. Dacă vine din Pakistan pentru a fi folosit în Arabia Saudită, de ce să-l mute în Irak? Mai degrabă ar fi transportat-o prin Golf."
„M-am băgat şi eu în operaţiune, Irene. Fac parte din echipa de rezervă şi plec în seara asta."
„Am înţeles. Tot ce mi-ai spus îmi confirmă suspiciunile. Nu cred că avem de-a face cu explozii nucleare, Mitch."
Rapp a dat din cap în semn de acord tăcut. Dacă scopul era să elimine Arabia Saudită, şase bombe nucleare erau exagerate.
„Dovezile că Maxim Krupin este implicat devin din ce în ce mai puternice", a continuat ea. „Dacă adăugăm informaţiile pe care ai reuşit să le aduni, cred că cel mai probabil scenariu este un atac cu bombă murdară."
„Deci Riyadh, Jeddah şi Medina. Te gândeşti că ar fi lovit Mecca?".
„Nu oraşele, Mitch. Câmpurile petroliere. Ar destabiliza Arabia Saudită până la punctul în care ar deveni vulnerabilă în faţa ISIS. Şi după aceea..."
Vocea ei a scăzut înainte de a putea termina propoziţia, dar nu a contat. El ştia ce avea de gând să spună. După aceea, Kuweit, Bahrain şi Emiratele Arabe Unite ar fi căzut. Preţul petrolului ar fi explodat, iar Maxim Krupin ar fi trecut de la a se agăţa de putere în gaura aia de rahat pe care o numea ţară la stăpânul universului.
„Irene? Eşti acolo? Irene!"
Linia era moartă.
S-a uitat pe fereastră şi a văzut că oamenii de pe stradă aveau aceeaşi problemă. Pe măsură ce mai mulţi oameni au descoperit că reţeaua era din nou online, tot mai mulţi oameni s-au conectat. Sistemul era supraîncărcat şi existau şanse mari să rămână aşa.

CAPITOLUL 46

LANGLEY, VIRGINIA
S.U.A.
IRENE Kennedy stătea nemişcată, pierdută în imaginea pe ecran divizat de pe computerul ei. În stânga era o cameră web publică care arăta o porţiune de deşert la sud-est de Riyadh. Potrivit meteorologilor Agenţiei, vântul sufla spre nord cu o medie de aproape treizeci de noduri, cu rafale care depăşeau cincizeci. Bazându-se pe vârtejul dezorientant de praf şi nisip care compunea transmisia video, ea nu vedea niciun motiv să se îndoiască de ele.
Cealaltă parte a monitorului reprezenta o hartă a principalelor câmpuri petroliere din Arabia Saudită, cu şase repere răspândite strategic pe ea. Analiştii ei le plasaseră în funcţie de cea mai bună presupunere a lor cu privire la cea mai probabilă amplasare a combustibilului nuclear lipsă din Pakistan. Ţinând cont de cantitatea de material fisionabil aflată în mâinile ISIS, de vânturile predominante şi de distribuţia rezervelor de petrol saudite, indicatoarele reprezentau punctele optime de lansare. Teoria actuală era că materialul radioactiv ar fi fost înfăşurat în jurul a şase încărcături explozive suficient de puternice pentru a-l arunca în aer, iar vânturile predominante ar fi iradiat apoi cele mai productive câmpuri petroliere din lume.
Dacă Maxim Krupin conducea această operaţiune – şi ea era din ce în ce mai convinsă că aşa era – oamenii lui i-ar fi furnizat date similare. Stătea el în Kremlin în acel moment examinând o hartă identică?
Telefonul ei a sunat şi vocea asistentului ei a început să sune. „Prinţul Khaled bin Abdullah este la telefon pentru dumneavoastră, dr. Kennedy."

Cu zece minute întârziere, ca de obicei. Nu a pus imediat mâna pe telefon, ci şi-a luat o clipă pentru a se pregăti pentru conversaţie. Abdullah era atât extrem de conservator în convingerile sale religioase, cât şi complet incompetent. Deşi înţelegea că Arabia Saudită avea nevoie de SUA ca aliat, îi dispreţuia pe creştini în general şi pe cei americani în special. Ca să înrăutăţească lucrurile, era misogin până la punctul în care era dificil să ai o conversaţie coerentă cu el.
Mitch se oferise de mai multe ori să se descotorosească în liniște de acest om, ceea ce era tentant. Din nefericire, linia de succesiune era plină de oameni şi mai răi. Deşi Abdullah era un dur religios antiamerican, cel puţin era un dur religios antiamerican previzibil.
În cele din urmă, a ridicat telefonul şi a vorbit lin în el. „Înălţimea Voastră. Vă mulţumesc foarte mult că v-aţi făcut timp să mă sunaţi înapoi."
„Am un program încărcat astăzi, Dr. Kennedy. Ce doriţi şi nu v-a putut oferi asistenta mea?".
„Am primit recent un raport îngrijorător despre o potenţială ameninţare la adresa ţării dumneavoastră."
„Trăim într-o lume periculoasă. Nu este nevoie să deveniţi isteric în legătură cu fiecare raport care vă trece pe birou."
Kennedy a zâmbit la folosirea cuvântului „isteric". Deşi înţelegea importanţa menţinerii petrolului din Arabia Saudită, era greu să nu aibă fantezii cu privire la lăsarea familiei sale regale disfuncţionale la mila radicalilor pe care îi crease.
„Bineînţeles că aveţi dreptate, Înălţimea Voastră. Dar această ameninţare pare credibilă şi preşedintele Alexander a cerut să fiţi informat."
În mod previzibil, Abdullah a tresărit puţin. Aducând vorba despre preşedinte, ea devenea doar un mesager – ceva mai puţin ofensator pentru valorile lui.
„Care sunt preocupările preşedintelui?"
„ISIS a obţinut combustibilul nuclear de la şase focoase nucleare şi se pare că încearcă să îl introducă ilegal în ţara dumneavoastră."
„Ce?", a strigat el. „De ce aud abia acum despre asta?".
„Deci este ceva ce aţi dori să urmăriţi?"
„Nu fiţi..." a început el, dar apoi a reuşit să se reţină înainte de a scăpa o altă insultă. Poate că bărbatul nu era atât de slab la minte pe cât credea ea.
„Au o modalitate de a o detona?", a întrebat el, străduindu-se să-şi păstreze vocea uniformă.
„Credem că este puţin probabil."
„O bombă murdară, atunci."
„Analiştii noştri dau acestui scenariu cea mai mare probabilitate."
„Ce ţintesc?", a spus el, cuvintele sale venind într-o învălmăşeală panicată. „Riyadh? Jeddah? Pe unde intră în ţara noastră? Câţi sunt acolo? Nu..."
„Înălţimea Voastră! Vă rog. Încercaţi să fiţi calm."
„Nu-mi daţi nicio informaţie pe baza căreia să pot acţiona!", a protestat el. „Îmi spuneţi că ţara mea este sub o ameninţare catastrofală şi nu aveţi nici măcar informaţii rudimentare. Cum aş putea fi calm în faţa unei asemenea incompetenţe?".
Faptul că organizaţia sa nu ştia absolut nimic despre asta părea să îi scape. Şi, bineînţeles, ea avea informaţii acţionabile. Doar că nu avea nicio intenţie de a le împărtăşi cu el. În momentul în care ar fi făcut-o, el ar fi trimis patrule în deşert, probabil speriind echipele ISIS şi împrăştiindu-le. În acel moment, ar fi fost practic imposibil să le urmărească sau să le descopere ţintele secundare. Odată ce Krupin ar fi pierdut controlul, ISIS ar fi liber să acţioneze pe cont propriu, putând lovi Israelul, Europa sau Statele Unite.
„În mod confidenţial, avem un informator în interiorul ISIS şi lucrează pentru a ne oferi detalii despre planurile lor."
„Vă cer să îl contactaţi imediat pentru a putea vorbi cu el."
„Mă tem că în prezent nu avem această capacitate, Înălţimea Voastră."
„Cine este acest om? Unde se află pe teritoriul ISIS?"
Ea i-a ignorat întrebările. Abdullah nu ar fi ezitat să contacteze conducerea ISIS şi să-l expună pe Rapp dacă ar fi crezut că ar fi fost în beneficiul său.

„Vă asigur că facem tot posibilul pentru a restabili contactul cu el şi că veţi fi primul care va afla când o vom face. Între timp, pot să vă sugerez să vă puneţi forţele speciale în alertă? Atunci când omul meu va ieşi la suprafaţă, este probabil că va trebui să ne mişcăm rapid.”

CAPITOLUL 47

AL-SHIRQAT
IRAK

„SHIT!” a spus Rapp, uitându-se fix la ecranul telefonului. Nu mai reuşise să restabilească contactul cu Kennedy şi acum semnalul dispăruse. După calculele lui, la exact opt ore după ce apăruse.

„E totul în regulă?” a întrebat Laleh, ieşind din bucătărie. Îşi petrecuse ultimele ore gătind fiecare MRE din colecţia lui Eric Jesem, gustându-le pe fiecare cu o plăcere exasperant de fatalistă.

„A început din nou bruiajul.”

„Oh, asta”, a spus ea cu dispreţ. „Tocmai am făcut jambalaya. Nu e la fel de bună ca puiul şi orezul, dar ar trebui să mănânci şi tu.”

Expresia ei era imposibil de citit. Apartamentul devenise mohorât odată cu apusul soarelui, punându-i faţa în umbra părului ei negru.

„Am vrut să aranjez o extracţie pentru tine, Laleh. Dar nu va fi posibil.”

„Nu. Bineînţeles că nu.”

„E timpul să pleci de aici”, a spus el, întinzând telefonul. „Du-te la fraţii tăi şi spune-le să te ducă spre est, spre graniţa iraniană. Acolo e cea mai bună şansă pentru un semnal. Când poţi, formează ultimul număr din registru şi spune-i femeii cine eşti. Ea te va ajuta.”

„Fraţii mei nu vor pleca. Nu sunt la fel de puternici ca tine, dar încă pot lupta pentru casa lor.”

„Atunci du-te acolo şi stai cu ei.”

„Ţi-am spus, prezenţa mea ar fi prea periculoasă.”

„Va fi mai rău dacă nu o faci. Vor încerca să te salveze din nou. Şi credeţi-mă pe cuvânt, nu sunt făcuţi pentru genul ăsta de muncă.”

„Am douăzeci şi doi de ani şi nu mai sunt virgină. Mă îndoiesc că valorez mai mult decât un pachet de ţigări. Dar chiar dacă aş fi fost, nu cred că asta va fi soarta mea. Nu, de data asta nu va fi nicio încercare de a mă salva.”

Rapp ştia că avea dreptate. Licitatorul pe care îl orbise parţial o va lua şi o va omorî imediat prin cele mai dureroase mijloace posibile.

„Atunci, pleacă pur şi simplu. Mai bine să mori încercând să te salvezi decât să aştepţi ca moartea să intre pe uşă.”

Avea un zâmbet frumos, chiar şi în semiobscuritate. „O femeie singură? Cunoşti locul ăsta la fel de bine ca şi mine, Mitch. Este imposibil.”

„Nimic nu e imposibil, Laleh.”

„Şi cum îţi explici absenţa mea?”

„Voi găsi eu ceva.”

„Ai putea spune că am evadat, dar Mustafa nu te-ar crede. Şi dacă te-ar crede, ar începe să se îndoiască de decizia lui de a te lăsa să pleci în această misiune. Singura ta altă alternativă ar fi să spui că m-ai vândut, dar cred că l-ar interesa cui, nu? S-ar putea să te ucidă. Atunci oamenii pe care încerci să-i salvezi vor fi pierduţi. Şi pentru ce? Pentru mica şansă ca eu să reuşesc să trec sute de kilometri prin teritoriul ISIS şi să îl sun pe prietenul tău pentru a fi salvat? Nu vreau să am mâinile pătate de sângele tău. Sau al fraţilor mei. Sau al oricui altcuiva”.

Rapp era obişnuit să fie la conducere. Să rezolve problemele rapid şi definitiv. Acum se trezea în faţa acestei fete fără nicio soluţie de oferit.

„Vino”, a spus Laleh. „Se răceşte jambalaya.”

A dispărut înapoi în bucătărie, dar Rapp a rămas nemişcat, încercând să găsească o cale de ieşire pentru ea. În cele din urmă, a urmat-o şi s-a aşezat la masă, privind-o cum mănâncă. Când, în cele din urmă, a început inevitabilul sunet al pumnului în uşă, ea nici măcar nu a părut să observe.

A mers în camera exterioară şi a deschis-o, făcând un pas înapoi când au intrat trei bărbaţi. Mustafa venise personal, lucru pe care Eric Jesem l-ar fi văzut ca pe o mare onoare dacă nu ar fi putrezit într-o ghenă de gunoi pakistaneză.
„A sosit timpul”, a spus generalul.
Gaffar nu-i ceruse arma înapoi, iar Rapp nu i-o oferise. Acum era îndesată în centura de la brâu, aproape de partea mică a spatelui. Putea să-i doboare pe toţi cei trei oameni în mai puţin de o secundă, să facă rost de provizii de la fraţii lui Laleh şi să fure un camion. Să lase Arabia Saudită şi lumea să se ocupe de problemele lor.
„Unde e fata?” a întrebat Mustafa.
„Sunt aici”, a spus Laleh, apărând din bucătărie. Avea încă un pic din ceea ce Rapp bănuia că era chili pe o parte a gurii.
Mustafa a indicat spre unul dintre oamenii săi, care a apucat-o de braţ. Ea nu a opus rezistenţă când a început să o tragă spre uşă.
„Am negociat un preţ foarte bun pentru tine de la Zaid Salib – omul pe care l-a orbit. Nu exista sumă de bani de care să nu fie dispus să se despartă pentru a poseda din nou...”
„Porc!” a strigat Laleh în timp ce era târâtă pe lângă general. Ceva a sclipit în mâna ei şi Mustafa a tăcut brusc. O expresie de confuzie i-a traversat faţa în timp ce privea în jos la mânerul cuţitului care îi ieşea din stomac.
Bărbatul care o ţinea pe Laleh a smucit-o înapoi cu un strigăt speriat, în timp ce celălalt l-a coborât pe general pe podea. În ciuda lăţimii considerabile a cuţitului de bucătar şi a adâncimii la care pătrunsese, Mustafa era încă capabil să vorbească. Vocea lui era abia o şoaptă, dar Rapp putea desluşi suficient pentru a şti că îi ordona bărbatului îngenuncheat deasupra lui să aducă pe cineva pe nume Najjar. Probabil un doctor pe care îl întemniţaseră undeva.
Rapp şi-a ridicat privirea şi s-a concentrat asupra fetei. Ea i-a întâlnit privirea şi s-a luptat să şi-o păstreze în timp ce era târâtă prin uşă. Pentru prima dată în scurta lor relaţie, ochii ei erau plini de teamă. Rapp a scos Smith & Wesson-ul de la brâu şi, când a ţintit, acea teamă s-a transformat în linişte.
Glonţul a lovit-o direct în inimă şi ea s-a prăbuşit la pământ cu un braţ încă prins în mâna răpitorului ei. Fără expresie, Rapp s-a uitat la trupul ei pentru o perioadă probabil prea lungă. Întotdeauna o deranjase pe răposata lui soţie faptul că putea să doarmă atât de bine după tot ce făcuse. Ar fi fost fericită să ştie că acele zile probabil că se terminaseră.
Bărbatul de lângă Mustafa a sărit în picioare, iar Rapp l-a împins brusc înapoi. Slăbiciunea nu era o trăsătură admirată în această parte a lumii. Rănirea lui Mustafa în mâinile unei femei şi cererile lui patetice de asistenţă medicală subminau puţina autoritate pe care o mai avea. Asta crease un vid de putere pe care Rapp îl putea folosi.
„Generalul a fost martirizat. Lăsaţi-l. Noi avem de făcut lucrarea lui Dumnezeu”.
Bărbatul care încă o ţinea de braţ pe Laleh a dat scurt din cap şi a tradus pentru tovarăşul său. O clipă mai târziu, amândoi se retrăgeau pe scări. Înainte de a le urma, Rapp a îngenuncheat lângă bărbatul care acum implora ajutor într-o engleză fără suflare.
Aplecându-se la urechea irakianului, a vorbit încet.
„Cum îţi plac femeile pline de viaţă acum?”

CAPITOLUL 48

AL-HOFUF
ARABIA SAUDITĂ
GRISHA Azarov stătea pe un scaun lângă ferestrele murdare ale apartamentului. Era un mic apartament cu două dormitoare, înghesuit de covoare viu colorate şi de un amestec de mobilă scorojită. Nu prea era ceea cu ce se obişnuise, dar fără îndoială mai anonimă decât apartamentul său obişnuit de la Intercontinental. Strada de jos, care fusese plină de viaţă cu doar o oră în urmă, era acum în mare parte pustie. Se lăsase noaptea şi vântul care făcea parte integrantă din planul lui Maxim Krupin căpăta din nou putere.

A şters o parte din murdăria de pe geam şi s-a uitat la cea mai pregnantă amintire din lume a întinderii Americii: arcadele aurii ale unui McDonald's. Luminile semnului se aprinseră, împingându-i gândurile de la sarcina pe care o avea de îndeplinit la Mitch Rapp.
Krupin avea să-i spună că suferea de paranoia în ceea ce-l privea pe acest om. Că, chiar dacă CIA reuşise să alcătuiască o imagine a planului său, le-ar fi fost imposibil să pătrundă până la nivelul de detaliu necesar pentru a-l conduce pe Rapp în Arabia Saudită. Contorul Geiger din mâinile echipei de îmbarcare a Gărzii de Coastă americane sugera că preşedintele rus s-ar fi înşelat, la fel ca şi nervozitatea din stomacul lui Azarov. Cu cât se apropia mai mult de câmpurile petroliere, cu atât simţea mai puternic prezenţa americanului.
Telefonul mobil al lui Azarov era andocat într-o carcasă voluminoasă care îi conferea capacitatea de transmisie prin satelit şi radio. Pe ecran era reprezentată o hartă a regiunii producătoare de petrol din Arabia Saudită, cu cercuri albastre strălucind în şase locaţii. Fiecare dintre ele fusese selectată folosind o combinaţie de date de prognoză meteo de la armata rusă şi estimări ale rezervelor de petrol de la propria sa firmă de consultanţă. O singură echipă ISIS urma să fie trimisă în fiecare dintre aceste locaţii pentru a detona bombele murdare pe care el le va furniza. Peste noapte, Arabia Saudită ar fi trecut de la poziţia de al doilea mare producător de petrol din lume la o capacitate mai mică decât cea a Norvegiei. Acest lucru ar genera o prăbuşire economică violentă care ar deschide uşa pentru ISIS şi pentru facţiunile radicale antiregale din interiorul propriei populaţii a ţării.
Fără nicio motivaţie economică, era puţin probabil ca America să cheltuiască multă energie pentru a proteja o monarhie fundamentalistă pasionată de finanţarea teroriştilor. Cel mai probabil, s-ar fi mişcat pentru a stabiliza statele producătoare de energie din jur. Dar ar fi fost posibil acest lucru? ISIS nu era doar o ameninţare externă în regiune. Popularitatea sa crescândă şi utilizarea abilă a reţelelor de socializare au făcut din ea un cancer care a crescut în cartierele şi moscheile din tot Orientul Mijlociu. SUA s-ar fi luptat să stăpânească haosul şi să susţină economia mondială, în timp ce Maxim Krupin a alimentat flăcările colapsului. Rusia se va ridica din mormânt ca un demon sugător de sânge din folclorul său.
Azarov s-a concentrat asupra celui mai central dintre cercurile albastre de pe hartă şi a trecut la vizualizarea prin satelit, făcând zoom pe o încrengătură abandonată de ţevi şi rezervoare de peste trei sute de metri pătraţi. Era destinaţia echipei pe care era obligat să o conducă personal. Potrivit lui Krupin, era o poziţie optimă din care să coordoneze operaţiunea şi să se ocupe de orice problemă care ar fi apărut.
O mare parte din oţel era încă argintiu strălucitor, în ciuda faptului că instalaţia fusese abandonată cu aproape cinci ani în urmă. Comandase un model computerizat 3D al structurii şi petrecuse ore nesfârşite memorând fiecare scară, incintă şi colţ orb. În cele din urmă, probabil că se va dovedi a fi o precauţie inutilă, dar nu supravieţuise atât de mult timp fiind neglijent.
Se auzi o bătaie liniştită în uşă şi el se îndreptă spre ea, ţinând o mână lângă un toc curea pe deasupra cămăşii. Cei doi bărbaţi saudiţi de cealaltă parte corespundeau fotografiilor care îi fuseseră date şi i-a lăsat să intre, arătând spre o cutie mare de scule din colţ. Se pare că unul dintre ei vorbea engleza, dar nu era nevoie de conversaţie. Fuseseră informaţi pe deplin cu privire la protocoalele operaţiunii şi deţineau deja GPS-ul care îi va conduce la locul unde urmau să detoneze bomba – în cazul lor, o porţiune de deşert nedesluşită şi nelocuită, la peste şase sute de kilometri spre sud-vest.
În eventualitatea puţin probabilă în care ar fi fost opriţi de autorităţi, nu s-ar fi putut distinge de miriadele de geologi de la Aramco care explorau zona în căutarea unor noi situri de foraj. Autorităţile nu s-ar gândi niciodată să examineze cutia de scule suficient de amănunţit pentru a-i găsi fundul fals. Dacă ar face-o, totuşi, ar găsi o încărcătură puternică de C-4 lângă un container plin de material fisionabil pakistanez. Şi ar fi răsplătite cu un glonţ în ceafă.
„Fie ca Allah să vă surâdă”, a spus Azarov în timp ce ridicau cutia de scule şi porneau înapoi spre uşă. Unul dintre ei a dat din cap că a înţeles şi Azarov a închis uşa în urma lor.
Ambii bărbaţi ar fi murit bucuroşi pentru iluzia bizară că lui Dumnezeu îi păsa de întreprinderea lor brutală şi inutilă. Că creatorul biologiei şi al legilor fizicii se baza pe oameni pentru a aplica legile Sale arhaice. Dacă Dumnezeu exista, Azarov era convins că omenirea trăia şi murea în afara privirii Sale.

Amintindu-şi că filozofarea despre Atotputernic nu prea avea nicio legătură cu supravieţuirea sa în următoarele douăzeci şi patru de ore, Azarov a desfăcut un pachet de dimensiuni medii care fusese livrat cu puţin peste o oră în urmă. Detonatorul din interior fusese proiectat după specificaţiile sale de către un spaniol eminamente de încredere cu care lucrase în trecut.
Îngenunchind lângă o altă cutie de scule aliniată de-a lungul peretelui, a îndepărtat fundul fals şi a privit încărcătura explozivă din interior. Detonatorul conectat la ea nu părea substanţial diferit de cel din mâinile sale şi poate că nu era.
Era posibil ca Krupin să fi spus adevărul; că oamenii pe care Azarov urma să-i conducă în deşert ar fi activat bomba doar după ce ar fi ajuns la o distanţă sigură. Era un salt de credinţă mai lung decât era dispus să facă, totuşi.
După ce a înlocuit detonatorul existent cu al său, s-a dus la telefonul său şi a înlocuit software-ul pe care oamenii lui Krupin îl instalaseră cu o aplicaţie creată de asociatul său spaniol.
Azarov a privit-o cum parcurgea ciclul de diagnosticare, localizând detonatorul şi confirmând că toate sistemele erau funcţionale. Când a avut lumină verde la toate categoriile, a închis aplicaţia şi a înlocuit fundul fals al cutiei.
Se gândise să trimită detonatorul fabricat în Rusia la Madrid pentru examinare, dar apoi a decis că nu ar fi fost niciun profit. Dacă Krupin intenţiona sau nu ca el să moară în această operaţiune nu avea nicio importanţă. Nu avea nici o intenţie de a face acest lucru. În cazul în care preşedintele rus ar fi încercat să insiste, Azarov s-ar fi ocupat de el în acelaşi mod în care se ocupase de atâţia alţii.

CAPITOLUL 49

LA NORD-EST DE RIAD
ARABIA SAUDITĂ
SOARELE răsărise, dar vizibilitatea era de doar o sută de metri din cauza nisipului învolburat. SUV-ul pe care îl conducea Rapp fusese modificat pentru a se descurca pe teren, dar încă se chinuia acolo unde carosabilul neasfaltat se înmuiase sau alunecase.
Trecuseră în Arabia Saudită cu aproximativ cinci ore în urmă, la un punct de control deservit de gărzi care simpatizau cu misiunea ISIS. Cea mai bună presupunere a lui Rapp era că acum se aflau undeva la est de Hafar Al-Batin, îndreptându-se spre sud.
S-a uitat în oglinda retrovizoare la cei patru bărbaţi înghesuiţi pe bancheta din spate şi apoi la bărbatul de lângă el – Mihran. Rapp nu reţinuse numele celorlalţi şi îi era greu să întrebe, pentru că presupunea că Eric Jesem se antrenase cu ei la şcoala de fete. De fapt, era destul de sigur că cel care stătea chiar în spatele lui fusese acolo în noaptea în care atacase instalaţia.
„Pierd drumul”, spuse Rapp în engleză.
„Taci din gură şi continuă să mergi drept”, a răspuns Mihran. Se holba la ecranul unui Toughbook ataşat la o legătură prin satelit.
„M-ar ajuta dacă aş avea o idee despre unde mă îndrept”, a sondat Rapp.
„Te îndrepţi spre sud, idiotule! Acum găseşte din nou drumul şi mergi pe el”.
Era clar că el şi Mihran nu aveau să fie niciodată prieteni. Omul fusese clar de la început că îi dispreţuia pe americani – chiar şi pe cei radicalizaţi. Şi, deşi vorbea engleza destul de bine, părea stânjenit de acest lucru. Educaţia pe care o primise de la o „britanică fără Dumnezeu” îi fusese impusă de părinţii musulmani moderaţi şi era hotărât să facă lumea să plătească.
„Armele au ajuns la al-Hofuf şi sunt în curs de a fi distribuite”, a spus Mihran, trecând la arabă într-un efort nereuşit de a-l izola pe Rapp. „Operaţiunea a început”.
O conversaţie entuziastă a izbucnit pe bancheta din spate, dar Mihran a pus rapid capăt acesteia. „Vom continua pentru încă o jumătate de oră, apoi vom aştepta şi vom aştepta să vedem dacă este nevoie de noi. Rugaţi-vă la Allah să nu fim”.
„Ce se întâmplă?” a întrebat Rapp, aşa cum era de aşteptat.
„Conduceţi maşina. Nu mai vorbiţi decât dacă mă adresez direct dumneavoastră.”

Rapp a dat din cap cu supunere. Se părea că Irene şi oamenii ei ghiciseră bine. Dacă ar fi trebuit să parieze pe bani, ar fi pariat că armele au fost aduse pe ascuns în Golf cu o dhow. După ce ar fi debarcat-o pe o plajă nelocuită, le-ar fi transportat cu un camion până la al-Hofuf, ceea ce i-ar fi plasat la mică distanţă de cele mai productive câmpuri petroliere saudite.
Rapp a aruncat o privire spre computerul aflat în poala lui Mihran şi a văzut poziţia lor marcată cu roşu pe o secţiune goală a hărţii. Mai interesant era un punct similar care se deplasa spre sud-vest de la al-Hofuf. El a presupus că reprezenta poziţia uneia dintre echipele primare.
Era un lucru la care nu se gândise şi s-a certat mental pentru această scăpare. Reacţia lui iniţială fusese să încerce să-l convingă pe generalul irakian să-l pună în una dintre echipele de atac, dar acum îşi dădea seama că ar fi fost o greşeală fatală. Dacă Krupin se afla în spatele acestei acţiuni, îi va ţine pe toţi la adăpostul informaţiilor necesare. Nicio echipă individuală nu ar fi ştiut despre statutul sau destinaţia celorlalte echipe. Acest tip de secret nu era posibil pentru întăriri, totuşi. Ar fi avut nevoie să vadă întreaga tablă de joc.
„Faceţi stânga aici", a spus Mihran, arătând prin parbriz spre o bifurcaţie abia vizibilă pe drumul de pământ. Rapp a făcut cum i s-a spus şi în curând au ajuns la o bandă de stâncă suficient de înaltă încât vârful să dispară în aerul prăfuit.
„Trage înăuntru."
Rapp a înfipt vehiculul într-o secţiune scobită de stâncă adâncă de probabil treizeci de metri şi sunetul nisipului care spulbera vopseaua de pe exteriorul vehiculului a dispărut.
S-au îngrămădit cu toţii afară, Mihran ducându-şi imediat laptopul la gura peşterii de mică adâncime pentru a menţine recepţia prin satelit. Ceilalţi au ocolit poarta din spate pentru a lua apă. Trei au luat sticle şi s-au îndreptat spre peretele stâncii pentru a se adăposti la maximum de vânt. Al patrulea a luat ultima cană de apă şi a dus-o la buze, trăgând lung înainte de a pune capacul la loc. Rapp a arătat cu degetul, dar tânărul s-a retras cu un zâmbet crud.
Probabil că nu avea mai mult de optsprezece ani, cu un corp zvelt şi o barbă zbârcită. Evident, se prinsese de antipatia lui Mihran faţă de tovarăşul lor american şi avea de gând să încerce să îşi impună şi el puţină autoritate.
Rapp se prefăcea că mai caută apă în spatele vehiculului, dar în realitate făcea un inventar a ceea ce se afla acolo: în principal o geantă cu fermoar cu arme şi un sortiment bine pus la punct de piese de schimb pentru motor. Mâncarea era minimă, ceea ce sugera că nu se aştepta ca operaţiunea să dureze mult timp. În afară de asta, nu existau mai mult decât câteva bidoane de benzină de cinci galoane şi câţiva ţăruşi de lemn în cazul în care ar fi avut nevoie să folosească troliul pentru a se scoate din nisip.
Puştiul din spatele lui a luat capacul recipientului de apă şi a început să bea din nou, sorbind cu voce tare în încercarea de a-şi recăpăta atenţia. Adolescenţi. Erau la fel peste tot în lume.
Rapp a aruncat o privire prin parbriz, confirmând că nu putea fi văzut de bărbaţii care se adăpostiseră în spatele peşterii. În spatele lui, Mihran era bine văzut, dar complet consumat de ecranul computerului său, aşteptând un semnal că una dintre echipele primare avea probleme.
Băiatul îl bătu pe umăr, ţinând apa şi făcând un gest de a pune capacul la loc. Ca răspuns, Rapp a apucat mânerul unui cric şi l-a azvârlit cu toată forţa în partea laterală a capului. Trupul său fără viaţă a lovit nisipul cu un zgomot surd, iar Rapp l-a băgat sub vehicul înainte de a ridica recipientul căzut şi de a scurge o treime din el.
O căutare rapidă în geanta cu arme a scos la iveală mai multe pistoale şi o colecţie de încărcătoare de rezervă. Rapp a trecut peste un Kel-Tec P11 şi un Ruger SR9 – niciuna dintre ele nu era o armă pe care să o prefere, mai ales în aceste condiţii. Sig Sauer P226 pe care l-a găsit în partea de jos, însă, era o altă problemă.
A început să ocolească partea din faţă a vehiculului şi, după câteva momente, i-a zărit pe cei trei bărbaţi înghesuiţi în spatele peşterii. Ar fi preferat să se apropie mai mult, dar fără un amortizor de zgomot, nu avea cum să facă asta pe furiş. Mihran avea să-l audă, iar Rapp nu era sigur cum va reacţiona. Mai bine să nu fie prea departe.

În momentul în care se apropiase la mai puţin de cincisprezece metri, toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. De-a lungul orelor nesfârşite petrecute în maşină, devenise destul de convins că Mihran nu era înarmat, dar nu avea nicio idee dacă oamenii ăştia erau înarmaţi. Acum urma să aibă ocazia să afle.
Rapp a strecurat P226 de la brâu şi l-a întins, urmărind cu atenţie reacţiile bărbaţilor. Cel din extrema stângă s-a aruncat la pământ, în timp ce cel de lângă el s-a ghemuit şi a început să sprinteze de-a lungul părţii din spate a peşterii. Cel rămas a rămas pe loc şi a întins mâna dreaptă în spatele lui. Rapp l-a pus primul la pământ, lovindu-l în partea laterală a capului şi trimiţându-l să se prăbuşească pe spate în peretele de stâncă. Următorul a fost cel care alerga. Capul îi era ascuns de unghi, aşa că Rapp l-a lovit în partea inferioară a spatelui, secţionându-i coloana vertebrală şi aruncându-l în nisip. Nu era mort, în schimb ţipa de durere în timp ce încerca să se tragă de acolo, paralizat sub talie.
Ultimul om era încă doar întins pe jos, îngheţat de o combinaţie de teroare şi confuzie. Privea în sus cu ochii mari, iar Rapp a pus un glonţ între ei înainte de a fugi spre gura peşterii.
Aşa cum se aşteptase, Mihran era în plin sprint, înclinându-se spre camion şi spre armele pe care le conţinea. Când l-a văzut pe Rapp pe o traiectorie de interceptare, a inversat cursul, luându-şi laptopul şi îndreptându-se spre deşert.
Arabul nu era deosebit de rapid, iar Rapp s-a mulţumit să-l urmărească, apropiindu-se din spate. Totuşi, când Mihran a încercat să deschidă laptopul, Rapp s-a oprit şi a aliniat ţinta P226-ului. A tras un glonţ, lovindu-l pe bărbat în fund şi trimiţându-l să se rostogolească pe o pantă scurtă în dreapta sa. Toughbook-ul a zburat din strânsoarea lui şi a aterizat la câţiva metri distanţă. Să sperăm că se va ridica la înălţimea mărcii sale.
„Ce faci?”, a strigat când Rapp s-a apropiat. „Ai jurat credinţă lui Dumnezeu!”
„M-am răzgândit”, a spus Rapp, ghemuindu-se lângă laptop şi deschizându-l. Încă funcţiona şi era conectat.
S-a ridicat şi s-a apropiat de bărbat, îndreptând pistolul spre faţa lui îngrozită.
„Opreşte-te! Ce vrei să faci? Informaţii? Pot să ţi le dau eu”.
„Dă-i drumul.”
„Dacă o fac, mă laşi să plec?”
„Nu. „
Aceşti nenorociţi din ISIS erau fundamental diferiţi de agenţii Al Qaeda cu care îşi petrecuse o mare parte din viaţă luptând. Dincolo de faptul că aveau obiective oarecum neclare, le lipsea un nivel consistent de angajament personal. Se hrăneau unii pe alţii, muncind până la frenezie folosind energia mulţimii. Izolaţi de aceasta, mulţi păreau mici şi slabi.
„Vreau...” începu el, dar apoi tăcu când Rapp îi trânti un picior în lateral.
Mai multe coaste ale bărbatului s-au prăbuşit, iar Rapp a rămas acolo, privindu-l cum se zvârcolea de durere. Ceea ce a văzut cu adevărat, însă, a fost Laleh. Expresia de teroare când omul lui Mustafa a început să o tragă afară din apartamentul lui Jesem. Şi uşurarea când Rapp şi-a îndreptat arma spre ea.
Era doar vag conştient de ţipetele bărbatului şi nu putea fi sigur când s-au oprit în cele din urmă. În cele din urmă, Rapp a făcut un pas înapoi, respirând greu şi privind în jos la gâtul rupt al lui Mihran, la craniul sfărâmat şi la ochii deschişi şi acoperiţi de nisip.
În cele din urmă, Rapp s-a întors la laptop, îngenunchind lângă el şi începând procesul de conectare la serverul central al CIA. Securitatea era extinsă, iar conexiunea era neregulată – probabil din cauza prafului care interfera cu conexiunea prin satelit. După zece minute bune, a reuşit să iniţieze o descărcare de software şi să direcţioneze un apel către biroul lui Kennedy.
„Alo?”
„Jamie!” a strigat Rapp. „Mă auzi?”
A fost o lungă întârziere până când a revenit la telefon. „Mitch? Tu eşti?”
„Fă-mi legătura cu Irene.”
„Trans” – a renunţat pentru o clipă – „acum.”
Vocea lui Kennedy a apărut o clipă mai târziu. „Mitch! Eşti în regulă? Unde eşti?”
„Bine. Cam la o sută de mile est de Riyadh.”

„Asta te plasează chiar în mijlocul principalei regiuni producătoare de petrol a Arabiei Saudite”, a spus ea, deşi cuvintele ei erau greu de descifrat. „Am avut dreptate.”
„Da. Uite, descarc un software care îi va permite lui Marcus să preia controlul acestui computer. Cel puţin, urmăreşte una dintre echipele pe care ISIS le are în Arabia Saudită. Bănuiesc că va avea capacitatea de a le urmări pe toate cele şase odată ce vor deveni active.”
„Marcus se îndreaptă acum spre biroul meu.”
„Ce ştiu saudiţii, Irene?”
„Le-am spus că am un om în interiorul ISIS şi că există o potenţială ameninţare nucleară, dar nu le-am dat mai multe detalii decât atât. Grupul lor de operaţiuni speciale este în alertă şi aşteaptă o ţintă.”
„Au pe cineva care poate ajunge la mine?”
Niciun răspuns.
„Irene!”
„Pot să-ţi fac ceva mai bun”, a spus ea, revenind. „L-am trimis pe Fred Mason la Riyadh în caz că aveai nevoie de o extracţie. El şi copilotul său dorm în elicopterul lor de când au ajuns acolo. Dă-mi coordonatele tale. Vremea se anunţă rea, dar voi vedea dacă pot să-l fac să zboare.”

CAPITOLUL 50

RIYADH
ARABIA SAUDITĂ
O rafală VIOLENTĂ s-a izbit de elicopter când acesta se afla la doar trei metri de sol, trimiţându-l spre o serie de avioane aliniate pe pistă. Rapp s-a întărit în timp ce pilotul abia a ratat Learjet-ul unui dobitoc saudit şi a aterizat cu o surprinzătoare lipsă de dramatism.
„Mulţumesc pentru drum, Fred”, a spus Rapp înainte de a-şi scoate casca şi de a se îndrepta spre uşa deschisă.
„Nicio problemă”, a strigat Mason peste zgomotul rotoarelor. „Între asta şi Pakistan, Irene o va trimite pe fiica mea la facultate.”
Rapp a sărit afară, strângând în braţe Toughbook-ul pe care îl luase de la Mihran. În faţă, un SUV alb se îndrepta spre el în trombă pe pistă.
S-a oprit brusc la câţiva metri distanţă şi un tânăr în uniformă de ofiţer de operaţiuni speciale a ieşit. A făcut câţiva paşi, dar apoi s-a oprit brusc. Bruscheţea i s-a părut ciudată, dar apoi Rapp şi-a amintit cum trebuie să arate. Faţa bătută fusese deja destul de rău, dar acum partea de jos a pantalonilor lui Eric Jesem era stropită cu povestea ultimelor clipe petrecute de Mihran pe pământ. De fapt, mai era încă o bucată uscată din scalpul lui, cu tot cu păr, lipită de vârful cizmei lui Rapp. În retrospectivă, probabil că ar fi trebuit să o răzuiască.
„Domnule Rapp?”, a spus bărbatul, părând un pic nesigur. Fără îndoială, auzise nenumărate poveşti despre agentul CIA şi ceea ce vedea în faţa lui nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o construise în minte.
„Du-mă la regele Faisal”, a spus Rapp în arabă, trecând pe lângă tânărul ofiţer şi urcând în spatele SUV-ului.
„Mă tem că nu este disponibil”, a spus bărbatul, luând loc lângă Rapp şi trântind uşa în urma lui. „Eu sunt căpitanul Bazzi. Am fost instruit să vă conduc la hotel, unde vă va aştepta reprezentantul guvernului în această chestiune.”
„Prinţul Abdullah?” a spus Rapp. Îl dispreţuia pe şeful securităţii saudite cu o intensitate pe care o rezervase doar scursurilor de talie mondială. De fiecare dată când se apropia de acel om, abia se abţinea să nu-i rupă gâtul.
„Nu, domnule. Dar unul dintre cei mai de încredere oameni ai săi. Comandantul meu, colonelul Wasem.”
Rapp l-a examinat pe tânăr prin ochii umflaţi. „Familia regală a plecat cu toţii din ţară, nu-i aşa, căpitane?”.
„Sunt oameni ocupaţi, domnule. O parte dintre ei au avut probleme importante de rezolvat în Europa.”
Rapp a dat din cap şi s-a uitat pe fereastră în timp ce SUV-ul accelera. Nu era o mare surpriză. Ar fi zăcut în jurul iahturilor lor, aşteptând ca el să facă din nou locul sigur pentru fundurile lor răsfăţate. Şi dacă nu

reuşea, probabil că nu s-ar mai fi întors niciodată. În schimb, şi-ar trăi viaţa în Monaco, Beverly Hills şi Londra, în timp ce ţara lor ar fi invadată.

- – -

Apartamentul lui de hotel era previzibil de strident – produsul unui decorator din Orientul Mijlociu cu prea mulţi bani de cheltuit. Rapp îl străbătu, nerăbdarea lui transformându-se în furie când îşi dădu seama că nu era nimeni acolo să îl întâmpine.

„Am pregătit un computer securizat şi un telefon prin satelit pe birou pentru uzul dumneavoastră", a spus Bazzi. „Hainele curate sunt pe pat".

„Unde este colonelul Wasem?"

„Am înţeles că este pe drum. S-a gândit că aţi dori să vă contactaţi oamenii pentru o actualizare înainte de a ajunge."

Rapp nu s-a obosit să-şi ascundă dispreţul. Nu existau prea multe îndoieli că Wasem se afla undeva în hotel, aşteptând ca Rapp să folosească unul dintre dispozitivele de comunicare care îi fuseseră puse la dispoziţie. Toate acestea erau garantat compromise.

„Există mâncare pe masă. Aveţi nevoie de asistenţă medicală? Pot trimite un doctor..."

„Ceea ce am nevoie este Wasem. Şi ca tu să ai cinci echipe de operaţiuni speciale în elicoptere gata de zbor."

„Da, domnule. Avem oameni care aşteaptă ordinele colonelului."

Rapp a arătat spre uşă, iar Bazzi a înţeles aluzia, îndreptându-se rapid spre ea. Când a plecat, Rapp a ridicat capacul de argint de pe o farfurie aşezată pe un cărucior rulant. Dedesubt, a găsit un file învelit în şuncă, cu toate garniturile. Nu era ceva ce vedeai în fiecare zi într-o ţară musulmană. L-a apucat cu o mână şi a ros cu grijă un capăt cu dinţii săi nevătămaţi, mestecând dureros în timp ce folosea computerul saudit pentru a începe o descărcare de pe un site comercial inofensiv pe care Marcus Dumond îl instalase. Următorul a fost Toughbook-ul lui Mihran. Acesta a prins viaţă când l-a deschis, dar acum era doar un ecran negru care cerea o parolă. Dumond preluase deja controlul şi îl blocase.

Rapp s-a aşezat pe birou, cu spatele la perete, pentru a zădărnici camerele de luat vederi care, fără îndoială, îl urmăreau. Parola sa principală de la Agenţie a fost respinsă, la fel ca şi o serie de parole secundare pe care le folosea pentru accesul la companiile-paravan ale CIA. A fost nevoie de aproape zece încercări, dar în cele din urmă a reuşit să treacă de ecranul de securitate. Dumond folosise parola de acces la contul bancar personal al lui Rapp. Micul hacker derbedeu.

Ecranul s-a reîmprospătat şi Rapp a privit în jos la patru puncte care pluteau pe o hartă a Arabiei Saudite. Toate se aflau la vest de Al Hofuf, întinzându-se prin principala regiune producătoare de petrol a ţării. Echipele ISIS se ţineau departe de arterele principale şi chiar păreau să evite drumurile secundare neasfaltate folosite de Aramco, sacrificând viteza pentru anonimatul deşertului deschis.

Rapp a blocat din nou Toughbook-ul şi a verificat progresul descărcării sale pe laptopul saudit. Mai rămăseseră şase minute până la final. Doar suficient timp.

A luat câţiva cartofi şi s-a îndreptat spre baie. Înainte de a se dezbrăca, a pornit duşul şi a îngrămădit mâncarea în săpuniera goală. Faţa lui era în mod evident pe cale de vindecare, pentru că apa fierbinte care îl lovea nu producea mai mult decât o înţepătură intensă. Şi-a dat cu spumă părul îmbibat de sudoare, recuperând din când în când mâncarea din săpunieră şi înghesuind-o în gură. Din câte îşi dădea seama, dinţii pe care urma să-i piardă erau deja pierduţi. Câţiva dintre cei aflaţi la limită se strânseseră suficient de mult pentru a face cartofii fără probleme. Friptura se scufunda în bucăţele parţial mestecate.

Rapp şi-a acordat patru minute înainte de a ieşi şi de a se îndrepta spre dormitorul principal al apartamentului. O uniformă de camuflaj de deşert călcată meticulos îi fusese întinsă împreună cu un Glock 19, un toc de umăr şi câteva încărcătoare de rezervă. Nu avea amortizor, dar, totuşi, tânărul căpitan începuse să îi placă.

Descărcarea era completă când a ieşit din nou şi a repornit computerul saudit. Programul lui Dumond urma să dezactiveze sistemul de operare şi să-l înlocuiască cu unul pe care îl proiectase cu un singur scop: securitatea.

Rapp se strecură din nou pe birou, trăgându-şi o cască cu fir pe ureche şi conectând computerul la reţeaua Wi-Fi a hotelului. Tot ceea ce intra şi ieşea din el era acum puternic criptat şi ricoşa în toată lumea. Mai

mult, sistemul de operare al lui Dumond nu avea capacitatea de a salva nimic. Dacă primea un e-mail şi avea nevoie de informaţii din el, singurul recurs era să facă o fotografie a ecranului sau să copieze pe o bucată de hârtie.
Rapp a lansat o aplicaţie telefonică şi a format numărul privat al lui Kennedy. Deloc surprinzător, aceasta a răspuns la primul apel.
„Alo?"
„Sunt Mitch."
„Am înţeles că ai ajuns la Riad."
„Da. Ce a reuşit Marcus să găsească pe Toughbook?".
„Nu mai mult decât ai găsit tu, mă tem. Singura sa capacitate reală pare să fie urmărirea echipelor ISIS – dintre care încă trei au intrat în linie de când ai pierdut contactul."
„Deci, nicio informaţie despre destinaţia finală a echipelor?" a întrebat Rapp.
„Niciuna. Totuşi, avem proiecţii de la oamenii noştri şi cred că vor fi destul de apropiate. Krupin ar fi lucrat pe baza aceloraşi date meteorologice şi geologice pe care le avem noi. Marcus aproape a terminat de integrat toate aceste informaţii în harta de pe Toughbook. Între timp, trimit fotografii aeriene ale zonelor pe care credem că le vor viza. Nu putem restrânge în mod fiabil la ceva mult mai mic de o rază de o milă, dar suntem destul de încrezători la această rezoluţie."
O clipă mai târziu, una dintre fotografiile pe care le promisese a apărut pe ecran. Reprezenta o zonă nedesluşită de deşert cu o longitudine şi o latitudine tipărite în partea de jos. A derulat patru fotografii similare înainte de a ateriza pe una care înfăţişa o încrengătură masivă de ţevi şi rezervoare strălucitoare.
„Este o rafinărie de petrol?"
„O instalaţie de producţie abandonată. Este chiar în mijlocul acelor ţinte."
Rapp a dat din cap în tăcere. „L-aţi găsit pe omul care l-a atacat pe Scott?"
„Ştim că este un fost soldat rus care poartă numele de Grisha Azarov. Aţi auzit de el?"
Numele îi suna cunoscut, dar nu putea pune degetul pe rană de ce. După câteva secunde, i-a venit în minte. „Mafiotul ăla rus din Africa. Înainte de a muri, a spus ceva. Că Grisha urma să vină după mine."
„Nu ştiu dacă e adevărat, dar ceea ce pot să-ţi spun este că nu avem o locaţie actuală a lui."
„Este acolo", a spus Rapp. „La unitatea de producţie."
„Este o posibilitate pe care am luat-o în considerare. Oamenii noştri sunt de acord că ar fi un post de comandă ideal. Este situat central şi oferă adăpost împotriva vântului, precum şi un loc pentru a instala echipamentul. Întrebarea este dacă Krupin îşi va trimite omul personal."
„Instinctul meu îmi spune că da. Această operaţiune este prea importantă şi are prea multe piese în mişcare pentru a o încredinţa unei grămezi de idioţi ISIS."
„Tind să fiu de acord." Ea a făcut o pauză pentru o clipă. „Mitch, Scott se va recupera complet, iar din câte am înţeles, Joe te-a rănit destul de grav."
„Ce vrei să spui?"
„Nu vreau să te duci împotriva acestui om. Nu acum."
„Da, nici eu."
„Nu mă lua de sus, Mitch. Vorbesc serios în legătură cu..."
Aşa cum se aştepta Rapp, uşa din capătul celălalt al apartamentului se deschise brusc. A deconectat apelul în timp ce patru bărbaţi înarmaţi se năpusteau asupra lui. Doi i-au îndreptat spre cap armele furnizate de SUA, în timp ce ceilalţi i-au smuls laptopul din mâini şi Toughbook-ul de pe biroul de lângă el.
După ce camera a fost securizată, un bărbat purtând uniforma unui colonel al armatei saudite a intrat pe uşă. Bazzi se afla chiar în spatele ei, împreună cu un bărbat şi mai tânăr care avea aspectul inconfundabil al unui tehnician de calculatoare.
„Ce v-a luat atât de mult timp?" a spus Rapp.
Bazzi a schiţat un zâmbet slab, dar Wasem a arătat doar spre computerele care stăteau acum lângă ceea ce mai rămăsese din prânzul lui Rapp. Hackerul a îngenuncheat şi s-a apucat să lucreze la laptopul furnizat de Arabia Saudită.
„Sistemul de operare a fost ocolit, domnule colonel. Există o aplicaţie telefonică pe ecran, dar apelul a fost deconectat."

„Cine a fost destinatarul apelului?” a întrebat Wasem.
„Nu există nicio înregistrare.”
„Cum adică nicio înregistrare?”
„Acest sistem de operare pare să fie exclusiv al CIA. Presupun că toate informaţiile sunt şterse definitiv în momentul în care nu mai sunt necesare.”
Tânărul s-a apropiat de Toughbook şi a trezit ecranul. „Acest computer este protejat de o parolă, domnule”.
Wasem şi-a îndreptat atenţia către Rapp. „Care este parola?”
„Nu-mi irosiţi timpul, domnule colonel.”
„Nu cred că vă înţelegeţi poziţia”, a spus Wasem, scoţând arma din dotare şi îndreptând-o spre Rapp. „Ţara mea se află sub ameninţare nucleară, iar dumneavoastră îmi ascundeţi informaţiile de care am nevoie pentru a o proteja.”
Rapp a alunecat de pe birou şi s-a îndreptat spre masa care conţinea computerele. În loc să se apuce de unul, a luat o tulpină de sparanghel şi a mușcat din capăt. „Ar trebui să-mi fie teamă?”
„Colonele”, a intervenit Bazzi, „americanii sunt cei mai apropiaţi aliaţi ai noştri. Cu siguranţă, domnul Rapp va face tot ce-i stă în putinţă pentru a ne ajuta. Altfel nu ar fi aici”.
Rapp a terminat sparanghelul şi s-a întins după altul, folosindu-l pentru a arăta spre Wasem. „Iată cum va funcţiona asta, domnule colonel. Veţi trimite cinci elicoptere de atac în aer. Fără rachete. Doar arme. Oamenii pe care îi urmărim transportă bombe murdare şi nu am nevoie ca tu să le faci treaba în locul lor. Când oamenii tăi vor fi în aer, o să le dau ţintele. Dar nimeni nu atacă până nu dau eu ordinul.”
„Deci vei fi aici, dirijând lucrurile din siguranţa apartamentului tău de la hotel?” a ironizat Wasem.
„Nu, voi fi într-un elicopter al meu, în drum spre a-l elimina pe cel care conduce operaţiunea.”
„Nici nu se pune problema. Trebuie să-mi dai toate informaţiile pe care le ai, imediat. Mă voi ocupa personal de asta”.
„Domnule colonel”, a intervenit din nou Bazzi, „poate am putea merge cu domnul Rapp şi să supraveghem operaţiunea de pe teren? Asta ar fi...”
„Taci, căpitane! Dacă vreau părerea ta, o voi cere.”
„Ar trebui să-ţi asculţi omul”, a spus Rapp. „Pentru că dacă acele păsări nu vor fi în aer în curând, îţi vei petrece restul scurtei tale vieţi explicându-i regelui Faisal de ce nu mai are o ţară.”

CAPITOLUL 51

LA EST DE RIYADH
ARABIA SAUDITĂ
AZAROV a ignorat atât GPS-ul de pe tabloul de bord, cât şi pe bărbatul care conducea, uitându-se în schimb pe geamul lateral la nisipul care sufla. Abandonaseră sistemul rutier bine întreţinut al Arabiei Saudite cu aproximativ două ore în urmă şi acum erau înconjuraţi din toate părţile doar de deşert şi pustietate.
Motorul puternic al SUV-ului a răcnit în timp ce au depăşit o dună mare şi au căzut pe partea cealaltă, coborând în coadă de peşte pe panta abruptă. Pentru o clipă, Azarov a crezut că vehiculul se va rostogoli, dar şoferul şi-a recăpătat controlul şi a accelerat prin partea de jos. Îndemânarea sa era admirabilă. În mod suspect.
Poate că nu era bomba pe care Krupin avea să o folosească împotriva lui. Poate că era vorba de aceşti doi bărbaţi. Aveau trecut prin forţele speciale? Care erau ordinele lor? Cu siguranţă, să se asigure că misiunea a fost îndeplinită. Dar era ceva mai mult?
„Se vede”, a spus bărbatul de pe bancheta din spate, vorbind pentru prima dată de la întâlnirea lor iniţială. „Chiar în faţă.”
Avea dreptate. O reţea de ţevi şi rezervoare de reţinere a început să se desprindă din praf. Pe măsură ce se apropiau, Azarov a putut vedea că nisipul recucerise parţial partea de sud a instalaţiei. Logo-ul Saudi Aramco de pe cel mai mare dintre rezervoare era încă clar lizibil, totuşi.

A continuat să studieze structura pe măsură ce creştea în parbriz, comparând-o mental cu simularea 3D pe care se antrenase. Totul părea să fie conform aşteptărilor şi nu existau semne de activitate umană recentă. Acestea fiind spuse, sistemul meteorologic care învăluia regiunea ar fi ascuns urmele aproape în momentul în care erau făcute. În câteva minute, dovezile chiar şi ale propriei lor apropieri ar fi dispărut din existenţă.
„Acolo", a spus Azarov, arătând spre un spaţiu dintre un cilindru vertical folosit pentru arderea gazului natural şi un rezervor orizontal de depozitare de mărimea unui submarin de atac. Şoferul a făcut cum i s-a spus, continuând să înainteze până când derivaţiile de sub instalaţie au devenit imposibil de negociat.
„Unul dintre voi să ia partea de nord-est", a spus Azarov, deschizând uşa şi ieşind. „Celălalt, partea de sud-vest".
„Datoria noastră este să vă protejăm", a spus şoferul. „Noi..."
„Cel mai bun mod de a vă îndeplini această datorie este să mă avertizaţi dacă se apropie cineva."
Azarov a ridicat rucsacul care conţinea bomba lui Krupin şi a pornit spre o scară.
„Putem măcar să eliberăm zona?"
Azarov nu a învrednicit întrebarea de un răspuns. Structura era mult prea mare şi prea complexă pentru a fi curăţată în mod fiabil. Acesta era unul dintre motivele pentru care fusese aleasă ca centru de comandă – dădea un avantaj semnificativ forţei de ocupaţie. Dacă CIA ar fi reuşit să ajungă prima, acest avantaj s-ar fi inversat şi ar fi fost cu toţii oameni morţi.
Azarov îşi scoase arma, mai mult din obişnuinţă decât din orice aşteptare de necesitate. A urmat calea trasată în simularea sa, minimizând posibilitatea ca cineva să ajungă în spatele sau deasupra lui. A durat o jumătate de oră întreagă, dar a ajuns în cele din urmă în inima complexului, fără să fi găsit nimic suspect.
„Raportează", a spus el, activându-şi microfonul de gât.
„Nordul şi estul sunt libere", a venit primul răspuns. A fost urmat de asigurări similare dinspre sud-vest.
Azarov a ocolit zona în care oamenii lui Krupin îi spuseseră să se instaleze şi a coborât o rampă spre o poziţie alternativă. Nu la fel de convenabilă pentru operaţiunea în ansamblu, dar mai avantajoasă pentru obiectivul său personal de a supravieţui acestei operaţiuni nebuneşti.
Îşi strecură rucsacul sub un sistem masiv de valve şi îşi luă câteva momente pentru a îngrămădi nisip în jurul lui. Un labirint de pereţi de oţel îi înconjura poziţia, protejându-l de vânt, dar contribuind şi la zumzetul asurzitor al metalului care vibra. Şi-a recuperat telefonul şi a scos feed-urile de la echipele sale. Trei erau roşii, indicând că erau încă în mişcare. Punctul care îl reprezenta pe el devenise verde, indicând că se afla pe poziţie. Celelalte două echipe nu-şi începuseră încă deplasările relativ scurte şi, prin urmare, nu erau reprezentate.
Azarov s-a văzut nevoit să se deplaseze într-o poziţie mai puţin uşor de apărat pentru a utiliza sistemul de transmisie care fusese integrat în structură. În timp ce comunicaţiile cu cei doi bărbaţi care îl însoţeau puteau fi gestionate cu uşurinţă cu walkie-talkie-uri comerciale conectate la microfoane de gât, obţinerea unui semnal fiabil către celelalte echipe necesita ceva criptat şi mult mai puternic.
Odată conectat, i-a trimis lui Maxim Krupin un mesaj codificat prin care îl informa că totul era în regulă. Soarele era un disc înceţoşat în partea de vest, care impunea ceva mai puţină căldură decât în ziua precedentă. Azarov s-a aşezat în spatele unui rezervor de petrol dezafectat, conştient că metalul era încă prea fierbinte pentru a fi atins cu pielea goală. Echipele urmau să ajungă simultan la ţintele lor în puţin peste patru ore. Îşi vor desfăşura armele şi apoi totul va fi gata.
Se va întoarce la Al-Hofuf şi se va întâlni cu contractorii privaţi pe care îi angajase pentru a-l scoate din Arabia Saudită. Apoi îşi va începe traseul ocolitor înapoi în America Centrală. Şi asta ar fi fost ultima dată când lumea ar fi auzit de Grisha Azarov.

CAPITOLUL 52

Chiar şi cu Fred Mason la comenzi, elicopterul se simţea ca o jucărie în fălcile unui câine turbat. Un curent descendent violent i-a făcut să se scufunde la vreo 15 metri, iar căpitanul Bazzi părea că va pierde lupta pentru a-şi ţine prânzul jos.

Tânărul ofiţer s-a aplecat la brâu şi şi-a pus mâinile peste căşti, ca şi cum ar fi vrut să înăbuşe sunetul motoarelor care se străduiau să îi menţină la înălţime. Rapp şi-a mutat cizmele în afara razei de acţiune, iar colonelul Wasem şi-a privit asistentul cu un dispreţ nedisimulat. Anii pe care bărbatul mai în vârstă îi avea în forţele speciale din Arabia Saudită îi permiteau să nu fie afectat de călătoria dură şi să uite cum era să fii nou în acest joc.
Discuţiile care veneau prin staţia de comunicaţii trecuseră de la nervozitate la aproape panică. Cinci elicoptere similare vânau echipele ISIS împrăştiate, descrise pe Toughbook-ul lui Rapp. Ultimele două se conectaseră în sfârşit cu doar cincisprezece minute în urmă, trezindu-se la viaţă şi alăturându-se celorlalte echipe care se apropiau de ţintele lor. Cea spre care era transportat ajunsese la instalaţia petrolieră abandonată cu mai bine de o oră în urmă şi nu se mai mişcase de atunci. Liderul.
„Aici Cercetaşul Patru", spuse o voce în arabă. „Vânturile din acest sector devin prea puternice pentru a-mi putea controla în siguranţă avionul. Vă recomand să renunţăm."
„Negativ", a spus Wasem. „Continuaţi spre ţintă".
Rapp a privit cu ochii întredeschişi prin praf la computerul sprijinit pe genunchi. Marcus Dumond îşi făcuse din nou magia. Poziţiile ţintelor erau actualizate în timp real, cu ajutorul mai multor sateliţi militari, de informaţii şi comerciali deturnaţi. Destinaţiile lor proiectate de CIA apăreau ca nişte cercuri portocalii neclare, iar punctele roşii care reprezentau echipele ISIS includeau acum ceasuri de numărătoare inversă ETA. Pictogramele albastre au urmărit elicopterele forţelor aeriene saudite care le urmăreau, împreună cu timpul estimat de interceptare a acestora. Cercetaşul 4 se afla la sud-est de poziţia lor cu treizeci şi trei de minute până la interceptare.
„Aici Scout 5", a spus o altă voce plină de statică. „Am contact vizual cu ţinta mea."
„Cum e vremea, Scout 5?" a spus Rapp.
„Gestionabilă."
„Nu vă lăsaţi la vedere şi continuaţi să urmăriţi."
„Ignoră", a lătrat colonelul Wasem în căşti. „Atacaţi ţinta imediat."
„Abţine-te", a spus Rapp, apoi şi-a izolat microfonul pentru a-i include doar pe oamenii care se aflau cu el în elicopter. „Am vorbit despre asta înainte de a decola, domnule colonel. Aşteptăm până când vom achiziţiona toate ţintele şi le vom doborî în acelaşi timp."
„Planul s-a schimbat", a spus Wasem. „Aceasta nu este America şi CIA-ul vostru nu are nicio autoritate aici. Regele Faisal a spus clar că eu sunt la comanda acestei operaţiuni. Tu eşti aici doar în calitate de observator. Şi, ca atare, vei rămâne tăcut. Este clar?"
Rapp a încercat să-şi păstreze vocea egală. Situaţia era prea complexă pentru a o lăsa să se transforme într-un concurs de băşcălie. „Dacă luaţi acea ţintă, comandamentul lor central va afla. Şi dacă vor crede că sunt compromişi, vor ordona restului echipelor lor să detoneze. Chiar dacă cele mai multe dintre ele se află în afara poziţiei lor optime, asta va provoca un dezastru infernal, domnule colonel."
„Nu aveţi nicio idee despre ce vor face şi nu vreau să primesc lecţii de la un american despre teroriştii. Aceşti oameni din ISIS sunt puţin mai mult decât nişte îngrijitori de capre şi copii. Nu au nicio disciplină operaţională, iar structura lor de comandă este practic inexistentă. Dacă voi nu aveţi curajul să acţionaţi, o voi face eu".
Rapp s-a gândit să sublinieze că Toughbook-ul sofisticat, conectat prin satelit, pe care îl avea pe genunchi, făcea parte din acea structură de comandă inexistentă, dar părea un punct de vedere prea evident pentru a se obosi cu el.
Toată lumea de la Langley a fost de acord că echipele ISIS vor acţiona simultan. Nu exista niciun motiv pentru ca acestea să rişte să anunţe armata saudită înainte ca toţi oamenii lor să fie pe poziţii.
„Domnule colonel", a spus Rapp, hotărând să încerce pentru ultima oară să raţioneze. Irene Kennedy era încă supărată pe faptul că îl înjunghiase pe senatorul Ferris cu câteva săptămâni în urmă şi nu avea nevoie să-i dea altceva pentru care să îl călărească. „Toate echipele ISIS sunt programate să ajungă la ţintă la zece minute una după alta şi avem o echipă care se menţine pe poziţie de mai bine de o oră. Pe baza ETA-urilor pe care mi le transmit de la Langley, vom avea ochi pe toate ţintele, cu patruzeci de minute înainte. Nu este momentul să începem să încercăm să smulgem înfrângerea din ghearele victoriei."

„Cercetaşul Cinci la comandă”, se auzi o voce în cască. „Aşteptând ordinele finale. Vă rugăm să clarificaţi.”
„Porniţi-mi comunicatorul imediat”, a spus Wasem.
Rapp s-a trezit la capătul răbdării pe care o mai avea. Wasem era bine cunoscut ca fiind un mare nemernic şi un actor important în sprijinul acordat de Arabia Saudită extremiştilor musulmani. Ar putea fi un simpatizant al ISIS? Probabil că nu. Cel mai probabil, era doar un alt nemernic inutil care îşi calcula cea mai bună modalitate de a-şi acoperi fundul. Oricum ar fi, era clar că colaborarea lor nu funcţiona.
Rapp a întins mâna şi a eliberat catarama de la hamul care îl ţinea pe Wasem pe scaun. Dezinvoltura lentă a mişcării l-a derutat pe bărbat şi a fost complet nepregătit când Rapp l-a apucat de partea din faţă a uniformei şi l-a împins spre uşa deschisă a elicopterului.
Colonelul saudit s-a agăţat de marginea scaunului, dar surpriza l-a făcut să fie un pic prea lent. O clipă mai târziu, singura dovadă că fusese vreodată acolo era căştile care se zbăteau de fuselaj.
„Mitch!” a spus Fred Mason prin staţie. „Tocmai ai aruncat pe cineva din avionul meu?”.
„Da.”
„Ei bine, opreşte-te. Ne strici distribuţia greutăţii.”
Rapp s-a uitat fix în faţa îngrozită a căpitanului Bazzi. „Am înţeles.”
„Cercetaşul Cinci la comandă!” Vocea care se auzea în căştile lui Rapp devenise insistentă. „Aştept ordine de atac. Răspundeţi!”
Bazzi a mai rămas încremenit câteva secunde, dar în cele din urmă a dat scurt din cap. Rapp şi-a reconectat microfoanele la comunicaţia operaţională.
„Aici Bazzi. Colonelul Wasem are o problemă cu căştile sale. Până când problema va fi rezolvată, domnul Rapp îi va transmite ordinele.”
- – -
Intensitatea vântului a continuat să crească, dar rafalele imprevizibile se domoliseră suficient de mult pentru ca Mason şi copilotul său să echilibreze cursa. Cu Wasem undeva în nisip, în spatele lor, operaţiunea se stabilizase în mod similar. Iluzia controlului a durat aproape zece minute glorioase înainte de a fi spulberată de o voce panicată în căştile lui Rapp.
„SOS! Aici Scout 4. Suntem...”
Apoi nimic.
„Cercetaşul Patru, aici comanda”, a răspuns Rapp. „Care este situaţia voastră?”
Nici un răspuns.
Rapp s-a uitat în jos la laptop şi a scanat către Scout Four. Pictograma albastră care îl reprezenta încă strălucea spre sud-est, dar după câteva secunde a fost clar că nu se mai mişca. Echipa ISIS, pe de altă parte, îşi continua drumul spre ţintă, complet inconştientă.
„Cercetaşul Patru, dă-mi un raport de situaţie”, a repetat Rapp. După încă cinci secunde de aer mort, a folosit o legătură prin satelit pentru a se conecta la Marcus Dumond de la Langley.
„Marcus, te uiţi la acelaşi ecran ca şi mine? Este posibil să fi pierdut Cercetaşul Patru. Poţi să confirmi?”
„Aşteaptă. . . Bine, pe baza semnalului GPS, sunt la sol. Aterizat sau prăbuşit, totuşi, nu pot fi sigur. Vor trece cinci minute până când vom avea o imagine actualizată de deasupra acelui sector, şi chiar şi atunci nu pot garanta că va avea vreo valoare. Nisipul care suflă ne încurcă imaginile.”
„Nu contează dacă a fost o prăbuşire sau o aterizare de urgenţă”, a spus Rapp. „Trebuie să presupunem că au ieşit din joc. Contactează Riadul şi spune-le să trimită o evacuare medicală acolo.”
„Mă ocup de asta.”
O cercetare rapidă a ecranului laptopului, a sugerat puţine opţiuni. „Fred, datele mele sunt corecte? Suntem la nouă minute de ţintă?”
„Mai mult sau mai puţin.”
Rapp a aruncat o privire spre faţa transpirată a căpitanului Bazzi înainte de a-şi întoarce atenţia la ecranul computerului. „Marcus, mai eşti cu mine?”
„Sunt aici.”
„Ce-ar fi dacă l-aş pune pe Fred să mă lase jos şi apoi să mă redirecţioneze către ţinta Cercetaşului Patru? Ar putea să ajungă la timp?”

„Lasă-mă să verific.”
Rapp a aşteptat, observând că turbulenţele se intensificau din nou.
„Marcus? Ce naiba faci? Am pus o întrebare simplă.”
„Nu mai ţipa la mine, Mitch. Ştii că asta mă face nervos. Încercăm să calculăm viteza şi direcţia vântului în timpul de deplasare a lui Fred.”
Dumond era un hacker care era în drum spre închisoare când fratele lui Rapp l-a adus în atenţia CIA. Abilităţile sale erau de necontestat – incredibile, chiar incredibile -, dar nu-i plăcea să fie presat de timp sau să fie implicat în situaţii de viaţă şi de moarte.
„Nu am nevoie să fie la secundă, Marcus. Acum dă-i un şut în fund.”
Dumond a revenit în cele din urmă. „Dacă se întoarce cam acum, s-ar putea să reuşească. Dar o să fie strâns. Trecem de la o pernă de patruzeci de minute la mai mult de trei minute.”
„Mitch”, a spus Mason prin cască, „ţine minte că, dacă fac acest ocol, nu voi avea suficient combustibil pentru a mă întoarce la bază.”
„Atunci va trebui să mergi puţin pe jos”.
„Ţi-am menţionat taxa mea de abandon?”
Rapp a luat laptopul şi i l-a întins lui Bazzi. „Aceasta este operaţiunea ta acum, căpitane. Îţi înţelegi responsabilităţile?”
„Da, domnule.”
„Sunteţi sigur? Pentru că dacă nu, ar fi bine să speri să nu mă mai întorc niciodată.”
Tânărul ofiţer saudit a dat din cap în mod convingător. „Wasem era un prost arogant. Strategia ta este singura logică.”
Rapp se lăsă din nou pe spate în scaun, mai mult sau mai puţin satisfăcut. Puştiul era puţin înverşunat, dar nu era prost. Şi părea nerăbdător să rămână în interiorul elicopterului.
„Care e povestea?” a spus Mason prin casca lui Rapp. „Ieşi sau nu?”
„Da.”
„Atunci am nişte veşti proaste pentru tine.”
„Te costă în plus.”
„Se înţelege de la sine. Dar asta nu e cel mai rău lucru.”
„Ce este?”
„Pot ateriza această pasăre, dar cu vântul nu pot garanta că o voi putea ridica din nou.”
„Avem echipament de coborâre în rapel?”
„Nu.”
„Deci sar?”
„Da.”
„Cât de departe?”
„Păi, drumul...”
„Cât de departe, Fred?”
„Probabil că pot să te duc la mai puţin de 30 de metri. Ştii tu. Aproximativ.”
Rapp s-a desprins de pe scaun şi s-a îndreptat spre uşa deschisă a elicopterului. Lăsându-şi picioarele afară pe lateral, a privit cu ochii întredeschişi la solul deşertului care trecea pe lângă el. Temperatura era de puţin peste o sută de grade şi simţea cum soarele îi arde în ţesătura subţire care îi acoperea picioarele. O sticlă de apă de un litru era legată de scaunul de lângă el şi a început să o bea.
Această parte a operaţiunii fusese întotdeauna o încercare de lungă durată. Speranţa era că ar putea ajunge la instalaţia petrolieră abandonată la timp pentru a neutraliza structura de comandă a ISIS înainte ca avioanele saudite să atace. Ar fi redus semnificativ şansele unei detonări, dar nu era atât de simplu ca şi cum ar fi eliminat doi tipi care conduceau prin deşert. Instalaţia era imensă, complicată şi ascundea o forţă de o forţă necunoscută. Acum avea să parcurgă o mulţime de teren pe jos, fără nicio modalitate practică de a transporta apă şi înarmat doar cu un Glock care putea sau nu să tragă drept.
Vocea lui Fred Mason se auzea prin staţia de comunicaţii în timp ce încetiniseră până la un planor nesigur deasupra feţei sudice a unei dune masive. „Asta e tot ce pot face, Mitch.”
„Cred că glumeşti.”

„De ce te plângi? Nu văd nicio stâncă.”
Rapp şi-a scos căştile şi şi-a pus picioarele pe patine, aplecându-se peste deşert. O rafală de vânt a făcut ca nasul elicopterului să se scufunde, iar el a dat drumul, căzând pentru ceea ce i s-a părut mult prea mult timp înainte de a se lovi de nisip şi de a se prăbuşi pe pantă. Nu s-a împotrivit, rămânând relaxat şi lăsând gravitaţia să-şi facă treaba până când s-a împotmolit la şase metri de fund.

CAPITOLUL 53

RAPP stătea întins pe burtă în nisip, complet nemişcat. Nu era niciun semn de viaţă în instalaţia de producţie a petrolului vizibilă cu intermitenţe la patru sute de metri distanţă. Dar asta era de aşteptat. Instinctul îi spunea că oamenii ISIS erau acolo. Întrebarea era câţi, cât de bine înarmaţi şi în care dintre cele o mie de poziţii viabile din punct de vedere tactic?
O rafală deosebit de puternică a sfâşiat peisajul şi Rapp a sărit în picioare, alergând aproape cincizeci de metri înainte de a fi forţat să coboare din nou de aerul limpede.
În timp ce aştepta o nouă ocazie de a avansa, a examinat detaliile structurii. La această distanţă, mărimea şi complexitatea acesteia făceau o impresie serioasă. Nenumărate mii de tone de oţel fuseseră modelate într-un labirint de ţevi, scări şi pasarele. Nisipul era ridicat în derivă sub un capăt, dar, în rest, instalaţia părea că ar putea fi încă în funcţiune.
Căştile sale au început să scârţâie, dar radioul voluminos prins la centură nu era suficient pentru a recepţiona complet semnalul. A dat volumul la maximum şi câteva cuvinte inteligibile au ieşit din statică. Bazzi se afla în legătură cu oamenii săi. Răspunsurile erau neregulate din cauza limitărilor echipamentului lui Rapp, dar tonul calm al ofiţerului saudit sugera că toate elicopterele rămase erau încă în aer.
„Aici Cercetaşul Şase”, a spus Rapp în microfonul de gât. „Răspundeţi, comandante”.
„Du-te ahe...” Statica a înecat vocea lui Bazzi. „Repet. Dă-i drumul, Cercetaş 6.”
„Am prea mult teren de acoperit şi prea puţin timp, căpitane. Dacă mă mişc repede, voi risca să fiu reperat şi să arunc totul în aer.”
„Recepţionat, Scout 6. Înţeleg că veţi păstra poziţia până când voi da ordinul de atac. Vă rog să confirmaţi.”
„Este un răspuns afirmativ, comandante. Mult noroc.”
„Fie ca Allah să fie cu tine, Scout 6.”
- – -
„Cât mai durează?” a spus căpitanul Bazzi în căşti.
„Timpul estimat de sosire de pe ecran este aproximativ corect”, a răspuns Mason. „Puţin mai puţin de cinci minute”.
„E foarte aproape, domnule Mason.”
„Am de-a face cu legile aerodinamicii aici sus, căpitane. Cu excepţia cazului în care Dumnezeu vă datorează o favoare serioasă, nu putem merge mai repede de atât.”
Bazzi nu a văzut niciun motiv pentru a-l mai interoga pe om. Zburase cu cei mai buni piloţi din Arabia Saudită şi niciunul nu era nici pe departe la fel de priceput. Motoarele erau împinse până la – sau poate dincolo de – limita lor şi nu se făceau compromisuri în interesul siguranţei. În afara uşii din stânga sa, podeaua deşertului se apropia cu viteză mult prea mare pentru condiţiile de zbor, iar vizibilitatea trecuse de la slabă la dezastruoasă.
Pe ecranul laptopului, punctele continuau să strălucească, indiferente la situaţia lui. CIA actualiza constant datele şi, din acest moment, proiectau cea mai apropiată detonare posibilă la aproximativ şapte minute.
„Raport de situaţie”, a spus el în căşti.
Fiecare dintre oamenii săi a răspuns că se aflau pe poziţie şi că rezistau, la un minut de ţinta lor.
Bazzi şi-a şters sudoarea grunjoasă de pe frunte şi a continuat să privească ecranul. În cele din urmă, nu exista decât o singură opţiune realistă – să urmeze întocmai ordinele lui Mitch Rapp. Omul avea mai multă experienţă în acest gen de operaţiuni decât oricine în viaţă, iar lista sa de eşecuri era şocant de scurtă. Mai mult, dacă se întâmpla ce era mai rău, reputaţia lui sugera că se putea conta pe el pentru a-şi

asuma responsabilitatea şi a sta în sprijinul unui tânăr căpitan saudit fără importanţă. Oameni ca el – şi soldaţii americani în general – se temeau să întoarcă spatele oamenilor care le erau loiali.
„Păstraţi-vă poziţia şi aşteptaţi ordinele mele", a spus Bazzi, realizând că acelea erau probabil cele mai critice cuvinte pe care le va rosti vreodată. „Vom pleca în aproximativ două minute. „
Acele 120 de secunde păreau să se întindă la infinit, în timp ce privea în gol la scaunul pe care ar fi vrut ca Mitch Rapp să îl mai ocupe. În cele din urmă, vocea lui Mason se auzi în cască.
„Suntem la un minut distanţă, căpitane."
Bazzi şi-a activat propriul microfon. „Atac. Repet. Atac."
S-a poziţionat la tunul de la uşa elicopterului, în timp ce echipele sale îi confirmau ordinele.
Câteva clipe mai târziu, Mason a revenit la comunicaţii. „Am contact vizual. Nord-Vest despre o lovitură. Ţineţi-vă bine."
Bazzi a fost trântit în peretele despărţitor şi apoi în tun, în timp ce pilotul se străduia să-i pună în poziţie de atac. Elicopterul a făcut un cerc spre est, iar Bazzi a văzut cum traiectoria vehiculului-ţintă a devenit evazivă. Fuseseră reperaţi.
Mason a ajuns la aceeaşi constatare şi a rotit imediat aeronava pentru a aduce tunul de la uşă. Vântul îi lovea acum în plin, iar elicopterul se înclina sălbatic în timp ce Bazzi apăsa pe trăgaci.
Primele gloanţe au cusut capota SUV-ului, iar el s-a luptat să îşi ajusteze ţinta spre habitaclu. Cea mai bună presupunere a CIA era că teroriştii ar fi folosit C-4 de calitate militară, un exploziv stabil care era puţin probabil să detoneze chiar dacă ar fi fost lovit direct. Pericolul era ca unul dintre bărbaţii din vehicul să aibă detonatorul în mână şi la îndemână.
Elicopterul s-a legănat înapoi şi Bazzi s-a străduit să rămână pe ţintă, făcând un şir de găuri deschise în centrul vehiculului înainte ca gloanţele să înceapă să se lovească de nisipul din spate.
„Jos!", a strigat el. „Aduceţi-ne mai jos!"
Mason a făcut cum i s-a spus, iar Bazzi a reuşit să îşi realinieze ţinta pe parbrizul din faţă al vehiculului. Când a deschis focul, acesta a virat la dreapta şi s-a răsturnat, rostogolindu-se pe o pantă abruptă spre est. Mason a încercat să tragă în sus, dar era imposibil. Rotoarele ridicau acum un nor dens de nisip, orbindu-l pe Bazzi în timp ce acesta încerca să se îndepărteze de uşă.
„Asta e, căpitane! Ţineţi-vă bine! Intrăm!"
S-a întărit în timp ce Mason încerca să controleze coborârea lor. Nisipul moale absorbea o parte din impact, dar crea şi o suprafaţă imprevizibilă, imposibil de compensat. Bazzi a fost aruncat înapoi în timp ce o parte a elicopterului se scufunda şi rotoarele se înfundau.
Când s-a luptat să se ridice din nou în picioare, a înregistrat că avea braţul drept rupt. Nu atât de grav încât să nu-l poată folosi pentru a scăpa, totuşi. A ieşit pe uşa deschisă, ignorând durerea, şi a alergat spre SUV-ul care zăcea pe o parte la cincizeci de metri distanţă.
Bărbatul de pe scaunul pasagerului era încă legat cu centura de siguranţă, dar cea mai mare parte din partea dreaptă a capului lipsea. Şoferul fusese aruncat din vehicul şi zăcea cu faţa în jos la zece metri distanţă.
Deşi niciunul dintre ei nu părea să fie capabil să detoneze arma, pericolul unei activări de la distanţă era totuşi foarte real. Portierele SUV-ului şi poarta din spate erau încă închise, iar Bazzi nu reuşea să le deschidă. În schimb, şi-a folosit mâna bună pentru a împinge geamul din spate, plin de pânze de păianjen, şi apoi a început să tragă o cutie mare de scule prin deschizătură.
A fost un proces chinuitor de lent, dar a reuşit să o scoată până la jumătatea drumului înainte ca o armă să răsune în spatele lui. Durerea a izbucnit în partea din spate a coapsei drepte şi piciorul i s-a prăbuşit sub el. Din poziţia sa de la sol, a putut vedea că şoferul era în picioare, clătinându-se în direcţia lui cu un pistol. Următorul glonţ a lovit partea laterală a maşinii la doar câţiva centimetri de capul lui Bazzi, în timp ce acesta încerca să-şi scoată propria armă de mână cu braţul rănit.
O rafală rapidă de focuri de armă a izbucnit înainte ca el să-şi poată scoate pistolul din toc şi Bazzi s-a aplatizat în nisip. Când sunetul s-a estompat, şi-a ridicat privirea, confuz de faptul că era încă în viaţă. Această confuzie a fost amplificată când l-a văzut pe şofer nemişcat în nisip. În cele din urmă, s-a uitat înapoi şi l-a văzut pe Fred Mason prăbuşindu-se în genunchi cu o puşcă de asalt în mâini.

Bazzi s-a întors şchiopătând la fereastră şi a luptat cu cutia de scule restul drumului până la ieşirea din vehicul. A durat ceea ce i s-a părut o viaţă întreagă, dar a reuşit să-i golească conţinutul şi să găsească dovezi ale unui fund fals. Conştient că putea exploda în orice moment, s-a luptat să nu-i tremure mâinile. Declanşatorul pentru fundul fals a fost relativ uşor de localizat şi a fost uşurat să vadă că explozibilul era mai puţin complex decât anticipase – nimic mai mult decât o tastatură digitală conectată la un bloc de C-4. Lângă ea se afla o cutie de tablă de dimensiuni considerabile care, a presupus el, conţinea materialul radioactiv.
Bazzi a îndepărtat sonda detonatorului şi a lăsat să se scurgă o lungă respiraţie înainte de a-şi încleşta o mână peste rana de la picior şi de a se îndrepta spre Fred Mason. Pilotul i-a făcut un semn slab cu degetul mare în sus din poziţia sa întinsă în nisip, aşa că ofiţerul saudit s-a îndreptat în schimb spre elicopter. Şi-a pus o cască şi a încercat să obţină un raport de situaţie, dar comunicaţia era moartă.
După câteva încercări inutile de a-l face să funcţioneze, a mers înainte pentru a verifica starea de inconştienţă a copilotului lui Mason. Rolul lor în această situaţie era încheiat. Restul era în mâinile lui Dumnezeu.
- – -
„Comandament", a spus Rapp în comunicator. „Aici Scout 6. Răspundeţi."
Din nou, niciun răspuns.
A reuşit să distingă două crime confirmate, dar restul discuţiilor erau prea confuze pentru a le înţelege. Oare Bazzi şi ceilalţi îşi îndepliniseră misiunile? Sau exista un nor radioactiv masiv care plutea în derivă spre nord prin Arabia Saudită?
În cele din urmă, nu prea avea importanţă. Într-un fel sau altul, ceilalţi cercetaşi îşi terminaseră misiunea. A lui era abia la început.
Rapp se afla încă la aproximativ trei sute cincizeci de metri – o distanţă pe care o considerase sigură. Dacă vreo doi fanatici ISIS conduceau această operaţiune din interiorul instalaţiei, s-ar fi detonat imediat când ar fi descoperit că tovarăşii lor erau atacaţi. Dar asta nu se întâmplase. Complexul era încă intact şi nu exista încă niciun semn de viaţă. Ori analiştii Agenţiei erau plini de rahat şi facilitatea era goală, ori omul cu degetul pe buton nu avea niciun interes să se martirizeze.
Azarov.

CAPITOLUL 54

„Vă rog să repetaţi ultima."
Grisha Azarov a împins cu reticenţă o cască până la capăt în urechea dreaptă. Cea stângă era deja ocupată de o legătură radio. Combinate, ele înăbuşeau zgomotul unei bucăţi de tablă desprinse deasupra lui, dar îl şi izolau de mediul înconjurător într-un mod care era întotdeauna periculos.
„Vă arăt toate echipele care se deplasează pe poziţii", a spus Maxim Krupin. „ETA este de opt minute. Confirmaţi."
Părea inutil, din moment ce se uitau la aceleaşi date din satelit, dar preşedintele rus nu lăsa nimic la voia întâmplării. Azarov a folosit o mână pentru a-şi umbri telefonul mobil şi a examinat imaginea ştearsă a hărţii.
„Opt minute confirmate".
„Aveţi autorizaţia mea de a efectua operaţiunea. Când toate echipele sunt pe poziţie, daţi-le semnalul de detonare."
„Am înţeles."
Azarov stătea cu spatele lipit de placa groasă de oţel care constituia o latură a unei incinte care era una dintre cele mai uşor de apărat din complex. După aceea, timpul a început să treacă cu o lentoare aproape supranaturală. Era obişnuit cu momentele de acalmie ameţitoare ale luptei, dar aceasta era intensificată de faptul că, probabil, avea să fie ultima. Şi-a lăsat mintea să alunece înainte – să se bucure de luxul de a se gândi la ceva dincolo de a fi victorios în acea zi. Cum ar fi fost să se trezească în casa lui şi să nu aibă nicio misiune pentru care să se pregătească? Fără un program de antrenament pe care să îl urmeze obsesiv sau un test fizic pe care să îl termine?

Ar . . . . pescui? Era un lucru pe care nu-l mai făcuse de când se plimba cu ferăstrăul prin lacurile îngheţate din Rusia împreună cu tatăl său. Sau poate că ar fi bine să ia lecţii de surfing. Cara îi oferise de mai multe ori o introducere gratuită în acest sport. Era timpul să se gândească să accepte această ofertă?
O alarmă stridentă a răsunat în căştile rămase în urechea lui şi s-a uitat în jos la telefon. Una dintre echipele ISIS fusese deconectată. A presupus că era doar o problemă de comunicare care se va remedia rapid. În schimb, a sunat o a doua alarmă şi un alt punct mic de pe ecran a dispărut. Furtuna care se intensifica? Sau altceva?
Azarov s-a conectat la frecvenţa deschisă a operaţiunii. „Toate echipele să raporteze."
Statică.
„Toate echipele să raporteze", a repetat el.
Tot niciun răspuns.
Era mai mult decât putea fi explicat de furtună. Imaginile de pe telefonul său erau transmise printr-o legătură prin satelit, în timp ce comunicaţiile vocale erau gestionate de un sistem bazat pe radio. Şansa ca ambele să cedeze în acelaşi timp era extrem de redusă. Mult mai probabil era ca echipele ISIS să fi fost descoperite şi fie să fi cedat atacului, fie să se fi detonat fără autorizaţia lui.
Următorul sunet care i-a răsunat în cască nu a fost o alarmă, ci o notificare a unui alt apel de la Maxim Krupin. Acesta monitoriza operaţiunea din confortul biroului său de la Kremlin şi ar fi fost îngrijorat de ceea ce vedea.
Azarov a ignorat apelul. Dacă celelalte echipe fuseseră descoperite, atunci probabil că şi acest loc ar fi fost cunoscut de inamic. Atacarea instalaţiei mari şi complexe, însă, ar fi fost semnificativ mai dificilă. Mai avea oare timp să scape? Furtuna i-ar fi oferit acoperire şi, dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut...
„Contactează nordul."
Engleza care venea prin radio era excelentă, pătată doar de un accent olandez moderat. Hassan era fiul unor sirieni care se stabiliseră în Amsterdam – un vânzător de magazin care se plictisise de viaţa lui şi se alăturase ISIS.
„Detalii?"
„Se pare că este vorba despre un singur bărbat. Se apropie pe jos."
Azarov a închis ochii şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă. Imaginea mentală a casei sale din Costa Rica, atât de vie cu câteva minute înainte, începuse să se piardă din concentrare.
„Aţi spus un bărbat singur? Confirmaţi."
„Afirmativ."
„Ţine ochii pe ţintă".
Rusul s-a mişcat din poziţia sa protejată şi a navigat prin colecţia întortocheată de scări, pasarele şi rampe care duceau la marginea nordică a instalaţiei. S-a târât pe ultimii zece metri, aşezându-se într-o poziţie bine camuflată, cu un spaţiu suficient de larg pentru a trece o lunetă.
Trebuia să recunoască faptul că era impresionat de atenţia lui Hassan. Cu nisipul care sufla, lui Azarov i-au trebuit aproape zece secunde pentru a repera silueta care alerga pe spatele unei dune la vreo sută cincizeci de metri distanţă.
Impresia cea mai imediată a fost că bărbatul era extrem de rapid. Deşi poate că nu era la fel de puternic ca el însuşi, îndemânarea acestui atacator singuratic în negocierea suprafeţei moi a deşertului era indiscutabil superioară.
Detalii mai fine au devenit evidente pe măsură ce distanţa dintre ei se micşora. Purta uniforma unui soldat saudit, dar fără însemne vizibile. Armamentul părea să se limiteze la un singur pistol în toc la şold. Mult mai interesantă, însă, era faţa lui. La început, Azarov a presupus că era doar o distorsiune termică, dar acum putea vedea că această presupunere era eronată. Nasul bărbatului era grav spart şi ambii ochi erau înnegriţi. Parţial ascunse de o barbă deasă, buzele îi erau despicate şi distorsionate, completând pometii la fel de umflaţi.
În altă lume, să-l privească pe acest om cum îşi încărca singur poziţia ar fi fost aproape comic. Dar aceasta nu era o altă lume şi nu exista decât un singur om cu această combinaţie de viteză şi îndrăzneală.
„Rohab", spuse Azarov, conectându-se din nou la oamenii săi, „alătură-te lui Hassan la capătul nordic al instalaţiei. Atacaţi şi ucideţi omul care se apropie".

„Înţeleg”, a venit răspunsul.
Dacă acesta era într-adevăr Mitch Rapp, situaţia tactică prezenta câteva oportunităţi interesante. Americanul era în mod clar rănit, alergase o distanţă nedeterminată în căldura apăsătoare şi era puţin probabil să cunoască structura de care se apropia.
În timp ce evadarea şi atragerea lui Rapp în nordul Rusiei avea încă beneficii, aceasta avea şi o serie de dezavantaje. Rapp ar fi avut în spate toate resursele CIA, în timp ce Azarov ar fi fost singur. Fără nicio urgenţă din partea americanului, acesta ar avea un control semnificativ asupra momentului următoarei lor întâlniri şi ar folosi acel timp pentru a se vindeca şi a face planuri.
Cu cât Azarov analiza mai mult situaţia, cu atât mai mult devenea evident că momentul acestei confruntări era acum. După ce îl va ucide pe Rapp, o va contacta pe Irene Kennedy şi îi va propune un armistiţiu. Avea reputaţia de a fi o femeie eminamente rezonabilă şi nu ar fi văzut niciun profit în a risca mai mulţi dintre oamenii ei într-o căutare inutilă de răzbunare.
O rafală de vânt a lovit dinspre sud, ridicând un nor opac de nisip care a făcut să explodeze pielea de pe mâinile şi faţa lui Azarov. Când s-a risipit, bărbatul dispăruse.

CAPITOLUL 55

RAPP s-a lăsat pe burtă, ignorând căldura arzătoare a nisipului de sub el. Încă nu era niciun semn de opoziţie, dar acum avea o vedere solidă asupra părţii de nord a instalaţiei. Azarov stătea în spate-sacrificând orice pion pe care îl avea în speranţa de a avea noroc sau cel puţin de a-l epuiza pe Rapp.
Acei pioni ar fi fost probabil aleşi cu mâna lor din ISIS. Chiar dacă aveau experienţă militară şi pregătire suplimentară în domeniul operaţiunilor speciale, aceştia nu erau SAS sau Delta. Din experienţa sa, le-ar fi lipsit orice capacitate de subtilitate sau de gândire ieşită din comun. Ar lua cele mai evidente poziţii şi ar ataca cu prima ocazie. Indiferent de sarcină, se putea conta întotdeauna pe jihadişti să scoată ciocanul.
Când următoarea rafală a lovit, a sprintat prin norul de praf opac pe care l-a creat. Nisipul moale a făcut loc betonului şi el a încetinit, strecurându-se între două ţevi verticale şi ţinându-se spre locul unde încâlceala de utilaje era mai densă. Aceasta îi răpea capacitatea de a vedea mai mult de un metru şi jumătate în linie dreaptă, dar această limitare avea să meargă în ambele sensuri.
Rapp şi-a scos Glock-ul şi a început să se strecoare prin labirintul de oţel. Exista un punct de observaţie evident la al doilea nivel, la aproximativ cincisprezece metri în dreapta lui. Poate că el însuşi ar fi fost atras de el în tinereţe. Poziţia ar fi oferit o privelişte neobstrucţionată spre nord, precum şi o protecţie rezonabilă împotriva vântului. Chiar mai avantajos, accesul practic de jos era blocat de un rezervor cilindric masiv.
Rapp a reperat o derivaţie care mergea aproape până la o pasarelă aflată la trei metri deasupra şi a început să urce pe ea. În vârf, a trebuit să sape pentru a lărgi spaţiul dintre nisip şi grila metalică, dar a reuşit să treacă fără să scoată un sunet suficient de puternic pentru a se ridica deasupra vântului.
A înaintat cu greu prin spaţiul periculos de îngust. După câţiva metri, a zărit o cizmă care ieşea din spatele unei plăci de oţel. Rapp s-a uitat la Glock-ul din mână şi apoi l-a pus în toc cu reticenţă. Fără amortizor, folosirea armei ar fi fost un risc prea mare.
A găsit o ţeavă spartă şi a săpat-o în linişte din nisip. Deşi nu era tocmai ascuţită, un capăt părea suficient de zimţat pentru scopurile sale. A continuat să avanseze, strecurându-se de sub pasarelă şi continuând de-a lungul derivaţiei care urca spre un tavan dur de conducte electrice.
După aproximativ un minut, avea o vedere completă a ţintei sale: un bărbat din Orientul Mijlociu, întins în poziţia culcat, cercetând deşertul prin lunetă montată pe un AK-47.
Unghiul soarelui avea să fie o problemă. Rapp îl avea în spate, ceea ce în mod normal era un avantaj, dar în acest caz îl făcea să arunce o umbră. Rămăsese jos pentru a minimiza problema, dar nu avea cum să schimbe legile fizicii. Umbra lui se deplasa în mod constant pe spatele bărbatului şi, în cele din urmă, a intrat în viziunea periferică a acestuia când Rapp era încă la aproape trei metri distanţă.
Teroristul s-a rostogolit, încercând cu disperare să balanseze AK-ul cu el. Spaţiul restrâns care încetinea apropierea lui Rapp a avut un efect similar asupra ţintei sale. Ţeava puştii s-a prins de marginea unei

manete de scurgere şi, o clipă mai târziu, Rapp a înfipt capătul rupt al ţevii în sternul bărbatului. Şi-a aruncat toată greutatea în spate şi a reuşit să împingă oţelul în jos până când a lovit betonul.
Rapp s-a retras imediat, bănuind că bărbatul mort lucra ca parte a unei echipe de doi oameni. Această suspiciune a fost confirmată atunci când focul automat a izbucnit de jos şi gloanţele au început să facă scântei într-un rezervor de depozitare din dreapta sa.
Rapp a sărit peste o balustradă şi a sprintat spre un set de scări din vest, fără a putea să-l vadă pe bărbatul care trăgea. Treptele erau din tablă de oţel solidă şi a putut simţi vibraţia impactului gloanţelor în timp ce le lua pe rând, câte trei.
Trăgătorul era încă invizibil dedesubt, dar era clar că trăgea din stânga. În faţă, scările se terminau într-un T. În dreapta, ele continuau să urce şi, în cele din urmă, dispăreau în strălucirea soarelui. În stânga era o poartă joasă care bloca accesul la o pasarelă cu plasă de oţel.
Când a ajuns la T, Rapp s-a fentat la dreapta şi apoi la stânga, sărind peste poartă şi aterizând pe pasarelă. Trăgătorul îl anticipase continuând să urce scările, iar gloanţele au bătut de-a lungul acestora în timp ce Rapp îşi scotea Glock-ul.
Prin ţesătura deschisă de sub picioarele sale, şi-a zărit imediat ţinta: un singur om care se afla în proces de ajustare a ţintei de la scări la americanul care stătea deasupra lui.
Nu exista un unghi clar, aşa că Rapp a ţintit prin plasa de oţel şi a început să tragă. A rămas la ţintă, trăgând cinci gloanţe în pasarelă înainte ca un glonţ să treacă în cele din urmă curat. Acesta l-a lovit pe bărbat în claviculă, făcându-l să piardă controlul armei şi să împroaşte o grindă de deasupra lui. O clipă mai târziu, partea dreaptă a capului i-a fost smulsă. Fusese doborât de unul dintre propriile ricoşeuri.
Rapp a sărit gardul de protecţie şi a căzut la trei metri în nisipul moale de lângă cadavru. O căutare rapidă a scos la iveală un microfon de gât şi l-a scos, închizându-l în jurul propriului gât şi introducând căştile. Nu era nimeni la comunicaţii, aşa că a activat microfonul şi a bolborosit fără suflare în arabă.
„L-am omorât! Sunt singurul supravieţuitor, dar am câştigat. Omul este mort!”
Vocea care a răspuns avea o inflexiune rusească distinctă. Nu era ceva neaşteptat, dar sunetul ei l-a făcut totuşi pe Rapp să-şi strângă Glock-ul puţin mai tare.
„Hassan. Calmează-te. Vorbeşte în engleză.”
Rapp a repetat sentimentul în limba solicitată, dar cu un accent arab distinct.
Au fost cinci secunde bune de tăcere înainte ca vocea să revină. „Complimentele mele pentru viteza şi furtişagul abordării dumneavoastră, domnule Rapp. Şi pentru eficienţa cu care aţi reuşit să vă ocupaţi de oamenii mei. Dar Hassan era olandez.”
„Uneori trebuie să joci cu procentele”, a spus Rapp.
„Este ceea ce aş fi făcut şi eu.”
„Ai pierdut, Grisha. De ce nu te predai pur şi simplu? Nu-i datorezi nimic lui Maxim Krupin. Cu siguranţă nu şi viaţa ta.”
„Ceea ce spui este adevărat. Dar bănuiesc că viitorul pe care mi l-ai plănuit nu este unul care să-mi placă.”
„Poate că putem găsi o soluţie.”
„Nu vei fi niciodată de acord cu cererile mele.”
„Eşti sigur?” spuse Rapp, verificându-şi revista şi pornind spre o scară spre sud. „Încearcă-mă.”
De data aceasta, tăcerea s-a întins şi mai mult. În cele din urmă, Azarov a răspuns. „Ceea ce vreau, domnule Rapp – ceea ce am nevoie – este ca tu să nu mai pleci niciodată din acest loc.”

CAPITOLUL 56

RAPP a înaintat pe pasarela cu plasă de oţel şi apoi s-a rotit uşor după colţ, cu Glock-ul întins în faţa lui. Pasarela a continuat printr-un coridor de ţevi înainte de a dispărea în spatele a ceea ce părea a fi un mic birou.
Se afla în apropierea punctului înalt al instalaţiei, urmând un tipar care evita punctele de sufocare în care Azarov ar fi putut aştepta. Cu cât mai mult putea să amâne confruntarea lor inevitabilă, cu atât mai bine.

În timp ce Rapp nu fusese niciodată deosebit de bun cu numele sau numerele de telefon, avea o memorie fotografică pentru câmpurile de luptă şi situaţiile tactice. Câştigase o sumă de bani în facultate pariind cu oamenii că îşi putea aminti poziţiile fiecărei persoane de pe un teren de lacrosse în orice moment al unui meci. Acum îşi folosea această abilitate neobişnuită pentru a crea o hartă mentală detaliată a instalaţiei. Din păcate, dimensiunea şi complexitatea acesteia îi puneau la încercare chiar şi talentele sale considerabile. Era separată în trei secţiuni, în mare parte inaccesibile una de cealaltă – posibil pentru a limita incendiile sau exploziile. Existau patru niveluri vag definite, la care se ajungea prin nenumărate scări, trepte şi rampe. Pasarele de plasă de diferite lăţimi şerpuiau în toate direcţiile, intrând şi ieşind din vedere pe măsură ce se pierdeau în aerul prăfuit.
A pornit înainte, mişcându-şi capul înainte şi înapoi, observând totul. Cam la jumătatea drumului spre birou, s-a ghemuit sub o mică surplombare. Cizmele care îi fuseseră puse la dispoziţie erau bune pe nisip, dar erau un dezastru pe oţelul subţire pe care se deplasa. Nu numai că erau grele, dar provocau şi un sunet surd la fiecare pas. Rapp era reticent să renunţe la ele, dar a decis că era cea mai bună dintre cele două opţiuni proaste.
A parcurs restul lungimii de pasarelă în ciorapi, observând că paşii lui erau acum complet inaudibili şi că tracţiunea nu era prea mult compromisă. Partea proastă era că oţelul era suficient de fierbinte pentru a-i arde până la picioare.
Rapp s-a strecurat prin uşa deschisă a biroului şi s-a ascuns sub cadrul unei ferestre goale. Încăperea avea probabil doar trei metri pătraţi şi era plină de resturi care nu meritau să fie luate când instalaţia fusese abandonată. O imagine fidelă a locului în care Azarov îl eliminase pe Scott Coleman. Să sperăm că nu era un semn de bun augur pentru ceea ce avea să urmeze.
A scotocit prin dosarele, mobila şi uneltele de pe podea, căutând ceva util. Nu i se oferea nicio Cola rece ca gheaţa sau amortizoare de zgomot, dar a găsit o grămadă de haine de lucru vechi care prezentau interes. La fel ca şi cizmele sale abandonate, uniforma cafeniu fusese utilă în nisip, dar nu era deloc optimă într-un complex construit în principal din oţel nevopsit. Salopeta cenuşie înfăşurată într-un colţ ar fi oferit un camuflaj mai bun şi avea potenţialul de a deruta aşteptările adversarului său. Se dovedise chiar că erau de mărimea lui.
Şi mai bună era o pereche de şosete bine folosite pe care şi le-a tras peste cele proprii. Adăugau o izolaţie suficientă pentru a-i proteja picioarele de metalul încins de soare şi ar fi atenuat orice pagubă în cazul în care ar fi lovit o muchie zimţată sau ar fi trebuit să se mişte repede.
Rapp a început să se târască înapoi spre uşă când a zărit o cheie mare sub un ziar în limba arabă. A înfăşurat-o în pantalonii pe care şi-i scosese şi a băgat-o în spatele salopetei. Nu era cel mai comod lucru de cărat în luptă, dar avea o idee care ar putea face să merite greutatea.
Rapp rămase jos în timp ce se întorcea pe pasarelă şi o luă la stânga. A parcurs următorii cincizeci de metri în ceva mai puţin de un minut, continuând să cartografieze mental labirintul din jurul său. În timp ce se apropia de un set de trepte care făceau legătura între două pasarele, vederea sa periferică a detectat mişcare deasupra şi în dreapta sa. Instinctiv, s-a aruncat în spate şi a tras în direcţia mişcării. Chiar în momentul în care a făcut-o, un glonţ a făcut scântei într-o ţeavă aflată chiar în stânga locului unde se afla capul său cu o fracţiune de secundă înainte.
- – -
Grisha Azarov s-a ferit involuntar când un glonţ a şuierat pe lângă el la o distanţă pe care a estimat-o la mai puţin de un metru. Propria lui lovitură fusese perfect aliniată, dar Rapp căzu la pământ cu o clipă înainte ca acesta să-şi găsească ţinta.
Rusul a început imediat să analizeze rarele eşecuri. Aşa cum era de aşteptat, Rapp era extrem de rapid şi avea instincte de luptă foarte ascuţite, dar nu aceste daruri erau motivele pentru care era încă în viaţă. Asta era vina lui Azarov. Căutase un bărbat în ţinută militară saudită, iar schimbarea îl făcuse să ezite. O scurtă fărâmă de timp care, împotriva oricărui alt adversar, ar fi fost lipsită de sens. Împotriva lui Mitch Rapp, a fost genul de greşeală care i-ar fi putut fi fatală.
Acum, omul CIA nu mai avea unde să se ducă – era blocat în zona joasă, cu puţină acoperire deasupra capului. Azarov a sprintenat spre o scară şi s-a urcat la jumătatea ei, sărind pe o ţeavă imensă şi aterizând cu un sunet adânc care a răsunat în aer. S-a lăsat purtat de impulsul său până la o breşă de trei metri care

plonja până la baza instalaţiei. Căzând în faţă pe burtă, şi-a împins pistolul peste marginea platformei înguste pe care se oprise. Rapp era cu un nivel mai jos, alergând de-a lungul singurei pasarele accesibile. Se afla cu spatele la poziţia lui Azarov. O lovitură uşoară chiar şi pentru un novice.
S-a aliniat, dar înainte de a putea trage, Rapp a sărit balustrada şi a căzut spre partea superioară a unui rezervor de reţinere cu un diametru de cel mult doi metri. Motivul pentru care reuşise să fugă atât de silenţios a devenit evident când a aterizat. Picioarele lui de ciorapi nu i-au oferit nicio aderenţă pe oţelul neted şi a alunecat necontrolat spre marginea acestuia. O clipă mai târziu, a dispărut. Azarov a auzit zgomotul surd al unui corp ricoşând prin ţevi în drumul său spre pământ. Deşi era imposibil de văzut din poziţia sa actuală, ştia că era vorba de o cădere de cel puţin treizeci de metri. Imposibilă chiar şi pentru legendarul Mitch Rapp să supravieţuiască.
Rusul a continuat să ţintească peste partea superioară a platformei, ritmul cardiac mai ridicat decât fusese în ultimii ani în timpul unei operaţiuni. Era greu să concluzionezi altceva decât că omul căzuse. Scoaterea cizmelor fusese un risc rezonabil de asumat, dar în acest caz strategia eşuase. Mitch Rapp era fie mort, fie pe moarte, corpul său frânt sângerând în nisip.
Atunci de ce se mai temea încă de american? Părea de neconceput ca Rapp să fi supravieţuit, dar până când Azarov nu văzuse cadavrul, posibilitatea exista. Oricât de mult ar fi vrut să se retragă în SUV şi să fugă prin deşert, nu se putea hotărî să o facă. Nu înainte de a fi sigur de soarta agentului CIA.
- – -
Rapp s-a aruncat pe pasarelă, fiind deja sigur că lovitura de graţie pe care i-o dăduse rusului fusese ratată. S-a rostogolit imediat în picioare şi a început să sprinteze spre o serie de tancuri aflate la aproximativ trei metri de marginea balustradei din dreapta.
Dacă ar fi fost în locul lui Azarov, ar fi urcat până la jumătatea scării din stânga sa şi apoi ar fi folosit o ţeavă mare pentru a câştiga o platformă care se întindea în aer liber. Ar fi oferit o poziţie perfectă pentru a trage în jos asupra poziţiei neprotejate a lui Rapp.
Se afla doar la jumătatea drumului spre rezervoare când sunetul cuiva care ateriza chiar pe acea ţeavă de deasupra capului a răsunat – cu o secundă mai devreme decât credea Rapp că este posibil. Se împinse la o viteză care simţea că o să-i zdrobească genunchiul bolnav cu fiecare pas.
Al doilea inel l-a atins când încă se afla la trei metri de secţiunea de balustradă spre care se îndrepta. Azarov urma să se alinieze şi de data asta nu avea să rateze.
Rapp a sărit peste balustradă mai devreme decât era planificat, dar tot a reuşit să treacă de gol, aterizând deasupra unui tanc şi intrând într-o alunecare necontrolată spre marginea opusă. S-a prăbuşit şi a căzut doi metri şi jumătate înainte de a se agăţa de o grilă de oţel care, slavă Domnului, se afla exact acolo unde îşi amintea. Glock-ul se afla încă în mâna stângă şi oprirea elanului doar cu mâna dreaptă a necesitat o manevră lipsită de graţie care aproape că i-a dislocat umărul.
După ce şi-a pus picioarele sub el, a smuls cheia din salopetă şi a aruncat-o în jos, spre ţevile de dedesubt. Faptul că era înfăşurată în pânză a împiedicat-o să sune împotriva metalului, dându-i în schimb un zgomot surd care ar fi fost destul de convingător amestecat cu urletul vântului.
Rusul se afla într-o secţiune adiacentă a instalaţiei şi nu exista o cale uşoară pentru el de a trece dincolo. Asta îi dădea posibilitatea lui Rapp să nu se grăbească să coboare şi să câştige o pasarelă aflată la douăzeci de picioare mai jos. Ce avea să facă Azarov acum? Era suficient de încrezător pentru a se duce după vehiculul său şi a fugi? Sau ar fi vrut să confirme că adversarul său era mort?
Probabil că a doua variantă, a decis Rapp. Întrebarea era ce să facă în acest sens. Deşi el şi Azarov nu puteau ajunge cu uşurinţă unul la celălalt, rusul avea acces la un punct de observaţie care îi permitea să vadă că cadavrul adversarului său era vizibil absent. Asta îi lăsa lui Rapp o fereastră scurtă în care putea folosi elementul surpriză. Problema era că singura cale pe care o cunoştea pentru a trece în sectorul lui Azarov era o pasarelă deschisă la ultimul nivel. Până să ajungă la ea, rusul ar fi ştiut că adversarul său era în viaţă şi ar fi căutat mişcarea.
Rapp traversă pasarela, protejat de un firewall în dreapta sa. Aceasta se transformase în plasă de oţel pe o distanţă de aproximativ cinci metri şi el a cercetat zona vizibilă prin ea înainte de a se avânta peste. După ce a mai parcurs încă trei metri, s-a oprit brusc şi s-a întors. Colţul de jos al plasei se desprinsese din sudurile sale punctuale şi era încovoiat înapoi cu vreo cinci centimetri buni.

S-a întors spre el şi a împins marginea desprinsă cu piciorul. A avut nevoie de tot ce avea, dar a reuşit să mai smulgă încă două suduri. Erau şi restul la fel de slabe?
Rapp se strecură de-a lungul pasarelei, căutând ceva ce putea folosi ca levier. În cele din urmă a găsit o supapă de închidere cu o pârghie lungă conectată doar de un ac. A fost nevoie de ceva efort, dar a reuşit să o elibereze.
Înfigând tija de oţel în gaura din plasă, Rapp şi-a aruncat toată greutatea în spatele ei. O clipă mai târziu, a fost răsplătit de pocnetul liniştit al sudurilor care cedau.
Când spaţiul a fost suficient de larg, şi-a băgat Glock-ul în spatele salopetei şi s-a strecurat prin el. Pe partea cealaltă nu era nimic pe care să stea în picioare, aşa că a apucat o ţeavă de deasupra şi a trecut mână peste mână peste ea. Durerea din umărul său rănit era atroce, dar nu avea cum să o favorizeze. Dacă mâinile transpirate îşi pierdeau aderenţa, Azarov ar fi găsit exact ceea ce se aştepta să găsească în încâlceala de ţevi de dedesubt.
Rapp ajunse în cele din urmă la o altă pasarelă şi se lăsă pe ea, aterizând ghemuit. Acum opera orbeşte – nu avusese timp să cerceteze această parte a instalaţiei.
Rămase în umbră, oprindu-se la fiecare câteva secunde pentru a asculta orice sunet care nu putea fi explicat de vânt. În cele din urmă, a fost răsplătit. Ritmul liniştit al paşilor a devenit audibil mai jos şi în dreapta lui.
S-a aplecat pe pasarelă şi şi-a lăsat Glock-ul să atârne pe margine. O clipă mai târziu, mişcări prudente au devenit intermitent vizibile prin plasă. Distanţa era puţin sub treizeci de metri.
Nu era o lovitură clară, dar ştia că nu avea să mai aibă o altă şansă ca aceasta. Trebuia să-l conducă pe Azarov pe partea stângă, mai deschisă, a pasarelei pe care se afla. Doar câţiva metri era tot ce-i trebuia lui Rapp. A aşteptat momentul optim şi a tras, izbind un glonţ într-o conductă electrică aflată la câţiva metri în dreapta lui Azarov.
Totuşi, în loc să se deplaseze spre stânga, rusul a coborât şi s-a îndreptat spre dreapta, aruncându-se spre conducta pe care Rapp tocmai o lovise şi dispărând din vedere.
„La naiba!” a spus Rapp în sinea lui. Tipul ăsta nu era doar bun, era un nenorocit de prodigiu.
În ciuda acestui fapt, acum rusul era într-o cutie. Să se întoarcă înapoi ar fi fost o expunere prea mare pentru el ca să rişte. Cu toate acestea, în faţa lui se afla o ţeavă deschisă cu un diametru de aproximativ doi metri, iar din poziţia lui Rapp se vedea doar primul metru şi jumătate. Era singura opţiune a lui Azarov, şi nu era una rea. El ştia fără îndoială unde ducea, în timp ce Rapp habar nu avea.
O umbră alungită a apărut la intrarea în ţeavă, iar Rapp şi-a descărcat întregul încărcător în spaţiul restrâns, trăgând un model larg, la întâmplare. S-a tras înapoi şi a trântit ultimul încărcător plin înainte de a se ridica din nou. Umbra dispăruse, dar lângă marginea ţevii se afla ceva ce nu-şi amintea să fi văzut mai devreme. Rapp s-a gândit că ar putea fi rugină, dar când s-a mutat într-un punct de observaţie mai bun, pata întunecată a căpătat o culoare familiară.
Sânge.
- – -
Azarov a continuat să avanseze prin ţeavă, fără să se oprească până când aceasta a luat o curbă puternică spre dreapta. Abia atunci şi-a ridicat mâneca îmbibată pentru a se uita la gaura îngrijită din biceps. Sângerase rău, dar ricoşeul trecuse fără să lovească osul. Şi-a scos cămaşa şi a legat-o în jurul rănii, aşezându-se de peretele curbat pentru a-şi trage sufletul.
Cum supravieţuise Rapp căderii din acel tanc? Şi, mai important, cum reuşise să treacă bariera de foc fără să folosească pasarela înaltă? Singurul răspuns era că, cumva, omul de la CIA înţelegea acest complex mai bine decât o făcea el însuşi. Dacă era aşa, atunci ştia unde ieşea această conductă şi că exista un singur punct de observaţie care îi permitea să vadă ambele capete simultan. Făcea în prezent urcuşul dificil pentru a ajunge acolo, sau risca să-şi urmărească cariera rănită?
Speculaţiile nu-şi aveau rostul. Azarov nu reuşise să prezică acţiunile bărbatului la fiecare pas. Întrebarea care exista de atâta timp în adâncurile minţii sale îşi afla acum răspunsul. Rapp era omul cel mai bun. Americanul mai slab şi mai bătrân avea de gând să-l ucidă.
Nu.

Nu acum. Nu atunci când era pe punctul de a scăpa de pe orbita lui Maxim Krupin şi de a-şi urma o viaţă proprie. O identitate proprie.
Azarov şi-a desfăcut rana şi a folosit spatele cămăşii pentru a şterge sângele care îi curgea din braţ. Când cârpa a fost bine impregnată, a rupt o parte din mâneca stângă şi a folosit-o pentru a-şi bandaja din nou braţul. În cele din urmă, a pus cămaşa la loc. Sângele de pe spate l-ar fi făcut să pară mai grav rănit decât era în realitate. Să sperăm că ar fi fost suficient pentru a-l amăgi pe Rapp într-un moment de neatenţie.
Azarov a început să se deplaseze din nou de-a lungul interiorului ţevii, forţat să se ghemuiască uşor din cauza spaţiului îngust. Chiar dacă Rapp cunoştea instalaţia mai bine decât o cunoştea el, bărbatului îi va fi greu să ajungă la capătul îndepărtat al ţevii la timp pentru a alinia o lovitură sigură.
Azarov îşi spuse că, dacă rămânea concentrat, dacă sincroniza totul la perfecţie, mai exista o şansă ca el să fie cel care supravieţuia.
- – -
Rapp a rămas la înălţime, trecând de pe o pasarelă pe alta în timp ce încerca să-şi dea seama unde ducea conducta în care se ascundea Azarov. După câteva minute a devenit clar că nu avea să poată să ţină la vedere intrarea dacă mergea mult mai departe. Din câte ştia el, ţeava nu ducea nicăieri şi rusul stătea la câţiva metri înăuntru, aşteptând să încerce o evadare. Sau ar putea fi mort. Sau – la fel de probabil ca şi primele două scenarii – ar putea să fie în fugă de-a lungul ei, căutând o cale de ieşire.
Rapp se opri, suferind un rar moment de indecizie. Singurul lucru de care era sigur era că nu voia să intre după om – era un spaţiu prea îngust. Deci înainte sau înapoi? Instinctul îi spunea înainte şi se hotărî să asculte. Deşi intuiţia sa de pe câmpul de luptă îl dezamăgise de mai multe ori, avea dreptate de mai multe ori decât greşea.
A coborât pe o serie de ţevi bine strânse înainte de a trece pe o pasarelă adiacentă. Când a pierdut din vedere intrarea pe ţevi, şi-a mărit ritmul până la un punct în care lui Azarov îi era imposibil să vină în spatele lui. Chiar şi la această viteză, i-a luat aproape cinci minute să ajungă la locul unde conducta dispărea într-un rezervor mare de depozitare. O trapă de deasupra era deschisă, iar Rapp a încetinit, îndreptându-şi Glock-ul în sus când a observat mişcare.
Azarov părăsise rezervorul şi se trântea pe o pasarelă aflată la mai bine de cincizeci de metri distanţă. Pe baza mersului său greoi şi a cantităţii de sânge care îi îmbibase cămaşa, părea să fie într-o stare destul de proastă.
Rapp s-a mutat într-o poziţie în spatele bărbatului, rămânând iniţial în spate pentru a reduce şansele de a fi reperat. În cele din urmă, a început să reducă distanţa, ridicând pasul doar atunci când a reuşit să înţeleagă clar împrejurimile şi să aibă o vedere solidă asupra adversarului său încă periculos.
Azarov sângera suficient pentru a lăsa o urmă vizibilă, iar mişcările sale deveneau din ce în ce mai greoaie. Mai mult, se îndrepta spre un teritoriu care l-ar fi pus într-un dezavantaj tactic semnificativ. Terenul devenea din ce în ce mai solicitant din punct de vedere fizic, iar el urma să atingă marginea instalaţiei într-o poziţie care i-ar fi facilitat lui Rapp să ajungă deasupra lui. Durerea, pierderea de sânge şi disperarea puteau face lucruri teribile în judecata unui om – mai ales a unuia atât de talentat încât s-ar putea să nu se fi confruntat niciodată cu aceste provocări. Se verifica pe sine însuşi.
Sau nu? Rapp se opri la baza unui set de trepte.
Deşi părea că Azarov abia dacă mai punea acum un picior în faţa celuilalt, făcuse un timp destul de bun în acea ţeavă. Iar urma de sânge era suficient de mare pentru a o urmări, dar nu suficient de mare pentru a sugera că omul sângera.
Rusul voise să forţeze această confruntare atunci când crezuse că avea avantajul tactic. Acum, însă, acest avantaj fusese pierdut. Era suficient de inteligent ca să ştie asta. Şi dacă aşa era cazul, probabil că era, de asemenea, suficient de inteligent pentru a căuta o cale de scăpare.
Rapp s-a învârtit şi a început să sprinteze în direcţia opusă, aruncând arma şi lansându-se peste un gol de trei metri până la o scară. S-a prins de părţile laterale cu mâinile şi picioarele, căzând pe ea într-o cădere aproape liberă înainte de a se lovi de pasarela de dedesubt. Marginea estică a instalaţiei era vizibilă în faţă şi a alergat spre ea, profitând de fiecare ocazie pentru a coborî la nivelurile inferioare. Se afla la doar câţiva metri distanţă când explozia l-a lovit.

Forţa acesteia l-a aruncat peste balustrada de protecţie şi nu s-a obosit să se lupte cu ea. Nisipul şi cerul arătau cam la fel în timp ce mergea cap la cap prin aer, făcându-l necesar să se folosească de flăcările care se ridicau pentru a se orienta. A trecut de placa de beton şi a aterizat cu picioarele înainte în nisip, aruncându-se imediat în faţă şi încercând să se rostogolească în urma impactului.
Ameţit, i-a luat câteva secunde să realizeze că părul îi luase foc. După ce l-a stins cu palma, a rămas întins acolo, uitându-se la dărâmăturile care se arcuiau pe cer. Azarov ar fi căzut de pe partea nordică înainte de a declanşa explozia şi acum urma vântul într-un no man's land radioactiv menit să descurajeze o urmărire. Rapp se gândi să sfideze aşteptările bărbatului şi să se ducă după el, dar ideea dispăru repede. Se săturase de Grisha Azarov pentru o zi.

CAPITOLUL 57

„Ţineţi în continuare punga de gheaţă de el”, spuse asistenta îmbrăcată în camuflaj.
„Asta e tot?” a răspuns Rapp. „Ăsta e sfatul tău de expert?”
Nasul său începuse să sângereze din nou după explozie şi, în ciuda tuturor eforturilor sale şi ale echipei medicale a armatei, nu se oprea.
„Am văzut o mulţime de lucruri, domnule. Dar nasul acela... cum s-a întâmplat?”.
„O femeie furioasă”.
A lăsat să iasă un râs ezitant, dar apoi a tăcut când el nu a zâmbit. „Domnule, v-aş sugera să ajungeţi cât mai repede în State şi să găsiţi cel mai bun chirurg plastician pe care îl puteţi găsi.”
Deoarece nimeni din cortul medical nu părea să fie în pericol de a-i spune ceva ce nu ştia, Rapp a rătăcit în noapte.
Se instalaseră lumini pentru a ilumina baza americană temporară, iar razele lor puternice se întindeau în deşert mult dincolo de perimetrul de două sute de metri. S-a oprit pentru a lăsa să treacă un camion care transporta costume de protecţie şi apoi a traversat o porţiune de nisip compactat care funcţiona ca drum. Două elicoptere au trecut pe deasupra lui, orientându-se spre nord, spre zona de radiaţii pe care Grisha Azarov o crease. În mod surprinzător, a fost singurul. Bazzi şi oamenii lui reuşiseră să elimine toate echipele ISIS fără să dea timp vreunuia dintre ele să detoneze. Asta îl lăsase pe Rapp să deţină singurul eşec.
Când a ajuns acasă, Kennedy a menţionat întâmplător – în mod repetat – că a-l pune pe Azarov la colţ fusese o greşeală. Bineînţeles, Rapp şi-ar fi apărat cu pasiune acţiunile şi nu ar fi existat un câştigător clar. Nu a existat niciodată. În acest caz, însă, ea avea mai mult dreptate decât greşeală. În focul momentului, nu fusese în stare să vadă că era o competiţie care nu putea avea decât învinşi. A pus asta pe seama prea multor ani de examinare a problemelor prin intermediul unui set de vizoare de armă.
„Mitch!”
Rapp s-a întors şi l-a văzut pe Mike Nash alergând spre el. Când s-a oprit lângă el, era vizibil fără suflare. Greutatea musculară pe care o adăugase se pare că îi ajuta spatele, dar nu făcea prea multe pentru rezistenţa lui.
„Ştiu că ţi-am mai spus asta astăzi, dar vreau să mă asigur că te fac să înţelegi. Chiar arăţi ca naiba.”
„Mulţumesc.”
„Nu pot face ca chestia aia să nu mai sângereze?”
„Mi-au spus că ar trebui să merg la un doctor.”
„Banii tăi din impozite la muncă.”
„Cum stăm?”
Nash şi-a băgat mâinile în buzunare împotriva serii reci din deşert. „Până acum, saudiţii ne lasă să preluăm conducerea. Familia regală este încă ghemuită în Europa şi asta a aruncat o cheie în lanţul lor de comandă.”
„Probabil că e mai bine pentru noi.”
„Fără îndoială. Şi am şi mai multe veşti bune. Am găsit cadavrul colonelului Wasem şi Bazzi ne susţine povestea că a fost un accident. Se pare că nu-l suporta pe nemernicul ăla.”
„Şi veştile proaste?”

„Asta e o listă mai lungă. Unul dintre containerele de material fisionabil a fost străpuns de un tun de uşă. Nu este ideal, dar nimic care să nu poată fi rezolvat prin îndepărtarea şi eliminarea câtorva mii de tone de nisip. Site-ul principal este o cu totul altă poveste. Încă încercăm să ne dăm seama cât de departe s-a răspândit radioactivitatea, dar, din cauza vântului, va fi destul de rău. În cel mai bun caz, decontaminarea va costa trei sferturi de miliard de dolari şi va reduce producţia de petrol din zonă cu zece procente timp de aproape cinci ani."
„Spuneţi-le saudiţilor să scrie un cec. Ce zici de..."
„Aşteptaţi. Nu am terminat. Elicopterul Echipei Patru care s-a prăbuşit nu avea supravieţuitori, iar pakistanezii sunt deja pe urmele noastre pentru a ne recupera ce a mai rămas din materialul fisionabil."
„Acum ai terminat?"
„Da."
„Cum rămâne cu Azarov?"
„Nimic încă. Folosim elicopterele doar dacă este nevoie din cauza vremii şi folosim patrule terestre doar dacă este nevoie din cauza radiaţiilor. Ai spus că tipul părea să sângereze destul de rău şi e o grămadă de deşert acolo. Părerea mea este că este mort şi îngropat în nisip până acum."
Rapp nu a răspuns decât să-şi ajusteze punga de gheaţă de pe ceea ce fusese cândva podul nasului său.
„Dar, dacă mă înşel, nu-ţi face griji. Avem şi alte piste despre tip şi, după această încurcătură, suntem destul de siguri că nu se va întoarce în Rusia. Îl vom găsi."
Rapp s-a întors şi a pornit spre un şir de vehicule militare din apropierea capătului vestic al complexului.
„Unde te duci?" a spus Nash. „Avem o întâlnire cu saudiţii în cinci minute."
„Ocupă-te de asta."
„Vă aşteaptă. Ce vrei să le spun?"
„Spune-le să se ducă dracului. Eu mă duc acasă."

CAPITOLUL 58

FAIRFAX, VIRGINIA
S.U.A.
RAPP a pornit Charger-ul, abia reuşind să treacă prin intersecţia întunecată înainte ca semaforul să se înroşească. Se urcase într-un transport militar de la Riyadh şi îşi petrecuse ultimele cincisprezece ore întins pe o grămadă de veste antiglonţ în spate. Acum, când se afla în sfârşit în ultimele cinci minute ale călătoriei spre casă, acele minute păreau să se întindă la nesfârşit.
I-a sunat telefonul şi l-a conectat prin sistemul de sunet anemic al maşinii.
„Bună, Irene."
„Am auzit că te-ai întors în State."
„Da. La aproximativ o milă de apartamentul meu."
„Oh", a spus ea. „S-a dus, Mitch."
„Ce s-a dus?"
„Apartamentul. L-am golit şi a fost închiriat. Trebuie să te întorci şi să te duci acasă."
Inflexiunea era imposibil de ratat. „Casa mea e gata?"
„Cred că Claudia încă mai lucrează la lista de reparaţii, dar da. Este gata."
Dintr-un motiv oarecare, vestea l-a lovit cu o forţă pentru care nu era pregătit. S-a uitat la ceasul din bordul maşinii. Puţin după ora nouăsprezece şi jumătate.
„Poate că ar trebui să ne întâlnim şi să facem un bilanţ", s-a auzit spunând. „Eşti la birou?"
„Sunt, dar nici nu se pune problema. Claudia ţine cina pentru tine."
Asta a lovit şi mai tare. De ce? De ce a vrut brusc să pună Dodge-ul pe o autostradă oarecare şi să o ia la podea? Era vorba de frică? După tot prin ce tocmai trecuse, asta îl speria?
„Mâine dimineaţă la prima oră, atunci?" a spus Rapp înainte de a se putea opri.
„Nu. Mâine dimineaţă o să dormi până târziu şi o să iei un mic dejun bun. Apoi, la ora unsprezece, ai o întâlnire cu un chirurg plastician. Claudia are detaliile."
„Bine. O să trec pe acolo după..."

„De fapt, nu o vei face. Pentru că vei fi în drum spre întâlnirea cu un dentist reconstructiv. Claudia are...”
„Detaliile”, a terminat el.
„Exact. Orientul Mijlociu şi Rusia vor fi tot acolo poimâine, Mitch. Acum du-te şi ai o seară plăcută şi liniştită.”
Linia s-a întrerupt, iar Rapp a continuat să conducă drept încă un kilometru înainte de a-şi aduna în sfârşit curajul de a face o întoarcere în „U”.
- – -
Şoseaua îngustă şerpuia printre copaci denşi şi terenuri agricole intermitente înainte de a urca spre un vârf plat care domina totul. Lotul de douăzeci de acri al lui Rapp se afla de-a lungul marginii sudice a ceea ce trebuia să fie o subdiviziune aerisită cu zece locuri de casă. Asta până când fratele său, un manager de bani obscen de bogat, a cumpărat celelalte nouă. În cazul în care ar fi avut vreodată nevoie de o casă de vacanţă, explicase el.
Rapp a oprit la poarta cartierului gol şi a constatat că tastatura fusese înlocuită cu un cititor de amprente. Neştiind ce altceva să facă, şi-a apăsat mâna stângă pe ecran. Bariera de oţel s-a rotit obedient înapoi.
Toate indicatoarele şi alte indicii că loturile nefolosite existau dispăruseră. Nu existau decât peisajele naturale, asfalt imaculat şi cerul întunecat. Un hambar roşu tradiţional a apărut în stânga lui, strălucind slab în lumina lunii. Destinat iniţial să adăpostească caii locuitorilor, acesta conţinea acum ceea ce mai rămăsese din echipamentul antreprenorului său.
Zidul de stuc alb care îi înconjura casa a apărut în timp ce el a depăşit o mică ridicătură, strălucind un pic mai tare cu ajutorul câtorva proiectoare înceţoşate. Poarta de cupru căpătase deja o patină verde, vizibilă în timp ce a oprit lângă cabina de apel. Deasupra ei se afla un plic căptuşit cu o adresă scrisă cu o mâzgălitură copilărească.
4 Mich
Deschizându-l, a găsit o singură telecomandă. O apăsare a butonului a făcut ca poarta grea să alunece uşor, dispărând din vedere.
Uşile garajului erau închise, aşa că a parcat lângă o sculptură modernă care semăna puţin cu nişte resturi de la un accident de avion vopsit cu Rust-Oleum albastru. Probabil că simboliza ceva profund şi şi-a notat în minte să-i spună Claudiei cât de mult îi plăcea.
Casa în sine era, ce-i drept, un pic neobişnuită. Era formată dintr-un singur etaj cu o jumătate de subsol şi nu avea deloc ferestre exterioare. Răposata lui soţie şi arhitectul făcuseră tot ce puteau cu texturile, formele şi linia acoperişului pentru a nu arăta ca o închisoare şi reuşiseră în mare parte. S-ar putea să fi fost cel mai estetic buncăr construit vreodată.
Nu era nimeni care să-l întâmpine când a intrat pe uşa din faţă, aşa că şi-a luat un moment pentru a admira lumina caldă şi mobilierul asiatic dispus în mod rar. O pictură îndrăzneaţă a unei flori din dreapta lui părea aproape la fel de scumpă ca şi Cessna doborât din faţă.
La capătul intrării, peretele din stânga s-a transformat în sticlă din podea până în tavan, cu vedere spre o curte interioară frumos amenajată. Spaţiul de locuit al casei înconjura curtea, aproape fiecare cameră având acces la acea grădină centrală. Printre copacii proaspăt plantaţi, putea distinge doar liniile elegante ale unei bucătării industriale şi femeia cu părul corb care se mişca prin ea.
A găsit o uşă glisantă şi a ieşit afară, traversând spre bucătărie pe o alee din dale. Când a intrat pe o uşă similară de cealaltă parte, Claudia a smuls o lingură din oala pe care o amesteca şi s-a întors cu faţa la el. În mod clar, fusese antrenată, iar reacţia ei la chipul lui nu a constat decât într-o scurtă străfulgerare a ochilor ei negri.
„Mitch!”, a spus ea, aruncând lingura pe tejghea şi aruncându-şi braţele în jurul lui. Îmbrăţişarea a fost mai mult decât dureroasă, dar a constatat că nu-l deranja deloc.
„Îmi pare rău că nu te-am aşteptat la uşă, dar nu am vrut să se ardă nimic.”
„Nicio problemă”, a spus el, dorindu-şi imediat să-şi dorească să fi venit cu ceva un pic mai suav.
„Ei bine?”, a spus ea, întinzându-şi larg braţele. „Îţi place?”
„Da”, a spus el, simţindu-se puţin copleşit. „Grozavă sculptură în faţă”.
„Nu-i aşa că e fantastică? Este un Aubarge.”
A dat din cap ca şi cum asta ar fi însemnat ceva pentru el. „De unde a apărut toată mobila asta?”.

„De unde nu a venit? Îţi place? Este modernă, dar nu sterilă, nu crezi?”
„Exact asta voiam să spun.”
„Nu erai”, a răspuns ea, luându-şi lingura şi trecând la treabă la una dintre oalele care fierbeau pe aragaz. A indicat cu un cot spre o sticlă de vin deschisă, aşezată pe tejghea. „Ia un pahar. Dar te avertizez, e cam rece. Tocmai l-am scos din pivniţa ta.”
„Am o pivniţă de vinuri?”
A trecut la franceza cu care se simţea mai confortabil. „Bineînţeles că da! Complet aprovizionată!”
A găsit un pahar şi a examinat eticheta de pe sticlă. Deloc surprinzător, nu auzise niciodată de ea, dar faptul că fusese produsă înainte ca el să înveţe să citească îl îngrijora un pic. Prin câteva răsturnări bizare ale sorţii şi prin geniul financiar al fratelui său, Rapp strânsese o sumă destul de mare de bani. Nu atât de mulţi, însă.
„Claudia?”
„Da?”
„În primul rând, lasă-mă să-ţi spun că locul ăsta e uimitor.”
„Îl iubeşti, nu-i aşa?”, a spus ea, răsucindu-se să se uite la el cu un zâmbet larg.
„Absolut. Chiar îmi place. Dar aş putea să te întreb cât a costat?”.
„Oh, nu mult. Am depăşit puţin bugetul, dar am plătit-o eu însumi.”
„Plătit pentru ce?”
„Partea cu depăşirea bugetului.”
„Despre cât vorbim?”
„Nu mult.”
„Există vreun motiv pentru care să nu ştiu cifra?”
„Cu lucrările de artă?”
„Da. Cu desenele.”
„Dar nu şi cu vinul.”
„Lucrarea, vinul. Totul.”
A ridicat din umeri în faţa banalităţii sumei, făcând un spectacol de a efectua calculele necesare în minte.
„Cam două...”
„Două sute de mii?” a spus Rapp, hotărând să cadă din căruţă şi să-şi toarne un pahar de vin care, aparent, era extrem de scump. Totuşi, ar fi putut fi mai rău. Putea să o despăgubească pentru asta fără prea multe jonglerii.
„Un milion.”
Paharul s-a oprit la câţiva centimetri de gura lui, dar apoi s-a hotărât să meargă cu el. Cifra aceea era atât de mare, încât nu merita să se îngrijoreze.
„Acum pleacă”, a spus ea. „Trebuie să mă concentrez. Du-te să-i vezi pe Scott şi pe Anna.”
„Scott?”
„Ei bine, nu puteam să-l las în acel spital oribil şi nu avea pe nimeni altcineva care să aibă grijă de el. Sunt în dormitorul de oaspeţi şi se joacă LEGO”.
Rapp a pornit spre hol, dar s-a oprit după câţiva paşi. „Unde este asta?”
„Chiar vizavi de locul în care ne aflăm acum. Nu ai cum să nu-l vezi.”
- – -
Anna fusese şi ea antrenată, dar nu a ajutat. A scos un ţipăt ascuţit când el a intrat pe uşa deschisă.
„E în regulă! Sunt eu. Mitch.”
Tânăra a alunecat de pe patul în care ea şi Scott Coleman încercau să construiască ceva ce ar fi putut fi Turnul Eiffel. „Mama mi-a spus că ai avut un accident de maşină. Purtai centura de siguranţă?”
„Nu purtam.”
„Ştii că asta e ilegal. Trebuie s-o porţi!”
„Ai dreptate. Îmi pare rău.”
„Anna”, a spus Coleman, „mama ta ar avea probabil nevoie de ajutor. De ce nu te duci să o vezi. „
„Când o să terminăm?” A arătat spre LEGO-uri. „Poate că Mitch vrea să se joace.”
„Sunt sigură că vrea, dar ar trebui să păstrăm restul pentru mâine.”

Ea a dat din cap şi s-a îndreptat spre uşă, dându-i o îmbrăţişare rapidă piciorului lui Rapp înainte de a porni pe hol.
„Anna?" Mitch a strigat după ea.
Ea s-a oprit şi s-a întors.
„Poate ai putea s-o rogi pe mama ta să-mi treacă mâncarea prin blender."
Cererea a derutat-o în mod evident, dar a dat rapid din cap înainte de a o lua la fugă pe hol.
Coleman a aşteptat până când ea a dispărut din raza de acţiune a urechilor înainte de a vorbi. „Doamne . . . Mas a spus că te-a lucrat, dar habar n-aveam."
„Nici tu nu arăţi prea bine."
Rapp a fost fericit să constate că replica lui nu era în întregime exactă. În timp ce Coleman pierduse mult în greutate şi pielea îi era albă ca pasta, ochii îi erau limpezi şi vocea îşi recăpătase puterea. Mai presus de toate, însă, era la suprafaţă.
„Am auzit că te vei recupera complet", a continuat Rapp.
„Da. Dar la capătul unui drum lung".
„Nicio problemă. Ia-ţi câteva săptămâni."
Coleman a reuşit să producă rânjetul de cercetaş cu care prietenii lui deveniseră atât de familiari.
„Doctorii spun că ar trebui să fiu mort. Că, dacă nu erai tu, infecţia pe care am luat-o ar fi fost fatală."
„Eu? Ce legătură am eu cu asta?"
„Se pare că faptul că m-ai târât prin toate găurile de rahat din lumea a treia de pe planetă mi-a dat un sistem imunitar destul de bun."
Au tăcut câteva clipe, iar Rapp a trecut în cap operaţiunea din Pakistan – motocicleta distrusă, mersul pe poziţie în loc să intre în depozit... .
„Îmi pare rău, Scott. Ar fi trebuit să fiu eu acolo."
„Norocul războiului, omule. Ce vei face?"
Rapp a dat din cap. „Când termini cu reabilitarea, te întorci?".
„La naiba, da", a spus Coleman, arătând cu un deget tremurat spre faţa deteriorată a lui Rapp. „E clar că nu te descurci prea bine fără mine acolo să am grijă de tine."
Vocea Claudiei a plutit pe hol spre ei. Cina era gata.
Rapp a observat un Walker în colţ. „Ai nevoie de ajutor?"
„Nu. Cred că o să stau deoparte de data asta. Poate o să dorm puţin."
Rapp se întoarse spre uşă, dar se opri când Coleman vorbi din nou.
„Poţi să-mi faci o favoare, Mitch?"
„Sigur."
„Dacă Azarov este încă în viaţă, nu te duce după el. Nu va schimba ceea ce s-a întâmplat."
Rapp îşi trecu mâna pe marginea unei vaze chinezeşti care spera să fie o reproducere. „Sigur, Scott. Cum vrei tu."

EPILOGUL

APROAPE DE DOMINICAL
COSTA RICA
„Făceai cu ea acele banane prăjite?"
„Le vrei?"
Cara a desfăcut dopul celei de-a treia beri şi s-a încruntat teatral. „Haide, Grisha. Trebuie să întrebi?"
A ales una coaptă dintr-un bol de pe tejghea. „Taie tu."
Seara era neobişnuit de caldă, iar ea era încă în bikini şi pantaloni scurţi de surf, păşind pe podelele lui de gresie în şlapii de la magazinul de vechituri pe care îi prefera.
„Ai grijă", a spus el când ea a întins mâna spre blocul de cuţite. „Astea sunt ascuţite."
„Tu şi cuţitele tale. Jur că stai treaz toată noaptea să le şlefuieşti pe o piatră mare în subsolul tău."
„Nu toată noaptea."

Era cea mai plină de viaţă persoană pe care o cunoscuse vreodată. O lumină orbitoare în întunericul care îl înghiţise cu atâţia ani în urmă. Acestea fiind spuse, trebuia să recunoască faptul că, în bucătărie, era un pericol pentru ea însăşi şi pentru toţi cei din jurul ei.
Trecuseră şase luni de când evadase din Arabia Saudită. ISIS îşi asumase întregul merit pentru atac şi nu exista niciun motiv ca lumea să caute mai departe. Curăţenia era deja în plină desfăşurare, iar efectul asupra preţului petrolului fusese relativ minor. Maxim Krupin deţinea încă controlul, dar al unei populaţii din ce în ce mai furioase şi al unei oligarhii nemulţumite.
Pentru o vreme, Azarov a fugit. Îşi folosise reţeaua de conturi bancare clandestine şi contactele din lumea interlopă pentru a dispărea în colţurile pustii ale pământului. A fost o strategie concepută pentru a produce o existenţă lungă, dar nu o viaţă lungă. Într-o dimineaţă, se trezise într-o cameră de hotel anonimă din Namibia, îşi făcuse bagajul şi se întorsese acasă. Aici avea să rămână. În pace, dacă era posibil. Într-o ultimă luptă sângeroasă, dacă va fi necesar.
Spre surprinderea lui, primul scenariu părea să fie cel care se desfăşura. Krupin rămăsese complet tăcut. Niciun mesaj, niciun text şi, cel mai important, nicio echipă de operaţiuni speciale ruseşti la uşa lui. În mod similar, americanii fuseseră destul de vizibili prin absenţa lor din viaţa lui. Cu toată agitaţia politică provocată de detonarea unei arme radioactive de către jihadişti, el bănuia că aveau lucruri mai importante de rezolvat decât un asasin rus la pensie.
După întoarcerea sa, Azarov a rezistat o vreme tentaţiei pe care Cara o reprezenta, dar disciplina sa a cedat în cele din urmă. Luaseră cina la restaurantul unui hotel de pe plajă şi de atunci erau împreună. În fiecare zi, ea împingea întunericul un pic mai în spate.
El a ridicat platoul cu fripturile lor pe el şi a făcut semn cu capul spre uşile deschise care duceau spre terasă. „Poţi să mă ajuţi cu grătarul?”.
Cerul era acoperit de nori, dar, între piscină şi strălucirea din casă, era destulă lumină pentru a lucra. Cara a întins o mână pentru a testa temperatura cărbunilor. Satisfăcută că erau gata, s-a întins spre platou, dar apoi s-a oprit.
„E o pată pe cămaşa ta?”
El a aruncat o privire în jos chiar când mâna ei a trecut prin faţa pieptului lui. Punctul roşu a sărit de la inul alb la pielea bronzată.
Azarov a scăpat farfuria şi s-a izbit de ea, împingând-o pe punte şi protejând-o cu trupul lui. Ea era încă suficient de lucidă pentru a ţipa, aşa că el s-a rostogolit spre dreapta, aruncând-o prin aer şi în piscină. Până când sunetul stropirii a ajuns la el, se adăpostise în spatele grilajului şi se întindea după pistolul ascuns sub el. Abia îşi înfăşurase mâna în jurul mânerului când metalul rece al unui amortizor de zgomot i-a atins spatele urechii.
„Grisha!” A auzit-o pe Cara tuşind în timp ce ieşea la suprafaţă. „Ce...”
„Taci şi stai nemişcat!”
Nu-i vorbise niciodată pe tonul acela şi părea să funcţioneze. Orice sunet care venea din direcţia ei a dispărut. Azarov a vrut să întoarcă capul pentru a se uita la ea, dar a decis că nu ar fi înţelept până când nu ar fi determinat cu cine avea de-a face. Dacă era unul dintre oamenii lui Krupin, aceştia ar fi amânat, fără îndoială, să-l ucidă până când preşedintele rus i-ar fi putut telefona şi jubila despre nelimitarea puterii sale. Ar fi fost inevitabil un discurs lung şi grandios, care i-ar fi dat timp lui Azarov să câştige avantajul. Şi apoi ar fi mers în Rusia şi i-ar fi ucis pe Krupin, pe aliaţii săi politici, familia sa şi pe toţi cei pe care îi cunoscuse vreodată.
„Frumos şi uşor, Grisha.”
Respiraţia i s-a întrerupt la auzul accentului american. S-a ridicat cu o încetineală comică, întorcându-se în cele din urmă pentru a-l înfrunta pe bărbatul care îi ţinea un Glock 19 între ochi.
„Arătaţi mai bine decât ultima dată când v-am văzut, domnule Rapp.”
„Trei operaţii estetice diferite şi nici măcar nu m-am obosit să ţin evidenţa timpului petrecut pe scaunul dentistului. Dar dumneavoastră ce părere aveţi? Aţi fost lovit cu adevărat sau sângele a fost doar pentru spectacol?”
„Biceps. Intră şi iese.”
„Grisha!” a spus Cara, fără să se mai poată stăpâni. „Cine este el? Îl cunoşti? Ce vrea?”

Azarov şi-a uşurat faţa spre stânga până când a putut să o vadă cu coada ochiului. Părul i se încurcase pe faţă, dar nu era suficient pentru a ascunde teroarea gravată acolo. Era nedrept. O femeie ca ea nu ar trebui să simtă niciodată teamă.
„Te rog, Cara. Totul va fi bine. Rămâi în piscină."
Rapp a făcut un semn cu arma sa. „Hai să facem o plimbare."
Rusoaica a făcut cum i s-a spus, traversând curtea mare şi pornind pe poteca care ducea spre centrul său de antrenament. Făcând acest lucru, avantajul tactic s-a înclinat în direcţia lui. Trăgătorul nevăzut era, fără îndoială, Charles Wicker, unul dintre cei mai buni lunetişti de luptă în viaţă. Totuşi, jungla de la marginea potecii era extrem de densă, ceea ce făcea practic imposibilă menţinerea unei linii de vedere neîntrerupte. Mai mult, Azarov cunoştea foarte bine terenul, după ani de antrenament acolo.
Era un avantaj asemănător cu cel pe care se bazase în Arabia Saudită, şi-a amintit rusul. Iar acesta nu era un Mitch Rapp singur şi rănit, proaspăt ieşit dintr-o alergare prin deşertul sufocant. Omul de la CIA era sănătos, odihnit şi avea întăriri.
Singura întrebare relevantă pe care Azarov trebuia să şi-o pună era cum voia să moară. În genunchi sau luptând? În mod ciudat, a descoperit că nu-i păsa. În schimb, mintea îi zbura la ultimele câteva luni din viaţa lui. Timpul fusese agonizant de scurt, dar totuşi un dar.
Au ajuns la sala de sport şi Azarov s-a oprit în faţa uşilor de sticlă.
„Înăuntru", a spus Rapp.
El s-a supus şi Rapp i-a indicat spre un scaun de lângă raftul de ghemuit. Azarov s-a aşezat în timp ce americanul a alunecat pe o masă aflată la puţin peste un metru distanţă.
„Sunt surprins că ai făcut-o atât de uşor, Grisha. Eşti prea confortabil aici".
„Nu aşa ar trebui să te simţi în casa ta? Confortabil?"
„Nu şi noi."
Azarov a dat din cap. „Şi aşa ai venit să mă omori."
„Ăsta era planul. Dar acum nu mai sunt sigur."
„Ce s-a schimbat?"
„Ai sărit pe surferiţă. Cel mai inteligent ar fi fost să o ţii în faţa ta când te-ai fi pus la adăpost. Sau cel puţin să o laşi să stea acolo ca o diversiune. Asta mă face să mă întreb dacă Irene Kennedy are dreptate şi dacă nu cumva eşti o pierdere de piele."
„Ea crede asta?"
Rapp îşi puse pistolul pe masa de lângă el, iar Azarov se concentră asupra lui în viziunea sa periferică. Distanţa scurtă dintre ei ar fi putut fi parcursă cu uşurinţă dacă ar fi fost oricine altcineva. Cu Rapp, însă, ar fi fost o sinucidere.
„Nu găsim nicio înregistrare în care să fi contactat pe cineva din Rusia de când te-ai întors. Nici măcar compania ta nu ştie unde te afli. Ei cred că eşti mort."
„Nu sunt mort. Doar pensionat."
„Asta i-ai spus lui Krupin?"
„Maxim Krupin?" a spus Azarov, prefăcându-se ignorant. „Preşedintele rus?"
„Este cam târziu să încerci să joci această mână, nu crezi, Grisha?".
Azarov s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a uitat câteva secunde la american. „Am pus capăt asocierii noastre. Definitiv."
„Şi dacă el are altă părere?"
„Atunci îl voi ucide."
„Asta e o problemă pentru mine."
„Nu înţeleg. Maxim Krupin este un sociopat care cauzează ţării tale şi lumii numai probleme."
„E adevărat. Dar acum îl ţinem de coaie. Rahatul ăla din Arabia Saudită a fost totul pentru el şi nu a funcţionat. Dacă implicarea lui ar fi fost făcută publică, restul lumii s-ar fi năpustit asupra lui ca mânia lui Dumnezeu."
„Şi puteţi folosi acest lucru", a spus Azarov, „pentru a exercita controlul asupra Rusiei fără a crea un vid de putere".

„Asta cred directorul Kennedy şi preşedintele. Personal, aş prefera să zbor la Moscova şi să-i trag un glonţ în cap.”
„Deci vreţi să vă spun tot ce ştiu despre implicarea lui în ceea ce s-a întâmplat în Arabia Saudită.”
„Este o opţiune.”
„Dacă sunt de acord, îmi oferiţi protecţie împotriva lui?”.
„Nu e treaba mea.”
Azarov şi-a ajustat privirea la geamul care dădea în noapte. „Eram tânăr când l-am întâlnit prima dată pe preşedintele Krupin. Un simplu soldat dintr-un mediu sărac. Oferta lui pentru mine a fost... ... totul. Bani, femei frumoase, putere. Toate lucrurile pe care nu le mai preţuiesc.”
„Ce preţuieşti tu, Grisha?”
A fost surprins de întrebare şi şi mai surprins că nu ştia cum să răspundă.
„Nu patriotismul”, l-a îndemnat Rapp. „Presupun că nici pe Dumnezeu. Pe surferiţă?”
Azarov s-a încordat înainte de a se putea opri. Speranţa că nu fusese observat a fost spulberată când un zâmbet aproape imperceptibil a traversat buzele omului de la CIA.
„Ea nu ştie nimic despre mine. Nu există niciun motiv să o rănesc.”
„Cu cine naiba crezi că vorbeşti?”.
Azarov a analizat întrebarea pentru o clipă înainte de a răspunde. „Îmi cer scuze. Înţelegi că sunt obişnuit să am de-a face cu o altă clasă de adversari.”
„Deci ne înţelegem?” a spus Rapp, ridicându-se în picioare.
„Da.”
„Şi afacerea dintre noi s-a încheiat?”
„Toate întrebările pe care le-aş fi putut avea în legătură cu abilităţile noastre relative au primit răspuns în Arabia Saudită.”
Americanul şi-a luat Glock-ul şi a pornit spre uşă. „Atunci bucuraţi-vă de fripturi.”

VINCE FLYNN, autorul a paisprezece bestselleruri New York Times, s-a stins din viaţă în 2013. Era absolvent al Universităţii St. Thomas din St. Paul, Minnesota, şi locuia în Twin Cities. Vizitaţi site-ul său web la VinceFlynn.com.
KYLE MILLS este autorul a cincisprezece bestselleruri politice de succes din New York Times, printre care The Survivor pentru Vince Flynn şi The Patriot Attack pentru Robert Ludlum. Iniţial, el şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, fost director al Interpol, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Sportivi pasionaţi de activităţi în aer liber, el şi soţia sa locuiesc în Jackson Hole, Wyoming, de peste douăzeci de ani. Vizitaţi site-ul său la KyleMills.com.
EMILYBESTLERBOOKS.COM
FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU AUTORII, URMĂRIŢI VIDEOCLIPURI ŞI MULTE ALTELE LA
SimonandSchuster.com
authors.simonandschuster.com/Vince-Flynn
authors.simonandschuster.com/Kyle-Mills
Facebook.com/EmilyBestler
@EmilyBestler

Romane de Vince Flynn
Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide

Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi cu Kyle Mills
Supravieţuitorul

Sperăm că v-a plăcut să citiţi această carte electronică Emily Bestler Books/Atria.
Înscrieţi-vă pe lista noastră de corespondenţă şi primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, conţinut bonus şi alte cărţi minunate de la Emily Bestler Books/Atria şi Simon & Schuster.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la
eBookNews.SimonandSchuster.com

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2016 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă.
Pentru informaţii, adresaţi-vă la Pocket Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler/Atria Books octombrie 2016
Designul copertei de Jae Song
Fotografia autorului de Peter Hurley
şi colophon sunt mărci înregistrate ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live.
Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Library of Congress Cataloging-in-Publication Data este disponibilă.
ISBN 978-1-4767-8348-2
ISBN 978-1-4767-8350-5 (ebook)